

Một tác phẩm của  
Vivu



  
Tuyệt thế  
Chiêu Hoàng

# Table of Contents

Mục lục

Giới Thiệu

Phần I: Lý Thiên Hình [1] Duyên Gặp Gỡ

[2] Có Bao Giờ Gặp Lại?

[3] Nghiệt Duyên

[4] Trưởng Nữ Thuận Thiên

[5] Nhà Lý Suy Vong

[6] Chùa Chân Giáo

[7] Tôi Ở Hoàng Cung

[8] Chiêu Thánh Hoàng Thái Nữ

[9] Trần Liễu, Cô Ấy Là Em Vợ Của Người!

[10] Ván Cờ Của Trần Thủ Độ

[11] Chính Thủ Trần Cảnh

[12] Lên Ngôi, Lý Chiêu Hoàng

Phần II: Thiên Chương Hữu Đạo [13] Phía Đông Điện Ngọc An

[14] Nghi Ngờ Của Hoàng Đế

[15] Tâm Tình Của Hoàng Đế

[16] Bát Chè Ngọt Dịu

[17] Thiên Thiên, Chính Là Lý Chiêu Hoàng

[18] Trần Cảnh, Là Ta Tin Nhầm Người!

[19] Trận Mưa Điện Thiên An

[20] Rồng Hóa Phượng Hoàng

[21] Bệ Hạ Đã Có Chồng Rồi

[22] Chiếu Nhường Ngôi

[23] Đàm Tướng Quân

[24] Vợ Chồng

[25] Nàng Là Hoàng Hậu Của Trẫm

[26] Chuyện Của Thái Sư

- [27] Nhổ Cỏ Phải Nhổ Tận Gốc
- [28] Nhà Lý Tận Diệt
- [29] Chùa Duyên Ninh
- [30] Hoài Vương Trần Liễu
- [31] Đêm Đầu Tiên
- [32] Con Trai Của Trần Liễu
- [33] Phán Bội
- [34] Tổn Thương
- [35] Đứng Đi
- [36] Hạnh Phúc Trong Tổn Thương
- [37] Hoàng Thái Tử Ra Đời
- [38] Món Quà Vô Giá
- [39] Bác Của Thái Tử
- [40] Yếu Mệnh
- [41] Thương Tâm
- [42] Luân Thường Đạo Lý
- [43] Buông Xuôi
- [44] Gặp Lại Quốc Sư
- Phần Iii: Chiêu Thánh Công Chúa [45] Yên Sinh Vương
- [46] Trưởng Tử
- [47] Hậu Cung
- [48] Tàn Khố
- [49] Phía Sau Chùa Chân Giáo
- [50] Bình Yên Ở Đâu
- [51] Chuyện Của Hoàng Hậu
- [52] Hậu Duệ
- [53] Ngoại Xâm
- [54] Lê Tần
- [55] Mùa Đông Ấm Ấp
- [56] Nước Cờ Liều Lĩnh
- [57] Bao Lâu
- [58] Chiến Tranh Qua Đi

[59] Đời Người  
[60 End] Hạ Màn

## Mục lục

### Giới Thiệu

### Phần I: Lý Thiên Hình [1] Duyên Gặp Gỡ

[2] Có Bao Giờ Gặp Lại?

[3] Nghiệt Duyên

[4] Trưởng Nữ Thuận Thiên

[5] Nhà Lý Suy Vong

[6] Chùa Chân Giáo

[7] Tôi Ở Hoàng Cung

[8] Chiêu Thánh Hoàng Thái Nữ

[9] Trần Liễu, Cô Ấy Là Em Vợ Của Người!

[10] Ván Cờ Của Trần Thủ Độ

[11] Chính Thủ Trần Cảnh

[12] Lên Ngôi, Lý Chiêu Hoàng

### Phần II: Thiên Chương Hữu Đạo [13] Phía Đông Điện Ngọc An

[14] Nghi Ngờ Của Hoàng Đế

[15] Tâm Tình Của Hoàng Đế

[16] Bát Chè Ngọt Dịu

[17] Thiên Thiên, Chính Là Lý Chiêu Hoàng

[18] Trần Cảnh, Là Ta Tin Nhầm Người!

[19] Trận Mưa Điện Thiên An

[20] Rồng Hóa Phượng Hoàng

[21] Bệ Hạ Đã Có Chồng Rồi

[22] Chiếu Nhường Ngôi

[23] Đàm Tướng Quân

[24] Vợ Chồng

[25] Nàng Là Hoàng Hậu Của Trẫm

[26] Chuyện Của Thái Sư

[27] Nhớ Cỏ Phải Nhớ Tận Gốc

[28] Nhà Lý Tận Diệt

[29] Chùa Duyên Ninh

[30] Hoài Vương Trần Liễu

[31] Đêm Đầu Tiên

[32] Con Trai Của Trần Liễu

[33] Phản Bội

[34] Tổn Thương

[35] Đừng Đi

[36] Hạnh Phúc Trong Tổn Thương

[37] Hoàng Thái Tử Ra Đời

- [38] Món Quà Vô Giá
- [39] Bác Cửa Thái Tử
- [40] Yếu Mệnh
- [41] Thương Tâm
- [42] Luân Thường Đạo Lý
- [43] Buông Xuôi
- [44] Gặp Lại Quốc Sư
- Phần III: Chiêu Thánh Công Chúa [45] Yên Sinh Vương
- [46] Trường Tử
- [47] Hậu Cung
- [48] Tàn Khốc
- [49] Phía Sau Chùa Chân Giáo
- [50] Bình Yên Ở Đâu
- [51] Chuyện Của Hoàng Hậu
- [52] Hậu Duệ
- [53] Ngoại Xâm
- [54] Lê Tàn
- [55] Mùa Đông Ấm Ấp
- [56] Nước Cờ Liêu Lĩnh
- [57] Bao Lâu
- [58] Chiến Tranh Qua Đi
- [59] Đời Người
- [60 End] Hạ Màn

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Giới Thiệu

TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG, Tên cũ: Đại Việt Thiên tình sử

Tác giả: ViVu (vừa là gió vừa là tên)

Độ dài 60 chap (Gồm 3 phần: Lý Thiên Hinh, Thiên Chương Hữu Đạo, Chiêu Thánh công chúa)

Sơ lược về thay đổi cột mốc lịch sử:

Lý Chiêu Hoàng (Lý Thiên Hinh) sinh năm 1208. (Lịch sử 1218)

Trận chiến chống Nguyên Mông lần thứ nhất 1247-1248. (Lịch sử 1257-1258)

Chiêu Thánh công chúa được gả cho Lê Phụ Trần năm 1248. (Lịch sử 1258)

Lý Chiêu Hoàng mất năm 1268. (Lịch sử 1278)

Tất cả những sự kiện là hệ quả của cuộc chiến chống Nguyên Mông lần thứ nhất cũng được xảy ra sớm hơn lịch sử.

Những thay đổi nhằm hướng tới sự hợp lí của mạch truyện và độ tuổi của nhân vật.

"Một năm nàng ở ngôi vua

Ngàn đời vẫn kể chuyện xưa Chiêu Hoàng."

## THAM KHẢO

"Đại Việt sử kí toàn thư"

"Việt Nam sử lược"

"Việt sử giai thoại II, III"

"Lý Chiêu Hoàng, một đời sóng gió"

"Mùa xuân Lý Chiêu Hoàng"



# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## Phần I: Lý Thiên Hình [1] Duyên Gặp Gỡ

"Lý triều sử tích còn ghi

Cuối đời có một nữ nhi năm quyền."

Kiến Gia năm thứ 12, Nhâm Ngọ, 1222.

Phú Thọ, mồng 10 tháng 3.

Nắng phủ vàng ươm trên những nương chè bạt ngàn và mơn mớn. Nơi trời đất tiếp giáp, mây gói lên mây, núi chắt lên núi. Một tà áo màu trắng non tung bay trong gió. Mái tóc nàng đen nhánh, bông bênh và mềm mại, cơ hồ nếu chạm mạnh sẽ tan ra như mây trời.

Con đường kéo dài đến tận cổng đền Hùng tấp nập dưới chân ngọn núi Nghĩa Lĩnh, ngập mùi khói hương, ngập tiếng nói cười.

Hoàng cung có bao giờ được bình yên thế này đâu? Con người ở đó có bao giờ được cười nói thế này đâu?

Nàng nhảy xuống ngựa, cẩn thận kéo áo trùm phía sau lên che khuất đi nửa mặt rồi khẽ nhếch đôi môi hồng ngọt ngào, để lộ nụ cười khuynh thành.

Một bà lão ngồi ngay cổng đền, im lìm chìm trong khung cảnh náo nhiệt. Bà ngồi bán lá chè, lá tiêu. Nàng thương quá, mua một lúc đầy hết cả hai tay nải lá chè, tiêu của bà, để bà còn về chơi lễ.

"Dẫu ai đi ngược về xuôi

Nhớ ngày giỗ Tổ mừng mười tháng ba"

Dòng người tấp nập đẩy nhau, kéo dài đến tận đền Thượng trên đỉnh núi. Ai ai cũng xúng xính lễ phục, những nụ cười e thẹn thi thoảng lại làm chao đảo không gian. Nàng hòa vào dòng người, nô nức nhìn lên đền Hạ sừng sững trên cao, mùi thơm ngào ngạt của lễ tam sinh làm con người ta thật rạo rức lạ kì. Nghe đâu nơi đây xưa kia mẹ Âu Cơ trong truyền thuyết đã sinh ra bọc trăm trứng.

Nắng đã lên cao, nàng rời khỏi lối chính, men ra sau đền Thượng. Đi mãi thì thấy một cái hồ nước được xây giữa một khoảng sân rộng, lọt thỏm trong một rừng trúc xì xào xanh mướt. Nàng ngồi xuống thành hồ, đưa tay chạm vào làn nước lạnh buốt da.

-Cô em đi đâu lạc đến đây?

Tiếng nói pha lẫn giọng cười trêu hoa gheo nguyệt bất ngờ xuất hiện phía sau lưng nàng.

Một đám nam nhân tiến lại gần, một tên ăn mặc như công tử trong kinh thành, tay áo viền vân họa, viên lĩnh chấm gót màu đồng, tay hảnh phe phẩy một chiếc quạt giấy in hình núi non. Phía sau là năm, sáu tên gia nhân.

-Cô em sao chút lời vàng ngọc cũng không cho ta được nghe?

Nàng luồn tay vào trong lớp áo choàng, siết chặt thanh gươm. Hãnh bật cười lớn, gập mạnh cây quạt, giễu cợt nhìn nàng. Bọn chúng càng ngày càng sẵn tới.

-Cô em đừng sợ, ta chỉ là muốn làm quen với cô em.

-Ta không có hứng thú.

Bốn công chúa người muốn đụng đến là đụng đến sao?

Giọng cười hần khàn khàn như một kẻ say rượu.

-Giọng nói còn như gió như sương thế kia, dung mạo chắc hẳn cũng nghiêng nước nghiêng thành, để bốn công tử ta chiêm ngưỡng một chốc nào!

Hắn sấn tới, đưa tay về phía áo choàng của nàng. Gương nàng chưa kịp tuốt khỏi vỏ. Từ đâu, một hòn đá lao thẳng vào bàn tay tên nam nhân kia. Hắn hoảng hồn thét lên rồi phản xạ rút tay lại. Đám gia nhân hết hoảng vây lại.

-Công tử không sao chứ?!

Hắn ngay lập tức đưa mắt nhìn về phía kẻ dám làm hắn đau, hai con mắt phùng phùng lửa giận. Từ ngày cha sinh mẹ đẻ đến giờ, lần đầu tiên có kẻ nào là người sống mà dám làm tổn hại đến hắn.

-Là tên nào? Còn dám ném đá bốn công tử?

Nàng liếc nhìn về phía đó.

Từ phía sau rặng trúc, một nam nhân bước ra, chậm rãi và điềm nhiên như y chẳng hề đắc tội với đám công tử kia.

Nàng khẽ nheo mắt vì ánh nắng lóa mắt. Sao người đó đến lại mang theo chói chang như vậy, khuất lấp cả mọi thứ xung quanh.

Nam nhân ấy, một thân hắc y, so với lễ hội hôm nay có phần kém sắc. Nước da rám nắng, người cao gần năm thước, vai ngực nở nang. Điều đáng chú ý hơn cả, y có một gương mặt anh tuấn vô cùng. Ngũ quan hài hòa, đôi mắt sâu hút, sống mũi cao và thẳng tắp.

Mãi đến lúc y khẽ đặng hắng, bọn người kia mới ngưng cảm thán mà lấy lại vẻ hung tợn của mình.

-Tên kia! Người có biết ta là ai không hả?

-Ta giữa đường thấy bất bình thì ra tay tương trợ, không cần biết là ai.

Tên công tử nhếch mép cười đều.

-Xem ra người không phải là người ở đây. Để ta nói người biết...

Nam nhân khi này đưa tay ra trước hắn. Hắn mắt tròn mắt dẹt nhìn y.

-Ta đã nói là không cần biết, cũng không muốn biết.

Nàng nhìn y, người này nhìn mãi cũng không ra thiếu gia nhà nào, cách ăn mặc khá bình dân, sao có gan chống đối tên công tử này chứ!

Hắn giận điên người, phất tay ra hiệu cho lũ gia nhân động thủ. Bọn người phía sau hắn bắt đầu nhặt nhạnh những khúc cây khô to tướng làm vũ khí, lăm lăm hướng về phía nam nhân áo đen.

-Ta không hề có ý muốn đánh nhau với các người, chỉ là muốn đưa cô gái này đi.

Nãy đến giờ y mới quay sang nhìn nàng.

-Thứ ta đã muốn có, kẻ khác không được lấy đi, trừ phi thứ đó không ai có được nữa!

Hắn nghiêng răng thốt từng chữ một. Y bật cười.

-Được thôi.

Nói rồi, y dùng chân đá một khúc cây dưới đất lên thủ thế. Bọn chúng hét lên rồi ào đến bao vây hai người. Cùng lúc chống đỡ sáu tên, tả đột hữu xông, y một tay bảo vệ người con gái chỉ cao đến vai mình phía sau, một tay đối phó với bọn người ý đồng hiệp yếu.

-Các người làm gì vậy? Mau đứng dậy đánh hấn!

Tên công tử sốt ruột, bọn gia nhân tên thì trọng thương, tên thì sợ quá chạy biến đi mất.

Hấn nghiêng răng tức giận đến nỗi hai thái dương lồi cộm gân xanh lét, rút gươm đeo bên người rồi gào lên lao đến.

Y nghe tiếng vung gươm, lập tức quay ra sau đẩy người nàng vào lòng mình. Nàng giật bắn mình đẩy y ra, cánh tay y sượt ngang lưỡi gươm, máu tươi chảy xuống. Nàng trợn mắt nhìn vết thương chỉ cách mặt mình vài phân. Y đang ở rất gần nàng, chăm chú nhìn vào đôi mắt của nàng rồi tự nhiên nhoẻn miệng cười.

-Cho ta mượn thanh gươm một chốc!

Nói rồi y tuốt gươm nàng đang đeo bên người ra khỏi vỏ, lao đến đón nhát gươm đang điên cuồng giáng xuống. Nàng ngây ngốc nhìn y.

Kĩ thuật dùng gươm của nam nhân này không phải dạng tầm thường, chứng tỏ gia đình có chút quý tộc, thảo nào dám đối kháng với tên công tử kia. Y vờn hấn, nhất định là đang vờn hấn. Hấn ra đòn hết sức, còn y chỉ như hạc múa, phẩy một tay đã đỡ được đòn.

Một lúc sau y chán rồi, quật mạnh tay chém phăng thanh gươm của hấn ra xa. Hấn mất thế ngã nhào ra sau, lồi cộm lét lùi lại.

-Như vậy đã đủ chưa?

Y hạ gươm rồi hất cằm ra chiều cho hấn đi. Hấn sợ sệt đứng dậy, ánh mắt vẫn không cam tâm. Cuối cùng cũng quay đầu bỏ chạy, không quên để lại câu hăm dọa thường trực.

-Người chưa xong với ta đâu!

Nam nhân áo đen quay đầu nhìn nàng, nàng vẫn ngậy ra đó, im lặng cố hữu.

-Được rồi, trả gươm cho cô, đừng tự làm đứt tay mình nhé cô bé!

Nàng đón lấy thanh bảo gươm, cảm thấy lòng bức bối khó chịu.

-Ai là cô bé? Mong công tử cẩn trọng!

Y nhìn cô gái mong manh chỉ cao tới vai mình rồi phì cười.

-Được rồi, về nhà đi, chắc là cha mẹ đang mong lắm đấy!

Nàng tức lắm, ở hoàng cung ai cũng xem nàng là một đứa trẻ, nàng không tin ra khỏi cung rồi vẫn có người nghĩ nàng không phải là người lớn. Y toan rời đi.

-Người đứng lại đó!

Y hơi bất ngờ, hình như nàng giận thật.

-Vậy được, mong tiểu thư thứ lỗi, nhưng đó không phải là giọng điệu của một người nói với ân nhân của mình.

Y nhìn lớp áo choàng kéo thấp, chỉ thấy nàng nhếch môi cười, đôi môi hồng tuyệt mỹ.

-Cảm ơn công tử, nhưng ta vốn dĩ không cần công tử đây ra tay nghĩa hiệp, e là công tử đã quản chuyện bao đồng rồi.

Y bật cười lớn, giọng cười mang chút mỉa mai.

Ngay lập tức, thanh gươm trong tay nàng vung lên, nhanh như một tia chớp, đem theo một luồng gió đầy sát khí.

Thanh gươm dừng lại ngay sát cổ y, gần đến nỗi chỉ cần y thở thôi da cũng chạm vào lưỡi gươm. Nhưng hình như y cũng đang nín thở. Hai con mắt y bây giờ tròn như trăng rằm, không hề dao động, tất cả đặt hết lên người con gái đang kề gươm lên cổ mình. Thật sự y không thể thở được, cũng không thể thốt ra bất cứ lời nào.

Thật sự là quá hoàn mỹ.

Gió thổi tung tà áo choàng chắn trước mặt nàng, tung cả mái tóc mềm như mây kia, để lộ gương mặt trắng ngần thanh tú, đôi mày nhíu chặt giận dữ nhìn y. Y không ngờ trên đời này lại có làn da nào trắng đến như thế, đôi môi nào hồng đến như thế, đôi mắt nào xao xuyến đến như thế.

Nàng nhận ra mình đã để lộ dung nhan, vội thu gươm. Không nên dây dưa ở đây nữa, nàng nên hồi cung trước khi mọi chuyện trở nên nghiêm trọng.

-Người tên họ là gì, ở đâu, sau khi hồi gia ta sẽ cho người đến báo đáp.

Lúc này y mới phì cười, hiền lành nhìn nàng.

-Trước giờ ta hành hiệp trượng nghĩa đều không cần báo đáp. Nếu tiểu thư đã hỏi, ta cũng trả lời. Ta tên Cảnh, họ Trần.

Nàng lập tức chau mày.

Họ Trần.

Mấy năm qua nàng được dạy về chính sự, không phải không biết họ Trần đang có thể lực ra sao trong triều.

Nàng quay đi cố giấu sự thất vọng. Tên họ Trần này dù nàng có ơn với hẳn, cũng hy vọng không ngày gặp lại. Chỉ cần là người họ Trần, nàng nhất định sẽ cần trọng. Ai biết được tên này có phải do vị Thái úy phụ chính

Trần Tự Khánh gửi đến hay không, và tất cả bọn người khi nãy là một vở kịch.

Nhưng nàng nhìn cánh tay y đang rỉ máu. Nếu là diễn kịch cho nàng xem thì công sức đổ ra không ít rồi.

-Ta cũng đã nói tên của mình ra, theo lí thì tiểu thư nên cho ta biết nên xưng hô thế nào?

Nàng lưỡng lự hồi lâu rồi nói.

-Mọi người đều gọi ta là Thiên Thiên, ta không thể nói ra tên của mình được.

Y cũng gật gù, xem ra nàng là tiểu thư đài các, không muốn để nhiều người biết mình ra ngoài dạo chơi.

-Được rồi, coi như ta làm tròn trách nhiệm một ân nhân, ta đưa cô xuống núi, nơi này không lưu lại lâu được!

Nàng có chút bối rối về người này. Y có phải là nội gián như nàng nghi ngờ hay không? Nơi này liệu có tai mắt của Trần Tự Khánh?



# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [2] Có Bao Giờ Gặp Lại?

Nàng leo lên ngựa, áo trùm đã kín mặt từ bao giờ. Cảnh cũng nhảy phóc lên yên, nhìn nàng lại kín đáo không để lộ chút dung nhan rồi phì cười.

Hai con ngựa thân nhiên đi dọc con đường sỏi đá, hai bên là bạt ngàn ruộng lúa. Nàng vẫn không ngừng suy nghĩ về tên nam nhân đang hộ tống mình, hẳn có phải là nội gián? Nàng có cần tương kế tựu kế đối phó với hắn, đối phó với Phụ chính Trần Tự Khánh, đối phó với cả thế lực họ Trần?

-Máu anh vẫn không ngừng chảy.

-Tôi biết.

Đoạn đường dài đã làm thay đổi cách xưng hô và cả cái nhìn về đối phương của hai người. Y cũng chẳng coi nàng là một đứa trẻ nữa.

-Cô đến đây một mình sao?

-Chẳng phải anh cũng thế sao?

-Cô đã bao nhiêu tuổi nhỉ?

-Anh có biết nam nhân không nên hỏi tuổi của nữ nhân không?

Cảnh lúng túng xoa gáy, nom rất đáng yêu. Thật ra nàng nhìn y, y cũng trạc tuổi nàng, chỉ là y rất cao, rất to lớn nên cảm tưởng y lớn rồi, chứ gương mặt y cũng non nớt kém gì nàng đâu.

-Mười lăm.

Nàng khẽ nói.

Cảnh giật mình.

Không phải chứ. Hai người họ lại có thể bằng tuổi nhau.

-Sao?

Y phì cười, nhún vai.

-Cô ở Thăng Long sao?

-Phải.

-Ở chỗ nào trong Thăng Long?

-Anh hỏi để làm gì?

-Tôi đã từng đến Thăng Long nhiều lần, cũng khá thông thuộc đường ở đó.

Nàng nghi hoặc nhìn y. Tên nam nhân họ Trần này lại còn muốn biết nàng sống ở đâu. Thấy nàng dò xét nhìn mình, Cảnh thở dài.

-Được rồi, cô không nói cũng không sao, tôi cũng không gặng hỏi làm gì. Chỉ là muốn cô thông thả một chút, tôi vốn xuất thân ở làng chài cá ở Hải Ấp, không có gì phải đề phòng.

Nàng cười hiền, kéo nhẹ áo choàng xuống nhìn Cảnh.

-Kiếm thuật giỏi như vậy, có thể xuất thân từ làng chài cá sao?

Cảnh nhún vai. Cảnh không nói dối. Từ đời ông nội y, Trần Lý, họ Trần đã trở thành một cự tộc có thể lực ở Hải Ấp. Dù sống trong nhung lụa, y vẫn thích ra biển, cùng lao động và tập luyện với những anh em làng chài.

-Cô ra ngoài một mình như vậy, không lẽ cha mẹ không lo lắng à?

Thật ra Cảnh rất lấy làm lạ. Một tiểu thư xinh đẹp đến như thế, lại không đem theo bất kì gia nhân nào, đơn thương độc mã đến một nơi xa lạ.

-Tôi trốn nhà đi.

-Vậy cũng được sao?

-Tôi cũng không còn nhỏ nữa.

-Nữ nhân ra ngoài một mình rất nguy hiểm, thời cuộc lại loạn thế này.

Nàng chau mày. Mấy năm nay triều đình chia hai phe, thế lực họ Đàm và họ Trần thay nhau tranh đấu, thiên hạ cũng đại loạn, đến cả một tên chài lưới còn nhận thức được chuyện đó.

Bất chợt, từ đằng sau truyền đến những tiếng vó ngựa dồn dập. Cảnh lập tức quay phắt đầu lại, chau mày quan sát.

-Không xong rồi!

Nàng quay sang nhìn y, rồi lo lắng nhìn ra sau.

-Là bọn người ban nãy ư?

-Rất có thể, cô chạy trước đi, cứ để cho tôi.

-Không cần anh nghĩa hiệp.

Nàng quay đầu ngựa, trùm kín áo choàng. Cảnh nhìn cô gái bướng bỉnh bên cạnh, trong lòng có chút ấn tượng.

Chưa đầy một khắc, một đám người xuất hiện. Cầm đầu không ai khác chính là tên công tử bị Cảnh dọa cho sợ chết khiếp trên đỉnh núi Nghĩa

Lĩnh, hấn ngạo nghễ ngồi trên lưng ngựa. Lần này hấn quyết tâm trả mối nhục, dẫn theo tốp người lăm lăm khí giới, chắc cũng phải đến hai chục tên.

-Có còn muốn đối phó với chúng không hả?

Cảnh nhìn thấy nàng khẽ hoang mang, cất giọng trêu. Nàng liếc y, thu vào tầm mắt nụ cười đầy mỉa mai.

-Cũng đâu thể để ân nhân bỏ mạng thê thảm dọc đường thế này, nhỉ?

Y bật cười, rồi huých ngựa đi lên trước.

-Chẳng hay công tử còn muốn hỏi chuyện gì nữa, mà phải kéo người đến tận đây?

-Không có kẻ nào phản kháng ta còn sống mà quay trở về!

Hấn nghiêng răng ken két, nhưng vẫn cố thu người ngựa lùi ra sau bọn thị vệ đi theo. Cảnh nghiêng đầu giễu cợt nhìn một lượt mấy tên kia.

-Ta nói, công tử xem, công tử dẫn ít người thế này đến để đối phó với ta, có phải là quá xem thường ta rồi không?

Hấn cắn răng gắt lớn.

-Khẩu khí cũng lớn đấy! Người đi mà nói với Diêm Vương! Lên!

Đồng loạt bọn chúng xông lên, gươm đao sắc bén lao về phía Cảnh. Y xoay người phóng về phía nàng rồi ghé sát nàng.

-Đắc tội với cô một lát nhé!

Nàng còn ngây người ra chưa hiểu thì bị y ôm ngang người phi khỏi ngựa, y rút thanh gươm nàng đeo bên người ra, lần thứ hai rồi!

-Này!

-Im lặng nào!

Cảnh nhìn một lượt chục tên trước mặt, tay đẩy nàng vào lòng.

-Giao cho ta vị tiểu thư ấy, ta sẽ tha mạng cho người!

Tên công tử ngồi yên vị trên ngựa xem kịch hay, giả hoạt cười nhìn nàng lọt thỏm trong vòng tay y.

Cảnh ghé xuống nhìn nàng.

-Cô muốn thế nào?

-Lúc này anh còn đùa được sao?

Cảnh cười rồi ngạo nghễ vung gươm về phía bọn thị vệ.

-Tiểu thư đây không chịu đi với các người rồi, biết làm sao đây hả?

Dứt lời, đám người đó giận dữ xông lên. Cảnh cũng tắt ngấm nụ cười, đẩy nàng ra xa. Thanh gươm y bắt ngang qua trên bày tay, đỡ hàng chục thanh gươm đè xuống mình, máu tuôn ra thấm đỏ tay áo. Nàng kinh hãi nhìn sức mạnh của y, thật không phải dạng tầm thường, thân thủ của tên này vốn không có người địch lại.

Cảnh gồng mình hất tung hàng chục thanh gươm ra, bọn chúng loạng choạng lùi lại, kinh hoàng cảm thán sức mạnh của tên nam nhân máu me dính bê bết trước mặt. Hai con mắt y giờ đỏ ngầu, hai thái dương chằng chịt những gân xanh.

-Các người còn đứng đó làm gì? Mau lấy mạng hắn!

Cảnh dùng chân nhắc một thanh gươm dưới đất lên, hai tay song gươm vào thế.

-Muốn sống, mau rời khỏi.

Bọn chúng nghe xong câu đó, máu giận lại sục sôi.

Hai bên giao đấu, tiếng gươm va vào nhau nghe gai người. Nàng lo lắng nhìn Cảnh, thật ra y rất mạnh, rất khỏe, kỹ thuật cũng rất tốt, nhưng căn bản không địch lại được hai chục tên, chắc chắn y sẽ đuối sức, và nàng thì không thể chạy trốn bỏ y ở đây được. Và điều này cũng khiến nàng chắc chắn, y không phải do Trần Tự Khánh cử đến, vì y đang liều cả mạng sống bảo vệ nàng.

Nàng leo lên ngựa, xông đến chỗ người đang giao đấu, con ngựa gặp người nhảy dựng lên hí vang trời. Bọn chúng đều nhảy ra hai bên né vó ngựa.

-Mau đi!

Trần Cảnh nhảy phóc lên lưng ngựa, giật lấy dây cương rồi huých mạnh con ngựa. Nó lao đi điên cuồng.

-Mau đuổi theo!

Tên công tử tuyệt đối không chịu ấm ức, hấn gào lên.

Trần Cảnh cầm chặt dây cương, máu thấm ra đỏ thẫm, nàng lo lắng nhìn.

-Mới đó đã cảm động rồi sao?

-Anh còn tâm trạng để đùa sao?

Đằng sau vẫn truyền đến tiếng hô hào truy đuổi của bọn chúng.

-Trước mặt là khu chợ rồi!

Nàng nheo mắt nhìn ra trước, con đường trống trơn, hai bên là nương chè, biết chạy thực mạng đến bao giờ nữa chứ, phải có kế thôi!

Nàng sức nhớ ra rồi cúi xuống bên hông con ngựa. Cảnh hoảng hồn đỡ lấy nàng, tưởng nàng ngã.

-Này! Cô sao thế?

Nàng không nói, đưa tay vào tay nải đang mắc lưng lưng, lấy ra một nắm lá.

Nàng vò nát đám lá đó.

-Cô đang làm gì vậy?

Là lá tiêu! Nàng đã đọc được trong sách.

Con ngựa bỗng nhiên hí lên, nàng chồm người ra sau nhìn bọn chúng.

-Này! Cẩn thận kéo ngã!

Cảnh vòng tay đỡ ngang eo nàng.

Nàng tung đám lá vò nát ra sau, chúng cuốn theo gió bay về phía bọn người dữ tợn đuổi theo. Bất chợt, ngựa của bọn chúng hí lên vang trời rồi giầy đạp tứ tung, không chạy được nữa. Cảnh ngoái đầu nhìn, thích thú cười lớn.

-Đó là gì vậy? Thật thú vị!

-Mau thúc ngựa chạy nhanh!

Con ngựa thấm mệt rồi, nó dừng chân lại ngay tại cổng vào một ngôi làng nhỏ. Trần Cảnh leo xuống ngựa, đưa tay đỡ nàng. Nàng thấy bàn tay y bê bết máu, thật ra có chút cảm động. Cảnh thấy nàng trầm ngâm mới phát

hiện mình đưa một bàn tay đầy máu tanh cho một tiểu thư năm lấy, toan rút lại. Nàng giữ tay y rồi bắt chấp máu me mà vịn vào đó leo xuống ngựa, đi một mạch đến một quán ăn. Y bần thần đứng lại đó cùng con ngựa, hết nhìn nàng lại nhìn bàn tay mình.

Nàng quả thật là một nữ nhân hiếm có.

-Thiên Thiên, cô đi đâu vậy?

Nàng bảo y chờ một chốc, vậy mà đi mãi mới về, làm y sốt ruột.

Nàng đặt lên bàn một cuộc vải bằng bó.

-Tự bằng cho mình đi.

-Cô không giúp tôi sao?

-Nam nữ thụ thụ bất thân, anh không hiểu đạo lí đó sao?

-Vậy thì suốt chặng đường từ này đến giờ...

-Đó là do tình thế nguy cấp, không thể làm khác.

Nàng không nhìn y, nhìn một bàn thức ăn y đã gọi sẵn.

Cảnh bật cười, cầm cuộn vải lên quấn qua loa trên tay.

-Ở đây cũng sắp đến Thăng Long, anh cũng không cần đưa tôi đi nữa, trở về dưỡng thương đi.

Cảnh tự nhiên cảm thấy không nở xa nàng.

-Đã đến đây rồi, tôi vẫn nên đưa cô...

-Ở đây tôi có người quen, anh yên tâm.



Y thấy hơi buồn. Có duyên mới gặp, không biết ngày sau còn gặp lại hay không?

-Vậy, tôi còn có thể gặp lại cô chứ?

Nghe đến đây, nàng hơi sững lại. Thật ra trong lòng nàng không muốn dính dáng đến bất kì người họ Trần nào, nhưng cũng cảm thấy con người y rất tốt, nói năng không gò bó khuôn phép, tính tình phóng khoáng, một bằng hữu không tồi.

-Gặp lại để làm gì? Anh cứu tôi, tôi cũng đã cứu anh, hai chúng ta không ai nợ ai, từ nay về sau ai đi đường nấy.

Nàng tuyệt tình nói.

Dẫu sao họ Trần vẫn là họ Trần.

Trần Cảnh tự nhiên thấy nhói lòng. Lần đầu tiên một cô gái đem lại cảm giác không muốn rời xa cho y. Trước giờ ở Hải Ấp, biết bao nhiêu nữ nhân trong vùng được gửi đến xin làm dâu nhà họ Trần, ai cũng xinh đẹp như hoa. Nhưng y chẳng vừa mắt ai, y lại thấy bọn họ chẳng qua chỉ thích cái quyền thế nhà họ Trần, cái tử tiền của nhà họ Trần mà thôi!

Nhưng nàng thì khác, ngay tới cái tên, Thiên Thiên, đã thấy không ai sánh bằng.

---

Thiên Hình ngồi xuống bàn, nhìn lên chiếc gương đồng. Nàng đã thay y phục, trở lại làm công chúa cành vàng lá ngọc, bị giam lỏng trong bốn bức tường thành. Và nếu nàng đoán không nhầm, vài khắc nữa thôi phụ hoàng nàng sẽ bước vào, đem theo lửa giận ngút ngàn mà giáo huấn nàng.

Một cung nữ chạy vội vào.

-Công chúa, bệ hạ đến rồi.

Nàng ôm đầu khố sở.

-Ta không ra đó đâu, cứ nói ta ngủ rồi.

-Con còn muốn trốn ta?

Giọng Lý Huệ Tông như sấm dậy, đùng đùng truyền tới, như nàng tưởng tượng, lửa giận ngút ngàn.

Thiên Hinh đứng bật dậy, cung nữ trong phòng đều lui ra.

-Phụ hoàng!

Nàng cười, chạy lại dụi dụi đầu vào người Huệ Tông.

-Phụ hoàng, con chẳng phải đã về nhà an toàn và không sút mẻ gì hay sao?

Huệ Tông nghiêm nghị nhìn nàng, ánh mắt không đùa giỡn chút nào.

Nàng chồm lên xoa xoa thái dương Huệ Tông.

-Người xem, không nên nhăn nhó quá, sẽ mau già, trong phòng này có ai đâu, người thị uy với ai chứ hả?

-Con bé này, ta không nghiêm nghị với con, con sẽ ngoan ngoãn mà chịu yên phận trong cung sao? Là ai đưa được đứa con gái cứng đầu cứng cổ này của ta về vậy?

-Là Đàm Thu ạ.

-Quả là chỉ có Đàm Thu nói kiên nhẫn đi theo con!

Hàng chân mày Huệ Tông giãn ra, ánh mắt tự nhiên trĩu mền hẳn. Đúng là không thể không mềm lòng với cô công chúa yêu quý của người.

Huệ Tông đưa tay xoa đầu nàng, người thích xoa đầu nàng lắm, vì nàng không gắn trâm ngọc hoa cài gì lên tóc cả. Nhiều khi người còn mong cô con gái bé bỏng này đừng lớn nhanh quá, để người không phải gả nó đi sớm, người không nở.

Lý Huệ Tông được cả thiên hạ bàn tán, chẳng biết là ca tụng hay trách cứ, là một ông vua si tình và chung tình. Mười hai năm ở ngôi rồi, người chỉ có duy nhất một chính thê, Hoàng hậu Trần Thị Dung. Nhiều lần An Toàn Thái Hậu họ Đàm, là mẹ ruột của người, bắt người tuyển phi, người cũng nhất quyết khước từ.

Trở trẻ, Hoàng hậu Trần Thị Dung chỉ sinh được hai người con gái, Thuận Thiên và Thiên Hình. Thiên Hình giống Trần Thị Dung như đúc. Nàng từ nhỏ đã hiểu chuyện, thông minh, yêu thích kiếm pháp, giỏi cả văn võ lẫn cầm kì thi họa, người rất lấy làm tự hào, một mực thương yêu.

Đến nỗi mà công chúa rạng sáng trốn khỏi hoàng cung đi chơi, người cũng không biết làm sao để trách mắng được.

-Lần sau có đi đâu, con cứ nói với Đàm Thu một tiếng. Hẳn đi theo bảo vệ con.

-Kiếm pháp con tốt như vậy, cần có người bảo vệ sao, người yên tâm phụ hoàng!

-Thời cuộc loạn rồi, vẫn là nên cẩn thận một chút.

Tự nhiên nàng bất giác nghĩ đến Trần Cảnh. Lúc đó, nàng tuyệt tình như vậy, hi vọng cũng đoạn tuyệt duyên gặp gỡ.

Tiệc một bằng hữu, trách là trách hẳn mang họ Trần!

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [3] Nghiệt Duyên

Khu chợ tự nhiên nhộn nhịp hẳn lên, nữ nhân không kể là tiểu thư đài các hay dân nữ đều chen chúc nhau, xuýt xoa ngắm mỹ nam bước ra từ trong tranh vẽ. Nam nhân kia mặc giáp bóng ngời, oai phong uy vũ, dáng người cao ráo chắc nịch, vai rộng vững chãi. Người ấy đi dọc con phố, tay nắm chắc thanh bảo gươm đeo bên hông, tiêu sái ngời ngời. Mỗi lần y nhoèn miệng cười chào các bô lão đi ngang, lúm đồng tiền duyên và sâu hoắm hiện rõ mồn một trên gương mặt rõ là anh tuấn, có phần rám nắng nhưng vẫn toát lên sự sáng sủa, thông minh. Những cô gái dọc đường đứng cười khúc khích, mặt e thẹn mỗi lần ánh mắt nam nhân kia đưa vô tình hướng đến mình.

Đàm Thu là cháu họ của Đàm Thái hậu, cũng trạc tuổi Thiên Hình công chúa nên được giao trọng trách bảo vệ nàng, cả hai từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Tình cảm giữa hai người luôn là đề tài bàn tán của các cung nữ trong cung. Nào là thanh mai trúc mã, nào là liếc mắt đưa tình. Càng lớn, Thiên Hình càng xinh đẹp, Đàm Thu càng anh tuấn. Trai anh hùng, gái thùyên quyên, cả kinh thành đều đồn đại chắc chắn Lý Huệ Tông sẽ gả Thiên Hình công chúa cho Đàm Thu. Thế lực họ Đàm trước tin đồn này là kẻ hí hửng nhất, như hổ mọc thêm cánh, vì ai cũng biết Huệ Tông thương yêu Thiên Hình công chúa ra sao.

Đàm Thu đi về quán cũ, nơi y hay ngồi nghỉ ngơi sau buổi tuần tra, vừa gọi một vò rượu thì đã giật mình nhìn một tên nằm vắt vẻo trên mái che trước mặt.

-Đàm Thu! Lâu quá không gặp!

Đàm Thu bật cười rồi ra hiệu cho tên kia xuống cùng uống rượu, y lập tức phi xuống.

-Trần Cảnh! Đi đâu biệt tăm thế!

Cảnh phì cười rồi uống một hớp rượu.

-Vẫn là rượu anh mua là ngon nhất!

Đàm Thu cười cười rồi lắc đầu.

Trần Cảnh và Đàm Thu biết nhau từ lần truy bắt một tên cướp. Khoảng tám năm về trước. Lúc ấy cả hai chỉ là những đứa trẻ hiếu động, muốn hành hiệp trượng nghĩa, suýt nữa thì nguy hiểm đến tính mạng. Nhờ đó mà kết thành anh em, tám năm qua vẫn luôn đối với nhau rất tốt. Đàm Thu nhiều lần nghĩ về việc hai họ tranh đấu, nhưng thấy Cảnh thật thà, lại chẳng màng thế sự, rất đơn thuần nên cũng không quan tâm đến chuyện hãn họ gì nữa, cứ thế là bằng hữu thôi.

-Lần này vào Thăng Long một mình à?

-Đến Thăng Long mua trái vải cho anh trai.

-Nhà anh như thế cũng phải đích thân đi sao?

-Thì đi đây đi đó, ở mãi một nơi chán lắm!

Cảnh nói vậy thôi, chứ y giành lên kinh thành mà. Y hy vọng gặp may.

-Này, khi này anh làm náo loạn ở khu chợ, biết tôi đã nghe thấy gì không?

Đàm Thu nhấp một ngụm rượu rồi lắc đầu.

-Không cần biết.

-Này! Anh tỏ ra hứng thú một chút đi, câu chuyện có vẻ hay lắm!

Đàm Thu vẫn tỏ vẻ bất cần cố hữu, nhưng vẫn dừng dừng để Cảnh kể.

-Nghe đâu, anh sắp được Hoàng thượng gả công chúa?

-Là đám người đó rồi hơi đoán già đoán non, anh tin làm gì cho mệt!

-Cũng có chỗ đáng tin mà, anh nghĩ xem, anh và công chúa ấy từ nhỏ đã lớn lên bên nhau.

-Anh nói nghe như thân thiết lắm, ta phải đứng cách công chúa ít nhất năm thước, không được nói chuyện riêng với công chúa, cũng không được đùa giỡn.

-Nhưng đó là Hoàng thượng gả, đâu phải công chúa tự mình gả cho anh?

-Cái tên này!

Đàm Thu phì cười đấm lên vai Cảnh. Tiếng cười rôm rả cả góc quán.

Kiến Gia năm thứ mười ba, Quý Mùi, 1223.

Tháng 8 âm lịch.

Thuận Thiên công chúa là một nữ nhân xinh đẹp, so với Thiên Hinh, vẻ đẹp của nàng sắc sảo hơn, già dặn hơn. Nàng là một thực nữ, tinh thông cầm kì thi họa, một tinh hoa của Đại Việt. Đã nhiều lần hai thế lực họ Đàm và họ Trần dâng sớ xin được gả Thuận Thiên cho các trưởng nam, Huệ Tông vẫn sợ thế sự có chuyển biến mà vẫn chưa dám quyết định.

Nàng đang ngồi trước gương đồng, để yên cho cung nữ vấn tóc, cài trâm. Nàng nghiêng đầu ngắm nhìn mình trong gương, nở một nụ cười tuyệt mỹ.

-Công chúa, hôm nay người rất đẹp.

Nô tì đi theo Thuận Thiên không ngớt những lời hoa mĩ khen lấy khen để, mỗi ngày đều khen mấy chục lần. Vậy mà mỗi lần như thế Thuận Thiên vẫn cười lấy làm tự hào.

-Phí công hôm nay đẹp như thế mà phải xuất cung đi cùng phụ hoàng.

Hôm nay Lý Huệ Tông vi hành về vùng ven biển, sẵn là một dịp để nghỉ ngơi, cũng là để cho cô con gái bé bỏng Lý Thiên Hình của người được thỏa sức đi đây đi đó. Hơn một năm từ lúc bị cấm cửa vì dám trốn đi Phú Thọ một mình, cô công chúa hiếu động đó sắp bức bách chết rồi.

-Cũng tại con bé Thiên Hình, nó cứ bắt phụ hoàng đưa nó ra ngoài chơi. Thế thì đưa nó đi thôi được rồi, còn bắt ta đi theo để làm gì. Bên ngoài lại nắng như vậy, bắn như vậy!

Thuận Thiên khó chịu vén màn nhìn ra ngoài trời, lúc này đã là tháng tám, trời nắng thì nắng gắt lắm, đến lúc mưa lại mưa như trút hết nước mới thôi.

-Chị Thuận Thiên!

Thiên Hình vẫy tay chào Thuận Thiên từ xa đi lại. Rồi nàng hớn hờ chạy sang xe ngựa của Lý Huệ Tông, vén màn cửa nói.

-Phụ hoàng, chị đã đến rồi, chúng ta cũng nên xuất phát rồi chứ?

-Được rồi, đợi được chị con thì cũng đợi được giờ tốt rồi. Xuất phát thôi.

Đàm Thu đưa tay dìu Thiên Hình lên xe ngựa. Nàng lắc đầu.

-Lần này ta muốn tự cưỡi ngựa!

-Công chúa, đi đường lần này rất xa, người...

-Ta không sao đâu, anh cứ yên tâm!

-Nhưng mà...

Đàm Thu chưa kịp dứt câu, Thiên Hinh đã như một con sóc trèo lên yên cương, huých ngựa phóng đi mất. Y hốt hoảng leo lên con chiến mã của mình rồi lao theo.

Núi non trải dài ra trước mắt Thiên Hinh, đèo đài cung điện dời lại sau lưng, nàng như thoát khỏi được chiếc lồng chật hẹp.

-Thật là thích quá!

Nàng dang tay đón nhận khí trời, nở nụ cười ấm áp trước bình minh. Đàm Thu vội chồm qua đỡ phía sau nàng.

-Công chúa cẩn thận!

Thiên Hinh quay sang đặt tay lên vai Đàm Thu vỗ vỗ.

-Đàm Thu! Anh không cần nhất thiết phải căng thẳng như vậy, ta không phải dạng nữ nhân đi năm bước cũng có thể ngã được, không cần lo cho ta!

-Nhưng mà...

-Được rồi, ta sẽ bảo với phụ hoàng sau này lỡ ta có chết cũng không được trách tội anh! Ra ngoài ngao du rồi, vẫn nên thông thả một chút.

Nàng ra vẻ người lớn, vỗ vỗ lên vai Đàm Thu. Cơ mặt y mất tự chủ giãn ra.

-Thần biết rồi, thưa công chúa.

Đàm Thu vẫn theo sát Thiên Hinh, sợ nàng không quen đường đi nước bước lại ngã. Thiên Hinh thì lại hiểu động huých con ngựa đi từ chỗ này sang bờ kia, thích thú ngắm nhìn cảnh vật. Huệ Tông vén màn quan sát từ nãy đến giờ, môi người nở nụ cười ấm áp. Đứa con gái này cũng đã đến



tuổi gả đi rồi, chẳng thà gả cho Đàm Tướng quân ở gần, có gì còn dễ đến thăm. Có điều con bé này từ nhỏ nghịch ngợm, lại không được yếu điệu thực nữ như chị của nó, làm sao mà làm dâu được đây?

Nửa năm trở lại đây, Thiên Hình lớn phổng lên trông thấy, cơ thể đầy đặn hơn, nhan sắc cũng mặn mà hơn. Nàng giờ đây như một bông hoa nhài giữa nắng, trắng ngần và thơm ngát. Đàm Thu bao năm qua đi theo nàng, cũng chẳng nhận ra mình bắt đầu cảm thấy xốn xang khi bắt gặp nụ cười của nàng từ bao giờ.

-Đàm Thu! Anh xem! Bên kia hình như là có lễ hội!

Suốt chặng đường, nàng cứ trầm trồ hết cái này đến cái kia, không biết mệt mỏi. Đoạn đường được rút ngắn từ lúc nào. Đàm Thu dịu dàng mỉm cười đáp lại nàng, mắt vẫn không rời được đôi môi xinh đẹp luôn thường trực nụ cười tỏa nắng. Đoàn người thong dong đi, Lý Huệ Tông luôn nhìn ngắm giang sơn, người ít khi ra ngoài, đi rồi mới biết giang sơn này đẹp thế nào.

Bảy tám ngày sau thì kiệu vua xa giá đến Hải Ấp.

-Hải Ấp?

Hải Ấp được Huệ Tông chọn lựa vì nơi đây chứa bao kỉ niệm, về một thời binh biến loạn lạc, Nguyễn Nộn tranh đấu, cuối cùng họ Trần thắng thế, từ đó mà thân về hết quyền lực lớn nhỏ trong triều. Nhưng cũng nhờ vậy mà Huệ Tông gặp được Trần Thị Dung, nên người không hối hận.

Thiên Hình tròn mắt nhìn Đàm Thu. Tự nhiên nàng lại nghĩ đến tên Trần Cảnh đã gặp cách đây hơn một năm.

-Phải, công chúa. Người quen ai ở đây sao?

-Không, làm sao có thể quen ai chứ?

Nàng lắc đầu rất khẽ. Công chúa quanh năm ở trong cung như nàng thì chuyện không quen biết nhiều là điều dễ hiểu.

Nhưng Đàm Thu thì lại rất căng thẳng. Có thể nói y đang chui vào hang hùm. Hải Ấp là đất của họ Trần, y thì họ Đàm.

Mọi thứ được sắp xếp kỹ lưỡng để không ai biết vua xa giá đến đây. Mọi người nghỉ ở một khách quán lớn bậc nhất Hải Ấp, nhìn lối kiến trúc và nội thất xa hoa không khác gì một cung điện nhỏ. Nàng ngồi trong phòng, kê người lên khung cửa sổ mà nhìn ra xa. Hôm nay trăng tròn viên mãn, quầng sáng tỏa như hào quang, rọi lên gương mặt trắng ngần của nàng. Từ trên cao, nàng nghe thanh âm của một lễ hội truyền tới.

-Phải rồi, hôm nay là Rằm tháng tám!

Sống trong cung, nàng làm gì được thăm thú những lễ hội ở dân gian. Nghĩ đoạn, nàng lập tức đứng dậy, vơ lấy chiếc áo choàng rồi phóng ra ngoài. Bên ngoài cửa có rất nhiều thị vệ giả trang ngồi uống rượu, nàng chắc chắn không qua được ải đó! Chỉ còn một cách: trèo tường!

Từ nãy ở trên lầu cao nàng đã trông thấy một cái gò cao bên cạnh bức tường phía đông, người ta chất rơm để cho ngựa ăn, nàng đã nhắm trúng chỗ đó làm nơi tẩu thoát.

Trần Cảnh ung dung đi giữa dòng người tấp nập, ai nấy đều xúng xính quần áo đẹp nhất. Những nữ nhân đi dọc con phố đều ngoái lại nhìn Cảnh, che quạt cười e thẹn, làm Cảnh phì cười khoái chí. Trần Cảnh cũng là mỹ nam ở cái đất Hải Ấp này, cũng là mục tiêu săn đón của biết bao nữ nhân bất phân giàu nghèo, sang hèn. Y có mã ngoài tuần tú, tính tình hòa nhã lại có gia thế hiển hách, nghe đâu còn học rộng tài cao. Nhưng mà y luôn đi một mình.

Trong những dịp lễ hội thế này, nam nhân trong vùng đều cặp kè nữ nhân đi chơi. Còn Cảnh, trước kia y hay tụ tập cùng đám bạn chí cốt trong vùng,

năm nay từng người lập gia đình, chỉ còn y. Mà y cũng chẳng còn tâm tư.

Hình như hơn một năm qua Trần Cảnh lên Thăng Long không dưới chục lần. Chỉ cần là ở nhà thiếu cuộן chỉ, y cũng nhất quyết lên Thăng Long mua cho bằng được. Ấy vậy mà chẳng lần nào gặp lại nàng. Và y vẫn luôn tìm kiếm, trong hơn một năm.

-Bắt đầu thả hoa đăng rồi!

Dòng người chen lấn nhau đến bờ hồ, y thì đi ngược lại, đến nơi bán hoa đăng.

Một chiếc hoa đăng rất đẹp, nhưng hình như bị lãng quên ở một góc kệ. Cảnh mỉm cười rồi với lấy nó.

Bất chợt, một bàn tay khế chạm vào tay y.

Nữ nhân đó cũng đang định lấy chiếc hoa đăng đó.

Cảnh thấy đầu mình nóng ran, cũng không thể hô hấp được, tim y như đập điên lên vì mừng rỡ.

-Thiên Thiên?

Nàng ngược mắt lên nhìn, cũng bất ngờ không kém. Hải Ấp rộng thế này, vẫn là có duyên gặp gỡ.

Hai người sóng bước đi dọc bờ hồ nhìn người người thả hoa đăng. Cảnh đã mua chiếc hoa đăng ấy cho nàng. Y nâng niu cầm nó bằng hai tay, vì nó rất mong manh, y có thể hiểu sao nó bị bỏ lại trên kệ bán.

-Thật là đẹp quá!

Đáy mắt nàng long lanh những ánh nển phản chiếu của hàng trăm hoa đăng dưới mặt hồ.

-Cô muốn thả nó chứ?

-Thả chứ! Nhưng không phải bây giờ.

Y gật gù, nàng có nhiều lí lẽ và ý tưởng không thể một câu mà hiểu thấu.

-Anh xem, người ta thả nhiều hoa đăng như vậy, khi nó bị nước dập sẽ thành rác, chẳng phải sẽ hư hết một hồ nước sao?

Trần Cảnh bật cười, y khẽ nói.

-Hồ này thông ra một con sông nhỏ, dòng nước trong hồ sẽ đưa hoa đăng ra sông, người ta sẽ vớt hoa đăng ở đầu cửa sông ấy.

Thiên Hình vỡ lẽ à lên rồi mỉm cười nhìn cảnh tượng đẹp đẽ, nàng muốn ghi nhớ hết những cảnh đẹp của dân gian, một mai lập gia thất rồi, chẳng còn được đi đây đi đó nữa.

-Vậy, một năm qua cô vẫn ở kinh thành ư?

-Tất nhiên.

Nàng gật gù, nghĩ thầm trong bụng, nhất định là y đã cố tình tìm nàng, có mà tìm đăng trời!

-Ta cũng hay đến kinh thành, có điều không gặp cô.

-Tiểu thư danh môn, có thể dễ cho anh nhìn thấy sao?

Nàng cười trêu y.

-Thả hoa đăng được rồi, người cũng đã thừa bớt!

Nàng dò đường bước xuống một gò đất bờ hồ. Cảnh dù nàng ân cần, hình như thoáng thấy, một năm qua nàng đã cao lên được một chút rồi.

Thiên Hinh vịn vào tay áo Cảnh, chồm lên phía trước đẩy hoa đăng ra xa. Cảnh phì cười nhìn điệu bộ lần đầu thả hoa đăng của nàng, một tay để nàng vịn, một tay để hờ sau lưng sợ nàng ngã. Nàng vẫn kiên trì ngồi đẩy đến khi hoa đăng ra khỏi tầm với của mình.

-Như vậy là xong rồi đúng không?

Nàng hồn nhiên quay sang Cảnh hỏi. Cảnh trưng ra bộ mặt giả vờ suy tư.

-Còn phải ước nữa.

Nàng liền quay sang hoa đăng, chắp hai tay lại nhắm mắt ước.

-Có điều phải ước trước lúc thả cơ.

Y bật cười trêu nàng, nàng quay sang đánh nhẹ mấy cái vào người y, mặt đỏ không biết giấu đâu cho hết.

Cảnh bị nàng đánh mất thế ngã nhoài ra phía sau, rồi cả hai ngồi bệt trên đất, y vẫn không ngừng cười, nàng thì bị chọc cho đến đỏ chín mặt rồi.

-Được rồi được rồi, cô muốn đánh chết ta à?

Thiên Hinh dừng tay, quay đi, vẻ mặt phụng phịu giận dữ.

-Được rồi, tôi đi mua hoa đăng khác cho cô ước lại là được chứ gì?

Cảnh lại chịu thêm một trận no đòn.

Đang lúc hai người đang giỡn, một tiếng hét xé toang bầu không khí.

-Đứng lại!

Một toán người đuổi theo một nam nhân trên cầu. Nam nhân kia nhìn tướng tá yếu đuối, mảnh khảnh, y chạy thục mạng, mặt đỏ bừng bừng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [4] Trưởng Nữ Thuận Thiên

Trần Cảnh vội đứng dậy, nhìn Thiên Hinh.

-Cô đợi ở đây!

Y toan đi đã thấy nàng phóng lên trước. Nàng ngoái đầu lại, nói bằng chất giọng chắc nịch.

-Cùng đi!

Đám người đó đuổi theo người thanh niên kia đến một con phố thì y bị bao vây. Mà y cũng chẳng có sức chạy nổi nữa, cả người như rã rời, chân cũng bủn rủn.

-Còn dám chạy, xem ra hôm nay gan mày to bằng trời!

-Tôi đã nói, tháng sau nhất định sẽ trả, các ông việc gì phải truy đến tận đây?

-Còn điều? Mày đã khất lãi ba tháng, còn định kì kèo đến bao giờ? Hôm nay mày không ăn đòn cảnh cáo không sợ đúng không?

-Dừng tay!

Thiên Hinh từ xa đi tới, cất tiếng nói làm cả bọn người kinh ngạc quay lại nhìn, khiến cả Cảnh bất ngờ. Là giọng nữ nhân vừa thanh khiết như gió, lại vừa uy phong như vũ bão.

-Tiểu thư, ở đây không có việc của cô, đừng quản chuyện bao đồng.

-Muốn đánh người là đánh? Hình thư Đại Việt các người để ngoài tai vậy sao?

\*Sách Luật của nhà Lý.

Tên cầm đầu phá lên cười, cầm khúc gỗ to vác lên vai, nghênh mặt nhìn nàng.

-Cái gì mà Hình thư! Cô có biết thứ gọi là nhân quả không, nếu Hình thư chẳng mang lại cho ta lợi ích, chẳng bảo vệ được ta, việc gì ta phải tuân theo Hình thư mà bọn quan chẳng bao giờ biết khổ cực nhân gian soạn ra.

Nàng chau mày, đến một tên đâm thuê chém mướn còn hiểu được đạo lý này, xem ra Hình thư không thể không cải cách.

-Nếu oan ức có thể kêu quan!

Hắn lại cười, lần này là đồng loạt tất cả bọn chúng đều cười. Trần Cảnh đứng lên trước Thiên Hình đẩy nàng ra sau mình.

-Tiểu thư! Cô vẫn còn nhỏ lắm! Về học hành rồi lấy chồng đi, đừng quản chuyện bao đồng. À, nhắc đến học hành, ta tặng cô một bài vè:

"Ban ngày quan lớn như thần,

Ban đêm quan lớn tằm mần như ma!"

Nàng siết chặt lòng bàn tay. Cảnh nhìn nàng, những chuyện này nàng chắc hẳn chưa từng gặp qua, nhưng y đã gặp vô số. Ở cái thời loạn này mà nói, bất công là một điều thường đến nỗi, ta bất lực không thể giúp đỡ.

-Hắn nợ các ông bao nhiêu tiền?

Lúc này tên nam nhân bị truy đuổi kia mới ngược mặt lên nhìn.

-Ô! Tên này có vẻ thông minh đấy. Cả lãi lẫn lời, là bốn trăm quan tiền!

-Các người muốn ép chết ta sao, sao có thể lấy lãi cao như thế?

Tên nam nhân kia bật đứng dậy, liền bị hấn đập ngã lăn ra đất. Y yếu ớt ôm lồng ngực đang đau nhói.

-Được rồi! Ta trả cho hấn! Các người thả hấn đi đi!

Dứt lời, Cảnh lấy ra một túi tiền rồi ném cho tên cầm đầu. Hấn liếc mắt nhìn Cảnh rồi cần mẫn đếm. Tên nam nhân yếu ớt dưới đất thì tròn mắt kinh ngạc.

-Rút!

Tên cầm đầu xốc lại túi tiền rồi hất cầm ra hiệu cho đồng bọn. Chẳng mấy chốc bọn chúng đi khỏi để lại ba người ở góc phố.

Cảnh quay ra sau nhìn Thiên Hình, thấy nàng vẫn đang trầm ngâm, y thờ dài.

-Cái thời này, nếu ta giúp một người mà đánh một người, là ta đang hại người kia. Suy cho cùng hấn cũng là đòi nợ thuê, cũng sẽ bị trách phạt, cũng sẽ nghèo đói. Cái thời này, ai cũng là nạn nhân.

Nàng thấy đau lòng.

-Công tử nói hay quá!

Tên nam nhân khi này mới lồm cồm bò dậy, mặt vẫn xanh lét. Trần Cảnh niềm nở.

-Tôi là Trần Cảnh, người Hải Ấp này, không biết anh là người ở đâu, tôi chưa từng gặp qua?



-Tôi quanh năm sống trên núi Yên Tử một mình, thiếu tiền mua sách nên mới vay mượn bọn người đó, tôi tên họ Phù Vân.

Cảnh gật gù lập lại tên Phù Vân, quả là một cái tên hay. Tự nhiên y có cảm giác, cái tên này y sẽ còn gọi rất nhiều lần.

-Còn vị tiểu thư đây là?

-Tôi là Thiên Thiên, người Thăng Long.

Nàng trả lời qua quýt, trong lòng vẫn đang rối bời.

-Chốc nãy chắc làm cô sợ rồi, thật xin lỗi.

Nàng xua tay, cả ba đi bộ dọc về phía lễ hội, vừa trò chuyện hăng say.

-Phù Vân! Nếu như anh đã ham học như vậy, chẳng thà đến Hải Ấp, làm việc cho Trần gia, vừa có tiền, vừa có cơ hội học hành. Sống mãi ở núi Yên Tử, làm sao có ngày đỗ đạt làm quan!

Phù Vân bật cười, gương ánh mắt cảm động nhìn Trần Cảnh.

-Cảm ơn tấm chân tình của anh, nhưng mà tôi xuất thân thấp hèn, mơ gì đến ngày làm quan.

Thiên Hinh vội chen lời.

-Không đúng, làm quan đâu phân sang hèn, mỗi năm triều đình đều mở khoa thi, đậu cao có thể làm quan. Anh tài giỏi thì nên đem sức góp ích cho đất nước.

Trần Cảnh liền gật đầu tán dương. Phù Vân đi chậm lại rồi lơ đãng nhìn ra xa suy nghĩ. Dù sao y cũng thân cô thế cô, sống ở đâu chẳng được.

-Được, ta cũng chưa trả cho Trần Cảnh anh món nợ bốn trăm quan tiền đó, cũng nên ở lại làm trừ công!

Trần Cảnh cười ồ lên rồi vỗ vai Phù Vân, có người bầu bạn vẫn hơn!

Hai người họ chia tay Phù Vân ở đình làng, y trở về Yên Tử trong đêm để thu xếp, còn đòi viết khế ước thề sẽ quay lại trả nợ cho Trần Cảnh, Trần Cảnh liền xua tay không cần.

Tiếng trẻ con nô nức đi rước đèn, ánh nến lung linh hòa vào bài vè thân thuộc của chốn nhân gian làm Thiên Hình cảm thấy thích thú. Nàng đứng nơi đình làng, đưa mắt dõi theo đám trẻ con chạy ngang qua rồi mất hút. Trần Cảnh dịu dàng nhìn nàng, không hiểu sao ở nàng có một vẻ đẹp mà không bất cứ nữ nhân nào có được, chỉ là mái tóc ấy, chỉ là bờ môi ấy, không hiểu sao lại không thể quên.

Bất chợt nàng quay sang bắt gặp y đang chăm chú nhìn mình.

-Anh nhìn cái gì?

Cảnh lúng túng quay đi, chỉ bừa lên trăng.

-Tôi đang ngắm trăng!

-Trăng trên mặt tôi à?

-Chẳng qua là lỡ đưa mắt về phía cô thôi.

Thiên Hình bật cười, cũng có lí đấy.

-Tôi về đây, anh cứ ở đó ngắm trăng đi nhé!

-Về sao?

-Ừ.

-Về đâu?

Nàng xoắn lại áo choàng rồi quay lại nhìn y.

-Về nhà.

-Để tôi...

-Không cần!

Nàng khẽ cười, đưa tay ra hiệu tạm biệt rồi lạnh lùng xoay lưng đi mất. Bỏ lại Cảnh buồn rầu phía sau nơi mái đình.

Lần sau gặp lại, không biết là phải mất bao lâu đây.

Vừa thấy bóng người mảnh khảnh rảo bước trở về trên phố, Đàm Thu lập tức lao đến, ánh mắt y ngập trong lo lắng, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới.

-Công chúa, người về rồi, không bị thương ở đâu chứ?

Còn nhớ lần trước, binh sĩ chạy đến kinh thành báo cho y nàng đang ở lộ Tam Giang gần núi Nghĩa Lĩnh, cần y đến đón. Y lao đi như tên, đến nơi thấy y phục nàng dính máu, một phen hoảng hồn.

Thiên Hình nhìn thấy Đàm Thu lo đến phát khóc như vậy, thật ra cũng có chút đau lòng. Đối với nàng mà nói, từ nhỏ đã không có bạn, chị ruột thì xa cách, chỉ có Đàm Thu suốt ngày như hình với bóng, ân cần bảo vệ nàng. Đàm Thu đối với nàng cũng rất quan trọng.

-Được rồi, ta không sao.

Nàng lắc nhẹ đầu, mỉm cười dịu dàng. Đàm Thu thấy vài lọn tóc của nàng rối bời, liền vô thức đưa tay vuốt xuống. Nàng hơi bất ngờ trước hành động này của y, trước giờ y luôn giữ khoảng cách với nàng, không dám

động vào nàng dù chỉ là tay áo. Y cũng phát hiện ra hành động của mình, liền lùi lại mấy bước.

-Hoàng thượng đang cho tìm người khắp nơi, người mau về thôi.

-Ta biết rồi, anh cũng vào trong đi.

Thuận Thiên sáng dậy đã đòi người mang nước suối ban mai đến để rửa mặt, nhưng vùng Hải Ấp giáp biển này vẫn chưa biết tìm nước suối ở đâu ra? Gia nhân đều chạy lên chạy xuống lo lắng không biết kiếm ở đâu.

Lý Huệ Tông gà mới gáy đã bắt tề tụ đủ để ra bờ biển thăm thú, đón chút gió sớm. Thuận Thiên không có nước suối nên nhất quyết không chịu đi, làm Lý Huệ Tông giận lắm. Người lên đến phòng Thuận Thiên, đem theo ngùn ngụt lửa giận, đứng trước cửa nói vọng vào.

-Thuận Thiên! Con có mau lên không hả? Để tất cả mọi người đợi thế này, con thấy thoải mái sao?

-Phụ hoàng! Con nhất định không ra ngoài mà không có nước suối rửa mặt!

-Bình thường là mẫu hậu con đã chiều hư con rồi! Con thấy Thiên Hình có cần đến những thứ như thế không hả?

Lý Huệ Tông nghe trong phòng có tiếng đồ đạc vỡ.

-Con không thích! Người thích thì đưa Thiên Hình đi với người, gả con đi cho khuất mắt!

-Con!

Lý Huệ Tông giận run người, người nắm chặt bàn tay.

-Lần này đi cũng sẽ rời khỏi Hải Ấp, con không ra khỏi đó, ta cho con và nô tì của con tự tìm đường về Thăng Long, ta vi hành ẩn danh đến đây, thách ai tin con là công chúa!

Dứt lời, người phát tay áo, xốc lại viên lĩnh rồi bỏ đi.

Một lát sau đoàn người hộ tống Thuận Thiên vào kiệu, nàng ta âm ỨC lấy mạng che mặt, mắt ngân ngấn nước. Lý Huệ Tông lắc đầu ngán ngẩm.

-Con xem con đi, đi chơi mà lại che mặt kín như thế, còn gì là khí trời!

Thuận Thiên cong môi dỗi.

Đàm Thu đi lại cúi đầu nói với Lý Huệ Tông.

-Bẩm bệ hạ, đã chuẩn bị hết rồi, đã có thể khởi hành ạ.

-Được.

Đàm Thu lãnh đạm cúi đầu rồi rời đi. Thuận Thiên mới tức tối dỗi với Lý Huệ Tông.

-Phụ hoàng, sao Thiên Hình lại được có người đi theo bảo vệ còn con không có?

-Ồ, con chẳng phải ở cung của con đã có rất nhiều thị vệ sao?

-Nhưng đó là Đàm Tướng quân kia mà, một Đàm Tướng quân bằng cả mấy chục tên thị vệ mà con có!

-Thì con cũng đã có mấy chục thị vệ đó còn gì!

Lý Huệ Tông phe phẩy quạt giấy, nàng giật giật tay áo người.

-Nhưng thị vệ của con làm gì anh tuấn bằng Đàm Tướng quân kia chứ!

Vừa lúc đó thì Thiên Hình huých ngựa lên đi song song với kiệu.

-Phụ hoàng, hai người nói gì mà vui thế?

Thuận Thiên vờ không nghe thấy, ngênh mặt đi chỗ khác. Lý Huệ Tông ôn tồn vuốt chòm râu rồi cười hiền.

-Nói về con đấy! Tập trung nhìn đường kéo ngựa.

Nàng cười hồn nhiên rồi lập tức quay sang Đàm Thu đang cười ngựa song hành.

-Đàm Thu, chúng ta thi phi ngựa đi?

Y và Lý Huệ Tông còn chưa kịp phản ứng thì nàng đã lao đi mất. Đàm Thu hốt hoảng phóng theo sau, quên cả chào vua. Lý Huệ Tông lắc đầu nhẹ, môi vẫn nở nụ cười.

Trước mặt là một bãi đá rất đẹp, cả đoàn kiệu vua dừng chân ở sát bờ, phong cảnh buổi sáng tươi mát và trong lành vô cùng. Mặt trời đã nhô cao khỏi chân trời rồi, thuyền biển cũng đã ra tít khơi xa, chỉ thấy những đốm đen nơi trời đất tiếp giáp. Huệ Tông ngồi trên một chiếc ghế mây, tận hưởng sự an nhàn. Người nói với Thiên Hình bên cạnh cũng đang trầm trồ tán thưởng cảnh vật.

-Con nghĩ xem, mẫu hậu con nhìn thấy cảnh vật này chắc hẳn rất thích.

Nàng hơi nhìn qua phía Huệ Tông, có chút e dè nhưng rồi vẫn vui vẻ trả lời.

-Chắc hẳn mẫu hậu sẽ rất thích, phụ hoàng.

-Ta định, khi về già, ta sẽ đưa mẫu hậu con đi đến vùng biển thanh tịnh này, cùng nhau an nhàn sống, đến khi về với Tiên đế.

Nàng cúi xuống dựa người vào lòng Huệ Tông, có chút khôngỡ khi nghĩ đến ngày mình buộc phải từ biệt người. Huệ Tông khẽ vuốt mái tóc mềm mại của đứa con gái yêu thương, nghĩ đến Trần Hoàng hậu đang ở lại Thăng Long, lo chuyện trong cung.

Thiên Hình biết người nhớ mẫu hậu, trong lòng cũng thở dài. Nàng và mẫu hậu xưa nay không hiểu sao luôn có một khoảng cách, chắc là từ cái ngày nàng thấy được cảnh tượng ấy. Nghĩ đến đó, nàng nhắm nghiền mắt, thu người lại vào lòng Huệ Tông.

Thật sự quá đáng sợ.

-Sao thế? Lạnh à?

Dứt lời, người nhìn sang Đàm Thu đang đứng bên cạnh. Y vội cởi bỏ áo choàng, khoác lên người Thiên Hình. Nàng vẫn im lìm không nói.

Thuận Thiên nghe nói bên trong rừng thông cạnh bờ đá này có một hồ nước tên Lộ Thủy, quanh năm trong vắt, còn được đồn thổi là có tiên hạ phàm xuống tắm rửa ở đây nên ai chạm được vào nước hồ Lộ Thủy có thể xinh đẹp vạn phần. Nàng liền bắt nô tì đi cùng mình vào rừng tìm.

-Công chúa, sao mình không dẫn theo thị vệ?

Giọng nô tì đó hơi run, mắt dáo dác nhìn quanh.

-Để cho phụ hoàng mừng ta à?

-Mình trở về đi công chúa, em rất sợ.

-Người sợ thì về trước đi!

Một lát sau, nàng lạc mất nô tì đó thật.

Tự nhiên trong lòng Thuận Thiên cộm lên một nỗi sợ, nhưng vì quyết tâm xinh đẹp như tiên nữ, nàng không bỏ cuộc mà đi sâu vào tiếp.

Một lát sau, không thấy ao hồ gì, chỉ thấy một bãi lau sậy rậm rạp, cao gần hai thước, nàng cẩn răng toan bước tới.

Bất chợt, một cánh tay nắm chặt lấy tay nàng, kéo nàng ra sau, nàng mất thế, ngã nhoài vào lòng người đó.



# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [5] Nhà Lý Suy Vong

Thuận Thiên mở mắt ra, một gương mặt nam nhân đập vào tầm mắt, rất gần nàng. Nàng hoảng hồn đẩy y ra xa, sợ sệt nhìn y.

Trước mặt nàng là một nam nhân chững chạc, dù gương mặt vẫn còn khá non, nhưng vóc người và nước da đặc trưng của người miền biển không lẫn vào đâu được, ngũ quan hài hòa, dung mạo cũng thuộc hàng xuất chúng. Y ăn mặc dân dã, không viên lĩnh cổ chéo, chỉ một màu nâu thêm thắt lưng da và một tấm áo choàng lông thú, hình như là thợ săn. Thuận Thiên liền lập tức mất cảm tình, xưa nay nàng quen mắt với hình ảnh tươm tất và chải chuốt rồi, tên nam nhân trước mặt quá xồm xữa.

-Người là ai?

Thấy ánh mắt nàng có vẻ khó chịu, nam nhân kia cũng không vui.

-Là người vừa cứu cô.

-Cứu ta?

-Phải, trước mặt là đầm lầy, cô không thấy sao?

Nàng vội quay ra sau nhìn xuống, quả thật là đầm lầy, đã vậy lại vô cùng lún, chỗ nàng đang đứng thôi cũng đã lún được mấy phân rồi, nàng vội chạy ra sau lưng nam nhân ấy.

-Quả là đầm lầy.

Người đó lắc đầu rồi quay lại.

-Vậy vị tiểu thư xinh đẹp, chẳng hiểu sao cô lọt được vào chốn rừng thiêng nước độc này, để tôi đưa cô ra.

-Người đừng có mà lợi dụng!

Người đó tròn mắt nhìn nàng.

-Gì cơ?

-Người muốn đưa ta đi đâu?

Y tức lắm, chẳng lẽ nhìn mặt y không có một tia người tốt hay sao?

-Ta không phải dạng háo sắc, lợi dụng người ta sa cơ thất thế mà giở trò, chỉ là muốn giúp cô thôi.

Nàng nhìn quanh, thật ra nếu không có anh ta đưa nàng ra khỏi đây, nàng chết chắc. Lúc này Thuận Thiên mới hạ thấp giọng xuống một chút.

-Vậy phải gọi anh thế nào đây?

-Trần Liễu!

Vừa lúc đó, Trần Cảnh từ xa đi lại, trên lưng vác một bó củi to tướng, trên trán y lăn tăn những giọt mồ hôi nhưng gương mặt vẫn hồng hào anh tuấn.

-Ủa? Anh!

Trần Cảnh vừa gọi, Thuận Thiên liền quay lại nhìn. Giây phút nàng thu vào tầm mắt mình gương mặt y, nàng tự nhiên thấy ngạt thở. Trên đời này lại có thể có nam nhân hoàn mỹ đến thế. Từ ngũ quan đến thân hình, một chỗ chê cũng không tìm ra. Chàng vắn tóc gọn gàng, gương mặt mồ hôi nhễ nhại, tay gồng lên đỡ bó củi nặng nề phía sau, lộ ra bắp tay cứng cáp nam tính của một chàng trai vùng biển.

-Cảnh, đã xong rồi đấy à?

-Anh, người này là?

Lúc này Thuận Thiên mới ngênh mặt.

-Ta là Thuận Thiên công....À, tên ta là Thuận Thiên.

Hai người gật gù.

-Anh cứu được nàng ta ở bãi lún này, suýt nữa thì toi!

-Ai cần anh cứu?

Nàng dùng dằng bỏ đi, làm nàng mất mặt trước Trần Cảnh rồi!

Cảnh nhìn Liễu chưa hiểu, y nhún vai rồi đuổi theo Thuận Thiên. Cảnh xoắn lại bó củi rồi cũng đi theo hai người họ.

Cả một bờ đá nhào nhào lên tìm người. Nô tì đi theo cạnh Thuận Thiên khó khăn lắm mới kiếm được đường ra, máu mếu chạy tới thỉnh tội với Lý Huệ Tông. Thiên Hình lập tức cùng Đàm Thu xông vào rừng thông tìm người. Lý Huệ Tông can mãi, nhưng Thiên Hình nhất định phải đi. Người liền phát thị vệ đuổi theo bảo vệ. Thiên Hình đi chưa được bao lâu thì quân lính chạy lại chỗ Huệ Tông, báo Thuận Thiên công chúa an toàn ra khỏi rừng cùng hai người đàn ông không rõ lai lịch. Cặp chân mày Huệ Tông liền chau sát lại, tỏ vẻ không hài lòng.

-Mau đi tìm Thiên Hình công chúa về.

-Vâng!

Thuận Thiên thấy binh lính và cả vị công công già e dè nhìn mình, lòng bất giác thấy sợ hãi.

-Người nhà cô là quan to à? Đi thưởng ngoạn mà lăm gia nhân đi theo thế?

Trần Liễu nhìn quanh, thoáng có chút nghi ngờ, gia nhân gì mà tên nào tên nấy mặt lạnh như băng, luôn ở tư thế sẵn sàng chiến đấu. Trần Cảnh thì có chút thông dong, chàng chẳng quản đâu mấy chuyện con con này, chỉ muốn nhanh về nhà cho đỡ nặng gánh củi sau lưng.

Lý Huệ Tông mặc viên lĩnh nâu tối, eo thắt đai đen, ngời hơi ngả ra sau trên chiếc ghế mây, đối mặt ra biển. Người không muốn để bị nhìn thấy mặt.

Thấy Thuận Thiên cúi người chào, hai nam nhân kia cũng lúng túng chào theo.

-Phụ...À, cha! Con đi vào rừng chơi, chẳng may bị lạc, may mà có hai anh em họ đi ngang qua đưa con về, mong cha thứ tội.

Huệ Tông không muốn giáo huấn con cái trước người ngoài, bèn phất tay.

-Được rồi, trở về là tốt. Hai thanh niên đây trượng nghĩa giúp người, giúp con gái ta, ta rất lấy làm cảm động.

Trần Liễu chấp hai tay kính lễ.

-Lão gia đây quá khách sáo rồi, hai anh em tôi chỉ là đi ngang qua thấy tiểu thư đây bị lạc, giúp cũng là lẽ thường tình.

Huệ Tông gật gù, lời lẽ khí chất, hẳn là không phải dân đen như binh sĩ miêu tả.

-Hai cậu tên họ là chi? Để ta còn cho người báo đáp.

Trần Cảnh nhìn Trần Liễu, Liễu cúi mặt cười rồi lắc đầu.

-Chỉ là chút chuyện con con, hà chi báo đáp. Anh em tôi họ Trần.

Lập tức mắt Huệ Tông lóe sáng, đôi chân mày chau lại.

-Tôi là Liễu, đây là em trai tôi, Cảnh.

Huệ Tông thở hắt ra. Hải Ấp là đất nhà họ Trần, đi gặp một hai người cũng có gì là lạ. Người tự trấn an mình chỉ là quá nhạy cảm với cái họ đó mà thôi.

-Được, đây là chút quà mọn lão ta muốn gửi hai cậu, mong hai cậu nhận lấy.

Người đưa mắt nhìn vị công công già, ông cúi đầu rồi chạy lại đưa Liễu một tay nải.

Huệ Tông phát tay rồi nhìn vị công công.

-Lão gia đã đến giờ nghỉ ngơi rồi, xin cảm ơn hai vị thiếu hiệp ra tay giúp đỡ, mời đi lối này.

Thuận Thiên nãy giờ vẫn nhìn Trần Cảnh không rời, nghe thấy hai người được tiễn về, vội buồn bã, nhưng sao Cảnh chẳng để ý đến nàng. Trần Liễu nhìn nàng rồi chào, nàng chẳng quan tâm, giận dữ quay đi mất.

Được nửa canh giờ, đoàn người của Thiên Hình cũng rời khỏi rừng. Thiên Hình lập tức chạy lại chỗ Thuận Thiên.

-Chị, chị về rồi sao?

Thuận Thiên chán ghét nhìn Thiên Hình rồi bỏ đi chỗ khác. Huệ Tông thở dài rồi quay lại nhìn Thiên Hình, phát hiện bàn tay nàng chảy máu.

-Rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Đàm Thu cúi đầu không nói, y cũng có một vết xước rỉ máu trên mặt.

Lúc này trong rừng, Thiên Hình trượt ngã, Đàm Thu đỡ lấy nàng, hai người lăn hết mấy vòng trên con dốc.

Thiên Hình nhìn tay mình rồi phe phẩy, cười nói.

-À, con trượt ngã nên bám vào thân cây, trầy xước chút mà. Người đừng lo phụ hoàng!

-Con bé này!

Người lo lắng nắm lấy bàn tay bé nhỏ hồng hào của con gái rồi thối vào vết thương. Ai trông thấy cảnh tượng đó đều không nhìn ra đâu là một quốc vương uy quyền, đâu là một người cha thương con hết mực.

-Hai đứa có thể ngưng làm điều vô bổ này đi không hả?

Một tiếng vỡ của tách trà vang lên chói tai. Tất cả gia nhân trong phủ đều cúi đầu sợ sệt. Hai thanh niên quỳ dưới đất, gương mặt ngoan cố, khó bảo.

-Ta đường đường là Nội thị phán thủ, là Liệt Hầu, người người kính sợ, họ Trần chúng ta là ai chứ, hai đứa lại suốt ngày ở Hải Ấp làm tiểu phu, làm chài lưới! Ta đã bao lần bảo hai đứa lên kinh học hành làm quan, chẳng lẽ lời người cha này như gió thổi qua tai sao?

Trần Cảnh thở dài.

-Con vốn không thích làm quan, không thích sống cuộc sống đó.

-Vậy thì mày đi trốn cúi mà sống đi! Tới lúc đó sẽ thấy giá trị của đồng tiền! Biết bao kẻ muốn được lên kinh học hành mà không được?

Trần Cảnh cúi đầu, đó không phải là hướng đi của y, không phải cuộc sống mà y mong muốn. Trần Liễu thấy Cảnh bị mắng, bèn đỡ lời.

-Cha, mấy năm nay con và Cảnh luôn cố gắng học hành, chỉ là không muốn sống xa hoa, muốn được sống cuộc sống người dân quê mình.

Trần Thừa ngồi xuống chiếc ghế gỗ chạm khắc hoa văn tinh xảo, xoa xoa thái dương. Thế lực họ Đàm coi như đã bị triệt tiêu, nhưng họ Trần đâu chỉ có toan tính độc quyền trong triều mới dẹp bỏ hết những thế lực cát cứ khác. Thái úy Trần Tự Khánh yếu rồi, chắc là không qua nổi mùa đông năm nay, cũng đến lúc củng cố nhân lực cho họ Trần trong triều.

-Được rồi, hai con đứng lên đi.

Cả hai vẫn ngoan cố quỳ dưới đất.

-Họ Trần ta không giống người thường, không thể sống cuộc sống của họ đâu...

Trần Cảnh mím môi. Y không cam tâm, cùng lắm y bỏ đi thật xa, nơi thế lực họ Trần không với tới được.

Trần Liễu hiểu chính sự hơn Cảnh, cũng biết nhà họ Trần không giống người thường ở chỗ nào. Liễu cúi đầu thưa.

-Cha, cha ở kinh thành lo thế sự, con và Cảnh ở nhà cũng phụ giúp chuyện trong nhà, cũng học hành tử tế, rèn luyện sức khỏe, người nên mừng mới phải.

Trần Thừa nhọc lòng nhìn hai đứa con trai.

-Hai đứa con là anh lớn trong nhà, cũng là hai đứa ta thương yêu nhất, biết trách phạt thế nào mà không thấy xót xa, đứng lên đi.

Liễu đứng dậy, kéo theo Cảnh.

-Hai đứa cũng trưởng thành rồi, cũng nên rời khỏi đây, đến Kinh thành tìm đường công danh.

Trần Cảnh vội nhìn cha, lòng không nở rời xa nơi thanh bình này.

-Được rồi, về thu xếp đi, đầu tháng sau chuyển đến phủ Nội thị ở Thăng Long sống. Ta sẽ không để hai đứa phí cả cuộc đời ở nơi này.

Chùa Chân Giáo, mùa xuân năm Kiến Gia thứ mười bốn, Giáp Thân, 1224.

Khói tỏa nghi ngút từ lư hương vàng lớn đặt ở ngưỡng cửa đại điện, tỏa trắng một vùng chùa Chân Giáo. Nắng xuyên qua lớp khói hương, chạm đến những bậc thềm còn vương sương mới mùa xuân. Vạn vật như có làn da mới, bóng bẩy và mờ màng, từ chiếc lá non vừa mới nhú, đến cánh chim yến sải cánh dưới trời xuân.

Mùa xuân, đúng là mùa khiến cho con người ta thấy mình tràn trề sức sống, tràn trề hi vọng.

Từ dưới chân những bậc tam cấp cao và gồ ghề, một bóng nữ nhân bé nhỏ, người trùm một chiếc áo choàng màu đỏ tươi dài đến gót, lướt đi thanh thoát như một tiên nữ. Làn da của nàng vốn đã trắng, lại thêm màu đỏ tươi, sắc xuân càng thêm mặn mà. Nàng quả thật như lời Đàm Thái hậu, càng ngày càng xinh đẹp, đến nỗi có thể gọi là Điêu Thuyền của Đại Việt.

Xuân năm nay, nàng mười bảy, phơi phới như một đóa phù dung, nghiêng nước nghiêng thành. Triều thần đã bắt đầu đả động đến chuyện cưới xin của nàng, cũng như đã bắt đầu gây sức ép trước chuyện huyết thống đứt đoạn của họ Lý.

Nàng chấp tay quỳ giữa đại điện, đã nửa canh giờ rồi, nàng vẫn im lìm như trước. Nửa năm qua, nàng lớn thêm nhiều, suy nghĩ cũng trưởng thành hơn, nàng hiểu rõ hơn nhiều điều, cũng căm thù thêm nhiều người. Nửa năm qua, cuộc đời nàng đã gặp bao sự đổi dời.



Bây giờ nàng điềm tĩnh hơn nhiều, mất dần đi sự hồn nhiên, dù chỉ ở tuổi mười bảy. Bây giờ nàng đang quỳ ở đây, chỉ cầu một đời bình an.

Nửa năm trước.

Lý Huệ Tông kết thúc chuyến vi hành sớm hơn dự định vì người mắc phải phong hàn dọc đường, thái y đi theo bảo phải hồi cung thôi. Huệ Tông dọc đường bắt gặp một loài hoa nhài thơm, sức nhớ Trần Hoàng hậu có lần bảo muốn ướp hoa nhài vào quần áo cho thơm, bèn cho người nhổ cây đem về trồng, còn dặn binh sĩ không được thông báo để làm Hoàng hậu bất ngờ.

Chiều tà, Huệ Tông về đến hoàng cung sau một tháng du ngoạn. Hôm đó người cùng Thiên Hinh đem cây hoa nhài đến cung Trần Hoàng hậu định đem lại bất ngờ cho bà. Ai ngờ, người bị làm cho bất ngờ chính là hai người họ.

Chiều hôm đó, Thiên Hinh lại bắt gặp cảnh tượng nàng muốn quên nhất trong tuổi thơ của mình.

Chiều hôm đó, Lý Huệ Tông như vô tình giẫm phải một cái gai nhọn và xù xì.

Huệ Tông chẳng nói chẳng rằng, lôi Thiên Hinh đi, chẳng để lại thanh âm gì.

Hai người họ đến cung Trần Hoàng hậu bằng lối qua hoa viên, nên chẳng ai biết họ từng đến đây.

Huệ Tông tay siết chặt thân cây hoa nhài, lôi xồng xộc Thiên Hinh đi.

Nàng nhìn cánh tay mình đau điếng, nhưng nước mắt thì ào ra mãi, nàng thậm chí không thể khóc thành tiếng.

-Không được khóc!

Huệ Tông gắt, giọng người run lên.

-Ta và con chẳng thấy gì cả, rõ chưa?

-Phụ hoàng?

-Ta không hề hay biết gì cả! Con cũng vậy, nhất định không được để đến tai Thái hậu!

Thiên Hinh lúc này thật sự bật khóc, chẳng phải vì cổ tay nàng đang đau rát, mà là vì người đàn ông trước mắt nàng, sao có thể si tình đến mờ mắt đến thế. Rõ ràng, mẫu hậu nàng đang ngồi trong vòng tay của chú họ nàng, Trần Thủ Độ. Nhưng tại sao đến giây phút này rồi, phụ hoàng nàng dẫu bị lừa dối, vẫn một mực bảo vệ người đã phản bội người, ngay tại chính cung cấm của người. Nàng thật sự không nhẫn tâm nhìn mẫu hậu mình bị xử tử vì làm loạn cung quy, càng không nhẫn tâm nhìn phụ hoàng mình chấp nhận bị lừa dối. Nàng khóc mà không thể thành tiếng, đến cả nỗi đau còn không thốt thành lời được.

Từ ngày hôm đó, bệnh Lý Huệ Tông trở nặng, bao nhiêu thuốc men chạy chữa cũng không khỏi. Rồi mùa đông năm ấy, trời rét, Huệ Tông phát bệnh nặng, thỉnh thoảng có cơn điên, ngập trong rượu chè, buông bỏ triều chính.

Thiên Hinh sợ Trần Thủ Độ thâm tóm quyền lực, ngày thay Huệ Tông nhận tấu sớ các quan gửi đến, đêm lấy cờ đến rửa chân cho Huệ Tông rồi thay người phê chuẩn tấu chương. Đàm Thu tất nhiên càng giúp đỡ, một phần vì thương người con gái mới chút tuổi đầu đã phải gánh vác cả gia tộc họ Lý, một phần không được để họ Trần có cơ lấn át, làm tổn hại họ Đàm. Ý chỉ đau lòng, là người trong thiên hạ đều nghĩ Huệ Tông vô dụng đã đành, hai đứa con gái chưa lấy chồng lại càng bất tài hơn. Trong khi, một mình nàng chống đỡ cả cơ nghiệp này.

Cuối năm, Trần Thủ Độ sắp xếp cho Thuận Thiên công chúa lấy Trần Liễu. Hôn lễ cử hành sau rằm tháng Giêng. Họ Trần thâm tóm tất cả quyền

lực. Các cự tộc khác đều thất thế, bất lực buông tay. Nhưng nàng hiểu rõ, nàng loay hoay tìm trung thần nhưng rốt cục ngoảnh đi ngoảnh lại, các sứ quân không ai trung thành với nhà Lý mà đều có toan tính riêng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [6] Chùa Chân Giáo

Nàng vẫn quỳ đó, nhưng giờ lại mở to đôi mắt, nhìn bức tượng Phật vàng lấp lánh. Nửa năm trước, nàng là công chúa lá ngọc cành vàng, nàng nghĩ mình chỉ cần sống một đời vô ưu vô lo, hóa ra quyền lực nhà họ Lý đã lung lay từ tận gốc rễ, và nàng đang phải cứu vãn sự suy vong của cả một triều đại.

Nàng thấy mình nhỏ bé trước thế gian đầy mưu mô này. Những con người kia, họ là ai mà có thể quyết định ai sống ai chết, họ dựa vào đâu mà quyết định triều đại nào trường thịnh triều đại nào suy vong.

Thiên Hình lững thững bước ra gác vọng, lối đi ươm đầy cánh hoa đào rơi. Lòng nàng nặng trĩu, mắt nhìn ra xa mà thần thờ.

-Giang sơn này, còn nắm giữ được bao lâu chứ?

Nàng bất giác nói, cũng không biết là tại sao lại thốt ra thành lời như thế.

-Một gốc mận già thôi cũng phải

Hai trăm năm lẻ thế là xong!

Thiên Hình chau mày quay sang nhìn về phía người đọc hai câu thơ đầy ẩn ý.

Một ông lão với bộ râu dài trắng tinh, mắt nheo lại, nếp nhăn xô vào nhau trên trán nhưng gương mặt lại phúc hậu vô cùng. Ông chống một chiếc gậy

bằng gỗ, cao đến nửa người ông, một tay ông vịn hờ vào thành gác, nhìn ra xa.

Thiên Hình im lặng một lúc lâu rồi định mở miệng nói. Ông lắc đầu rồi nhìn nàng.

-Ta chỉ tặng con một chữ, Chiêu.

-Chiêu?

- Chiêu trong "thiên lí chiêu chiêu", lẽ trời rành rành.

Nàng chau mày.

-Đời con phía trước sóng gió, hãy nhớ đừng vì số phận vui đập mà buông xuôi cuộc đời. Lịch sử là sự chặt lọc nghiêm khắc. Có những chuyện phải xảy ra thì sẽ xảy ra.

Rồi ông bỏ đi.

Thiên Hình ngậy người ra. Từng câu từng chữ ông nói văng vẳng trong đầu nàng.

Hai trăm năm lẻ thế là xong!

Hai trăm năm?

Nàng bần thần suy nghĩ, nhà Lý từ thời Tiên đế Lý Thái Tổ, đến nay đã truyền được hơn hai trăm năm rồi, không lẽ?

Nàng ngẩng đầu lên, gương mặt không giấu nổi kinh hoàng.

Nhưng nàng thấy đã thấy ông lão đi khuất xa rồi, nàng đuổi theo.

-Ông lão! Đợi tôi với!

Nhưng nàng chạy nhanh cách mấy, cũng không đuổi kịp ông, cứ đi qua một ngã rẽ, lại thấy ông ấy ở một ngã rẽ phía xa.

Nàng kiên trì đuổi theo, đuổi đến hậu đình lúc nào không hay biết.

-Thiên Thiên?

Nàng nghe gọi tên, đứng sững lại.

Ông lão kia hoàn toàn biến mất.

Nàng quay lưng lại, nhìn Trần Cảnh.

Trần Cảnh vẫn như lần đầu gặp gỡ ấy, một thân hắc y, cầm chổi quét cánh hoa rơi rụng trên lối đi. Y mỉm cười mừng rỡ, ánh mắt không biết bao nhiêu vui mừng.

Nhưng nàng thì bất an không tả hết. Ông lão ấy đã dẫn nàng đến gặp y.

-Chúng ta thật có duyên.

Hai trăm năm cơ nghiệp nhà Lý sắp mất, chẳng lẽ có liên quan đến tên họ Trần này sao? Nghĩ đến đây, Thiên Hinh lùi lại một bước.

-Anh làm gì ở đây?

Trần Cảnh nhìn cây chổi trong tay mình rồi cười vui vẻ.

-Đến phụ giúp chùa một tay thôi, cô đến cầu an sao?

Nam nhân này, thật sự quá đơn thuần, người này sẽ khiến nàng nước mắt nhà tan sao?

-Cô sao vậy? Không khỏe chỗ nào sao?

Nàng lắc đầu rồi bỏ đi. Cảnh liền dựng cây chổi bên vách tường rồi đuổi theo.

-Lâu quá không gặp, cô vẫn khỏe đó chứ?

Nàng gật gù lấy lệ, lòng cộm một nỗi bất an.

Cảnh nhìn nàng trầm ngâm, cũng nhận ra hình như nàng có chút thay đổi rồi.

-Thiên Thiên, nếu cô đã đến chùa rồi, thì cùng đến Đài cầu phúc đi.

-Đài cầu phúc?

-Ừ, ở sau Tháp chuông đó.

Bản tính tò mò đã kéo Thiên Hình cùng đi với Trần Cảnh đến Đài cầu phúc. Nơi đây là một vọng đài rất rộng, mở ra không gian bao la. Từ đây có thể ngắm nhìn toàn cảnh chùa Chân Giáo. Thiên Hình vừa bước chân lên đài, gió đã thổi tung mái tóc nàng, lan tỏa mùi hương nhài nhẹ. Nàng trước gió càng xinh đẹp vạn phần. Trần Cảnh tự nhiên thấy tim mình đập dồn dập, vội đặt tay lên ngực, lấm bấm.

-Yên nào...

-Sao?

Nàng quay đầu lại nhìn y, nằng ngậy tràn phía sau những lọn tóc rối.

Cảnh vội hít một hơi mạnh rồi lắc đầu, môi mím chặt. Nàng phì cười rồi nhìn quanh.

Trên Đài này có một cái cây đại thụ rất to, treo đầy những chiếc chuông nhỏ.

-Đây là gì vậy?

-Ấy đừng động vào?

Y chụp lấy bàn tay nàng.

Thiên Hình tròn mắt nhìn bàn tay mình nắm gọn trong tay y. Y vội thả ra, đưa tay xoa gáy.

-À, chuyện là, nơi đây là nơi cầu phúc của những thanh niên đến tuổi lập gia đình. Mỗi năm đều có nhiều thanh niên đến đây buộc chuông, người ta tin là chỉ cần là nữ nhân chạm vào chiếc chuông của nam nhân nào, dù là cách nhau hai đầu giang sơn, cũng sẽ tìm đến nhau mà kết thành phu thê.

Nàng thú vị nhìn những chiếc chuông, thì ra trong nhân gian còn có những chuyện kì thú như vậy. Chọn vợ chồng qua mấy cái chuông sao?

Trần Cảnh hết nhìn nàng rồi nhìn bàn tay mình. Lúc này y mạo muội giữ tay nàng như vậy, là sợ nàng phải duyên với một kẻ nào khác.

-Anh có tin chuyện này không?

Y ngáp ngừng rồi cũng lắc đầu.

-Không, tôi không có hứng thú lắm.

Nàng nhìn lên cao, trên đầu nàng cơ man là lục lạc, chuông đồng, phát ra âm thanh trầm ấm vui tai. Năng xuyên qua kẽ lá, phản chiếu ánh đồng lấp lánh. Trần Cảnh vẫn nhìn nàng, ánh mắt không thể dứt ra, mỉm cười ngây ngốc lúc nào không hay. Thiên Hình nhìn lên cao, tự nhiên thấy một chiếc chuông cột thấp, lỏng dây chuẩn bị rơi xuống. Ngay phía dưới đó là Trần Cảnh. Nàng vội chạy lại đẩy mạnh y ra, chiếc chuông rơi vào ngay giữa bàn tay nàng.

Trần Cảnh hết hồn nhìn lên đầu, rồi lại nhìn nàng.



-Cô không sao chứ?

Nàng gật gù rồi xoay đi xoay lại chiếc chuông trong tay.

-Lành Canh?

Lành Canh?

Trần Cảnh tròn tròn mắt nhìn chiếc chuông trong tay chàng.

Phải nói đến họ Trần bắt nguồn từ nghề chài cá, đến tận đời Trần Tự Khánh mới một bước lên trời. Người trong họ đều được đặt cho những cái tên của những loài cá. Ông nội của Trần Cảnh vốn tên là Chép, được dịch sang tiếng Hán là 鯉, phiên âm là "Lý", nghĩa là cá chép. Trần Thừa vốn có tên là Dừa (cá dưa). Anh trai Cảnh có tên húy là Leo (cá leo), được phiên theo chữ Hán là Liễu. Còn y, tên là Lành Canh (cá lành canh), phiên sang chữ Cảnh.

Y bất ngờ nhìn nàng, lại nhìn chiếc chuông với hai chữ Lành Canh chàng khắc lên từ dạo mới đến chùa phụ giúp. Chàng cũng chỉ vu vơ là treo nó lên đó, không ngờ lại đến tay nàng. Tự nhiên chàng thấy tin vào cái gọi là thiên duyên tiền định.

-Như vậy, không tính chứ?

Cảnh hoàn hồn khỏi suy nghĩ, ngây ngốc nhìn nàng.

-Sao?

-Chiếc chuông này rơi vào tay tôi, chứ đâu phải tôi cố tình chạm nó, không tính có đúng không?

Cảnh gật đầu e dè rồi đón lấy chiếc chuông từ tay nàng. Duyên này tự khắc tìm đến nàng, muốn tránh cũng không tránh được.

Cảnh đặt lại nó lên hốc cây. Lòng y rối bời.

Nàng tự nhiên lại thờ dài, nhìn ra khoảng trời trong veo. Tự nhiên những lời đầy ám ảnh của ông lão ban nãy lại choán lấy tâm trí nàng.

Cảnh thấy nàng im lặng, vội tìm chuyện để nàng vui. Y à lên rồi quay sang nàng, mỉm cười hiền lành.

-À, cô còn nhớ Phù Vân chứ?

-Vẫn còn nhớ, anh ấy đang ở đây sao?

-Đã xuất gia rồi, làm hòa thượng ở đây?

-Xuất gia?

Nàng tròn mắt nhìn Cảnh.

-Sao bảo anh ấy đến Hải Ấp học làm quan.

-Anh ấy đến nhà tôi một thời gian, tôi phải lên Kinh thành sống, anh ấy cũng muốn đi theo. Đến đây có cơ duyên được giác ngộ nên xuất gia rồi.

-Hai người đang nói về tôi đấy à?

Phù Vân xuất hiện từ lúc nào. Y nở nụ cười ấm áp và phúc hậu. Y vận viên lĩnh vàng, choàng cà sa bên ngoài, nhìn rất thoát tục, chẳng còn là nam nhân ốm yếu nàng bắt gặp ở lễ hội Rằm tháng bảy đó. Thiên Hình lạ lắm nhìn y một lượt từ trên xuống dưới.

-Lâu quá không gặp, anh...à không, đại sư đã thay đổi nhiều rồi.

Phù Vân và Cảnh phá lên cười.

-Tuổi đạo tôi vẫn còn trẻ lắm, cái gì mà đại sư!

Cả ba người cùng đi dạo quanh hồ sen, cuối cùng dừng chân lại ở một mái đình nho nhỏ. Nghe Phù Vân nói chuyện, Thiên Hinh cũng thấy lòng nhẹ đi rất nhiều, cũng lạc quan lên rất nhiều. Nàng biết chỉ cần mình cố gắng, sau này sẽ không hối hận. Nàng không thể phụ cả tôn thất nhà Lý, không thể phụ dòng tộc nhà Lý. Trần Cảnh cứ nhìn nàng mãi, cuối cùng cũng lợt vô mắt Phù Vân. Y lắc đầu cười.

Trời cũng nhá nhem tối, Phù Vân từ biệt hai người họ, vào trong chuẩn bị làm lễ chiều. Còn lại hai người, Trần Cảnh mới đăng hăng.

-Cô...

Chàng ngập ngừng không biết bao lâu. Thiên Hinh kiên nhẫn nhìn chàng.

-Chuyện là, chốc nữa ở dưới phố sẽ có hội thả đèn xuân...cô có muốn cùng đi với ta không?

Chẳng biết mấy mấy phút y mới nói hết được một câu đó.

Thiên Hinh phì cười nhìn bộ dạng lúng túng của chàng rồi nhìn lên trời.

Chắc trong cung cũng chưa phát hiện ra nàng mất tích, cũng đã lâu chưa đi lễ hội, nàng cũng nên để bản thân nghỉ ngơi một hôm.

-Được thôi.

Nàng nói mà giọng nhẹ tênh. Cảnh mừng rỡ, hai con mắt ánh lên vui sướng.

-Thật sao?

-Không.

Nàng vờ nghiêm túc, quay sang hất cằm nhìn y. Y như bị tạt một gáo nước lạnh, lòng chùng xuống, gương mặt như một đứa trẻ bị lấy mất quà.

Thiên Hinh bật cười nhìn điệu bộ của y, cuối cùng nàng cũng trả thù được ngày hôm đó y trêu nàng.

-Tôi đùa thôi! Anh tin à?

Cảnh cay cú nhìn nàng rồi quay mặt đi, lầm bầm.

-Chỉ cần là cô nói tôi đùa tin mà.

-Anh nói cái gì?

Nàng mãi cười nên chẳng nghe thấy.

-Không có gì!

Y vùng đứng dậy, đem theo gương mặt ê chề mà đi nhanh khỏi đó, bỏ lại nàng vẫn đang cười như một đứa trẻ.

-Này, đi nhanh thế làm gì! Đợi tôi với!

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [7] Tôi Ở Hoàng Cung

Những con phố đông đúc và ngập mùi pháo. Trẻ con mặc áo mới chạy đuổi nhau, len lỏi qua dòng người tấp nập. Thiên Hình chậm rãi bước đi, đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật dân gian quá đổi yên bình, chẳng có binh biến lục cung, chẳng có thủ đoạn đấu đá. Nàng thở dài, nếu có thể, nàng chẳng làm công chúa đâu, nàng muốn được sống bình bình yên yên chốn dân gian này, dù phải có lam lũ cực nhọc, cơm áo gạo tiền, vẫn tốt hơn quần thần loạn lạc, máu chảy đầu rơi...

Trần Cảnh vẫn luôn chăm chú quan sát nàng, thấy nàng im lặng, Cảnh bèn đăng hăng.

-Cô đang nghĩ gì à?

Thiên Hình quay sang nhìn y rồi lắc đầu, nàng chỉ tay sang phía những cột tre cao lêu nghê, người bu đông nghệt.

-Bên kia có gì mà vui thế?

-À, đánh đu đấy!

-Đánh đu?

Nàng háo hức chạy sang đó. Đánh đu là trò chơi dân gian mỗi lễ hội xuân về, nàng đã đọc qua trong sách, cũng được nghe mẫu hậu kể nghe khi nhỏ. Hẳn là rất thú vị. Nàng chen qua dòng người đang hò reo, Trần Cảnh sợ lạc nàng vội luồn qua dòng người đuổi theo nàng. Cuối cùng hai người cũng chen được lên phía trước, ngay giữa một khoảng sân đình rất to. Trần Cảnh

nhìn nàng rồi cố ra oai, lấy kiến thức của mình đem kể cho nàng. Y ghé xuống gần nàng để nàng nghe cho rõ.

-Cây đu đó gồm có trụ đu, thượng đu, tay đu và bàn đu. Bàn đu là chỗ người chơi đứng lên trên đó để đu.

Y vừa nói vừa chỉ cho nàng. Vừa lúc đó cũng có một đôi nam nữ bước lên bàn đu. Cả sân đình bây giờ ngập tiếng reo hò, ai nấy đều phấn khích. Thiên Hinh phấn khích nhìn họ, rồi nhìn những người xung quanh vỗ tay hô lớn.

Đôi trai gái quay mặt vào nhau, dùng tay vịn thân đu, dùng sức từ đôi chân đẩy cho đu bay cao. Chẳng mấy chốc đã gần đu rất cao, rất nhịp nhàng, tiếng reo hò càng thêm phấn khích.

-Người chơi càng nhún mạnh, đu càng bay lên cao. Khi cần đu lên ngang tầm với ngọn đu là lúc đu hay nhất, người đu kết hợp nhịp nhàng nhất.

Thiên Hinh à lên rồi quan sát kết cấu thân đu, quả là thú vị.

Đôi nam nữ khi này rời khỏi, một nam nhân trẻ tuổi, có vẻ như là người tổ chức trò chơi, đứng lên bục thềm đình rồi nói to.

-Tiếp đến, còn ai muốn đu tranh tài nữa không?

Thiên Hinh vội rời khỏi dòng người, nói to không nao núng.

-Tôi!

Trần Cảnh tròn mắt nhìn nàng, đứng ngậy ra. Cái gì? Nàng chỉ vừa biết cách chơi, nàng lại là tiểu thư đài các, lẽ có chuyện gì...Nhưng mà y đó giờ có chơi đánh đu đâu, từ khi lên Thăng Long y mới biết trò này.

-Tiểu thư, cô muốn chơi một mình sao?

-Không được à?

-Nhưng phần thi đu đơn đã hết rồi, cô đợi năm sau nhé.

Vẻ mặt Thiên Hình thoáng thất vọng.

-Tôi thi cùng với cô ấy.

Thiên Hình lập tức quay ra sau. Trần Cảnh đã bước lên khỏi dòng người, e dè nhìn nàng, rồi nhìn cậu trai kia.

Thiên Hình đặt chân lên bàn đu, tự nhiên thấy bàn đu chong chênh, nàng bất giác có cảm giác sợ sệt. Trần Cảnh nắm chắc dây đu rồi đặt một chân lên bàn đu trước để giữ cho nó không đung đưa.

-Lúc này bỏ không thi nữa vẫn còn kịp đấy.

-Anh sợ thì đi xuống trước cũng được.

-Tôi xuống rồi ai cho cô thi đây...

Thiên Hình cong môi rồi đưa tay nắm dây đu, lỡ nắm trúng tay y liền rụt lại. Trần Cảnh thoáng một nụ cười trên môi.

Nàng bước lên đu, hơi chao đảo, tay nàng nắm chặt lấy hai thân tre già nhỏ bằng cổ tay nàng, lòng thấy hơi hồi hộp.

Trần Cảnh bước lên bàn đu, đối diện nàng, gương mặt y chỉ cách nàng mấy phân, tự nhiên trong giây phút đó nàng thấy tim mình hơi loạn nhịp, mặt vô thức đỏ lên.

-Sẵn sàng chưa?

Nàng gật đầu khẽ. Theo hướng dẫn của Trần Cảnh ban nãy, nàng phát hiện ra trò này khó hơn mình nghĩ, đặc biệt khi đu càng lên cao. Nửa đầu

chỉ toàn là Cảnh đẩy đu, nàng hoàn toàn nhắm mắt.

-Mát ghê, nhỉ?

Cảnh thấy nàng căng thẳng, bông đùa.

Thiên Hình mở mắt, cảm nhận gió hất tung mái tóc của mình, ám trên da thịt lạnh lạnh. Nhìn ra sau cảnh đã thấy được bầu trời đêm đầy sao, hoặc là một đám người đang trầm trồ vỗ tay tán thưởng.

Trần Cảnh chăm chú nhìn nàng, dưới ánh trăng nàng thật đẹp, vẻ đẹp thuần khiết như trăng kia, vô cùng trong sáng, nàng chỉ cần nhoèn miệng cười, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều trở nên rối loạn, kể cả trái tim của chàng. Nàng chỉ đứng trên bàn đu, một mình Trần Cảnh nhún người đẩy đu, y khỏe đến nỗi đẩy đu lên đến tận ngọn đu. Người ở dưới trầm trồ vỗ tay. Nàng thì phấn khích, cảm giác như đang bay vậy, rồi nhìn y.

Khoảnh khắc nàng nhìn vào mắt y, thấy y say đắm nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng vô cùng, nàng như chìm sâu vào vô thức.

Y không đánh đu nữa, chiếc đu hạ dần.

Trần Cảnh đi dạo cùng nàng, từ này đến giờ hai người chẳng nói với nhau câu nào nữa.

-Tôi có thể biết cô sống ở đâu không?

Nàng hơi trầm ngâm rồi mắt vẫn nhìn phố xá, khẽ nói.

-Hoàng cung...

-Hoàng cung?

Cảnh hơi bất ngờ, tròn mắt nhìn nàng.



-Vậy ra cô không phải là tiểu thư à?

Nàng quay sang nhìn y rồi lắc đầu.

-Chuyện này...

Tự nhiên Thiên Hinh thấy lòng mình dậy sóng, nàng tự nhiên thấy hoang mang.

-Có một chuyện tôi muốn nói với cô...

-Là chuyện gì?

Nàng sốt ruột.

-Thật sự ta rất thích cùng cô đi dạo những buổi trăng đẹp như thế này, chúng ta cũng rất có duyên...

Nàng nín thở nghe y nói mà giọng lâu lâu lại khựng lại ngập ngừng.

-Cha tôi luôn muốn ta tìm hiểu những tiểu thư danh giá, nhưng tôi nghĩ chắc ông sẽ không ngăn cản tôi ở bên một cung nữ đâu.

Nghe đến đây Thiên Hinh bật cười.

Cảnh nhìn nàng bằng ánh mắt nghiêm túc lắm.

Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt ấm áp, rồi toan nói. Bỗng nhiên, trên bầu trời phía sau lưng Cảnh, một pháo sáng nổ lên rồi hai ba pháo sáng liên tiếp như vậy.

Phía đó là phía hoàng cung!

Là tín hiệu của Đạm Thu!

Nàng lập tức chau mày rồi quay sang Cảnh.

-Tôi chợt nhớ ra có chuyện gấp phải đi rồi! Nếu có duyên ắt sẽ gặp lại!

Nói rồi nàng lao đi như tên bắn, Trần Cảnh chẳng kịp phản ứng gì, bần thần một lúc mới vội đuổi theo nàng. Đuổi được một lúc thì lạc mất nàng trong biển người mêh mông.

—

Thiên Hinh khoác vội hoàng bào, mở toang cửa bước vào tâm cung Điện Thiên An.

-Đã xảy ra chuyện gì?

Đàm Thu vừa nhìn thấy Thiên Hinh bước vào đã vội tâu.

-Công chúa, Hoàng thượng lại phát điên rồi, lần này nặng hơn những lần khác.

Thiên Hinh bước vội vào nội cung, chưa mở đến cửa thứ ba đã nghe:

-Ta đây là tướng nhà trời,

Hôm nay giáng thế cho người sợ oai.

Nàng thở dài rồi quay sang hỏi một nô tì đứng cạnh.

-Hoàng thượng vẫn uống thuốc đều chứ?

-Bẩm công chúa, vẫn uống đều.

Nàng vừa mở cửa điện bước vào, đã thấy Trần Thừa và Trần Thủ Độ đứng bên tả, bên kia còn có cả Trần Hoàng hậu.

Nàng hành lễ rồi nhìn Huệ Tông, người quần long cốn quanh người, đứng trên long sàng, giơ cao một cuộn thánh chỉ.

Nàng trợn mắt nhìn cuộn thánh chỉ đó, không lẽ họ Trần đã bức người nhường ngôi?

-Phụ hoàng!

-Thiên Hình công chúa! Mau quỳ xuống!

Ông nói bằng chất giọng của vị ngọc hoàng trong vở tuồng nàng hay xem cùng người lúc nhỏ.

Trần Thủ Độ tỏ vẻ căng thẳng.

Thiên Hình lắc đầu nhìn người rồi đi lại đỡ người ngồi xuống.

-Người có gì từ từ ngồi xuống rồi nói.

-Quỳ xuống!

Giọng ông chắc nịch và rõ ràng, âm vang như sấm dậy. Trần Thị Dung kinh ngạc nhìn người, đây có lẽ là lần đầu tiên suốt mười mấy năm làm vua qua Huệ Tông lớn tiếng đến thế. Trần Thủ Độ càng kinh hãi hơn, cứ như Huệ Tông chưa từng bị điên, người điên sao có lúc nghiêm túc đáng sợ thế này. Trần Thừa nhìn Thiên Hình rồi nói với nàng.

-Công chúa, người cứ làm theo lời hoàng thượng đi.

Nàng cắn răng nhìn ba người họ Trần một lượt rồi quỳ xuống trước long sàng.

-Các người nghe Thiên tướng ta truyền lệnh cho rõ đây!

Huệ Tông nói vọng ra hai nô tài chép sử bên ngoài.

-Ngọc hoàng đại đế sau một lần thăm thú nhân gian thấy Đại Việt loạn lạc, vua lại nhu nhược không thể giữ được yên bình, nay ta phong cho đích

thiên tử của Lý triều, Thiên Hình công chúa làm Hoàng Thái nữ!

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [8] Chiêu Thánh Hoàng Thái Nữ

Mùa xuân năm Giáp Thân 1224, Lý Huệ Tông xuống chiếu sắc phong Thiên Hinh công chúa làm Hoàng Thái nữ. Lần đầu tiên trong mấy trăm năm thay triều đổi đại, Đại Việt ta có nữ Thái tử được ghi tên vào sử sách. Thiên Hinh từ đây đổi hiệu thành Chiêu Thánh Hoàng Thái nữ, chữ "Chiêu" mà nàng đã được lão ông bí ẩn ban cho ở chùa, "chiêu" trong "thiên lý chiêu chiêu", lẽ trời rành rành. Từ đây nàng bắt đầu danh chính ngôn thuận tham gia triều chính, phê chuẩn tấu chương, xây dựng quyền lực cho riêng mình. Và nàng chấp nhận buông bỏ những tình cảm chớm nở trong nhân gian kia, gạt đi để chuyên tâm cứu lấy cơ nghiệp nhà Lý.

Lần này lập Hoàng thái nữ, đại xá thiên hạ, nhân gian lại bắt đầu những đàm tiếu, nhưng nghi ngờ về vị công chúa mới mười bảy tuổi đầu này, cái tuổi đã hơi muộn để lập gia thất như những tiểu thư đồng trang lứa, nhưng lại quá sớm để nhuộm máu trên hai bàn tay tham gia chính trị. Nàng ngồi lên vị trí Thái tử, là vua trong tương lai, khiến thế lực họ Trần lao đao, phòng vệ.

----

Thiên Hinh ngồi ngoài gác vọng, gió mặc sức cuốn mái tóc nàng bay. Đã vào mùa hè, mưa phùn như e thẹn chạm vào da thịt, mát lạnh. Nàng chăm chú nhìn ra xa, không gian như nhòe đi trước mắt. Hoàng cung rộng quá, nàng nhìn mãi vẫn không thể nhìn ra ngoài bốn bức tường này. Hoàng cung giam giữ thể xác nàng, chưa từng có thể giam giữ tâm trí nàng. Nàng nhớ đến những ngày ung dung dạo chơi ngoài nhân gian, đến Hải Ấp, đến chùa Chân Giáo, gặp Phù Vân, gặp cả Trần Cảnh.

Nàng thoáng thờ dài.

Đã mấy tháng kể từ ngày cuối gặp Cảnh, nàng hình như vẫn không thể quên cảm giác ở gần y trên chiếc đu ấy, gió và mây trôi về phía sau y, và nắng ở trên môi y. Và cả những lời y nói.

Đàm Thu từ sau đi lại, kính cẩn chào nàng rồi khoác lên vai nàng một chiếc long bào ấm áp.

-Hoàng Thái nữ, người nên vào trong, để thấm mưa sẽ ốm mất.

Nàng gật đầu khẽ. Đàm Thu vừa nhắc cho nàng nhớ, nàng bây giờ là Hoàng Thái nữ, tâm trí đâu để mà lo những tình cảm nông nổi nơi nhân gian.

-Ta ở đây thêm một chốc nữa.

Đàm Thu thờ dài, từ khi lên làm Hoàng Thái nữ, nàng u sầu thêm, càng ngày lại càng không nói, không cười. Những năm tháng êm đềm tươi đẹp trước kia, đều không thể vẫn hồi, nàng của những năm tháng ấy, y không thể thấy nữa. Nhưng y không thể ngừng lo lắng cho nàng. Y đã quá quen với việc ở bên nàng rồi, đến nỗi từ chối chức Thiếu úy, chấp nhận tiếp tục làm Nam thành tướng quân ngày đêm ở bên nàng. Chuyện này khiến cha mẹ và cả họ Đàm không hài lòng, nhưng y kiên quyết muốn thế.

-Đàm Thu...

Y bất ngờ thoát khỏi dòng cảm xúc.

-Tự nhiên ta thấy nhớ cuộc sống bên ngoài.

Y mím môi nhìn nàng, y biết.

-Anh có nhớ năm đó đi vi hành cùng phụ hoàng của ta không?

-Thần nhớ.

-Tự do biết mấy.

Nàng ngưng một chút, rồi chống cằm lên thành gác vọng.

-Tự do bay nhảy, đi những nơi muốn đi, thấy những điều muốn thấy, gặp những người muốn gặp.

-Đợi đến khi tình hình triều đình ổn hơn, người vẫn có thể đi mà, điều người cần làm là cố hết sức.

-Triều đình có bao giờ thực sự yên ổn đâu...

Nàng nói, kèm theo tiếng thở dài dường như vô tận.

-Nếu thực sự yên ổn, sẽ chẳng có binh biến lục cung, sẽ chẳng có chiến tranh chia cắt, sẽ chẳng có máu chảy đầu rơi. Có khi cả đời này ta chẳng thể nhìn thấy nhân gian được nữa.

Đàm Thu cúi đầu, tâm trạng chàng cũng chẳng khá hơn là bao.

Mấy ngày này Trần Thủ Độ gây áp lực về phía họ Đàm. Đàm Thái hậu mất chỗ dựa là Huệ Tông, cũng mất đi những cận thần cốt lõi trong thế lực họ Đàm trong triều, phải dắt thứ hoàng tử Lý Thâm chạy trốn sang đất Tống, đợi thời cơ quay về giành lại ngôi vua.

Họ Trần bây giờ như chúa sơn lâm, hô phong hoán vũ trong triều, một tay Điện tiền chỉ huy sứ Trần Thủ Độ thâm tóm. Thiên Hình đã cố gắng rất nhiều, mấy lần thoát khỏi mưu kế của Trần hoàng hậu và Thủ Độ để bảo toàn ngôi báu cho Huệ Tông. Hết biến cố này lại đến biến cố khác, suốt năm tháng qua nàng chưa từng được ngủ yên giấc. Đến lúc này, nàng thực sự mệt mỏi rồi. Vì thế, nàng chẳng thể bảo vệ nổi Đàm Thái hậu.

-Đàm Thu này.

Nàng khẽ gọi. Y tiến đến gần một bước.

-Đôi khi ta tự hỏi, chẳng lẽ mẫu hậu ta thực sự chẳng để tâm đến cái gọi là tình nghĩa sao? Phu thê mười mấy năm, lại muốn hãm hại phụ hoàng ta...

Đàm Thu vội nhìn quanh rồi tiến sát, khẽ nói.

-Hoàng thái nữ, chuyện này không thể nói lớn.

Nàng cười cay đắng.

-Nhà của ta, bây giờ ta thậm chí còn không thể tự do muốn nói gì thì nói trong chính nhà của ta.

-Hoàng Thái nữ, người nên giữ gìn sức khỏe, chừng nào người còn khỏe mạnh, còn có thể gánh vác việc lớn việc nhỏ trong triều, bọn người kia mới không có cơ hãm hại người.

Đàm Thu nói chí phải, nàng thần thờ nhìn lên trăng tròn vành vạnh rồi đứng dậy giang tay đón một luồng gió tươi mới, hít một hơi thật sâu rồi đi vào trong.

---

Trần Liễu bước vào tư phòng, y đưa ánh mắt nhìn về phía cửa sổ.

Thuận Thiên ngồi tựa vào thành, chống cằm nhìn ra xa, về hướng mà theo y biết đó là Hoàng cung.

Y thở dài.

Cuối năm ngoái, Thái úy Trần Tự Khánh mất, họ Trần xôn xao tìm bề đỡ quyền lực mới. Trần Thủ Độ nghĩ Huệ Tông không có hoàng tử, chắc chắn sẽ nhường quyền lại cho trưởng công chúa trong tương lai. Trần Thừa vừa



lên thay làm Thái úy, lập tức tiến cử con trai cả của mình vào cuộc hôn nhân vụ lợi này.

Trần Liễu trước giờ yêu thích tự do, bị ép lên kinh sống đã đành, nay lại phải cưới một nàng công chúa mặt mũi còn chưa được nhìn thấy, quả thật đáng hận. Y thậm chí đã trốn về Hải Ấp, sống ẩn trong làng chài, đến khi Trần Cảnh lấy cố về đón mới chịu xuất hiện. Hai anh em đi đường tận mấy tuần liền, trốn chạy khỏi phe cánh họ Trần nhưng bất lực. Trần Liễu bị cha giáo huấn một trận, nào là vì lợi ích gia tộc, nào là vì con đường thăng quan tiến chức. Đến lúc ông dùng tình phụ tử mà nhỏ nhẹ nói, y mới đau lòng mà bị khuất phục.

Ông nói ông biết cái tính ham tự do, ham du ngoạn của hai đứa con ông từ đâu ra, và ông đã chôn vùi giấc mơ ngao du sơn thủy đó thế nào để hoàn thành ước nguyện rạng danh gia tộc trong sử sách. Trần Liễu cảm động đến nỗi quỳ dưới chân cha, cay đắng chấp nhận hai tuần sau thành thân với Thuận Thiên công chúa, để rồi được phong làm Quan nội hầu.

Thuận Thiên đã từng nghe nói đến hai cái tên Trần Liễu, Trần Cảnh ở Hải Ấp năm ấy. Nghe đến việc mình bị phụ hoàng gả cho trưởng tử của Trần Thừa, tên Liễu liền bất giác lo lắng. Chẳng phải là tên tiêu phu luộm thuộm ấy chứ, nàng cành vàng lá ngọc, chẳng lẽ phải kết cục thảm hại đến thế này, rơi vào tay tên miền biển kia.

Hôm gặp nhau, Thuận Thiên giật mình một thì Trần Liễu giật mình mười! Y không thể tin người con gái hôm ấy mình cứu giữa rừng thiêng nước độc ấy lại chính là người mình sẽ lấy làm vợ. Cái này chính là thiên duyên tiền định! Nói vậy, vị lão gia hôm ấy chính là Hoàng đế Lý Huệ Tông!

Từ ngày lấy nhau, Thuận Thiên và Trần Liễu chẳng nói với nhau câu nào, ban đêm Liễu ngủ ở thư phòng, y lên đóng một chiếc giường ở đó.

Sau này Thuận Thiên có gặp Trần Cảnh. Nàng vẫn xao xuyến trước Cảnh như ngày ấy, khiến Cảnh có chút khó xử, nên từ đó y dọn đến chùa Chân Giáo sống, cũng có Phù Vân bầu bạn.

Trần Liễu đến bên chậu rửa mặt, xắn tay áo rồi vốc nước ấm rửa tay. Mắt y hơi liếc về phía nàng.

-Ta nghe nói trước đây ở Hải Ấp anh từng có một nữ nhân.

Trần Liễu hơi chau mày, quay hẳn người về phía nàng.

-Tự dưng hôm nay công chúa lại quan tâm đến chuyện của ta vậy?

-Ta nào có! Chuyện anh từng có đàn bà ở ngoài, bỏ bê chính thất chần đờn gối chiếu, bọn cung nữ gia nhân đều đang đồn ầm cả lên, anh đừng quên ta là trưởng công chúa, anh là phò mã của trưởng công chúa.

Y phì cười, mang nét chế giễu.

-Trưởng công chúa thì sao chứ? Chẳng phải Chiêu Thánh công chúa mới là Hoàng Thái nữ sao?

Thuận Thiên quay phắt sang giận dữ nhìn Trần Liễu.

Y lắc đầu rồi vớ lấy chiếc áo ngủ, đi khỏi phòng.

-Đừng nghĩ nhiều nữa, tin đồn ta sẽ tự có cách dẹp bỏ, công chúa ngủ đi.

Cái cách y nhìn nàng như thể chán ghét lắm, làm nàng thấy giận run người. Còn thế gian này nữa, ai còn quan tâm nàng là trưởng công chúa chứ, khi mà đến cả tên phò mã còn không coi nàng ra gì!

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [9] Trần Liễu, Cô Ấy Là Em Vợ Của Người!

Sáng nào người đi viếng chùa sớm cũng thấy một thanh niên cao lớn, nước da rám nắng cần mẫn quét lá trên sân.

Ai cũng tấm tắc khen, quý tử nhà ai mà vừa tuấn tú, vừa lễ phép, nhã nhặn. Nhiều người còn cố tình dẫn cả nữ nhi nhà mình theo để mong lọt vào mắt Cảnh.

Trần Cảnh quét ngang tay áo trên trán, đứng chống hông nhìn thành quả từ giờ Dần đến giờ, cả một sân chùa rộng bao la ngập lá sau đêm bão hôm qua giờ đã gọn gàng và sạch sẽ hơn nhiều.

Y dựng cây chổi lại sau gốc khế rồi thủng thẳng đi về phía tiểu đình nhỏ, nơi có bộ ấm trà luôn nóng ấm và bộ kinh Phật hay ho. Y vô cùng sùng đạo, tất cả nhờ việc sống ở chùa mỗi ngày nghe Phù Vân đọc kinh.

-Này, anh biến nơi đây thành nơi xem mắt của anh mất!

Phù Vân xuất hiện từ phía sau chỗ Cảnh đang ngồi, làm y giật thót mình, tách trà trong tay bắn lên tung tóe.

-Phù Vân!!

Phù Vân cười vui vẻ rồi đi vòng qua lối đi vào tiểu đình, tự rót cho mình một tách trà thả khói.

-Từ ngày anh đến đây, các cô nương trẻ đi viếng chùa ngày một đông.

-Do anh tưởng tượng đấy.

-Phải rồi là do tôi tưởng tượng.

Y cười khà.

-Đẩy đẩy lại một cô nương nữa cố tình đi ngang qua kia.

Cảnh liền liếc về phía Phù Vân chỉ.

-Thế mà bảo không quan tâm!

Y phì cười lắc đầu, há hê nhìn Cảnh.

-Muốn tinh tâm đọc kinh anh cũng chẳng tha cho tôi.

Cảnh cố chống chế.

-Ồ, tâm anh có tĩnh được không thế?

Cảnh nhếch mày nhìn Phù Vân. Y tu đạo hành ít ỏi, chỉ được cái thấu hiểu tâm người khác như nhìn vào một cái hồ trong veo rõ đấy.

-Bấy lâu qua anh không gặp lại Thiên Thiên à?

Phù Vân đổi giọng, có phần trầm lắng hơn. Cảnh thì im bật, lắc đầu rất khẽ.

-Cô ấy như biến mất vậy.

-Anh có đi tìm cô ấy không?

-Tôi có gạn hỏi vài người quen, nhưng họ nói trong cung cấm hàng nghìn cung nữ, sao có thể biết hết tên.

-Họ cũng có lí lẽ của mình.

Cảnh hơi ngả người ra thành ghế tựa.

-Hình như, tôi có cảm giác nhớ cô ấy.

-Nếu nói như anh, cô ấy là cung nữ, cung nữ muốn ra khỏi cung chẳng dễ gì đâu.

-Nhưng nói đi nói lại, cô ấy đến núi Nghĩa Lĩnh tháng Mười, Trung Thu đến Hải Ấp, hôm Tết là đến chùa Chân Giáo, chẳng lẽ cung nữ được đi nhiều đến thế sao?

-Có lẽ cô ấy đi cùng một vị chủ tử nào đó.

Cảnh gật gù rồi thở dài. Phù Vân đặt tay lên vai y.

-Có duyên ắt sẽ gặp lại. Tin tôi đi, duyên này của hai người chưa dứt đâu, hãy chờ thêm một thời gian nữa. Chuyện gì cần xảy ra nhất định sẽ xảy ra.

---

Trần Thị Dung vận phượng bào vàng rực, đầu chất cao gắn trâm vàng và đủ thứ châu báu lấp lánh. Bà đẹp một nét đẹp dân dã nhưng đủ mặn mà để làm si mê đế vương.

Bà xuất thân cũng từ nhà chài lưới, là cô của hai anh em Trần Cảnh. Từ nhỏ, bà đã theo cha và các anh đi buôn cá, nhờ đó mà lớn lên thân thiết với Trần Thủ Độ.

Từ lúc Nguyễn Nộn tranh đấu, nội chiến xảy ra, nhà Lý phải dựa dẫm hết thế lực này đến thế lực kia, cuối cùng họ Trần chớp thời cơ, đưa tay cứu giúp Lý Huệ Tông, bấy giờ vẫn còn là Thái tử Sảm, bảo vệ người khỏi phe phái thù địch. Thái tử Sảm lúc ấy chạy loạn về Hải Ấp vừa gặp đã động lòng trước sắc đẹp của Trần Thị Dung, lập tức phong làm Thuận Trinh phu nhân mặc cho Đàm Thái hậu ra sức can ngăn.

Trần Thị Dung đã nhất mực từ chối, đang đêm trốn ra ngoài gặp Thủ Độ. Trần Thủ Độ dù đau lòng, nhưng nam nhi đứng giữa thiên hạ, chi chí bốn phương, khó thể ích kỉ nghĩ cho riêng mình. Ông đã lắc đầu bảo Trần Thị Dung về và thành thân với Thái tử, sau này sẽ làm nên việc lớn cho gia tộc, cho đời sau nhớ đến.

Còn nhớ lúc đó hai người trẻ tuổi không còn đường lui, đoạn đường phía trước xa không thấy đích, lại trùng trùng đau thương. Muốn chết cũng không được, vì họ Trần cần Thủ Độ, cần Trần Thị Dung, mỗi người có một trọng trách riêng của mình.

Suy cho cùng, cũng chỉ vì gia tộc.

Đời này của họ phí hoài vì hai chữ giang sơn.

Bây giờ họ ngồi đây, kẻ mẩu nghi thiên hạ, người bề tôi trung thành.

Trần Thị Dung lên tiếng.

-Thiên Hình càng lớn càng hiểu chuyện, tư chất thông minh hơn người, quyết tâm giữ lấy cơ nghiệp nhà Lý.

-Con bé muốn giữ cơ nghiệp nhà Lý là không sai.

Trần Thị Dung có hơi tức giận.

-Đã cất công sắp xếp cho Thuận Thiên lấy Trần Liễu, hoàng thượng lại muốn đem ngôi báu muốn nhường cho Thiên Hình.

-Hoàng thượng đột nhiên muốn nhường ngôi ta thật sự bất ngờ, nhưng nhường ngôi cho Thiên Hình công chúa quả thật không nằm ngoài dự đoán.

-Vậy sao anh vẫn bảo em gả Thuận Thiên cho Trần Liễu?

-Là em nằng nặc nói rằng Thuận Thiên mới là nước cờ hoàn mỹ nhất.

Trần Thị Dung im bật, quả thật chuyện này làm bà bối rối. Rồi tự dưng bà chợt nảy ra một ý nghĩ động trời.

-Chẳng phải ta còn một đứa cháu trai nữa sao?

Trần Thủ Độ hơi nhếch mày nhìn bà.

-Ý em là đứa con trai út của Thừa?

-Phải, nhiều năm trước em có gặp qua thằng bé, mặt mũi tuấn tú, thông minh sáng sủa. Chắc, cũng đã đến tuổi cặp kê.

-Không hay cho lắm, thằng bé đó ta cũng từng gặp qua khi nó mười hai tuổi, làm loạn ở kinh thành, suýt chết, tính tình còn ngang bướng, đến Thừa còn chào thua. Nó bỏ cuộc sống nhưng lựa về Hải Ấp làm tiểu phu, bị bắt lên kinh thì trốn ra chùa sống. Tính tình như vậy lại có thể làm nên chuyện lớn sao?

Trần Hoàng hậu trầm ngâm. Một lúc sau Thủ Độ chêm lời.

-Đã vậy, vừa mới gả Thuận Thiên công chúa cho họ Trần, lại tiếp tục để Trần Cảnh có cơ hội gần gũi Hoàng Thái nữ, không khéo các phe phái khác có cơ mà phản loạn.

-Nếu vậy thì để một thời gian nữa xem, anh cứ đến gặp thằng bé xem sao, nó chắc cũng đã lớn, cũng phải hiểu sứ mệnh của mình.

---

Trần Liễu từ ngày làm phò mã, được phong cho chức tước, ban ruộng đất, tiền của nhưng chẳng lúc nào thấy vui, chẳng lúc nào nở nụ cười. Trước mặt Trần Thừa y cố tỏ ra thân thiết với Thuận Thiên, mặc công lại bị cảm ràm. Y cũng biết người Thuận Thiên có cảm tình là Cảnh. Nếu như không biết

Cảnh đã có người trong lòng chẳng thà y xin cha nhường cuộc hôn nhân này cho Cảnh.

Liễu thở dài ngồi đọc sách trong tiểu đình đối diện hồ sen trong vườn tư phủ. Một nô tài đi đến bên y rồi lặng lẽ cúi đầu.

-Bấm phò mã, trong cung báo lại, lát nữa Hoàng Thái nữ sẽ đến tư phủ để thăm Thuận Thiên công chúa.

Trần Liễu hơi bất ngờ rồi vội nói.

-Mau báo cho công chúa chuẩn bị, sai người bắt gà làm cỗ thiết đãi Hoàng Thái nữ, cho người chuẩn bị quần áo cho ta nghênh đón!

---

Trần Liễu đã đứng chỉnh tề, áo bào cổ tròn, phốc đầu nghiêm trang. Ít khi y được diện thường phục phốc đầu này.

Đoàn kiệu của Chiêu Thánh Hoàng Thái nữ lộng lẫy vàng chói tiến đến tư phủ của y, đi theo bên cạnh là Đàm Thu trên con chiến mã nước da đen tuyền và hàng chục cận vệ tay sẵn vũ khí. Trần Liễu và gia nhân đều quỳ xuống hành lễ.

Thiên Hình bước khỏi kiệu, phất tay áo ra hiệu bình thân.

Trần Liễu chưa bao giờ gặp nàng, hôm nay mới có dịp diện kiến. Y quả thật bất ngờ trước những lời đồn đại, vì nàng quả thật còn đẹp hơn cả lời đồn.

Hôm nay xuất cung, nàng bận giao lĩnh chéo, đối khâm voan lấp lánh khoác ngoài hồ hững cố định bởi chiếc đai trên eo, càng tôn lên dáng người tuyệt mỹ. Gương mặt nàng càng mỹ miều hơn nữa, vô cùng giản dị, vô cùng thoát tục.



-Phò mã đừng quỳ lâu thế, đứng lên được rồi.

Liễu lúc này mới đứng dậy, đưa hai tay lên ngang mặt chấp lại tâu.

-Hoàng Thái nữ đến thăm, quả thật là phúc của Trần gia.

-Không cần khách sáo, đều là người một nhà cả.

Nàng cười trong miệng mà chua chát trong lòng, gì mà người nhà, nàng hận họ Trần chưa đủ hay sao.

Nàng vừa đi dọc hành lang chữ nhật, vừa trò chuyện với Trần Liễu. Liễu cũng khá e dè với nàng, y từng nghe cha y nói Hoàng Thái nữ cũng không phải là nữ nhi có thể xem thường được.

-Thuận Thiên công chúa vẫn chưa muốn gặp ta sao?

Nàng bắt đầu nghi hoặc nhìn Liễu khi y đã cùng nàng trò chuyện mà đi hết hai vòng vườn phủ.

-À, Hoàng Thái nữ, người biết công chúa rất chăm chút vẻ ngoài mà, có lẽ hơi mất thời gian một chút.

Thiên Hinh gật đầu rồi ngồi xuống một bộ bàn ghế bằng đá cạnh hồ.

-Hoàng thái nữ, để ta...

Liễu vội ngăn nàng vì sợ ghế đá dơ sẽ làm hỏng bộ y phục của nàng.

-Không sao đâu, phò mã cứ ngồi xuống đi.

Nàng xua tay rồi lệnh cho Đàm Thu lùi ra xa để nàng nói chuyện.

Trần Liễu quả thật cảm thấy cô gái này rất thú vị, chẳng giống với bất kì tiểu thư nào y từng gặp.

-Gần đây ta có nghe một chuyện không hay về phò mã và công chúa, lo lắng nên mới đến tận đây.

Liễu bất giác chau mày, nhớ lại lời đêm đó Thuận Thiên từng nhắc đến. Y khẽ thở dài.

-Chuyện còn con này lại kinh động đến Hoàng Thái nữ, ta thật đáng tội.

-Vậy ta có thể nghe lời giải thích thỏa đáng cho tin đồn này có được không?

-Hoàng Thái nữ, trước giờ ta sống phiêu diêu tự tại, chưa từng để tâm chuyện nam nữ, âu cũng là chưa đến lúc gặp duyên.

Thiên Hinh gật gù rồi nhấp một ngụm trà.

-Vậy còn về sau của lời đồn, phò mã để Thuận Thiên công chúa chặn đơn gối chiếc?

Liễu chỉ biết cười nhìn Thiên Hinh.

-Từ giờ, phò mã cứ gọi tên ta, ta cũng gọi tên người, chúng ta coi nhau là bạn bè, cứ trái lòng với ta.

Y gật đầu dứt khoát, vị Hoàng Thái nữ này quả thật không phải tầm thường.

-Được, Hoàng...à, Chiêu Thánh.

-Cứ gọi tên húy của ta, Thiên Hinh.

-Được, Thiên Hinh!

Cả hai người phì cười rồi nàng nhìn ra hồ nước trong vắt trước mặt.

-Giờ thì anh có thể nói ta nghe không, anh rể?

Liễu vẫn buồn cười nhìn nàng, Hoàng Thái nữ đang gọi y như những người bạn. Một lúc sau thì y cũng ngửa mặt lên nhìn trời mà nói.

-Chẳng là, ta với Thuận Thiên công chúa không quen không biết, tính tình nàng ấy lại nóng như lửa, khó chiều, một ngày nô tì hầu hạ ở phủ bị nàng ấy mắng lên mắng xuống không biết bao nhiêu lần, nói với ta thì hai ba câu là soi mói. Nếu muốn hoà hợp, cần một thời gian.

Y nói rất có lí mà.

-Liễu, anh nói thử xem, ta có đáng mển không?

-Tất nhiên là có!

-Vậy ta chắc chắn anh cũng sẽ thấy điều tương tự ở Thuận Thiên công chúa, chỉ là hoàng tử cần một thời gian và một sự chân thành để bộc lộ điều ấy ra thôi.

Trần Liễu nhìn nàng, mỉm cười rất nhẹ. Nói hay lắm.

-Được rồi, ta vào thăm chị ấy một chút rồi phải hồi cung.

-Người ở lại dùng bữa đã.

-Không cần đâu.

Nàng xua tay rồi đứng dậy đi vào trong. Trần Liễu nhìn theo rồi cười trong lòng. Nếu người y phải lấy là Thiên Hinh thì tốt biết bao nhiêu. Trách sao Lý Huệ Tông phong nàng làm Hoàng Thái nữ trẻ quá, làm Trần Thủ Độ trở tay không kịp rồi.

Cánh cửa vừa mở ra, Thiên Hinh đã thấy Thuận Thiên ngồi trong đại sảnh, trên chiếc ghế gỗ ở vị trí thượng tọa.

Trần Liễu đi vào, vội nói với Thuận Thiên.

-Thuận Thiên, nàng mau nhường chỗ đó cho Hoàng Thái nữ.

Gương mặt Thuận Thiên nghênh lên bất tuân. Trần Liễu toan đi lại chỗ nàng, đem theo lửa giận phùng phùng thì Thiên Hinh ngăn lại.

-Dẫu sao ta cũng là khách, ta ngồi ở ghế bên này là được rồi.

Nàng cười hiền hòa rồi ngồi xuống, ánh mắt vẫn vô cùng ấm áp nhìn Thuận Thiên.

-Chị có gì bất mãn, không vui sao?

-Hoàng Thái nữ còn gọi ta là chị làm gì, chẳng phải bây giờ cấp bậc người cao hơn ta sao?

-Xét về lý thì đúng như vậy.

Thiên Hinh điềm nhiên nói, Thuận Thiên lập tức nhăn nhó tức giận.

-Nhưng xét về tình, ta cùng một mẹ sinh ra, chị là chị, ta là em, điều đó không thể thay đổi.

Này là Thiên Hinh đang cố nhắc khéo Thuận Thiên, "gà cùng một mẹ, chó hoai đá nhau". Thuận Thiên im bật. Trần Liễu ngồi đối diện Thiên Hinh, y khó xử nhìn thái độ của Thuận Thiên.

-Được rồi, lần này ta phụng mệnh mẫu hậu đến đây thăm tỷ, đảm bảo chị không phải chịu uất ức gì. Nếu không có gì thiệt thòi cho chị thì ta hồi cung đây, nếu có gì thì cứ sai người báo cho ta.

Thuận Thiên vẫn một mực im lặng khiến Trần Liễu hết sức không vui.

-Công chúa, Hoàng Thái nữ đã có ý tốt lo lắng cho nàng như thế, nàng ít nhất cũng phải mở miệng nói cảm ơn chứ?

-Ý tốt cho ta? Nếu ta không lấy anh, bây giờ người đang ngồi trên chức vị Hoàng Thái nữ kia chính là ta!

-Công chúa!

Trần Liễu vội chạy đến bên giữ lấy cánh tay nàng. Thiên Hinh thì không nói không rằng, cầm tách trà lên nhâm nhi.

-Nếu không phải phụ hoàng ta sợ ta sẽ bị họ chồng chi phối nên mới đem quyền lực trao cho đứa con chưa lập gia thất, ta đã trở thành Hoàng Thái nữ rồi!

-Bụng dạ nàng sao có thể hẹp hòi như vậy chứ?

Y quát lớn, làm đến cả Thiên Hinh còn giật mình. Thuận Thiên thì tròn mắt nhìn y, có chút kinh sợ.

-Nàng đừng lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

-Ai là tiểu nhân? Anh dám nói thế với ta?

Nàng vùng vằng cố thoát khỏi bàn tay chặt của y.

-Đủ rồi!

Thiên Hinh đặt nhẹ tách trà xuống, thở dài thườn thượt. Nàng không nhìn hai người họ, đứng dậy xốc lại áo đối khâm, cử chỉ như một trượng phu thực thụ rồi quay sang nói với Đàm Thu.

-Hồi cung thôi.

Đàm Thu khẽ liếc nhìn Trần Liễu và Thuận Thiên rồi quay lưng đi theo Thiên Hinh rời khỏi.

Trần Liễu lúc này mới buông Thuận Thiên ra, thở dài bất lực.

-Nàng có thể vô lý đến vậy sao?

-Ta vô lý? Chẳng lẽ đến anh cũng bênh vực nó? Cả thế gian này đứng về phe nó hết rồi sao?

-Sao Trần Hoàng hậu có thể sinh ra hai người con một thì bằng thanh ngọc khiết, một thì tính nóng như Trương Phi thế cơ chứ!

-Anh nói ai?

-Ta không cần biết nàng được chiêu chuộng thế nào trong hoàng cung. Từ hôm hôn lễ nàng đã là dâu họ Trần, sẽ chịu quản giáo của ta! Từ sáng ngày mai sẽ không có nước suối sớm sẽ nàng rửa mặt nữa!

-Trần Liễu!

-Đã nghe rõ chưa?

Tất cả gia nhân ở ngoài cửa đủ sợ hãi nhìn Liễu nổi giận đùng đùng mà quỳ rạp xuống hết cả, rậm rắp tuân lệnh.

-Để ta cho nàng xem, ở đây ta có quyền hay là nàng!

Nói rồi y lao khỏi, y định chạy theo Thiên Hình thì nghe bên trong có tiếng xô vỡ đồ đạc. Y bất lực nhìn theo nàng, tự nhiên lại thấy day dứt khôn nguôi.

"Trần Liễu, cô ấy là em vợ của người!"

---

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [10] Ván Cờ Của Trần Thủ Độ

Trần Thủ Độ bước khỏi kiệu, nhìn lên toà tháp chùa cao lêu nghêu.

Ngôi cổ tự này dù nằm khuất sau thành Thăng Long nhưng lại đẹp một vẻ đẹp kì công. Chùa đã được xây dựng từ thời Lý Thái Tổ dời đô về Thăng Long dựng nghiệp, tuổi cũng hơn kém hai trăm năm lẻ.

Ông nhìn hàng trăm bậc thang đá dẫn lên đại điện trên cao mà thở hắt ra.

-Thôi thì lâu lâu vận động chút vậy.

Phù Vân ngồi đánh cờ cùng Trần Cảnh ở phòng sách, cả hai vừa chơi vừa đàm đạo hăng say. Bất chợt Phù Vân im bật.

-Sao thế, chịu thua rồi à?

Cảnh đắc thắng nhìn bàn cờ nghiêng về phía y.

-Sắp tới cuộc đời anh sẽ có sự chuyển mình.

-Sao?

Cảnh lập tức ngửa mặt lên nhìn Phù Vân, lộ ra vẻ khó hiểu.

-Hãy luôn sáng suốt. Chỉ cần một cái gật đầu của anh, sẽ lái cả cuộc đời anh theo một hướng khác, sẽ lái cả một triều đại theo một con đường khác.

-Anh lại thấy gì à?

-Tôi sẽ không khuyên anh nên làm cái gì, vì lịch sử là không thể thay đổi, chỉ là nó diễn ra theo một cách này hay cách khác mà thôi.

-Sắp có chuyện gì sao?

Tự nhiên Cảnh thấy nôn nao trong lòng.

Bất chợt, cánh cửa bị đẩy mạnh vào. Cả Phù Vân và Cảnh đều hết hồn. Phù Vân thoát khỏi mê man.

-Hả, có chuyện gì sao?

Phù Vân mơ màng hỏi. Cảnh chau mày lắc đầu rồi nhìn sang chú tiểu đã xông vào.

-Anh Cảnh, bên ngoài có một người xưng là chú họ của anh tìm.

----

-Chú Độ?

Cảnh dù biết ngay là Trần Thủ Độ nhưng vẫn nửa ngạc nhiên, nửa hoang mang nhìn ông.

Cũng mấy năm rồi Trần Thủ Độ không gặp Trần Cảnh, sang phủ Trần Liễu thì Cảnh toàn trốn ở chùa.

Mấy năm qua, thằng bé đen nhẻm ốm yếu ngày nào giờ lột xác hoàn toàn, lớn phổng lên trở thành một nam nhi tuấn tú, thân hình săn chắc khỏe khoắn, đúng chất người dân quê chài lưới.

-Đã lâu không gặp cháu, Cảnh, đã lớn thế này rồi!

-Hôm nay sao tự dưng chú lại đến thăm cháu?



Cảnh hơi dè dặt, trước giờ y đối với người chú này không phải là xa cách, nhưng cũng không thể gọi là thân thiết đến nỗi ông đến tận đây thăm y.

-À, chùa này rất linh nên chú đến viếng, nghe Liễu nói cháu ở đây.

Cảnh e dè gật đầu nhìn Thủ Độ.

-Được rồi, ngồi xuống đây đi.

Cảnh vâng lời ngồi xuống bộ bàn ghế đá ở ngoài hiên. Y không nói gì, chỉ nhớ đến những lời Phù Vân nói khi nãy.

-Hôm trước cha cháu có nói với ta, muốn tìm cho cháu một chức quan. Nói thử ta nghe, cháu có muốn vào cung không?

Cảnh lập tức chau mày. Nếu bây giờ Cảnh gật đầu, đây ắt hẳn là cái gật đầu làm thay đổi vận mệnh Phù Vân đã nói đến.

Vào cung? Khóa trái cuộc đời mình? Tự giam lỏng trong bốn bức tường lạnh lẽo? Dẫn thân vào quan trường đấu đá? Không, y chẳng thà làm một kẻ vô danh sống nương nhờ cửa Phật.

Thủ Độ hài lòng nhìn Cảnh. Lần đầu tiên có kẻ được ông đề nghị nâng đỡ cho vào cung mà không sáng rỡ mắt vì sung sướng. Trần Cảnh không phải là một nam nhi tầm thường.

-Sao vậy, cháu không thích à?

-Cháu thích ở chùa, tĩnh tâm sớm tối niệm kinh.

-Nếu vậy cha cháu chắc sẽ thất vọng lắm.

Cảnh im lìm. Nhắc đến cha, Cảnh thường không nói được lời nào.

-Hay là cháu có người trong lòng rồi, sợ vào cung thì không được gặp nữa?

Nghe đến đây, Cảnh lập tức mím môi, bàn tay siết chặt. Thiên Thiên ở trong cung kia mà. Nếu y vào cung có thể gặp được nàng không? Mà chắc gì dự đoán của Phù Vân đã là điềm xấu? Lỡ như cái gậy đầu của y sẽ thay đổi vận mệnh của y theo hướng tích cực thì sao? Y hoang mang quá.

Thủ Độ vẫn chăm chú quan sát Cảnh. Một lúc sau thì tiếp lời.

-Vào cung làm quan rồi, có tiền đồ công danh, lúc ấy rước người thương về phủ riêng cũng chưa muộn.

Cảnh lắc đầu. Y cũng không rõ mình lắc đầu cái gì nữa, chỉ biết mình không thể gậy đầu bây giờ, cũng không thể im lặng mãi.

Và Trần Thủ Độ quả là một người kiên nhẫn.

-Nói chú nghe, cháu trần trở điều gì?

-Vào cung làm quan phải ở hẳn trong cung sao? Chú làm quan nhưng đâu cần phải ngủ lại trong đó.

-Là vì chức quan ta nhằm cho cháu hơi đặc biệt.

-Là chức gì, chú?

-Chính thủ, ở bên cạnh hầu hạ bảo vệ Hoàng Thái nữ.

Cảnh lập tức đứng phắt dậy.

-Hầu hạ?

Y lớn ngần này chưa từng phải cúi mình hầu hạ ai!

-Ta biết là thiệt thòi cho cháu, nhưng đây là con đường không phải ai muốn đi cũng được.

-Chú tưởng cháu không biết gì sao?

Y nhếch mép cười, mang theo tiếng giễu cợt. Trần Thủ Độ hơi nheo mắt.

-Chú muốn đem cháu lại gần Hoàng Thái nữ, tìm cách để Hoàng thượng gả Hoàng Thái nữ làm dâu họ Trần.

Thủ Độ bật cười lớn, ông gật gù nhìn chàng trai trẻ tuổi.

-Không hổ danh là con trai của Trần Thừa, thông minh hơn người.

-Chú!

-Cháu không biết bây giờ họ Trần đang cần cháu như thế nào sao?

-Cháu không bao giờ làm chuyện hèn hạ đó!

-Cái gì mà hèn hạ, ta chỉ muốn dựa vào cuộc hôn nhân của cháu củng cố quyền lực của họ Trần.

-Lợi dụng hôn nhân để nắm quyền hành, đó là hèn hạ, lợi dụng một Hoàng Thái nữ chân yếu tay mềm, đó là hèn hạ!

Cảnh giận dữ nói, y không chấp nhận chuyện này. Đã vậy bên cạnh Hoàng Thái nữ là Đàm Thu, y không thể xuất hiện bên cạnh cướp người của anh em được.

-Cảnh, cháu bình tĩnh lại, ngồi xuống, nghe ta nói.

Cảnh nể tình chú cháu, cũng không muốn âm ỉ trong chùa nên ngồi xuống, xoay mặt ra chỗ khác.

-Ta nghe nói cháu đang tìm một người.

Rốt cuộc Trần Thủ Độ đã dùng đến cách này rồi.

Cảnh nhân mặt nhìn ông, có gì trên đời này mà ông không biết không?

-Nếu cháu đồng ý vào cung, ta sẽ giúp cháu tìm người.

Tự nhiên y thấy trong tim mình nhen nhóm một ngọn lửa.

-Ta cũng sẽ không ép buộc cháu vào cốc hôn nhân đó nếu cháu không muốn, ta chỉ muốn cháu làm chức đó một thời gian để khẳng định uy quyền trong triều.

Sáng hôm nay tiết trời mát mẻ, thi thoảng lại có gió lạnh tràn về. Thiên Hình dậy sớm, thiết triều xong liền phê chuẩn hết tấu sớ, cũng gần đến mùa đông, sớ tâu cần chi viện thức ăn dự trữ ở các vùng núi càng nhiều. Nàng lập tức cắt giảm lương thực trong cung, mở kho lương cũng như mở các kho dự trữ. Tự nhiên nàng có cảm tưởng, mùa đông năm nay sẽ đầy những biến chuyển khôn lường.

Một cung nữ bước vào, kính cẩn tâu.

-Bẩm Hoàng Thái nữ, bên ngoài có Phò mã xin cầu kiến.

Nàng lập tức chau mày. Trần Liễu đến đây làm gì? Chẳng lẽ phía họ Trần có âm mưu gì sao.

Dẫu là gì thì nàng phải luôn trong tư thế sẵn sàng.

Một lúc sau, Liễu được cung nữ mời vào. Y đi dọc sảnh, tiêu sái ngời ngời. Nhưng Thiên Hình vẫn không để ý đến y. Nàng chăm chú cầm bút hí hoáy viết chi chít chữ lên kế hoạch cho mùa đông năm nay của nàng.

-Hoàng Thái nữ thiên tuế.

Nàng bấy giờ mới đặt bút xút nghiên, nhìn về phía y rồi nhã nhặn cười nói.

-Anh rẽ ngồi xuống bên đó đi.

Nàng hướng tay về hàng ghế châu ở bên tả. Y ngoan ngoãn ngồi xuống, mắt vẫn dán chặt vào Thiên Hình, cơ mặt cũng giãn ra khi nghe cách xưng hô thân thiết của nàng.

-Chẳng hay hôm nay anh rẽ có việc gì mà phải đến tận cung của ta, có gì cứ sai gia nhân chuyển lời là được mà.

Nàng còn nhớ cả hai hôm đó đã thống nhất có thể xưng hô như bạn bè.

Nhưng đây là Hoàng cung, y ngơ ngác nhìn xung quanh.

-Không sao, đều là người của ta cả.

-À, chỉ là ta muốn đích thân đến xin lỗi người, chuyện hôm đó ở phủ để người thấy những điều không hay.

Nàng phì cười. Liễu khẽ mím môi. Rõ ràng nàng cười trông rất đẹp, rất xuyên xao.

-Vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường, không sao đâu, ta không để bụng những điều hiển nhiên.

Tự nhiên Liễu thấy thoáng thất vọng. Dầu sao bây giờ nàng cũng xem y là anh rể.

-Ta cũng đã giáo huấn Thuận Thiên công chúa rồi, lần sau cô đến, chắc chắn sẽ không tái diễn nữa.

-Thuận Thiên trước giờ sống trong sự chiều chuộng của mẫu hậu, muốn trắng được trắng muốn sao được sao. Anh đừng giáo huấn chặt quá, kéo chị

ấy lại nghĩ quẩn, đòi tự tử không chừng....

-Người yên tâm, ta có cho người đi theo từng chút một, đề phòng bất trắc. Tính tình của Thuận Thiên ta đã rõ vài phần.

-Vậy thì tốt quá, cứ như vậy hai người sẽ có tình cảm nhanh thôi.

-Cô muốn ta và Thuận Thiên có tình cảm sao?

-Dĩ nhiên là muốn. Hoàng thất ngày đêm trông ngóng cốt nhục của hai người. Chỉ cần Thuận Thiên có thể sinh quý tử, hoàng thất có thể vơi bớt đi một phần lo âu.

Trần Liễu gật gù cười mà trong lòng cay đắng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [11] Chính Thủ Trần Cảnh

Phù Vân đứng cạnh cây bonsai được đem từ bên Tống về, để ngoài gác vọng. Cảnh nằm trên mái hiên gác, ngửa mặt lên bầu trời treo đầy mây. Y im lặng đã mấy ngày, làm Phù Vân có hơi lo lắng.

-Đang nghĩ đến Thiên Thiên à?

Phù Vân chăm chú cắt tỉa từng chiếc lá.

Cảnh không nói, hình như cũng không nghe. Một lúc sau thì y ngồi bật dậy, bực tức hét lớn.

-Cái tên này!

Phù Vân giật mình trật tay cắt đứt lìa cả một cành lá vừa được tỉa gọn gàng.

-Này!

Phù Vân ngấu nghiến nhìn Cảnh. Cái cây xinh đẹp của y bây giờ nhìn như một con gà trống trĩu lông. Cảnh quay sang Phù Vân gắt.

-Tôi nói anh đấy! Đã nhìn thấy được gì trong tương lai rồi lại không chịu nói rõ! Cứ ấp a ấp úng vòng vo tam quốc. Báo hại tôi giờ nghĩ nát óc cũng chả biết làm sao!

-Tôi có biết tôi nói cái gì đâu! Cái tên này! Ôi trời chậu cây quý giá của tôi.

Cảnh vò đầu bứt tai. Phù Vân lâu lâu lại có thể tiên đoán tương lai, nhưng chẳng bao giờ rõ ràng. Mỗi lần y thấy trước tương lai sẽ như kẻ mất hồn, lúc tỉnh lại thường chẳng nhớ mình nói gì.

Phù Vân xót xa nhìn cành lá bị cắt lìa rồi quay sang, hơi trầm giọng.

-Vậy, chuyện đó anh tính sao?

Cảnh nhìn ra xa, để mặc gió thổi bay tóc, như trêu ngươi cái đầu trọc lóc của Phù Vân.

-Chẳng biết nữa. Nhưng tôi có cảm giác, nếu không vào cung, có thể chẳng bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

-Lần thứ hai anh gặp lại Thiên Thiên chẳng phải cách hơn một năm sao, sao mới từ Tết đến giờ đã chịu không nổi rồi.

-Vì tình cảm chẳng như lúc đầu nữa rồi.

Phù Vân ngưng trêu y, leo lên chỗ y đang ngồi rồi nằm xuống bên cạnh.

-Đời người khổ là do gánh vác quá nhiều.

-Nếu chẳng có những lời anh nói hôm ấy, tôi chẳng nghĩ nhiều làm gì.

-Có khi những lời tôi nói hôm ấy theo chiều hướng tốt thì sao?

-Không đâu...

Cảnh hơi bần thần nhớ lại nét mặt và giọng nói của Phù Vân ngày hôm đó, có sự hoang mang và sợ hãi.

-Mặc dù tôi không hiểu lắm về tình cảm nam nữ, nhưng mà đơn giản lắm, anh chỉ cần trả lời thôi, Thiên Thiên thực sự quan trọng không?

-Tất nhiên là quan trọng.



Cảnh lập tức nói, không nao núng. Y cũng vô cùng bất ngờ. Không ngờ Thiên Thiên cô gái đó trong lòng y lại chiếm nhiều tâm tư đến thế.

-Vậy thì những chuyện khác chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Cảnh nhìn Phù Vân, hai con mắt sáng rỡ. Phù Vân luôn có cách khiến mọi chuyện trở nên đơn giản hơn. Nhưng lập tức y thấy hơi buồn.

-Nếu vào cung tôi chẳng ở đây bầu bạn cùng anh được nữa!

Phù Vân bật cười lớn.

-Yên tâm đi, tôi còn thấy chúng ta gặp lại trong tương lai! Chỉ là không ngày ngày đọc kinh niệm phật cùng tôi nữa thôi!

Cảnh đặt tay lên vai Phù Vân rồi gật đầu dứt khoát.

Cả hai cùng nhìn ra xa, rồi lại tiếp tục những câu chuyện bông đùa của mình đến lúc sứ trụ trì phải đuổi đi chẻ gỗ vì ồn ào quá.

Suy cho cùng, cả hai chỉ là những thanh niên mười bảy tuổi, còn vô tư, còn đơn thuần chưa nghĩ được điều gì to tát cho cam.

----

Thiên Hình đi vào tấm cung điện Khánh An, nàng được một thái giám báo lại, sáng nay Hoàng thượng vừa dậy đã tìm Hoàng Thái nữ liên tục, không tìm được nàng không chịu ăn sáng. Nàng tức tốc chạy đến đây, vừa bước vào buồng trong đã thấy Trần Thị Dung.

Nàng hành lễ mà mắt không nhìn bà.

-Thiên Hình.

Huệ Tông chạy lại chỗ nàng, vuốt mái tóc nàng như ngày ấy, rồi vuốt đến gương mặt nàng, nhìn người hơi đau lòng.

-Mấy hôm nay sao Hoàng Thái nữ gầy đi nhiều thế, làm Hoàng Thái nữ không vui sao?

Nàng cười khở, nàng cố vui vẻ trước mặt người.

-Vui lắm, phụ hoàng, chẳng có gì khở cực cả, mọi người đối xử với con rất tốt, việc nước cũng rất suôn sẻ.

Cặp mắt của Lý Huệ Tông bây giờ hình như sâu không thấy đáy, ẩn chất cơ man là tâm sự. Thiên Hình đau lòng nhìn người. Người từng là một vị vua uy vũ, bây giờ chỉ còn là một kẻ điên.

Trần hoàng hậu lúc này mới đặt bát thuốc này giờ cầm trên tay xuống.

-Nếu con đến rồi thì cho Hoàng thượng uống thuốc đi. Ta dõ mãi chẳng có tác dụng, cũng chẳng có kiên nhẫn.

Nàng lập tức cay đắng nhìn bà.

-Phụ hoàng kiên nhẫn với người cả đời, chẳng lẽ mới một chút người đã mất kiên nhẫn với phũ phàng?

-Thiên Hình, con bây giờ làm Hoàng Thái nữ nói năng cũng ngạo mạn hơn rồi đó.

-Nếu người biết như vậy thì nên tự biết lượng sức mình!

Bà cười khẩy, bàn tay siết chặt.

-Nếu chẳng phải Thuận Thiên đã là dâu họ Trần, chức Hoàng Thái nữ đó cũng không đến lượt con làm!

-Chẳng phải vì nghi Thuận Thiên sẽ là Hoàng Thái nữ nên người mới đem hoàng tử gả cho họ Trần sao?

Đến nước này bà im bặt. Thiên Hình biết nhiều hơn bà tưởng, không phải là một công chúa mười bảy tuổi khiến họ Trần khinh thường không phòng ngờ.

-Đến ngày Hoàng thượng trăm tuổi, con nghi con sẽ ngồi yên trên ngai vị của mình nếu không có họ Trần sao?

Thiên Hình nhìn Huệ Tông nghịch chiếc long cốn quấn quanh cổ mình như một đứa trẻ rồi nhìn Trần Thị Dung. Bà đang nói đến chuyện Đàm Thái hậu đưa thứ hoàng tử chạy sang nhà Tống đợi ngày quay lại đòi ngai vàng. Đến lúc đó nàng nhất định cần quân lực của họ Trần để chống trả. Nếu nhà Tống lợi dụng cơ hội này vịn cớ sang xâm lược nước ta, đến lúc đó sẽ máu chảy đầu rơi, nhân dân cực khổ.

-Mẫu hậu, người có chắc người và những kẻ họ Trần kia toàn tâm toàn ý muốn giữ vững giang sơn này cho nhà Lý không? Có chắc họ chỉ đơn thuần là muốn làm trung thần phò tá nhà Lý không?

-Con là con ruột của ta! Do chính ta sinh ra! Ngày nhỏ con cũng rất hiếu thuận với ta, sao tự dưng càng lớn con càng cay đắng với ta như vậy.

Nàng ngửa mặt lên trời cho nước mắt chảy ngược vào trong, ngụy trang bằng tiếng cười chua chát.

-Ngày nhỏ người từng rất yêu thương phụ hoàng! Suốt ngày ở bên phụ hoàng, sao tự dưng bây giờ đến chút kiên nhẫn với phụ hoàng đang ốm đau người cũng không có vậy?

Nếu nói Trần Thị Dung không đau lòng thì là nói dối. Thiên Hình là đứa con giống bà nhất, Thuận Thiên có nét của Lý Huệ Tông hơn. Ngày Thiên Hình mới sinh đau ốm liên miên, lòng bà đau như cắt. Không hiểu sao từ

năm tám tuổi, Thiên Hinh bắt đầu xa cách với bà, tránh gặp bà hẳn, hỏi cách mấy cũng trốn tránh không đáp.

Thiên Hinh là người hiểu rõ nhất, nàng đã tổn thương đến nhường nào khi biết mẹ ruột của mình lừa dối cha mình, trong cả cuộc đời như thế. Năm tám tuổi, nàng trốn ngủ trưa chạy đến cung của bà, đập vô mắt cô bé tám tuổi khi ấy là những hình ảnh không thể tàn nhẫn hơn. Nhưng nàng dẫu chỉ mới tám tuổi đã hiểu nếu nói ra mạng mẹ nàng khó giữ, nàng thề sống để bụng chết mang theo. Nhưng nàng chẳng thể đối xử với mẫu hậu như xưa được nữa.

---

-Em nhập cung?

Trần Liễu bất ngờ nhìn Cảnh. Y vội buông bút nhìn em trai, cặp chân mày chau lại.

Trần Cảnh gật đầu nhẹ, y nhìn anh với đôi mắt quả quyết.

-Em cũng được chú Độ hậu thuẫn, anh đừng lo.

-Chú Độ bảo em vào cung à?

Cảnh lại gật đầu. Trần Liễu không khỏi suy nghĩ. Việc gì mà Trần Thủ Độ phải lôi cả Trần Cảnh vào cuộc, rốt cuộc phía cha và chú có âm mưu gì.

-Chú có nói em nhập cung làm gì không?

-Em nghe là làm Chính thủ.

Liễu lập tức siết chặt cây bút đang cầm trong tay. Quả thật bọn họ đang nhắm vào Thiên Hinh.

-Sao tự nhiên em lại vào cung làm gì? Vào đó khó lòng trở ra, tính em lại muốn tự do như thế.

Cảnh lúc này thở dài. Y đứng dậy chấp tay sau lưng đi về phía cửa lớn, nhìn ra ngoài. Lá cũng dần rụng hết rồi, mùa thu đang lan truyền trong không gian. Y biết Hoàng cung như một chiếc lồng giam xa hoa, đã vào rồi khó có thể nhìn thấy nhân gian nữa. Huống chi y làm chức Chính thủ, phải ở hẳn trong cung.

-Em biết.

-Em biết mà còn đi?

-Em sợ lắm cha thất vọng.

Cảnh quay lại nhìn Liễu.

-Em có biết em đang vướng vào những chuyện rắc rối thế nào không?

-Dẫu vậy, em vẫn phải đi. Miễn là em không can dự vào chuyện của cha và chú, em nghĩ mình sẽ không hề gì.

Liễu lắc đầu, tay xoa xoa thái dương. Đối với Liễu, Trần Cảnh chỉ còn là một cậu bé. Dù ra vẻ chững chạc để gánh vác nỗi niềm của cha, nhưng những chuyện như này ập đến với Cảnh là còn quá sớm.

Thật ra nếu không thể khuyên Cảnh hồi tâm chuyển ý, y cũng chẳng có cách nào khác. Y chẳng thể ngăn nổi Trần Thủ Độ, chẳng thể ngăn tai họa ập xuống Chiêu Thánh Hoàng Thái nữ, nữ nhân ấy mong manh đến nhường nào, y sợ nàng sẽ bị tổn thương.

---

Trần Thủ Độ nhìn Trần Thừa bằng ánh mắt nghiêm túc lắm, ông thi thoảng lại chau mày khó tính. Trần Thừa lắc đầu chốt hạ một câu khiến mấy

quan thần còn lại gật gù.

-Chuyện đã đến nước này, việc nước không thể chậm trễ nữa, vẫn là nên nói khéo Huệ Tông.

-Chú Độ, chú tính thế nào?

-Đàm Thái hậu đã quyết tâm công rắn cắn gà nhà như vậy, ta không thể tha.

-Chỉ huy sứ nói phải, nếu không để Hoàng thượng nhường ngôi cho Hoàng Thái nữ e là xã tắc khó giữ.

-Nhưng ngặt nỗi bề hạ bây giờ như kẻ điên, làm sao có thể bảo người nhường ngôi?

Trần Thủ Độ lúc này nheo mắt lại, đứng dậy đi về phía cửa sổ, mắt hướng về Hoàng cung, gương mặt trầm tư đầy toan tính.

-Nếu lần này Chiêu Thánh Hoàng Thái nữ có lên ngôi, Đàm Thái hậu có chắc sẽ không đem quân về đây lấy lại ngôi báu không?

Trần Thừa và cả những vị quan họ Trần im bật. Họ đều hiểu ý ông muốn nói gì.

Một lúc sau Thủ Độ quay lại nhìn một lượt bọn họ.

-Cái ba ta muốn là quyền lực, nếu Chiêu Thánh Hoàng Thái nữ lên ngôi mà bà ta vẫn phải tha phương đất Bắc thì không lý gì bà ta lại để yên cả.

Trần Thừa hơi chau mày nhìn Thủ Độ, ông hiểu hết.

-Anh Thừa hãy bảo cháu Cảnh chuẩn bị thật tốt, ngày nhập cung không còn xa nữa rồi.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [12] Lên Ngôi, Lý Chiêu Hoàng

Cung nữ thấy từ xa đoàn người của Điện tiền Chỉ huy sứ Trần Thủ Độ đến thì vội cúi người, cung kính hành lễ. Ở hoàng cung này trên dưới lớn bé không ai là không sợ Trần Thủ Độ, không ai không biết Trần Đại nhân này quyền hơn cả vua.

Ông phất tay cho miễn lễ rồi nhìn vào trong.

-Vào báo cho Bệ hạ là có ta đến tâu.

Vị công công già khom lưng tuân lệnh rồi chạy vào trong, một lúc sau thì trở ra, kính cẩn tâu.

- Dạ mời đại nhân.

Trần Thủ Độ vượt râu rồi khảng khái đi vào hậu đình, dáng vẻ không sợ trời không sợ đất. Cánh cửa vừa mở ra, mùi thuốc xông đã choáng lấy hô hấp, chỉ người cũng thấy đặng ghét, mắt cay xè.

Lý Huệ Tông ngồi trên bậc thềm hướng ra khoảng sân phía sau, người thì thoảng lại khoa chân múa tay, sau đó lại bật cười ngặt nghẽo. Tóc vua bạc đi nhiều, cũng không búi chuy gọn gàng phía sau mà có nhiều sợi bay lòa xa trước trán. Thủ Độ giữ chút phép tắc và cung kính còn sót lại, chấp tay cúi người thưa.

-Thần, Trần Thủ Độ, khấu kiến bệ hạ. Bệ hạ vạn tuế.

Lý Huệ Tông nghe tiếng quay đầu lại nhìn, rồi nhoẻn miệng cười như một đứa trẻ.

-Trần Khanh đến chơi với trẫm đây à?

Trần Thủ Độ cúi đầu, nhìn ra sau rồi đuổi hết cung nữ thái giám ra ngoài. Ông chưa kịp nói gì thì Huệ Tông lên tiếng.

-Trần Hoàng hậu vẫn khỏe chứ?

Trần Thủ Độ lập tức chau mày, rồi ngay lập tức gượng gạo một nụ cười.

-Hoàng hậu là hậu cung của bệ hạ, thần mạo muội không biết.

Huệ Tông à lên cười rồi nhìn ra ngoài, chỉ trỏ những chiếc lá đang rụng xuống, lẩm nhẩm đếm.

Thủ Độ hết sức bồn chồn, Lý Huệ Tông này rốt cuộc là có điên thật hay không? Sao tự dưng lại nhắc đến Trần Thị Dung với ông? Nếu ông ta giả điên, tình hình sẽ càng khó xoay chuyển.

-A!

Ông bất ngờ nhìn Huệ Tông.

-Chiếc lá cuối cùng kia cũng lìa cành rồi!

Tự nhiên không gian im bật.

-Phải, bệ hạ, mùa đông cũng sắp đến rồi.

-Đông hết, xuân sang, việc gì phải sợ.

Trần Thủ Độ như bị giáng một tiếng sét ngang tai. Hóa ra Lý Huệ Tông không hề điên, không những không điên mà còn thâm hiểm.



-Bốn mùa trong một năm lúc lạnh lúc nóng, đông hết rồi lại đến xuân thôi, đúng không Trần Khanh!

Huệ Tông cười híp mắt, vẻ mặt bông đùa như một đứa trẻ nói vu vơ.

Rõ là có ẩn ý, triều đại nào thì cũng có lúc thịnh lúc suy. Ý Huệ Tông là dù Thủ Độ có vùi dập, triều Lý qua cơn hoạn nạn sẽ lại hưng thịnh như lúc đầu?

-E là mùa đông năm nay sẽ kéo dài thừa bệ hạ.

Nụ cười tắt ngấm trên gương mặt Lý Huệ Tông. Trần Thủ Độ được nước lẫn tới.

-Nghe đâu Đàm Thái hậu cầu viện nhà Tống, nói rằng vua Đại Việt hóa điên chẳng thể gánh nổi việc dân việc nước, hoàng đế nhà Tống muốn mượn cơ đó xuất binh thảo phạt nước ta, bệ hạ cam lòng?

Có vị vua nào mà cam lòng? Lý Huệ Tông chau mày, không giấu nổi tâm tư nữa.

-Trần Khanh muốn ta làm gì? Không cần vòng vo nữa.

Trần Thủ Độ nhếch môi cười, vuốt dọc chòm râu.

-Bệ hạ, chỉ cần người nhường ngôi, người có thể sống an nhàn mà chẳng cần giả điên nữa.

Đến lượt Huệ Tông khinh khỉnh cười.

-Quả không che mắt được Trần Khanh. Nói như Khanh, trăm nhường ngôi rồi, Thái hậu sẽ thỏa mãn sao? Nhà Tống không có cơ kéo quân sang đây sao? Ý tứ của Chỉ huy sứ, trăm đều thấu rõ! Không cần lý do lý trấu biện mình!

-Bệ hạ, người nên suy nghĩ cho thật kỹ, người chậm ngày nào, Hoàng thái nữ và cả hoàng thất, cả bá tánh trăm họ lại gần kề nguy hiểm ngày đó.

-Người như vậy là đang uy hiếp trẫm?

-Thần không uy hiếp người, thần chỉ muốn đưa ra con đường ít đẫm máu nhất cho tương lai của nhà Lý, tương lai của Đại Việt.

-Hay cho tương lai của nhà Lý.

Người phá lên cười khan, chân mày xô vào nhau khổ sở.

-Ý khanh là cái kết của nhà Lý?

Thủ Độ im lặng.

-Làm sao ta bảo đảm được tôn thất nhà Lý sẽ được bảo toàn?

-Bệ hạ, ván cờ của thần đã định sẵn, đây là nước đi sớm muộn gì cũng phải đi, nhưng càng chần chừ, hậu quả càng đáng tiếc. Chỉ cần người sớm hạ chỉ, hoàng thất ắt bình yên.

-Bình yên? Giang sơn này có được bình yên dễ thế sao?

-Nếu bệ hạ không làm vậy, thì chỉ có máu chảy đầu rơi, binh đao loạn lạc.

Huệ Tông im lặng.

-Bệ hạ, nước cờ này không thể không đi! Người phong Thiên Hình công chúa thành Hoàng Thái nữ, chẳng phải chỉ đợi ngày này sao?

Lý Huệ Tông căng thẳng nhưng bất lực. Trần Thủ Độ nói không sai đến nửa chữ. Nhưng người vẫn ngày ngày dõi theo Thiên Hình, người biết rõ đứa con gái này vẫn chưa sẵn sàng.

-Hay người chỉ đang trốn tránh trách nhiệm của mình, bệ hạ?

-Trần Thủ Độ!

-Bệ hạ, nhường ngôi cho Thái nữ, chứng tỏ nhà Lý vẫn đủ khả năng chấp chính, đó là con đường duy nhất người có thể đi! Hoàng thân quốc thích, cũng nhờ vậy mà có h

Huệ Tông nhìn thẳng vào hai đôi mắt tinh anh của Thủ Độ, không nói gì, cũng không có bất kì biểu cảm gì, rất lâu sau mới nhìn ra xa, phả một hơi thở dường như dài vô tận vào tiết trời lạnh lẽo.

Phải, mùa đông năm ấy, giang sơn đổi chủ, nhưng lại lạnh lẽo vô cùng, mùa đông năm ấy hẳn là mùa đông dài nhất trong cuộc đời Lý Huệ Tông, cả Lý Thiên Hình nữa.

Mãi đến những năm tháng sau này, khi ở trên tuổi vàng rồi, Lý Huệ Tông mới biết mình bị lừa. Tôn thất nhà Lý không những bị loại bỏ, nhà nhà ly tán, mà người có quyền còn bị giết hại, người không có chức thì phải cải sang họ Trần. Chỉ vài năm sau, nhà Lý tan đàn xẻ nghé, nhuộm màu tang thương.

Giáp Thân, Kiến Gia năm thứ 14, 1224.

Tháng 10, Lý Huệ Tông xuống chiếu nhường ngôi cho Hoàng Thái nữ Lý Chiêu Thánh, thoái làm Thượng hoàng, về ở chùa Bút Tháp. Sách sử ghi chép, Thượng hoàng khi tinh khi điên, ở hẳn trong chùa xuống tóc đi tu, lấy hiệu Huệ Quang đại sư, không màng chính sự nữa.

Chiêu Thánh Hoàng thái nữ lên ngôi, niên hiệu là Thiên Chương Hữu Đạo, tôn hiệu Lý Chiêu Hoàng. Nàng giữ lại chữ 'Chiêu' năm ấy được ông lão thần bí ban cho ở chùa, 'Chiêu' trong 'Thiên lý chiêu chiêu' - lẽ trời rành rành. Ngày nàng khoác long bào lên ngôi, ngày nàng bước ra thiên đài, nhìn xuống muôn dân, nàng thấy được sự nặng nề trên đôi vai mình. Đó là sự bình yên, sự ấm no của trăm họ Đại Việt, là giang sơn, là xã tắc. Nhưng nàng tự nhiên thấy sợ, sợ nàng không đủ tài giỏi, sợ sẽ có lúc nàng gục ngã.

Thế lực Trần Thủ Độ ngày một lớn mạnh, Chỉ huy sứ chuyên quyền, không để nàng tự quyết định việc nước việc quân. Lý Huệ Tông lại không còn ở trong cung, nàng cũng mất đi nơi dựa dẫm. Chỉ duy nhất có một điều nàng an tâm, đó là biết nàng lên ngôi, nhà Tống cũng mất đi một nửa lí do đem quân sang đánh Đại Việt.

Nàng làm vua, vị vua nữ đầu tiên của nhà Lý, cũng là đầu tiên trong ngàn năm lịch sử Đại Việt, từ thuở khai thiên lập quốc, thay triều đổi đại, nàng chính là ngoại lệ đầu tiên và duy nhất.

Những lúc nàng yếu đuối nhất, nàng lại nhớ đến nụ cười đã cho nàng sức mạnh, Trần Cảnh. Nàng muốn cùng y dạo phố, cùng y thả hoa đăng, cùng y đánh đu. Nhưng nàng cầu mong y mãi đừng xuất hiện, vì nhà Trần có thể vin vào đó mà đối phó với nàng. Giả như y có xuất hiện đi, nàng chẳng thể mỉm cười với y như ngày xưa nữa.

Có lẽ nàng, được định sẵn cả đời cô độc.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## Phần II: Thiên Chương Hữu Đạo [13] Phía Đông Điện Ngọc An

Từ ngày ngồi lên ngôi báu, Thiên Hình chuyển đến điện Thiên An.

Nàng có lẽ là một trong những vị vua ngồi lên ngai dễ dàng nhất từ trước đến giờ khi không có lấy một vị huynh đệ nào tranh giành.

Nơi đây vô cùng rộng lớn, nhưng cũng vô cùng hiu quạnh. Nàng sớm tối quần quanh ở thư phòng phê chuẩn tấu chương, rảnh rỗi thì về điện Ngọc An thăm, nơi nàng sống suốt mười bảy năm cuộc đời.

Hôm nay trăng thanh gió mát, nàng tản bộ về điện Ngọc An, cố tìm lại chút kí ức hạnh phúc.

-Bệ hạ, trời vào đông rồi, người mặc ít như vậy sẽ cảm mất.

Đàm Thu vẫn ngày đêm bên cạnh nàng, chăm sóc cho nàng từng li từng tí.

Phải nói, Đàm gia tan tác, nhưng y vẫn không trốn về quê như bao họ hàng, y thà chết bên nàng, bảo vệ nàng. Trần Thủ Độ ngấm đến ngấm lui cuối cùng tước mất chức Nam thành tướng quân và kim bài điều binh của y, chỉ cho y làm một chức cận vệ nhỏ bé. Thiên Hình đã từng đứng lên đòi lại công bằng cho y, y chỉ lắc đầu từ chối nhẹ nhàng. Y không muốn nàng hao tâm tổn trí vì y, còn đại cuộc, còn chặng đường xa không thấy đích ở trước.

Thiên Hình đẩy chiếc áo choàng lông thêu rồng Đàm Thu đang dang lên về phía y rồi lắc đầu khẽ.

-Chút giá lạnh này có hề gì so với lòng ta. Ta muốn một mình, khanh lui về nghỉ trước đi.

Đàm Thu cùng đoàn cung nữ, thái giám cúi đầu đứng lại. Y nhìn theo bóng lưng nàng mà đau lòng, y cũng bất lực.

Thiên Hình đi đến phía đông chính điện, ngoài giấy niêm phong dán chéo trên cửa thì cảnh vật ở đây cũng không thay đổi nhiều, chỉ có thêm phần hiu hắt. Biết hoàng thượng hay lui đến đây tản bộ, cung nữ cũng thường xuyên dọn dẹp, chăm chút cỏ cây.

Nàng ngồi xuống bậc tam cấp bên hông điện, thở dài nhìn lên trăng, tay khẽ chạm vào thành lan can bằng gỗ.

Bất chợt, từ đâu thổi đến một cơn gió lạnh khiến nàng cảm thấy lòng trĩu lên một nỗi bất an.

Phía cửa phụ bên tả, thành linh xuất hiện một nam nhân. Nàng nghe tiếng lá xào xạc thì quay lại, nheo mắt cố nhìn rõ thân ảnh đi trong đêm ấy. Hắn đi có phần ung dung tự tại, không phải là thích khách, mà chắc là một nội quan rồi việc. Tự nhiên nàng thấy nhói tim, phong thái ấy, dáng đi ấy, chẳng phải là...

Nàng đứng bật dậy. Nam nhân kia thấy động lập tức quay sang phòng thủ.

-Cô là ai?

Giây phút này, nàng bản thân khẳng định, chính là giọng của Cảnh, giọng nói trầm trầm ấm ấm nàng vẫn nhớ da diết. Nàng cũng bàng hoàng sợ hãi, y đã xuất hiện rồi, đã vậy còn ở ngay trong hoàng cung.

Trần Cảnh dò xét, bước từng bước đến chỗ nàng, y bước dần ra khỏi chỗ khuất, ánh trăng cũng dần sáng rọi gương mặt y.

Cảnh bận y phục của quan cận vệ, nhìn có chút trưởng thành hơn, gương mặt y dưới ánh trăng hình như đang lấp lánh, cơ mặt y đang nhăn lại, tự dưng cũng dần giãn ra. Thiên Hình ngỡ ngàng nhìn y, nhìn gương mặt nàng nhớ nhung, nhưng chẳng cách nào vui mừng cho được.

-Thiên Thiên?

-Cảnh.

Nàng đáp thay lời chào, biểu cảm lẩn lộn.

Cảnh mừng như đứa trẻ con được kẹo, quên cả phép tắc trong cung, quên cả lễ nghĩa phong kiến chạy đến ôm chầm lấy nàng, làm nàng vô cùng sửng sốt. Nhưng hình như nàng thấy mãi nguyẹn, thấy mình như được đong đầy, sau bao ngày tháng xa cách ấy.

Trần Cảnh biết mình thất lễ, vội lùi lại giữ khoảng cách với nàng. Y vội nhìn nàng, cười đến tận mang tai.

-Cuối cùng cũng gặp được cô rồi.

-Anh vào cung làm gì?

-Tìm cô!

Sự lạnh nhạt của Thiên Hình lập tức bị câu nói tưởng chừng vô vị của Cảnh làm cho tan chảy. Nàng cố giấu niềm hạnh phúc mà chất vấn y.

-Anh có biết Hoàng cung này không phải ai muốn đến là đến muốn đi là đi không?

-Dĩ nhiên tôi biết, khó khăn lắm tôi mới quyết định vào cung tìm cô.

Nàng đau lòng. Y tìm nàng làm gì để giờ nàng phải sợ hãi chứ, chẳng thà cứ là một tình cảm không đầu không đuôi nơi nhân gian đi.

Cảnh cười không ngớt, hỏi han.

-Rốt cuộc cô là cung nữ ở điện nào thế? Tôi tìm khắp tam cung lục viện cũng không thấy.

Nàng sững lại rồi nhìn xuống y phục mình. Nàng chỉ mặc chiếc váy trắng bên trong, bên ngoài khoác viên lĩnh hồng phấn. Bình sinh nàng thích đơn giản, nên những lúc nghỉ ngơi nàng chẳng mặc long bào làm gì. Vậy mà lại bị y nhầm thành y phục của cung nữ.

-Mà không đúng, cung nữ cũng không mặc y phục đẹp như cô, cũng không được đi lại vào giờ này.

Đến lượt Thiên Hinh bị chất vấn, nàng âm ừ rồi nghĩ bừa một chức vị.

-Ta là thượng cung, cao hơn cung nữ một bậc, theo hầu Hoàng thượng.

Y à lên rồi nhìn quanh.

-Vậy Hoàng thượng đang ở gần đây sao?

-À, phải, người đi tản bộ ở gần đây.

Thấy y tin không mấy may nghi ngờ, nàng mới hỏi đến y.

-Vậy anh làm gì ở đây?

Trần Cảnh cười rồi kéo tay nàng đến bên chiếc bàn đá góc sân, chỉ tay vào mặt bàn, nơi có một vết khắc hình chữ, là 'Thiên Thiên'. Nàng giật mình, những lúc nghỉ băng quơ nàng ngồi đây đã khắc nó, không ngờ có một ngày y có thể đọc được!

-Lúc ta lau dọn đã thấy nó, liền nghĩ chắc cô ở đây nên mới hay lui đến đây, hy vọng một ngày gặp được cô.



-Anh có bị ngốc không thế! - Nàng gõ nhẹ lên mũi y - Nơi này đã không còn người sống, anh đến đây làm gì...

Trần Cảnh bất ngờ trước hành động đáng yêu của nàng, hơi đỏ mặt. Y cười.

-Ta tin vào duyên phận của chúng ta mà.

Quả thật, hai người có duyên vô cùng. Thiên Hình thở phào, chí ít y vẫn chưa biết nàng là Lý Chiêu Hoàng.

Hai người ngồi trên bậc tam cấp, nhìn lên trăng cao, nghe tiếng lá xào xạc, hít mùi hương đông của cơn gió bắc, một đêm thanh bình. Cảnh chốc lát lại quay qua lén nhìn nàng.

-Cảm giác này làm tôi nhớ đến hôm rằm tháng tám...

-Phải nhỉ.

Nàng đáp bằng quơ.

-Thiên Thiên này.

Cảnh ngồi xoay lại đối diện với nàng, dịu dàng gọi.

-Sao?

-Nàng từng nhớ những gì ta nói với nàng hôm Tết không?

Nàng bỗng nhiên đỏ mặt, cả y cũng vậy. Cảnh tự dừng lại gọi là 'nàng'.

-Nh..nhớ...

-Ta biết nàng sẽ chê ta chỉ là một tên cận vệ vô danh, nhưng ta thật sự muốn ở bên đem lại hạnh phúc cho nàng.

Thiên Hình nhìn Cảnh, cặp mắt không thể dứt ra khỏi sự chân thành xuất phát từ đáy mắt y. Nàng thậm chí có thể thấy được giấc mơ mà y dựng nên, một ngôi nhà ba gian nho nhỏ, một cánh đồng, một thung lũng, một thảo nguyên xanh, một bầu gia súc, những đứa trẻ và tiếng sáo diều vô tư lự. Thật đẹp...

Nhưng nàng là Lý Chiêu Hoàng!

Nàng không thể chối bỏ.

Nhưng nàng lại không muốn làm Cảnh tổn thương. Những mơ ước đó của chàng trai này có tội tình gì?

Chỉ là Thiên Hình từ nhỏ đã học cách chấp nhận, nàng rất thực tế.

-Cảnh, tôi sợ là không được.

-Tại sao?

-Có nhiều điều ta không thể muốn là được!

-Nếu nàng không thể bỏ đi, ta sẽ giúp nàng trốn khỏi đây.

Nàng nhìn y rồi lại gõ nhẹ lên mũi y.

-Ngốc, hoàng cung này của anh sao?

Y buồn xo.

-Thiên Thiên, đối với nàng ta là gì?

Nàng ngậy người ra nhìn Trần Cảnh. Là người nàng ngày nhớ đêm mong? Là kí ức đẹp đẽ của những năm tháng hạnh phúc?

-Là bình yên.

Cảnh không nói gì, y cảm giác nàng đã trải qua những điều rất tồi tệ, rất kinh khủng. Cảnh nhìn mặt lo lắng nắm lấy vai nàng, đôi vai gầy ấy.

-Có phải thời gian qua nàng đã gặp phải chuyện gì không?

Thiên Hình dịu dàng đưa tay lên xoa xoa vết nhăn giữa trán của y, ấm áp cười.

-Đừng đánh mất nụ cười của anh. Vì đó chính là bình yên của tôi.

Nàng cũng không hiểu vì sao nàng có thể nói ra những điều đó. Chẳng lẽ nỗi nhớ nhung có thể khiến con người ta trở nên mềm yếu thế này.

Cảnh biết nàng đã gặp phải bất hạnh. Phải rồi, nơi hoàng cung này tàn nhẫn, chắc chắn đã ngược đãi nàng. Y tự hứa với mình sẽ phải ở bên nàng, dù đau khổ cách mấy vẫn sẽ nở nụ cười mà sưởi ấm nàng.

Hai người không biết ngồi đó bao lâu. Đến lúc Thiên Hình nghe tiếng trống sang canh mới vội tạm biệt Trần Cảnh, sợ Đàm Thu lại đi tìm.

Trước khi đi Trần Cảnh còn nói, nếu muốn tâm sự với y, cứ buộc chiếc chuông lên cành cây đào trong sân Ngọc An điện, đêm đó Cảnh sẽ đến.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [14] Nghi Ngờ Của Hoàng Đế

Nói là vui mừng khi gặp lại Cảnh, nhưng Thiên Hinh vẫn giữ nguyên tỉnh táo và cảnh giác của một vị hoàng đế.

Cảnh dấu sao cũng là người họ Trần, nàng vừa lên ngôi lập tức xuất hiện ngay trong cung, lại vừa vặn gặp nàng lúc đêm hôm khuya khoắt, nàng không tin trên đời này lại có sự trùng hợp đến thế! Và lại, nàng cũng chịu đả kích từ Trần Thừa và Trần Thủ Độ nhiều rồi, đâm ra không còn tin bất cứ điều gì liên quan đến những con người mang họ Trần ấy cả.

Trở về từ cuộc tương ngộ ở điện Ngọc An, Thiên Hinh lập tức cho vời Đàm Thu vào điện, người nàng tin tưởng nhất bây giờ.

Đàm Thu thấy da mặt nàng hơi tái đi vì lạnh thì vội chắp tay tâu.

-Bệ hạ, người có phải là đang rất lạnh không, để thần sai người lấy thêm áo...

-Không cần đâu, ta có chuyện cấp bách hơn cần khanh giúp.

-Xin người cứ căn dặn.

-Khanh lập tức đi điều tra cho ta thân thế của một cận vệ tên Trần Cảnh trong cung.

Đàm Thu tự nhiên mở to mắt, hàng chân mày không giấu nổi sự bất ngờ. Trần Cảnh? Lẽ nào y vào cung rồi? Sao Đàm Thu không hay biết? Y vội thở hắt rồi tâu.

-Bệ hạ, sao người lại muốn dò la tin tức của Trần Cảnh?

-Khanh biết y?

-Bệ hạ, Trần Cảnh là công tử thứ hai của Trần Thừa Thái Úy, em trai của phò mã Trần Liễu.

Nàng siết chặt bàn tay, sự ấm áp ban nãy ở bên chàng biến mất hết sạch nhớ nhưng quay quắt cũng tan biết hết sạch. Bây giờ nàng ngùn ngụt lửa giận, vo tròn tay rồi đấm mạnh xuống long ý.

-Hay cho Trần Thủ Độ, kéo cả dòng họ nhà Trần vào cung, là muốn ép ta đến đường cùng?

Đàm Thu biết rõ Trần Cảnh xưa nay không quan tâm thế sự, y cũng chưa rõ sao Cảnh lại vào cung làm cận vệ, nhưng y chắc Cảnh không hề có mưu đồ bất chính. Không hiểu sao chưa gì Thiên Hình lại giận dữ như thế.

-Bệ hạ, thân là bằng hữu của Trần Cảnh đã nhiều năm nay, cũng hiểu y khá rõ. Khác với những người họ Trần trong gia tộc, y không phải kẻ ham muốn địa vị tiền tài, là kẻ rất đơn thuần.

Điều này nàng biết, Cảnh là một chàng trai đơn thuần và ấm áp, chỉ không biết y là con của Trần Thừa, cháu của Trần Thủ Độ, thậm chí, cũng là cháu của mẫu hậu nàng Trần Thị Dung!

Điều này khiến nàng không sao chấp nhận được.

-Bệ hạ, chẳng lẽ Cảnh đã làm điều gì khiến người phật ý?

Nàng đưa tay ôm trán, hai mắt nhắm lại rồi lắc khê đầu.

-Không, chỉ là ta thấy một tên họ Trần nữa xuất hiện, chính sự lại thêm phần nặng nề. Khanh hãy mau cho người theo dõi Trần Thủ Độ, tìm hiểu xem rốt cuộc ông ta lại sắp bày ra mưu kế gì!

-Thần tuân chỉ.

---

Trần Cảnh mấy hôm nay đều biết có người theo dõi mình, y vẫn luôn đề phòng. Y sợ Thiên Thiên có lẽ sẽ gặp nguy hiểm nếu qua lại với y, ngau giữa chốn cung nghiêm này. Y càng sợ Trần Thủ Độ sẽ làm gì nàng nếu y buông bỏ việc ông đã phân phó. Trần Thủ Độ bảo y làm cận vệ ngoài điện Ngọc An, cốt là muốn y có cơ hội chạm mặt Thiên Hình vì biết vua rảnh rỗi đều đến đây dạo. Sang mấy hôm sẽ thăng Cảnh thành Chính thủ hầu hạ bên cạnh vua. Trần Cảnh vẫn nghe theo lời chú, y tin mình làm cận vệ cho một tẩm điện vô chủ, sao có thể hãm hại ai, nên chẳng để tâm.

Mấy ngày sau thì Đàm Thu đến gặp y.

Hai người một tiêu sái một thoát tục, ngồi vắt vẻo trên nóc cung Ngọc An hiu hắt. Cảnh vẫn luôn niềm nở nói với Đàm Thu, chỉ là hôm nay Đàm Thu ít cười hẳn.

-Anh có chuyện gì buồn bực trong lòng à?

Đàm Thu lắc đầu, nhìn Cảnh rồi thở dài.

-Anh vào cung có liên quan đến Chỉ huy sứ Trần Thủ Độ đúng không?

Dù thân thiết với Đàm Thu, Cảnh cũng không thể tiết lộ suy nghĩ của Trần Thủ Độ. Nhưng y sợ làm mất đi niềm tin của Đàm Thu ở y.

-Phải.

-Tôi sẽ không hỏi anh kế hoạch của ông ta là gì, vì tôi biết anh chẳng biết đâu.

Cảnh gật gù, tất cả những gì y biết chỉ là phán đoán của y, chứ y cũng chưa từng nghe qua Trần Thủ Độ nói nửa chữ về nước đi lần này.

-Thật ra anh cũng chỉ là một quân cờ trên ván cờ cả đời người của ông ta thôi, Hoàng thượng cũng vậy.

-Tôi sẽ không làm tổn hại đến Hoàng thượng đâu!

-Sao anh dám chắc được. Mỗi nước đi của ông ta đều có sự chuẩn bị chu đáo từ trước, mỗi việc anh làm tưởng chừng vô hại cũng sẽ trở thành con dao làm tổn hại đến Hoàng thượng.

Cảnh trầm ngâm, Đàm Thu nói phải. Nhưng y chỉ muốn cùng Thiên Thiên cao chạy xa bay, chỉ có điều chưa thể hiểu rõ được trong lòng nàng rốt cuộc đang vướng mắc điều gì.

-Đến lúc đó tôi và anh sẽ đổi đầu với nhau.

Đàm Thu nói câu này nhẹ tựa lông hồng. Ánh mắt y lạnh lẽo. Y vốn chẳng có mấy bằng hữu, từng người một cứ lần lượt rời khỏi y...

-Tôi sẽ không đổi đầu với anh đâu! Việc gì tôi phải vướng vào những thế sự rắc rối đó chứ, tôi chẳng biết Hoàng thượng là ai cả, không ân không oán tội gì phải...

-Vì anh họ Trần!

Câu nói dứt khoát của Đàm Thu, cũng chính là lời kết tội Cảnh. Cảnh thất thần nhìn y không chớp mắt. Từ đó đến nay làm bạn, đếm ra cũng gần năm năm, chưa bao giờ Cảnh thấy một Đàm Thu bi ai như thế.

-Anh muốn tôi rời khỏi hoàng cung?

-Không sai.

-Ngay lập tức?

-Phải.

-Không thể.

Cảnh quả quyết.

Đàm Thu thoáng thấy tức giận.

-Anh muốn gì?

-Đợi tôi xử lí xong chuyện của mình tôi sẽ đi.

-Đợi là đợi đến lúc nào?

Y sốt ruột. Cảnh thờ người ra suy nghĩ, y thậm chí chưa có lấy ý định tiếp theo mình sẽ làm gì, thuyết phục Thiên Thiên ra sao.

-Anh chỉ cần biết thế!

Nói rồi, Cảnh đứng phắt dậy dứt áo đi mất, bỏ lại Đàm Thu lòng nóng như thiêu đốt. Y cứ chần chừ, sợ đến lúc y muốn rời cung cũng không kịp nữa rồi.

---

Đêm nay nàng trần trọc không ngủ được.

Nhớ năm đó vi hành cứu Phù Vân khỏi bọn cướp, nàng đã biết bộ Hình thư không thể không cải cách, đó cũng là việc đầu tiên nàng muốn làm khi lên ngôi.

Nhưng nàng hiểu rõ những gì nàng sẽ gặp phải, quyền lợi của quan lại, quyền lợi của thương nhân, của những kẻ ở tầng trên của xã hội, liệu bọn họ có sẵn sàng chia sẻ lợi ích của mình với những kẻ mà hằng ngày họ giẫm đạp, sai khiến.



Nàng có đủ quyền để bắt buộc những giai cấp ấy tuân theo, hay họ sẽ lật đổ nàng? Ngẫm đi ngẫm lại, vẫn là quyền lực của nàng còn quá non trẻ, chẳng thể chống lại Trần Thủ Độ kia. Chỉ cần sửa lại được Hình thư, hoặc thậm chí là ban hành một bộ luật khác, nàng có thể hạn chế được quyền lực của họ Trần, đánh đổ phe phái Trần Thủ Độ.

Có lẽ đó là con đường duy nhất của nàng bây giờ...

Miên man suy nghĩ, nàng lại để kí ức dẫn đưa đến Ngọc An điện từ lúc nào. Thiên Hình bỗng quặn lòng nhận ra tiếng chuông kêu khe khẽ hòa trong tiếng xào xạc. Nàng biết Cảnh ở đây.

Thiên Hình quay lưng.

Nàng không muốn đối diện y. Nàng không muốn đối diện với sự yếu đuối của mình.

Nhưng không lẽ nàng lại phải chịu sự giày vò ấy, nỗi nhớ y quay quắt, muốn nghe y nói, muốn thấy y cười. Nàng lại yếu đuối trước một kẻ họ Trần như thế? Chẳng lẽ lại là số trời hay sao? Nàng siết chặt bàn tay mình đến nỗi móng tay đâm vào lòng bàn tay chảy máu, cái giá lạnh còn khiến vết thương tê dại. Nàng tự hứa, chỉ lần này nữa thôi, nàng sẽ đoạn tuyệt với y, làm y đau khổ rồi đẩy y đi xa khỏi hoàng cung này.

Cảnh ngồi vắt chân chữ ngũ trên thềm gỗ ngoài hiên, mắt nhìn một chiếc lá rơi bị gió cuốn lên rồi lại chạm đất. Bất giác y ngâm khe khẽ.

-Dạ sắc sơ phân hiểu,

Thần quang tiệm xuất không.

Có nghĩa là Sắc đêm mới vừa hừng sáng, ánh ban mai hiện dần trên bầu trời.

-Ý của anh là trách tôi trời gần sáng rồi mới đến đúng không?

Y chỉ cười, chỉ cần nghe tiếng bước chân ấy cũng đủ biết là nàng đến.

-Ta treo chuông ở đó hai ngày rồi, nàng không thấy sao?

-Vậy là anh đã chờ ở đây hai đêm?

Nàng khẽ thấy gương mặt tái đi vì chịu lạnh cả đêm của y. Biết nàng xót xa, y khẽ vỗ vỗ lên chiếc giỏ mây đặt cạnh.

-Nàng không cần lo, ta có đem theo áo choàng, rất ấm.

-Ai lo cho anh.

Nàng lạnh lùng nói, nhẹ như không. Y vẫn mỉm cười, những lúc nàng lạnh lùng với y, y lại cảm thấy có cái gì nóng ấm trong ánh mắt nàng. Nàng nói không lo, nàng vẫn nhìn xuống chiếc giỏ mây thật kĩ, cho đến khi thấy được chiếc áo choàng, nàng mới đặng hắng quay đi.

Thiên Hình cũng ngồi xuống thềm gỗ, cố tình giữ khoảng cách với y.

-Hai câu thơ đó rất hay.

Vừa này thật ra nàng đã tán thưởng trong lòng. Nếu lúc trước chưa biết y là con nhà quan mà chỉ là chài lưới như y nói, nàng sẽ tán thưởng hơn nữa.

-Ta cũng chỉ là vô tình bật ra hai câu đó.

-Ám thôi tâm phát bạch,

Tiệt cải cự nhan hồng.

Bất giác niên hoa xúc,

Do tranh nghiệp quả hùng.

Nàng ngửa cổ lên nhìn trắng, đọc thêm bốn câu nối vào.

Cảnh nhìn nàng, bốn câu đó có nghĩa

Ngằm giục mái tóc xanh điểm trắng,

Dần thay vẻ hồng của dung nhan xưa.

Chẳng biết tuổi xuân ngăn ngủi,

Còn tranh nghiệp quả còn mạnh hùng.

Hay! Nàng đúng là nữ nhân tài sắc vẹn toàn, xuất khẩu thành thơ. Y lại lẩm nhẩm lại mấy câu của nàng, y đã thuộc rồi, sẽ không quên đâu. Ai ngờ được bài thơ đối đáp vô tình giữa hai người lại trở thành một trong những bài thơ được lưu danh sử sách trong 'Việt âm thi tập' sau này của vị vua trẻ chứ.

-Nếu ta nhớ không lầm, nàng chỉ mới mười bảy.

Cảnh hơi nghiêng đầu nhìn nàng, y nhớ chắc, vì nàng bằng tuổi y. Thiên Hình quay đầu nhìn Cảnh, trong đáy mắt có chút tội nghiệp.

-Thanh xuân cũng sẽ sớm tàn phai.

Cảnh ôm lấy hai vai nàng, quay nàng lại đối diện với mình.

-Thiên Thiên, nàng có nỗi khổ gì, có thể nói với ta không?

Nàng đã toan đáp là không thể. Nhưng Trần Cảnh đã nhẹ nhàng đẩy nàng vào lòng y, dù cử chỉ y hết sức ôn tồn, nàng cũng không cách nào đẩy y ra, chống lại y. Giờ đây áp mặt vào lồng ngực săn chắc của y, nàng thấy nóng bừng hai má, tay chân đều trở nên yếu đuối.

Đã lâu rồi nàng không cảm nhận được sự ấm áp như bây giờ. Rất lâu rồi.

Mười năm rồi, chưa có ai ôm nàng như thế này nữa. Từ ngày nàng xa cách mẫu hậu...

Nàng tự nhiên muốn khóc.

Nhưng nàng không thể.

-Nàng không vùng lên chống lại ta ư?

Cảnh nhìn xuống lòng mình, thấy nàng im thin thít, hàng mi dày thi thoảng lại run run.

-Rốt cuộc anh muốn gì?

Nàng cố lấy lại chất giọng cao ngạo hàng ngày, lạnh lùng nói.

-Muốn hiểu nàng.

-Tôi thậm chí còn không thể hiểu chính bản thân mình.

Phải, tình cảm này rốt cuộc là gì đây?

-Vậy thì ta sẽ hiểu giúp nàng.

-Anh không hiểu được đâu.

-Trước khi ta từ bỏ, ta luôn cố gắng.

Nàng trầm ngâm.

-Và trước giờ ta chưa từng từ bỏ bất kì điều gì.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [15] Tâm Tình Của Hoàng Đế

Nàng như chết lặng đi.

Nếu như trước giờ nàng luôn nghĩ Cảnh chẳng qua chỉ là một thanh niên vô ưu vô lo, những câu nói với nàng là những tình cảm bông bột chưa chín chắn. Thì trước mặt nàng bây giờ là một Trần Cảnh hoàn toàn ấm áp, ôn nhu. Vòng tay y không hề siết chặt lấy nàng, chỉ là bao quanh cơ thể bé nhỏ của nàng sưởi ấm cho nàng.

-Tôi không biết nữa...

Lần đầu tiên nàng thấy mình đang đi vô định trên một chặng đường nàng biết rõ là trập trùng nguy hiểm.

-Không cần lo, những chuyện sau này, để ta lo có được không?

-Anh không lo xuế đâu...

Nàng thở dài.

Cảnh và nàng, những đứa trẻ cứ nghĩ mình đã lớn, đều bế tắc trước dòng đời này.

Nàng không thể trốn đi. Nàng trốn đi, ai sẽ làm vua? Thuận Thiên sao? Thế thì Trần Thủ Độ sẽ nắm hết quyền hành và ngày ông ta cướp ngôi sẽ chẳng còn xa nữa. Đàm Thái hậu sẽ lấy cớ đó viện quân Tống kéo quân sang đánh nước ta, Đại Việt trù lên một màu tang thương chết chóc. Khi đó nàng có mà trốn đi đằng trời, cũng không thể trốn khỏi chiến tranh.

Nàng cũng không thể vừa có ngai vàng, vừa để Cảnh ở bên cạnh mình.

Vì y họ Trần.

Nàng đẩy y ra, ngồi thẳng dậy.

Cảnh nắm lấy tay nàng, kéo sự chú ý của nàng về phía mình.

-Nghe ta nói, Thiên Thiên.

Bất chợt nàng nhăn mặt, tay nàng đau quá.

Cảnh vội gỡ tay nàng ra, lòng bàn tay nhuộm một màu đỏ thẫm. Y hoảng hồn mở chiếc giỏ mây lấy bông băng và thuốc băng bó ra. Nàng toan xua tay bảo không cần, y liền cầm lấy tay nàng, nâng niu trước mặt.

-Không cần đâu..

-Để như vậy sẽ để lại sẹo đấy.

Nàng khẽ nhìn, cũng không ngờ mình đã siết tay mạnh đến vậy.

Y dịu dàng xoa thuốc cho nàng. Hơi rát, nàng cắn răng chịu đựng, quyết không để lộ một tia cảm xúc. Cảnh biết nàng sẽ không để ai biết mình đau. Rồi y nâng tay nàng lên trước mặt, thổi nhẹ vào vết thương cho đỡ rát. Nàng thấy mặt mình nóng lên, hai con mắt tròn xoe dán chặt vào y.

-Da tay mỏng như vậy, sẽ rất lắm.

Thoa thuốc xong, Cảnh cẩn thận băng lại cho nàng, không để nó rỉ máu nữa. Y cất lại đồ dùng, ngồi yên nhìn nàng.

Thiên Hình biết y đợi nàng phản ứng.

-Anh muốn tôi làm gì để đáp lại?

-Một bữa ăn.

-Một bữa ăn?

Hắn nghĩ nàng là ai chứ?

Trần Cảnh cười tít mắt, y không nghĩ đòi hỏi của mình quá đáng. Thiên Hinh gõ nhẹ lên sống mũi y.

-Bộ anh tưởng Ngự thiện phòng là cái chợ à, muốn vào nấu thì nấu?

Cảnh mới à lên vỡ lẽ, y quên mất mình đang ở trong cung.

-Nhưng tôi sẽ cố...

Nghĩ đến hành động ấm áp của y ban nãy, nàng thật sự không nở dập tắt nụ cười đó của y.

Trần Cảnh lập tức vui mừng. Trước giờ, chàng vui mừng đều lộ rõ trên gương mặt, không một tia giấu giếm.

-Cảm ơn nàng.

Nàng vẫn vô cùng ngượng khi Cảnh luôn miệng gọi Thiên Hinh là 'nàng'.

-Đêm mai nhé?

Tên nam nhân trẻ con này lại còn tự quyết định giờ giấc rồi bật đứng dậy vờn vai. Thiên Hinh còn chưa định thần để phản bác thì đôi chân tê cứng của Cảnh đã không trụ vững, y chới với ngã xuống. Nàng hoảng loạn nhìn y mà chẳng kịp làm gì.

Ầm.

Cả người y đã phủ lên nàng. Nàng ngượng đến chín mặt trừng mắt trông ra gương mặt y chỉ cách chưa đến một gang tay. Y chống hai cánh tay vạm

vỡ của mình, luống cuống đối diện với nàng, miệng cũng lắp bắp không thành tiếng, đôi chân y tê đến nỗi y còn không cảm nhận được chúng nữa. Thiên Hình bất động dưới người y, trong khoảnh khắc, nàng nhớ lại hôm đánh đu ấy, mặt cận mặt, nàng cũng đã lúng túng ra sao.

Cảnh lồm cồm bò dậy, lật người ngồi duỗi chân. Kế bên, nàng vẫn chưa hoàn hồn, dù trời tối vẫn thấy được khuôn mặt đỏ lựng.

-Nàng không sao chứ?

Nàng đến đây để làm tổn thương Cảnh mà? Để đuổi y đi mà!

Chẳng kịp để y hỏi han gì, Thiên Hình nhanh như một con sóc chạy ào ra khỏi điện Ngọc An. Phía sau, Cảnh vẫn lấy tay chà chà đôi chân tê cứng của mình. Một lát sau thì y vùng chạy theo, cũng chỉ thấy một màn đêm trước mắt.

---

Đàm Thu bồn chồn đi qua đi lại trước Thiên An điện. Nàng phê chuẩn tấu chương đến khuya, lại bảo không ngủ được nên muốn đi dạo, nhất quyết không cho ai đi theo, đến giờ vẫn chưa thấy về. Mặt trời cũng sắp lên rồi, đêm nay nàng chẳng chợp mắt được chút nào. Y lo lắng.

Vừa thấy thân ảnh bé nhỏ gầy gộc rẽ vào cổng phụ bên tả, y vùng chạy đến bên nàng.

-Bệ hạ! Người đi đâu giờ này mới về?

Thật ra đó không phải là cách một bề tôi hỏi bậc cửu ngũ chí tôn. Nhưng nàng biết Đàm Thu lo lắng, nàng không những không trách mà còn thấy xót xa. Y cũng cả đêm không ngủ, quần thâm trên mắt y rõ mồn một rồi.



Thiên Hình mỉm cười rồi đưa tay lên định vỗ vai y. Đàm Thu bất ngờ nắm lấy cổ tay nàng. Nàng giật mình nhìn y.

-Bệ hạ người bị thương sao?

Nàng biết y đã nhìn thấy vết thương được Cảnh băng lại của mình liền rút tay lại, chấp ra sau lưng.

-Ừ, lúc này ta vô tình bị đứt tay nên mới đến Thái y viện nhờ Ngự y băng bó.

Đàm Thu nhăn mặt, siết chặt thanh gươm đeo bên người.

-Được rồi, không còn sớm nữa, vào trong thôi.

Nàng bỏ đi rất nhanh, để lại Đàm Thu nghi hoặc sững lại trong màn đêm.

Y vừa mới từ Thái y viện trở về.

---

Trần Thủ Độ nhìn gia nhân vừa chạy vào bẩm báo rồi trừng mắt.

-Người có chắc không?

-Bẩm đại nhân, tiểu nhân chắc chắn đã tận mắt thấy Trần Cảnh thất lễ với Hoàng thượng, người không những không nổi giận mà còn chạy đi mất.

Trần Thủ Độ vuốt râu, cười trong bụng. Không ngờ lại dễ dàng sa lưới như vậy, hóa ra Hoàng thượng cũng chỉ là một cô gái không hơn không kém, yếu đuối vô cùng!

-Làm tốt lắm, cứ theo dõi tiếp cho ta.

-Vâng.

Tên gia nhân đó vừa quay đầu ra đến cửa thì bị dọa cho hoảng hồn. Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Cảnh vừa bước chân qua cổng biệt viện. Hắn cố giữ bình tĩnh, cúi chào Cảnh rồi chạy bèn ra ngoài.

Cảnh thắc mắc nhìn theo tên gia nhân lén lén lút lút đó, nửa đêm canh ba, đến phòng y làm gì? Chưa kịp hết thắc mắc, y đã giật nảy mình nhìn Trần Thủ Độ ngồi như một bức tượng ngay giữa phòng, nơi bộ bàn ghế với ấm trà vẫn thả khói.

-Cháu hay về trễ nhỉ?

Cảnh lập tức đề phòng. Tự nhiên y thấy bất an. Dầu sao thì những hành động vừa rồi y với Thiên Thiên nếu để người ngoài thấy được sẽ vô cùng thiệt thòi cho một thượng cung bé nhỏ như cô ấy.

-Chú, nửa đêm, chú đến chỗ cháu làm gì?

-À...Ta làm việc muộn nên ngủ quên ở thư án, tỉnh dậy định về phủ, đi ngang thì thấy biệt viện của cháu vẫn sáng đèn.

-Cháu đi tuần bên ngoài...

-Ồ!

Trần Thủ Độ dò xét nhìn đứa cháu trước mặt, trên khóe môi có sự thâm hiểm khó đoán.

-Ai dám bắt cháu của Trần Thủ Độ ta đi tuần vào cái thời tiết lạnh lẽo thế này, cháu ốm cha cháu lại trách ta!

-Chú, đã vào cung thì đều như nhau, không lẽ cha mẹ những cận vệ khác thì không đau lòng khi họ ốm.

-Cháu tích cực làm việc ở cung như vậy, chẳng lẽ là tìm thấy cô gái cháu muốn tìm rồi?

Cảnh nghe bên tai mình tiếng sét nổ. Chẳng lẽ Trần Thủ Độ đã biết được điều gì?

Trần Thủ Độ không nói gì cả, chỉ khẽ cười nhìn Cảnh như chết đứng giữa trời. Ông đứng lên đi lại vỗ vai Cảnh.

-Không cần căng thẳng, có cần ta sai người tìm giúp cháu không?

-Không cần!

Cảnh lùi lại mấy bước, thoát khỏi bàn tay của ông trên vai y. Lúc sau y mới bần thần cúi đầu vì biết mình đã vô lễ.

-Cháu xin lỗi. Chú không cần giúp cháu, để tự cháu tìm là được. Khuya rồi, cháu muốn nghỉ, để cháu tiễn chú.

Thủ Độ gật gù rồi cũng rời đi. Cảnh đợi bóng ông khuất hẳn rồi đóng sầm cửa. Y phải bảo vệ nàng, nhất định phải bảo vệ nàng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [16] Bát Chè Ngọt Dịu

Sáng nay cung nữ gia nhân ở Ngự thiện phòng bị dọa một trận khiếp vía.

Đầu giờ chiều, đấng cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng dùng một cái xuất hiện ngay trước cửa, tóc chất cao, không đội long mào, quần áo đơn giản đến tối giản tiến vào Ngự thiện phòng, bắt tay vào công cuộc nấu nướng của mình.

Chuyện này đến Đàm Thu cũng hết sức bất ngờ. Y đang ở Đại lý tự, nghe tin liền chạy đến Ngự thiện phòng.

-Bệ hạ, tự dừng người lại đến đây nấu ăn? Người...

-Ta chỉ là muốn đổi không khí chút thôi.

Nàng gượng gạo trả lời, quay đi nhìn tờ ghi chép nàng đã học được từ một vị nữ mẫu trong cung.

-Không có việc gì thì khanh ra ngoài đi.

Đàm Thu ái ngại nhìn xung quanh rồi lệnh cho cung nữ rời đi hết, sợ y không có ở đây có người làm hại nàng.

Tin đồn Hoàng thượng vào bếp làm chấn động hoàng cung. Chẳng mấy chốc thì đến tai Trần Cảnh. Thật ra y chưa từng gặp Hoàng đế, cũng chẳng quan tâm đến việc Hoàng đế hôm nay lại tự dừng vào bếp, y chỉ nghĩ đến cách trốn tên đã theo dõi y thôi.

Rõ ràng đêm qua y đã ngắt đuôi được hẳn, không hiểu sao hẳn vẫn mò theo thấy được mà về bầm báo lại với Trần Thủ Độ. Là y quá sơ suất rồi.

Những lời đêm qua Trần Thủ Độ nói với y, y cảm giác chúng như là những lời cảnh cáo.

—

Thuận Thiên dạo này không có nước suối sớm để rửa mặt, trong lòng lúc nào cũng bức tức. Nàng không thể chịu nổi nữa, nàng nhất định phải vào cung, trực tiếp nói với Trần hoàng hậu làm chủ cho nàng. Là Trần Liễu ước hiếp nàng.

Đang hậm hực bước đi trên con đường từ Hoàng môn vào phía nội cung, nàng lập tức dừng người lại. Là Trần Cảnh.

Trần Cảnh trong bộ quân phục cảnh vệ, ngồi trên thềm đá trước Đại lý tự lau thanh gươm của mình. Y đang trầm ngâm suy nghĩ, chẳng để ý thấy một nữ nhân tiến đến sát mình.

Đã lâu rồi Thuận Thiên mới gặp lại y. Nàng bối rối, nhìn y trong bộ quân phục càng tiêu sái lạ thường. Gương mặt y lúc gần gũi suy nghĩ càng đáng yêu lạ thường.

-Trần Cảnh.

Nàng khẽ gọi, đôi môi nở nụ cười khuynh thành.

Cảnh lúc này mới bất ngờ đứng dậy, toan hành lễ.

-Chị dâu?

Y gọi nàng như vậy, làm nàng thấy đau lòng.

-Chàng có cần nhất thiết phải gọi ta như vậy không?

Cảnh thoáng rùng mình.

-Chị dâu, chị...lớn hơn em mà.

Giả như Thuận Thiên có nhỏ hơn y, y vẫn phải gọi nàng một tiếng chị dâu.

-Cảnh, sao chàng...

Ý Thuận Thiên là 'Sao chàng nữ xưng hô với ta như thế', nhưng thẹn thùng quá chẳng nói nổi.

Cảnh bối rối gãi đầu, phải làm sao để thoát thân đây.

-Lâu ngày mới gặp lại, chàng không hỏi ta có khỏe không sao?

-Chị...hôm trước em có gặp anh, em đã hỏi rồi.

Cái tên này, thật là làm cho Thuận Thiên muốn tức chết đây mà.

-Chị, em cần đi tuần...

Y toan chạy đi thì Thuận Thiên đưa tay níu lại. Y giật thót mình vội nhìn quanh rồi gỡ nhẹ tay nàng ra.

-Chị, chị đừng làm em khó xử.

-Chàng một câu cũng chị, hai câu cũng chị, chàng muốn ta phải làm sao đây!

Thuận Thiên trưng ra vẻ mặt đau khổ. Cảnh bối rối, ai mà biết chị muốn làm sao!

-Em...em...

-Chàng đừng ngại ngần nữa, trước mặt ta đâu cần phải lúng túng như thế.

Bộ dạng lúc bối rối của Cảnh thật sự rất đáng yêu.

-Em nào có! Chị, để em đi tìm anh Liễu hộ chị.

Nói rồi, Cảnh ba chân bốn cẳng chạy biến đi mất, chưa kịp để Thuận Thiên nói thêm bất kì lời mời gì nữa. Y mà đứng đó thêm nữa, tai mắt của chú y thấy, y chết mất.

Thuận Thiên tức tối nhìn theo y. Nàng lớn hơn y hai tuổi thì đã sao chứ, y hà tất phải lánh xa nàng như thế.

Thuận Thiên quên mất là, nàng đã được gả cho anh trai của y, Trần Liễu.

---

Đêm nay tiết trời lại lạnh, Thiên Hình phủ lên người chiếc áo choàng dày ấm áp. Nàng lén đi khỏi điện Thiên An, đến Ngự thiện phòng lấy chiếc hộp đồ ăn mình đã chuẩn bị xong, bị con mèo tam thể béo ú chặn đường, không ngừng kêu meo meo. Nàng cuống quá, nhìn vào trong bếp thấy có người chuẩn bị ra mắng con mèo thì xốc nó lên rồi hướng thẳng đến Ngọc An điện.

Nàng đến, không gian heo hút, không thấy người đâu. Con mèo nhảy khỏi tay nàng, leo lên cây chạy đi mất.

Y không đến sao? Hay là y đến muộn?

Nàng đặt ra muôn giả thiết trong đầu.

Tự nhiên nàng rất sợ cảm giác hụt hẫng nếu y không đến.

Thiên Hinh đặt chiếc hộp gỗ xuống thềm, buông người ngồi trên chiếc ghế đá ngoài sân.

Nàng thở dài buồn bã.

Rầm!

Một thân ảnh đen ngòm từ trên nóc điện phi xuống trước mặt nàng. Thiên Hinh giật mình la lên. Lúc đó bên ngoài có một đoàn lính tuần cầm đuốc sáng trưng, nghe tiếng la liền xông vào điện.

-Là ai?

Thiên Hinh chưa kịp kêu lên lần nữa thì đã bị một bàn tay thô ráp nhào đến bịt miệng. Cả người nàng đổ nhào xuống, nhưng nàng lại rơi vào một vòng tay vừa êm ái vừa ấm áp. Trần Cảnh kéo nàng xuống, khuất sau bộ bàn ghế đá. Y một tay vòng qua giữ ngang eo nàng, một tay bịt miệng nàng, đẩy nàng sâu trong lòng y. Lính tuần tra ập vào khuôn viên, giơ đuốc soi khắp nơi.

-Vào trong đó kiểm tra đi!

-Đội trưởng, nơi này bỏ hoang, làm gì có ai.

-Không được chủ quan!

Lính gác đi vòng qua hai bên điện, giơ đuốc sáng như ban ngày.

Bất chợt, Cảnh thấy tà áo màu trắng của nàng kéo dài lộ ra khỏi bóng chiếc bàn đá, vội lấy tay kéo về. Thấy động, đội trưởng đoàn binh lập tức rút gươm hướng về phía đó.

Thiên Hinh lúc này cũng như Cảnh, sợ bị phát hiện. Nàng bị bắt gặp trong vòng tay nam nhân giờ này ở nơi vắng vẻ thế này thật tai hại.



-Đại nhân, là một con mèo!

Từ phía sau gian nhà, một binh sĩ chạy ra, tay xách một con mèo tam thể mập mạp.

-Con mèo bắt chuột ở Ngự Thiện Phòng đấy, đem nó về thôi.

Một binh sĩ khác lên tiếng. Đội trưởng kia vẫn không hết cảnh giác, chưa chịu thu gươm. Những binh sĩ khác mới giục.

-Đội trưởng, mau trở về vị trí thôi, bị trách phạt mất!

Một hồi thì tất cả rút khỏi Ngọc An điện, trả lại sự yên bình hắt hiu vốn có.

Thiên Hình thở phào, không ngờ có lúc nàng phải cảm ơn một con mèo.

Cảnh đã thả tay che miệng Thiên Hình ra, đợi một lúc lâu sau tiếng bước chân tắt hẳn mới thả cánh tay vòng qua người nàng. Y ngả đầu lên trời, thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngồi dậy, có chút giận dữ. Nếu y không bày trò hù nàng cả hai có bị một phen hú hồn như vừa nãy không. Cảnh biết nàng giận, đứng dậy lùi thủi theo sau nàng đến sàן gỗ dưới hiên, lẳng lặng ngồi cạnh nàng.

-May là họ không thấy chiếc hộp.

Chiếc hộp bằng gỗ trùng màu với thềm, tối quá có lẽ binh sĩ không thấy.

Cảnh nghiêng đầu nhìn sang nàng, nàng né tránh y.

-Lúc nãy có phải khi nàng nghĩ ta không đến nàng đã rất thất vọng không?

-Ai thèm thất vọng.

-Nàng có thất vọng.

Thiên Hinh đỏ mặt rồi quay sang mở ngăn dưới chiếc hộp ra, lấy một chiếc thìa sứ dúi mạnh vào tay y. Y còn ngờ ngác thì nàng đã đẩy nắp ngăn trên, lấy ra một bát chè hạt sen.

-Đã nguội lạnh rồi.

Nàng thoáng buồn. Tiết trời trở rét, đồ ăn thức uống dễ nguội nhanh.

Cảnh nhìn nàng rồi đưa tay với lấy bát chè, múc một thìa ăn ngon lành. Ăn được một thìa, y tấm tắc.

-Ta thấy lành lạnh như thế này ăn ngon hơn nhiều đấy.

Dứt lời y lại nâng bát lên uống nước chè ngọt dịu, lành lạnh nơi cuống họng, sáng khoái vô cùng.

-Nàng nấu ngon thật đấy, Thiên Thiên.

Nàng thấy vui lắm. Trước giờ nàng chưa từng nấu cho ai ăn trừ phụ hoàng. Nàng thấy rõ sự thật lòng trong ánh mắt lấp lánh của Cảnh.

-Mà, chiều nay ta nghe nói Hoàng thượng cũng đến Ngự thiện phòng.

Thiên Hinh thấy đầu mình nóng ran, nàng quay phắt sang y, gật gù.

-Phải, là...là ta đã kéo Hoàng thượng đến Ngự thiện phòng chỉ người làm vài món tráng miệng. Nếu không làm thế ta được phép đến Ngự thiện phòng nấu nướng thế này sao?

Y cảm động nhìn nàng, rồi lại nâng bát húp nước, dứt sạch bát chè.

Thấy y hân hoan như vậy, tự nhiên nàng thấy dấy lên một niềm hạnh phúc lạ kì. Nụ cười của y giống như bát chè kia vậy, ngọt dịu và mát lạnh,

làm vơi đi cuộc đời vốn rạo rức hỏa ngục của nàng.

Một lúc, y múc một thìa rồi đưa đến trước mặt nàng, cẩn thận hứng bát ở bên dưới. Y không nói, ánh mắt y chỉ vui vẻ nhìn nàng. Nàng sao có thể từ chối niềm vui trong đôi mắt y. Thiên Hình để y đút cho mình một thìa.

Chè thật ngọt, ngọt như lòng dạ của hai người đêm nay vậy.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [17] Thiên Thiên, Chính Là Lý Chiêu Hoàng

Nàng muốn cải cách quy chế thi cử và tuyển chọn người tài. Nàng muốn cải cách luật pháp, ban hành một bộ luật mới. Nàng muốn mở rộng giao thương buôn bán. Nàng muốn tăng cường quốc phòng.

Thiên Hình biết mình cái gì cũng muốn, nhưng quyền lực lại chẳng có bao nhiêu. Nàng muốn làm gì cũng phải thông qua ý kiến của Trần Thủ Độ, đương nhiên Chỉ huy sứ không đồng ý, ông ta không muốn nàng ôm quá nhiều quyền lực.

Nàng không thể chịu đựng thêm nữa, nhất định không nhân nhượng nữa.

Thiên Hình đã ngầm tập trung một đội quân, đóng ở châu Cổ Pháp, quê tổ của họ Lý, đợi ngày lật đổ thế lực Trần Thủ Độ.

Đàm Thu từ Đại lý tự trở về, hạ giọng tâm với nàng.

-Bẩm bệ hạ, quân ta ngày một đông, đợi thêm vài tháng nữa là có thể xuất binh.

Nàng gật đầu hài lòng. Dù những trung thần nhà Lý không còn một ai, bốn phía là kẻ thù, nàng vẫn tin mình sẽ làm được. Thời điểm nổ ra loạn lạc không xa nữa, nàng phải bình ổn tâm trí mình, không được để bị phân tâm.

Nhắc đến nỗi phân tâm của nàng là nhắc đến Trần Cảnh.

Nàng biết y là một người đơn thuần, ánh mắt y không nói dối. Nhưng y là cháu của Trần Thủ Độ, chắc chắn Trần Thủ Độ sẽ dùng y như một quân cờ

mà y không hề biết.

Nàng vẫn nên chấm dứt với Cảnh, khi còn có thể.

Từ đêm cùng uống bát chè mát lạnh ấy, cứ vài đêm tiếng chuông kêu leng keng lại hòa vào tiếng đế kêu đêm của hoàng cung. Hai người chỉ đơn thuần là ngồi ngắm trăng với nhau, cùng nhau làm thơ, cùng nhau luận thơ, đàm đạo.

Nàng là nữ nhân thông minh và mạnh mẽ nhất y từng gặp trong đời.

Y là chàng trai đơn thuần và ấm áp nhất nàng từng gặp trong đời.

Qua hết mùa đông năm đó, mùa đông dài nhất trong mười mấy năm cuộc đời của Lý Thiên Hình. Nàng áp ủ nhiều cải cách, nhiều công trình, cũng đã thực hiện được vô số công lao, như cho đắp lại đê sông Hồng, bảo vệ biên giới giáp nhà Nam Tống, dẹp yên phản quân ở các bộ tộc ít người miền núi phía bắc, xóa được nạn đói mùa đông 1224. Nhưng tất cả những công trạng của vị vua chỉ mới ngồi lên ngai vàng của nàng đều bị một tay Trần Thủ Độ xóa sạch. Ông cho vời Trưởng Sử quan bấy giờ, là một người họ Trần, bí mật tiêu hủy hết các ghi chép về công lao của Lý Chiêu Hoàng, cũng không thêm thắt gì, chỉ để cho người đời sau biết nàng là một vị vua hữu danh vô thực, không chút công lao.

Tết năm đó, Thiên Hình phát hạt giống cho bá tánh gầy dựng lại sự nghiệp từ đầu, cho thương nhân vay tiền lãi thấp, cho binh sĩ thay phiên về quê ăn Tết, đem lại sự ấm áp cho trăm họ Đại Việt.

Trở trâu thay, bá tánh trên dưới đều nghĩ tất cả những gì họ nhận được là do một tay Thái úy phụ chính Trần Thừa ban cho, của nhà họ Trần thay mặt vua ban cho!

Thoắt cái đã gần nửa năm nàng ngồi trên ngai vàng.

Thoắt cái đã gần nửa năm đêm nào nàng cũng cùng Trần Cảnh đàm đạo thơ văn, thỉnh thoảng lại tranh luận chuyện chính sự, những cải cách. Thiên Hinh không thể không bất ngờ, Cảnh rất có tài trị quốc, những ý kiến cũng như đóng góp y đưa ra rất hay, rất có ích. Nàng cũng dần quên đi sự nghi ngờ mà chấp nhận thân thiết với y. Mỗi ngày triều chính mệt mỏi, đến đêm lại có thể trải lòng mình với y, nàng thấy y từ bao giờ đã trở nên quan trọng như thế.

Đêm nay sau khi làm được một bài 'Thử thời vô thường kệ', hai người đều nhìn lên trăng tấm tắc tán thưởng nhau. Một lúc sau thì nàng dõng bước về Thiên An điện.

Hôm nay Cảnh thấy trong lòng rất kì lạ. Y nắm lấy bàn tay nàng, kéo nàng ngồi xuống.

-Khuya rồi.

-Thiên Thiên, ta đã quen biết nàng ba năm rồi.

Thiên Hinh à lên trong lòng. Phải rồi nhỉ, sáng nay Lễ bộ Thượng thư đã tổ chức lễ giỗ tổ, nghe nói Phú Thọ vẫn đông đúc như mọi năm. Nàng nhìn quanh, mình đã bị giam lỏng trong chiếc lồng son này quá lâu rồi.

Quả thật cuộc đời của nàng bắt đầu từ khi bước chân đến Phú Thọ năm ấy.

Hôm nay trông Cảnh có vẻ buồn man mác, nàng không hiểu tại sao.

-Nàng có biết lần đầu tiên gặp nàng ta đã nghĩ gì không?

Thiên Hinh trầm ngâm rồi lắc đầu.

-Ta đã nghĩ nàng chỉ là một cô bé, muốn người khác công nhận mình đã lớn, muốn tự lập nhưng chẳng thể tự lượng sức mình.

Nàng phì cười.

-Anh thì không như thế chắc?

Nàng cũng đã biết hai người họ bằng tuổi nhau.

-Ta không hề biết cuộc gặp gỡ đó lại có thể kéo dài mỗi lương duyên của chúng ta đến tận hôm nay.

Ánh mắt y dịu dàng đổ lên nàng. Nàng không cười nữa. Sau một hồi im lặng, nàng gõ lên sống mũi y.

-Anh nghĩ được nhiều thế!

Ba năm quen biết, duyên phận hết lần này đến lần khác đem họ đến với nhau.

-Nàng có nhớ chiếc chuông rơi vào tay nàng ở chùa Chân Giáo không?

-Vẫn nhớ, chiếc chuông có chữ Lành Canh.

-Là của ta.

Không gian như trầm mặc hẳn đi. Nàng quay vội sang nhìn y, y đã nhìn nàng từ lâu lắm rồi. Sợi tơ duyên này quả thật đáng sợ. Nàng không cách nào lý giải những trùng hợp này. Trần Thủ Độ có thể sắp xếp cho y gặp nàng, đâu thể sắp xếp cho chiếc chuông rơi đúng tay nàng. Tất cả những điều này đều do một mình ông trời sắp đặt.

-Đâu có tính.

Nàng quay đi, cố giấu sự ngượng ngùng trên gương mặt. Y đã từng kể nàng nghe giai thoại về những chiếc chuông buộc trên cây đại thụ cầu tình duyên ấy.

Thiên duyên tiền định.

---

Hôm nay trên triều, nàng thông qua chính sách thay đổi quy chế khoa cử của triều đình mà nàng đã ấp ủ suốt thời gian qua. Trần Thủ Độ thẳng thừng bác bỏ, Trần Thừa và cả các vị quan khác đều nhất mực lên tiếng phản đối. Nhìn chung, khoa thi với chế độ tuyển chọn người tài qua các nội dung ngoài Phật giáo, Nho giáo, Đạo giáo, ra một hình mẫu về cách thức thi và truyền bá rộng rãi. Thiên Hinh muốn các quan lại phải hiểu rõ hơn về đời sống của nhân dân, như tên đòi nợ thuê nàng từng gặp năm ấy ở Hải Ấp nói: "Việc gì ta phải tuân theo bộ luật của những tên quan suốt ngày ngồi trong cung soạn ra."

Nhưng như thế sẽ bất lợi cho những công tử nhà quan to kia, những công tử sống trong nhung lụa, chưa từng biết bề khổ trần gian là gì.

Dĩ nhiên bọn họ sẽ phản đối.

Thiên Hinh bị dồn về thế yếu, vô cùng tức giận, lập tức cho bãi triều. Bọn họ công khai đả kích nàng ngay trên Thiên điện, còn ra thể thống gì nữa!

-Bọn họ có còn coi trẫm là vua không!

Sau buổi triều đó, nàng không chịu được nữa, dùng dùng đi đến biệt viện của Trần Thủ Độ mà không báo trước, nhất định đòi lại công bằng cho bản thân mình.

Gia nhân trong phủ vừa chạy vào, hốt hoảng định thông báo thì Thiên Hinh đã mang theo lửa giận ngút trời, bước vào đại sảnh.

Trần Thủ Độ đang ngồi ở vị trí thượng tọa. Một thanh niên đang đứng trước mặt ông.



Nghe tiếng động lớn, cả hai đồng loạt quay lại nhìn. Nàng gọi, trong tiếng nói mang sự giận dữ đến điên dại.

-Trần đại nhân!

Nàng vừa dứt tiếng, ánh mắt như thiêu rụi toàn bộ nơi này. Trần Thủ Độ không hề động dung, đặt tách trà xuống, đứng dậy hành lễ.

-Hoàng thượng vạn tuế.

-Khanh quả thật gan to bằng trời, dám công khai đả kích trẫm ngay trên Thiên điện, khi quân phạm thượng!

-Bệ hạ! Người lớn tiếng hỗn xược, chẳng lẽ muốn lặp lại chuyện của năm đó!

Nàng biết rõ chuyện năm đó là chuyện gì.

Khi nàng mười hai tuổi. Nàng hận Trần Thị Dung và cả Trần Thủ Độ. Một hôm ông ta biết nàng trốn buổi học thơ Khổng Tử ra hồ sen chơi, ông ta đã tát nàng.

Nàng đã tức giận thế nào, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng bị tát. Nàng đã lệnh trảm ông! Tất nhiên Lý Huệ Tông đã ngăn cản.

-Lúc đó trẫm không đủ quyền xử trảm khanh! Nhưng bây giờ thì có thể.

-Lúc đó thần có quyền quản thúc người, không lẽ giờ thần không có?

Bàn tay nàng siết chặt lại, nàng nghiến chặt hàm răng của mình. Phải giữ bình tĩnh! Nhất định không được để ông ta biết nàng đa sợ hãi.

-Khá khen cho khanh, Trần Thủ Độ.

Lúc này, đâu ai biết được, bên ngoài trận chiến của hai người họ, một thanh niên đứng như trời trồng, ý thức tê liệt, trân trân nhìn nàng.

Trần Cảnh như chết đứng vào cái giây phút nàng xô cửa đi vào đại sảnh. Nàng một thân long bào vàng như nắng, lấp lánh bởi phản chiếu hào quang sau lưng, mái tóc đen mềm như tơ lấp ló sau long mào, nàng tiến vào sảnh, đôi chân mày chau sít, đôi môi tắt hẳn nụ cười.

Y như nghe sét đánh ngang tai, cái giây phút chú y gọi nàng là Hoàng thượng.

Chưa bao giờ y nghĩ nàng là Hoàng thượng.

Vị hoàng thượng mà cha y và chú ý luôn tìm cách hãm hại.

Vị hoàng thượng y và nàng hay nhắc đến trong những câu chuyện đêm đêm.

Chính là nàng sao? Vị hoàng thượng bất hạnh đã chịu bao tủ nhục ấy?

Thiên Thiên...chính là Lý Chiêu Hoàng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [18] Trần Cảnh, Là Ta Tin Nhầm Người!

Thiên Hinh cảm giác có kẻ đang nhìn mình, bất giác quay sang bên.

Nàng bắt gặp y với cái nhìn trần trối.

Nàng biết y là cháu của Trần Thủ Độ, nhưng khi bắt gặp y ở đây, nàng vốn không nghĩ mình sẽ đau lòng đến thế.

Trần Thủ Độ thấy hai người trẻ nhìn nhau, trong lòng ắt hiểu ra điều gì đó. Ông bật cười khẽ. Cứ nghĩ Cảnh thấy quân vương xinh đẹp nên yếu lòng, từ bỏ người cần tìm trước khi nhập cung, ai ngờ hoàng đế lại chính là người Cảnh cần tìm, thậm chí Cảnh còn không biết nàng là vua.

-Ồ, thần quên tâu với bệ hạ. Đây là Trần Cảnh, con trai thứ của Thái úy, nay ta tiến cử vào chức Chính thủ, từ đây về sau sẽ ở bên cạnh hầu hạ người, bệ hạ.

Nàng nhăn mặt, hết nhìn Thủ Độ lại nhìn y. Chính thủ!

Đàm Thu đứng sau từ nãy đến giờ, y lẳng lặng không dám tỏ một tia cảm xúc.

Y đã theo dõi Cảnh, và y biết nàng và Cảnh ở bên nhau.

Mỗi đêm y đều từ xa bảo vệ cho nàng, sợ Cảnh làm gian tế hãm hại nàng.

Y biết tất cả, chỉ không biết Cảnh không hề hay Thiên Hinh là hoàng đế.

Nhưng giờ phút này, nghe đến Trần Thủ Độ vô pháp vô thiên, ngang nhiên sắp xếp Chính thủ bên cạnh Hoàng thượng mà không xin ý kiến, y không nhin nổi nữa.

-Trần Đại nhân, thứ cho tiểu quan mạo muội, người bố trí Chính thủ bên cạnh Hoàng thượng, phải thông qua Nội vụ phủ, không thể tùy tiện như thế!

Trần Cảnh thấy Đàm Thu, trong lòng cũng day dứt vô cùng.

-Trước khi phong làm Chính thủ, ta cũng đã để Trần Cảnh làm cận vệ một thời gian rồi, Nội vụ phủ cũng đã duyệt, chẳng lẽ người không tin Trần Thủ Độ ta?

Nàng lập tức rời mắt khỏi Trần Cảnh, hiên ngang đối đầu với Trần Thủ Độ.

-Hay cho hai chữ tin tưởng. Trần Thủ Độ, sáng nay khanh công kích ta, bây giờ lại sắp xếp người bên cạnh ta, khanh nghĩ ta là đứa trẻ lên ba sao!

-Bệ hạ, Trần Cảnh xuất thân Trần gia quyền quý, nhất định hầu hạ người chu đáo!

Ông ta cố tình để lộ nụ cười gian trá. Cảnh đứng xoay người lại phía ông, chưa kịp gân cổ lên từ chối đã nghe tiếng nàng giận dữ.

-Ta không cần!

Cảnh đau lòng nhìn nàng. Nàng chưa từng mất bình tĩnh, chưa từng giận dữ như thế trước mặt y. Y dịu dàng nhìn nàng, mong có thể làm nguội tâm hồn nàng.

-Thiên Thiên.

-Khi quân! Ai cho phép người gọi ta như thế! Trần Cảnh, là ta đã tin nhầm người! Họ Trần, vĩnh viễn là những kẻ xảo trá!

Nàng phất tà áo giận dữ dời gót đi. Đến ngưỡng cửa, nàng quay lại nhìn y.

-Ta nể tình trước đây người có công cứu giá, tha mạng cho người! Người đâu! Lập tức đuổi Trần Cảnh ra khỏi cung cho trẫm!

Cảnh vùng chạy đuổi theo nàng. Đàm Thu giữ y lại ngay thềm cửa, y nhìn nàng nhanh như một cơn gió dời đi.

-Bỏ tôi ra!

-Đủ rồi, Cảnh!

Đàm Thu cũng vô cùng khổ tâm, gồng sức giữ y lại.

Trần Cảnh dồn hết sức hất tung cánh tay chắc khỏe của Đàm Thu, lao khỏi điện.

Đàm Thu quay lại, ánh mắt như một con dao bén hướng về Trần Thủ Độ. Ông ta khinh khỉnh cười rồi lại ngồi xuống, cầm tách trà đưa lên môi, vô cùng nhàn nhã.

Trần Cảnh đuổi theo nàng, đuổi mãi thì đến điện Ngọc An.

Thiên Hình hình như thấy mắt mình cay xè. Nàng tức giận đến bên cây đào, giật mạnh chiếc chuông đang treo lủng lẳng làm cành đào một phen rung chuyển. Nàng ném chiếc chuông xuống đất, nứt đi một mảng to tướng, nằm lăn lóc trên sân đá. Nàng chống tay lên thân cây, cố điều hòa nhịp thở.

Nàng nhớ lại, Huệ Tông đã từng dạy nàng điều hòa nhịp thở.

"Con phải hít thở sâu vào, rồi đếm đến ba, thì thở ra đếm đến năm. Cứ mười lần như thế"

Nàng bật khóc, người đã dạy nàng không biết bao lần, hẳn cả đời người đã bị người ta công kích, bị người ta sắp đặt nhiều vô kể rồi. Nàng cứ nghĩ mình mạnh mẽ, mình quyền lực, hóa ra chỉ là bọ người đó cho nàng chút ảo tưởng ngu ngốc mà thôi.

-Phụ hoàng!

Nàng đập mạnh vào lồng ngực, nàng vừa tức giận, vừa đau khổ, vừa thất vọng, đến thở còn không nổi huống chi hít vào thở ra như phụ hoàng dặn.

Thì ra người biết nàng chắc chắn sẽ gặp ngày hôm nay, ngay từ nhỏ người đã dạy nàng không biết bao lần bài tập hít thở đó.

"Sao người không dạy con đương đầu, thay vì chịu đựng!"

Nàng thấy cổ họng mình nóng rát, lồng ngực cũng nóng rát, nước mắt cũng nóng rát.

Trần Cảnh chạy vào, chiếc chuông năm lăn lóc. Nó sút mẻ, như trái tim của nàng bây giờ vậy.

Y không cách nào đến bên nàng, vì y đã sợ hãi biết nhường nào khi nghĩ đến việc, kẻ thù của nàng chính là nhà họ Trần, là chính y.

-Thiên Thiên.

Tiếng y như gió như mây, nhẹ nhàng mà u uất.

Nàng giấu hết nước mắt vào trong, nàng không muốn y thấy bất kì cảm xúc nào của nàng.

-Người mau rời khỏi cung khi ta còn nhân từ.

Cảnh đi lại, nắm lấy bàn tay run run của nàng.

-Nàng lại siết tay đến bật máu rồi.

-Ai cần người lo!

Nàng rút mạnh tay khỏi y, nàng ngược nhìn y bằng cặp mắt ai oán. Chúng đục ngầu, như có một đám mây mù ôm lấy.

Cảnh thấy mình hèn hạ, sao mà hèn hạ quá. Nàng chắc chắn đang rất đau khổ.

-Ta...Bệ hạ...

Y gọi nàng như vậy, lại càng làm nàng đau khổ hơn gấp nghìn vạn lần.

-Người im ngay cho trẫm!

Trần Cảnh ngày hôm ấy sẽ không bao giờ quên, lần đầu tiên nàng xưng trẫm với y, thù hận hằn sâu trong đôi mắt nàng.

Phải, Cảnh sợ.

Sợ nàng đau lòng.

Y dẹp bỏ hết suy nghĩ trong lòng, dẹp bỏ hết nỗi sợ, kéo nàng vào lòng. Thiên Hinh giãy giụa, nàng ra sức đánh mạnh vào ngực y, cố đẩy y ra.

Khác với đêm hôm đó y ôn nhu ôm lấy nàng, hôm nay y siết mạnh lấy nàng, cố giữ nàng trong vòng tay y.

Nàng cắn bản không thể thặng nỗi sức của Cảnh, thật tâm nàng cũng không muốn thặng.

Nàng thua rồi! Thua số phận nàng.

Nàng bật khóc lớn.

Cánh nhìn xuống, y thấy nàng không cố thoát khỏi y nữa, đành nới lỏng vòng tay. Y chỉ thấy nàng áp mặt vào ngực mình, nàng đang run lên.

Nàng dẫu sao, chỉ là một cô gái mười tám tuổi. Sao có đủ sức đương đầu với tất cả những tổn thương này.

-Nàng đừng đẩy ta đi xa nàng được không? Ta sẽ ở bên nàng, bảo vệ nàng, được không? Cha ta ép ta thì sao chứ? Chú ta ép ta thì sao chứ? Chúng ta đừng bận tâm được không, ta sẽ ở bên cạnh nàng, toàn tâm toàn ý che chở cho nàng, có được không, Thiên Thiên?

Giọng Cảnh như một làn nước thanh mát chảy vào tâm hồn nàng. Nàng quặn lòng nghĩ đến những tình cảm từ lúc nào đã quá lớn trong con tim nàng.

Đừng bận tâm thì được sao? Trần Thừa và Trần Thủ Độ sẽ để yên sao? Dã tâm của người nhà họ Trần sẽ không để yên sao?

Hai cánh tay buông thõng của nàng bất ngờ đẩy y ra. Cảnh mất đà suýt ngã, trân trân nhìn nàng.

Nàng nở nụ cười cay đắng, lắc đầu.

-Nếu người thật lòng không đến đây để cướp ngôi thì hãy chứng minh cho ta thấy, hãy rời khỏi hoàng cung! Đời này đừng để ta thấy mặt người một lần nữa.

-Thiên Thiên!

-Người còn dám gọi tên ta? Ta trước đây có mắt như mù mới tin tưởng người!

-Ta không tin nàng nữa đuổi ta đi!

Nàng bật cười khinh khinh.



-Họ Trần các người quả là tự cao tự đại.

Y lắc đầu nắm lấy cánh tay nàng.

Nàng giật mạnh tay ra.

-Mau cút khỏi hoàng cung!

Nói dứt lời, nàng bỏ đi mất. Thiên Hình cố lê từng bước nặng trĩch đời khỏi điện Ngọc An, quệt tay áo lau hết nước mắt.

Cảnh nhìn theo đôi vai run lẩy bẩy của nàng. Cảnh biết nàng đang chết dần chết mòn từ bên trong.

Lần đầu tiên y gặp nàng, nàng là một cô gái trẻ đầy nhiệt huyết, yêu đời. Nàng như bao cô gái trẻ khác, hồn nhiên như nước hồ tĩnh lặng. Lần thứ hai gặp nàng, nàng là thiếu nữ xinh đẹp, vô tư và ngây thơ. Lần thứ ba, nàng thay đổi. Nàng trầm ngâm nhiều, nàng chẳng cười nữa, dù nàng muốn thế, khao khát thế. Để rồi giờ đây, nàng đến khóc cũng chẳng thế.

Rốt cuộc người con gái kia làm sao có thể chịu đựng tất cả những tổn thương làm thay đổi cả một con người.

Y muốn ở bên nàng, dù là trước đây hay bây giờ nàng vẫn không thay đổi vị trí trong lòng y. Y không muốn nàng đau khổ. Nhưng tại sao nàng lại đẩy y đi xa nàng. Y không cam tâm. Y chưa từng từ bỏ, nàng thậm chí không cho y cơ hội cố gắng.

---

Mưa đầu mùa kéo đến, cơn mưa tươi mát và dữ dội.

Cảnh quỳ trước tấm điện Thiên An, y đã quỳ từ đầu giờ Dần.

Thiên Hình bãi triều đi từ Thiên điện về, cờ lọng che mưa tiếng đến chỗ Cảnh quỳ. Nàng đi ngang đến chỗ y thì vô thức dừng chân lại.

Sáng sớm nay mở mắt đã thấy y quỳ. Hôm qua tưởng nàng tuyệt tình như vậy, y sẽ đau khổ mà từ bỏ. Ai ngờ y lại đến đây quỳ xin tạ tội.

Người Cảnh ướt sũng rồi. Mặt y cũng tái đi rồi, nàng thậm chí có thể thấy được cơn run rẩy trên môi y.

Nhưng nàng quay đi, hướng thẳng vào tấm điện.

Cảnh mím chặt môi, y sẽ không từ bỏ. Dù có mất tất cả danh dự, dù có bị cha y mắng chửi, y vẫn phải chứng tỏ với nàng, y không làm hại nàng, y khác với cha y, chú y. Dù có phải bỏ mạng, y cũng phải quỳ đây, đến khi nào nàng tha thứ.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [19] Trận Mưa Điện Thiên An

Trận mưa này quả thật là dai dẳng.

Thiên Hinh đứng trong thư phòng nhìn ra phía sân chính, tay nàng siết chặt quyển sách đáng thương.

Đàm Thu lắng lắng quan sát nàng.

Lúc y hiểu nàng đối với Trần Cảnh không đơn thuần chỉ là vua tôi. Đàm Thu cũng hiểu ra lòng y đã luôn hướng đến nàng, suốt ngần ấy năm.

Nhưng y không hẹp hòi đến nỗi hận Cảnh, đơn giản vì y không làm được. Y không chấp nhận chuyện đã từng thân thiết, bỗng nhiên trở mặt làm kẻ thù. Vả lại, Cảnh lại vô cùng đơn thuần, và y cũng là nạn nhân của Trần Thủ Độ mà thôi.

Đàm Thu tiến lại gần nàng, hạ giọng.

-Bệ hạ, Trần Cảnh cũng đã quỳ ở đó bốn canh giờ rồi, trời cứ mưa không ngớt, y ở đó mãi thì nguy.

Nàng trầm ngâm. Thật ra đã bao lần nàng thấy y gục xuống, rồi lại quỳ thẳng dậy, rồi lại khuyu ngã...

-Cứ mưa thế này, vỡ đê mất.

Mắt nàng tối lại, nàng rời khỏi khung cửa, trở vào trong.

Đàm Thu biết nàng đang cố chịu đựng. Nàng thu hồi lệnh đuổi y khỏi cung rồi. Một phần vì nếu dư không đuổi một cận vệ khỏi cung không lí do sẽ gây bất mãn cho gia nô trong cung, một phần cũng vì phía sau Trần Cảnh là Trần Thủ Độ.

Nhưng lí do lớn nhất, chắc chắn là nàng không nỡ...

---

Cảnh thấy mắt mình mờ đi. Trước mặt bây giờ không biết là mưa hay là ảo giác tưởng tượng ra. Tai y hoàn toàn tê liệt, y chẳng nghe được gì ngoài tiếng mưa nữa. Cả người y bây giờ như một tảng đá, chỉ cần động đậy một chút cũng tê đến đau đớn. Nhưng y cắn răng trụ vững, dù có chết, y cũng phải quỳ.

Không biết đã mấy lần Trần Thừa cho người đến khuyên y về, đều thất bại. Trần Thủ Độ cũng đứng ngồi không yên trong phủ, sợ Cảnh có hề gì, nước đi này xem như bị hủy trong tay Cảnh. Ông chấp tay sau lưng đi đi lại lại đợi tin từ gia nhân nghe ngóng, lòng thầm trách Thiên Hình bạc bẽo.

Cảnh không biết mình đã quỳ bao lâu, chỉ biết mưa hết rồi. Bây giờ gió lạnh ủa đến, người y ướt sũng. Cả cơ thể y không kiềm được run lên.

Cuối cùng, một đoàn thị vệ từ điện Thiên An đi đến, túm lấy y đứng dậy rồi lê y vào trong tấm điện. Y bị đẩy vào trong thư phòng, ngơ ngác nhìn nàng đứng đọc sách, người hơi tựa vào chiếc kệ gỗ. Nàng vẫn không nói gì, trầm ngâm lật sách rồi chăm chú đọc. Cảnh không biết mở lời thế nào, dù y đã nghĩ hàng trăm lần những câu cần nói khi có thể gặp được nàng.

Rốt cuộc nàng cũng chịu đặt quyển sách đó xuống, đi ra phía cửa sổ đang mở toang rồi đóng lại. Gió lùa vào từ nãy đến giờ khiến y rét run rồi.

Nàng không nói không rằng, cầm chiếc khăn đã dạn cung nữ đem đến khi nãy, tiến về phía y rồi lạnh lùng ném nó cho y.

Cảnh bất ngờ nhìn chiếc khăn trong tay rồi lại nhìn nàng, cuối cùng để lộ nụ cười mừng rỡ.

-Bệ hạ đã tha thứ cho thần chưa?

Y sau khi quỳ lâu ngấm mưa một trận như vậy đã biết cách xưng hô kính trọng rồi nhỉ? Nàng bật cười mĩa mai.

-Nay người đã biết nói khôn rồi đó.

Nàng lại cầm quyển sách khi nãy, ngồi xuống. Thật ra nàng có đọc được gì đâu.

Tay y tê cứng cầm chiếc khăn, vai y lúc này không nhấc lên nổi nữa. Y thử vận động, quả thật là cả người truyền đến một cơn đau điếng, y nhăn mặt.

Thiên Hinh thở dài rồi đặt mạnh quyển sách xuống. Nàng đi xuống chỗ y, giật lấy chiếc khăn trong tay rồi lau mặt cho y.

Cảnh đỏ mặt nhìn nàng, có chút bối rối trong đáy mắt. Nàng cũng ngượng không kém, cố né tránh ánh mắt của y. Lau mặt cho y xong, nàng ném lại chiếc khăn cho y rồi quay lưng trở vào trong điện, không quên bỏ lại một câu.

-Ta cho người ở lại Hoàng cung không có nghĩa là ta tin người, tốt nhất đừng làm ta thất vọng.

Câu nói của nàng khiến Cảnh vui như một đứa bé, y nở nụ cười, niềm hạnh phúc dâng tràn trong y.

Nàng dù lạnh nhạt với y, dù không dịu dàng với y, nhưng y biết nàng thật ra cũng quan tâm và lo lắng cho y nhiều lắm.

-Bệ hạ!

Y gọi với theo, nàng đứng sững lại.

-Cảm ơn nàng.

Thiên Hinh đứng như trời trồng. Nàng không biết mình nên vui hay nên giận. Nàng đã đau lòng đến nhường nào khi y gọi mình đầy kính sợ. Nàng chẳng quay đầu nhìn y, cũng chẳng nói chẳng rằng, bỏ đi mất.

---

Chẳng hiểu sao trong cung bắt đầu lan truyền chuyện Thiên Hinh ném khăn cho Cảnh. Cung nữ gia nhân trên dưới đều bắt đầu bàn luận, thậm chí nặng lời, nói là Hoàng thượng ân sủng một cận vệ họ Trần, cháu của Trần Thủ Độ.

Thậm chí có người nói nàng ném khăn cho Cảnh, bóng gió đem giang sơn cho y...

Thiên Hinh trước tin đồn này là kẻ đứng đưng nhất. Nàng từ lâu đã quá quen với việc người đời đàm tiếu sau lưng mình. Nhưng Cảnh thì không.

Cảnh tức thay cho nàng. Cơn mưa làm y ngã bệnh, được đưa về phủ phò mã ngoài cung. Trần Liễu cũng biết chuyện, lòng cũng không vui.

Qua ngày thứ tư thì Cảnh khỏi ốm, Liễu mới đến gặp.

Thấy anh trai đến, Cảnh rời mắt khỏi cuốn sách đang đọc rồi cười tươi.

-Sao chưa gì em đã ra ngoài trời rồi. Mưa phùn thế này lại nhiễm lạnh mất.

-Em là thanh niên trai tráng mà, chút mưa này có là gì.

Liễu gượng gạo cười rồi một lúc lâu sau mới có thể cất lời.

-Anh có nghe chuyện giữa em và Hoàng thượng.

Đến lượt Cảnh trầm ngâm.

-Người trong lòng em đã nói, chính là hoàng thượng sao?

-Phải. Em để nàng trong lòng cũng ba năm rồi.

Liễu mím môi rồi nhìn xuống đất.

-Em biết chú Độ đưa em vào cung để gây khó dễ cho hoàng thượng chứ?

-Em biết.

-Vậy em tính sao?

Cảnh lúc này chau mày. Nếu y cứ tiếp tục ở lại cạnh nàng, chẳng phải là đúng theo kế hoạch của chú y rồi sao. Nhưng y lại không thể rời xa nàng.

-Em không thể rời xa nàng.

-Vậy thì em đang làm hại nàng.

Cảnh tự nhiên phát hiện ra điều gì đó trong ánh mắt Liễu. Nhưng y không dám thừa nhận.

-Em sẽ bảo vệ nàng.

-Em tự biết mình không thể mà.

Liễu bật cười mỉa mai. Cảnh thấy trong lòng khó chịu.

-Tự em biết!

Trước giờ Liễu luôn là người anh Cảnh kính trọng. Nhưng hôm nay đọc được điều gì đó trong mắt anh trai, y đã sợ hãi nhường nào.

Cảnh còn đang hối hận định xin lỗi thì Liễu đã nói.

-Rời xa nàng đi!

Lúc này, thật sự Cảnh đã vô cùng tức giận.

-Anh có quyền gì mà bảo em rời xa nàng?

-Anh muốn bảo vệ nàng!

-Anh đừng quên anh đã có vợ!

Liễu lập tức chau mày, mắt tối lại. Y đứng dậy.

-Thì đã sao, ta đâu đòi hỏi bất kì điều gì từ nàng, chỉ cầu có thể bảo vệ nàng. Em hãy suy nghĩ cho kĩ!

Bóng Liễu khuất xa khỏi tầm nhìn của Cảnh.

Cảnh không biết trong lòng mình rốt cuộc là đang nghĩ gì, hận, hay là đau.

Giả như y có đi, chẳng lẽ Trần Thủ Độ không tìm được ai thay thế y sao?

Vậy chẳng thà y ở bên, thăm bảo vệ nàng...

---

Hôm nay Thiên Hình ẩn mình đến chùa Chân Giáo, nơi bí mật gặp các tướng lĩnh của mật quân đang đóng ở Hoa Lư.

Đàm Thu đi một lúc rồi về, theo sau y là hai nam nhân ăn mặc như dân thường, có phần luộm thuộm.

-Bệ hạ, thần Nguyễn Nha, khấu kiến bệ hạ.



-Thần Đoàn Phúc, khấu kiến bệ hạ.

Nàng gật đầu ra hiệu miễn lễ rồi ban ngời. Chỗ gặp ở trên đài cao một tiểu đình giữa hồ sen, đảm bảo chẳng ai có thể nghe lén được.

-Bệ hạ, ta đã tập hợp được hơn một vạn quân, đợi lệnh của bệ hạ.

-Đã trang bị vũ khí đầy đủ?

-Đã đủ thưa bệ hạ.

-Phía Trần Thủ Độ không nghi ngờ gì chứ?

-Hắn không đề phòng thưa bệ hạ.

-Tốt, nhưng không được chủ quan, làm việc gì cũng phải hết sức cẩn trọng.

Nguyễn Nha lôi ra tấm bản đồ rồi nhìn Thiên Hình. Nàng cũng đã nghiên cứu địa hình, lấy ra chiếc bản đồ Hoàng cung đưa cho Đoàn Phúc.

Bốn người họ bàn chiến lược, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nên âm thầm bắt Trần Thủ Độ giao quyền, không nên làm ầm ĩ.

Mất cả buổi chiều, cuối cùng cả bốn mới có thể bàn xong. Lần này thiếu tướng cầm quân, Đàm Thu cũng được Thiên Hình cử về Hoa Lư đợi ngày xuất binh.

Đợi đến khi cả hai tướng quân đi rồi, Đàm Thu mới quay sang nhìn nàng.

-Bệ hạ, thần thật không yên tâm để người ở lại cùng một mình. Nếu là thiếu tướng quân, thần có thể lập tức tiến cử một người vào cầm quân.

Nàng hiểu y lo lắng, dịu dàng cười.

-Đàm Thu, tướng quân tìm không khó, tướng quân theo Lý đối Trần tìm mới khó.

Y căn răng nhìn nàng.

-Ta biết khanh lo lắng cho ta, nhưng ta cũng biết kiếm pháp, ta tự lo cho mình được. Hãy nghĩ cho tương lai, cho cả nhà Lý.

-Trần Thủ Độ thâm hiểm khôn lường, chút kiếm pháp của người sao có thể đối đầu với ông ta.

-Nếu Trần Thủ Độ đã thâm hiểm khôn lường, có khanh ở bên cũng chẳng thể xoay chuyển gì. Thôi thì khanh về Hoa Lư, đợi ngày xuất binh, đó mới thật là giúp cho ta.

-Nhưng...

-Đàm Thu.

Nàng biết y lo sợ điều gì.

Lần này khởi binh nguy hiểm trập trùng. Giả có thắng thì là tin mừng, nhưng thua, tính mạng nàng sẽ gặp nguy hiểm.

-Ta biết khanh được mười năm rồi, cũng không nghĩ một ngày sẽ phải thừa nhận, khanh là một trong những người rất quan trọng với ta.

Đàm Thu thấy bồi hồi trong lòng. Trước mắt y, một loạt những kí ức hiện về. Nhớ năm mười lăm tuổi, cha y tiến cử y làm cận vệ bảo vệ Thiên Hình công chúa mới tám tuổi. Lúc đó y còn ham chơi, nhất định từ chối vào cung, vào cung rồi thì trong lòng gò bó, cả nhớ nhà. Nhớ khi ấy, là Thiên Hình đã đưa bàn tay kéo y ra khỏi đêm tối của sự lạnh lẽo. Vậy mà mãi đến năm nàng mười bảy tuổi, y mới nhận ra y yêu nàng.

Người đứng trước mặt y bây giờ có lẽ là người y yêu thương nhất cuộc đời này. Dù nàng càng lớn càng xa cách với y, vì nàng biết họ Đàm đem y đến bên nàng có mục đích gì. Có lẽ vì thế mà lúc biết Trần Thủ Độ sắp xếp Trần Cảnh ở bên mình, nàng đã giận dữ như thế.

Y có thể đến với nàng là gượng ép, nhưng tình cảm y dành cho nàng là thật lòng thật dạ.

-Bệ hạ...

-Được rồi, con người đều có số cả, khanh cứ đi, thuận theo ý trời.

Đàm Thu lấy hết can đảm, hết dũng khí suốt mười năm qua, tiến đến như một cơn bão, ôm chầm lấy nàng.

Thiên Hình ngậy ngốc nhìn y, nhưng nàng không nỡ đẩy y ra. Nam nhân này, từ đầu đến cuối vẫn là dốc toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng. Từ nhỏ, nàng đã xem y như một người anh trai, lúc nào cũng che chở, nuông chiều nàng.

Nàng khẽ vỗ nhẹ lên lưng Đàm Thu.

-Được rồi, chuyển đi này gian truân, nhớ phải bảo trọng.

Đàm Thu tựa đầu lên mái tóc nàng, y thấy tim mình rạo rức, cũng ngập đầy nỗi bất an. Y đẩy nàng ra rồi lấy lại khoảng cách vừa thôi, khụy một chân xuống, chấp tay cung kính.

-Bệ hạ, thần nhất định dốc sức hoàn thành đại nghiệp, muôn khó khăn cũng không quản, mong bệ hạ ở lại bảo trọng, nhất định phải tự bảo vệ mình.

Đàm Thu chẳng dám nhìn nàng nữa, cũng chẳng đợi nàng cho lui, y quay người lao đi mất hút. Nàng thờ dài nhìn theo. Đã đến lúc này rồi, muốn quay đầu e cũng không còn kịp nữa.

Cũng đã đến chùa Chân Giáo rồi, nàng lại đi lên Đài cầu phúc năm ấy. Cảnh vật vẫn như xưa, tiếc là lòng đã đổi. Nàng ngửa cổ nhìn lên tán cây đại thụ xum xuê. Hình như số chuông mỗi lúc một nhiều rồi, tiếng chuông trầm ấm hòa lẫn vào không gian.

Nhớ năm đó nàng đã chụp được chiếc chuông có chữ Lành Canh ở đây, ngay dưới cành cây này. Tự nhiên Thiên Hình thấy lòng chua xót. Hình như, nàng nhớ Cảnh.

Từ lúc tha cho Cảnh, nàng không ngó ngàng gì đến y nữa, vì nàng muốn tin đồn kia lắng xuống. Y cũng rời khỏi cung, chuyển về phủ phò mã. Thoát cái cùm gông ba tháng, mùa mưa cũng đã đi qua.

-Thiên Thiên, ta biết nàng sẽ đến.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [20] RỒNG HÓA PHƯỢNG HOÀNG

Nàng chọn chùa Chân Giáo làm nơi gặp hai vị tướng quân là vì vị trí khuất xa kinh thành của nó. Đến đây, nàng cũng đã hỏi ý kiến Phù Vân về chuyện khởi binh. Y nói y đã biết được ý định của nàng, khiến nàng vô cùng bất ngờ. Mới tu có mấy năm, đạo hạnh của y đã cao đến không ngờ.

Nhưng y cũng nói, nàng nên lường trước cái giá mình phải trả.

Dù sao, cũng đã chuẩn bị đến ngày hôm nay rồi, nàng không thể lùi bước được nữa.

Thời điểm này, người mà nàng không muốn gặp nhất chính là Cảnh.

Cảnh nhìn nàng bằng ánh mắt trù mẫn. Y một thân hắc y, tay cầm chổi, hết như ngày đó.

Nàng quay đầu nhìn y, trong mắt có chút lo sợ.

Cảnh chỉ cười, dựng cây chổi bên cạnh gốc cổ thụ rồi đi đến chỗ nàng.

-Ta đã biết nàng sẽ đến mà...

-Sao người có thể tự cao như vậy?

Nàng nói với chàng bằng chất giọng cay nghiệt.

-Chỉ biết thế thôi.

Cảnh rất hiền lành, rất ôn nhu. Nàng thấy không nở nặng lời với y, dù đó là cách duy nhất. Cảnh hít một hơi rồi bắt đầu trách.

-Nàng cũng chẳng đến thăm ta ồm.

-Việc gì ta phải đến thăm người.

-Ta ồm tận ba bốn ngày, ngày thứ năm mới đi lại như thường được.

-Ta không quan tâm.

-Hết tuần đó thì ta lại đến chùa, ở trong chùa thanh tịnh nên hồi phục lại như lúc đầu rồi.

-Người kể cho ta những chuyện đó để làm gì?

Nàng điềm nhiên nhìn y.

-Nàng không cảm thấy nhớ ta chút nào sao?

Nàng im bật, môi nàng không thể bật ra lời nói dối cay đắng.

-Thiên Thiên, đừng để tâm chuyện chúng ta họ gì nữa có được không? Nàng ở đâu, ta ở đó, ta ở bên nàng, để mặc nàng muốn mắng chửi trừng phạt gì cũng được, nhưng hãy để ta ở bên chăm lo cho nàng có được không?

Cảnh nhìn nàng, ánh mắt khẩn khoản chân thành. Giá như nàng có thể gạt đầu, giá như nàng có thể quên hết những tủ nhục họ Trần đã gây ra cho nàng.

-Anh quên ta đi.

-Nếu làm được ta đã làm từ rất lâu rồi.

Nàng tức giận nhìn y, y càng nói, nàng càng xiêu lòng.

-Thiên Thiên...

Tại sao Cảnh vẫn có thể hiền lành như thế, sau tất cả những gì nàng đối xử với y, bắt y dầm mưa, quất nạt y, đuổi y đi.

-Ta thật sự rất yêu nàng.

Gió xào xạo thổi qua những tán cây đã bắt đầu thưa thớt. Tiếng chuông kêu leng keng truyền trong không gian. Thiên Hình đã từ lâu mong đợi câu này thốt ra từ miệng của Cảnh, đã từ lâu lắm rồi.

Nhưng không phải là lúc này.

-Ngay từ lúc nàng vung gươm đòi lấy mạng ta vì ta là dám gọi nàng là cô bé. Yêu từ lúc thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng đêm thả hoa đăng. Yêu sự trầm ngâm buồn bã của nàng trong ngày Tết ấy. Thiên Thiên, ta thật sự không thể hiểu sao ta lại yêu nàng nhiều như thế nữa.

Nàng không dám nhìn Cảnh. Nàng không dám cất giọng nói nữa, vì sợ y sẽ nghe thấy giọng mình run rẩy. Cảnh ôm lấy gương mặt nàng, hướng về phía mình, cười ấm áp.

-Nàng đã bao giờ đối diện với tình cảm thực sự của mình chưa?

Nước mắt nàng chực trào ra, nàng lùi lại, tránh khỏi bàn tay y.

-Ta không cần. Những thứ tình cảm ấy thật yếu đuối.

Nó đã khiến phụ hoàng nàng rơi vào tình cảnh hiện tại, nàng không thể đi theo vết xe đổ của người.

Cảnh tiến lại, đẩy nàng vào lòng mình, vòng tay chàng như mây bao quanh cơ thể bé nhỏ của nàng, dịu dàng lắm. Nàng không hề chống cự, dù lí trí bảo nàng hãy đẩy y ra rồi bỏ chạy. Nhưng nàng đã dựa đầu vào ngực y, bàn tay ngập ngừng ôm ngang người y.

-Ta chẳng cần biết nàng tìm kiếm điều gì ở ngai vàng kia, nhưng nếu nàng cần một bờ vai, thì hãy để ta ở bên nàng, được chứ?

Cánh vuốt dọc mái tóc dài mượt mà của nàng. Nàng ôm chặt lấy y, thút thít trong vòng tay y. Nàng chưa từng nói ra, nhưng thật sự nàng cần có y.

-Ba tháng nữa thôi.

Cánh khó hiểu, toan đẩy nàng ra để hỏi thì nàng lại giữ chặt lấy y.

-Ta chỉ cần ba tháng nữa.

Ba tháng nữa là ngày nàng sẽ xuất binh, lật đổ thế lực họ Trần.

Cánh khẽ hôn lên tóc nàng.

-Bao lâu ta cũng sẽ đợi.

---

Từ ngày Đàm Thu đi, Thiên An điện của nàng vốn đã hiu quạnh nay lại còn hiu quạnh hơn. Đã có lúc nàng nghĩ, mình thật sự là kẻ cô đơn nhất thế gian.

Vị công công già lật đật chạy vào tâu.

-Bẩm bệ hạ, bên ngoài có một vị hòa thượng xin cầu kiến.

-Hòa thượng?

Nhất định là Phù Vân.

-Cho mời vào.

Phù Vân chậm rãi ngồi xuống chiếc bàn trà trong thư phòng, gương mặt phảng phất lo lắng. Thiên Hình cuối cùng nữ ra ngoài rồi thấp thỏm nhìn y.



-Hôm nay có chuyện gì anh phải đến tận đây tìm ta?

-Thiên Thiên, tôi nghĩ lần này cô nên hoãn xuất binh.

Giọng nói thủ thi của Phù Vân làm không khí lập tức lắng xuống. Thiên Hinh vô cùng căng thẳng, bàn tay siết chặt lại.

-Thiên Thiên, đêm qua tôi chiêm bao thấy rồng hóa phượng hoàng.

Nàng cắn răng trăn trăn nhìn Phù Vân, nghe như sét đánh ngang tai. Phù Vân lắc đầu, chân mày chau sít.

-Con phượng này phần đuôi rũ xuống, kém sắc vô cùng. Thiên Thiên, trước giờ ta chưa từng khuyên cô làm gì, nhưng lần này chỉ hy vọng cô nghĩ kĩ.

-Không kịp nữa rồi.

Nàng lảng tránh ánh mắt đục ngầu của Phù Vân.

-Thiên Thiên, cô chẳng lẽ không muốn ở bên Cảnh sao?

-Nếu ta nhún nhường, dù ta có sống, ta cũng chẳng thể sống yên. Chi bằng một lần vùng lên, dù có chết cũng không hổ thẹn.

-Còn nếu như không chết?

Nàng chau mày, tim hẫng một nhịp.

-Trần Thủ Độ sẽ để cô chết sao? Ông ta chắc chắn sẽ không để cô chết. Nhà Trần mang tiếng giết vua Lý để lên thay, nhất định sẽ bị quân Tống lấy cớ sang đánh. Ông ta sẽ khiến cô sống không bằng chết.

Lời của Phù Vân đến nửa chữ cũng không sai.

-Thời cơ đã đến, không thể không nổi dậy. Thế lực của ông ta ngày càng bành trướng, ta càng chần chừ, bọn chúng càng thâm tóm ta. Phù Vân, dù kết quả có ra sao, ta vẫn phải xuất binh.

-Dù đánh đổi cả sự bình yên sao?

-Ta chưa từng được bình yên!

Nàng dứt khoát nói, ánh mắt nao lòng. Phù Vân im bật, một lúc sau thì thở dài. Y đã làm hết sức rồi, tiết lộ cả thiên cơ, nhưng có những chuyện phải xảy ra thì sẽ xảy ra. Lý Thiên Hình không thể chịu đựng sự tủ nhục này thêm một ngày nào nữa. Phụ hoàng nàng đã chịu đựng suốt ngần ấy năm, nhưng nàng thì không!

Dù có chết, nàng cũng không hối hận.

---

Đầu tháng 10 năm Ất Dậu, 1225.

Nửa đêm, khắp kinh thành nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Binh sĩ ẩn khắp nơi trong thành nhất tề xông lên, bao vây phủ Chỉ huy sứ, phủ Thái úy và các phủ của các quan họ Trần khác.

Đêm đó chó sủa ầm ĩ, đèn đuốc sáng trưng nhưng không ai dám ra khỏi nhà. Thiên Hình ngồi trên long ngai, mặc long bào, bất động nhìn Thiên điện trống trơn. Nàng sẵn sàng tư thế, dù thành hay bại, nàng đều sẽ đón nhận.

Cấm vệ quân đều đã được nàng cho về quê, kinh thành hiện giờ không có lấy một sự phòng thủ.

Đàm Thu chỉ huy cánh quân đổ ập vào phủ của Trần Thủ Độ. Binh sĩ đập cửa xông vào. Đàm Thu tuốt gươm, nhìn một loạt những gia nhân hoảng sợ

chạy tán loạn trong phủ.

-Trần Thủ Độ! Mau ra đây!

Binh sĩ tràn vào, lục tung khắp phủ, bắt trói hết gia nhân nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy Trần Thủ Độ.

-Nhất định là có mật thất! Mau tìm!

Đàm Thu lo lắng, mới nãy do thám còn báo ông ta đã tắt đèn tư phòng để ngủ. Bây giờ lại không thấy!

Gia nhân trong nhà hoảng sợ la khóc, càng khiến Đàm Thu hoảng loạn.

Từ phía sau, binh sĩ truyền tin hồng học chạy đến.

-Tướng quân, Đoàn tướng quân cấp báo, bên phía tư phủ Thái úy cũng không bắt được một ai!

Đàm Thu thấy đầu mình chao đảo. Bọn chúng rõ ràng đã về phủ, đã tắt đèn đi ngủ rồi mà. Sao giờ lại không có một ai! Y siết chặt thanh gươm trong tay rồi nghiêng răng nhìn về phía Hoàng cung.

-Mau dời binh đến hoàng cung! Nhanh!

Y gào lên, hai con mắt đục ngầu chi chút gân máu đỏ lè đáng sợ. Y phóng lên con chiến mã đen tuyền, nó hí vang trời rồi lao đi như tên bắn.

-Người nhất định không được xảy ra chuyện gì, bệ hạ! Nếu không thần cả đời này không thể tha thứ cho bản thân mình.

Đàm Thu bỏ lại quân sĩ đang hí hục phi ngựa theo sau. Y đơn thương độc mã, hướng về phía hoàng cung im lìm.

Phù Vân đứng trên gác vọng, lần tràng hạt trong tay mình, miệng lầm bầm đọc kinh. Mắt y hướng về phía kinh thành, lòng cồn cào bất an.

Chiều nay, Trần Thủ Độ đã đến lôi Cảnh đi rồi.

Đêm nay đây, đêm tháng mười dài đằng đẵng, sẽ diễn ra một cuộc đối đời to lớn. Y đã biết tất cả, chòm sao Bắc Đẩu trên trời cũng đang bị mây mù che khuất, đêm nay trời không có lấy một vì sao.

-Thiên Thiên, số trời đã định, không thể cãi lại. Dầu cho hôm đó cô có không xuất binh đảo chính, đêm nay cô vẫn sẽ phải đối mặt với thiên mệnh của đời mình.

Thiên Hình vẫn trầm mặc ngồi trong bóng đêm. Bất ngờ, cánh cửa thiên điện mở toang. Nàng ngược mặt nhìn.

Trần Thủ Độ bước vào, tay chấp sau lưng, kháng khái đi vào giữa điện. Gương mặt ông ta giấu cột nhìn nàng. Nàng cố tỏ ra điềm nhiên, không hề biến sắc. Đàm Thu...thất bại rồi.

Tiến đến gần sát long ngai, Trần Thủ Độ chấp tay cúi đầu, hành lễ nghiêm trang.

-Thần, Trần Thủ Độ, khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Nàng nhìn mặt nhìn ông ta. Ông ta hành lễ với nàng.

-Người muốn gì?

-Bệ hạ, đây là lần cuối thần hành lễ với người, cũng nên trang trọng một chút.

Hai bàn tay nàng bấu chặt vào long ngai, cố nén giận dữ đang gào thét trong lòng. Chưa kịp cất lời thì Trần Thủ Độ nhìn ra phía sau rồi gật đầu.

Từ ngoài, hai binh sĩ lôi một nam nhân bị trói chặt, trên đầu trùm một chiếc bao bố. Y một thân hắc y, cố chống cự nhưng tay bị trói chặt quanh người, không cách nào manh động.

Nàng lập tức ngẫu nhiên nhìn Trần Thủ Độ. Ông ta cuối cùng cũng lấy y ra làm kế uy hiếp nàng.

Hai binh sĩ lui ra ngoài. Trần Thủ Độ đi lại, giật phăng bao bố trên đầu Cảnh. Y vùng vẫy rồi nhìn sang ông.

-Chú! Chú làm gì vậy?

Trần Thủ Độ cười gian rồi quay lên Thiên Hình.

-Bệ hạ, thần muốn thực hiện một cuộc trao đổi với người, không biết ý người thế nào?

Cảnh lập tức quay lên long ngai, nhìn thấy nàng đang cắn chặt răng, ánh mắt như muôn ngàn lưỡi dao đâm vào y. Nàng im lặng, im lặng đến cả bóng tối cũng lạnh lẽo hơn gấp trăm nghìn lần.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [21] Bệ Hạ Đã Có Chồng Rồi

-Người muốn uy hiếp trẫm?

Nàng cất tiếng rồi.

Giọng nói nàng không như hoa như nguyệt nữa, bây giờ nó mang đầy căm phẫn, uất ức và đáng thương.

Giọng nói này đến tận những năm tháng sau này, Cảnh không bao giờ quên. Y đã nói miễn là y không chấp nhận tuân theo kế hoạch của Trần Thủ Độ, y sẽ có thể bảo vệ được nàng. Nhưng cuối cùng lại chính là y hại nàng. Biết thế y sẽ ngậm đắng nuốt cay rời xa nàng. Y quay phắt sang Trần Thủ Độ.

-Chú! Thật hèn hạ! Cháu không muốn làm những chuyện hèn hạ như thế!

Trần Thủ Độ bỏ ngoài tai hoàn toàn những lời nói của Cảnh. Ông ta nhìn Thiên Hình rồi từ từ đi đến gần long ngai.

-Không biết bệ hạ còn nhớ không, năm xưa Thái Tổ nhà Lý cũng từng lập nên cơ nghiệp nhờ thừa kế giang sơn của nhà vợ.

Chuyện này dĩ nhiên nàng nhớ rõ. Năm ấy Lý Thái Tổ từ một hài tử mồ côi ở chùa, lấy theo họ Lý của sư trụ trì Lý Khánh Vân, trưởng thành rồi theo chân Quốc sư Vạn Hạnh vào cung làm Điện tiền quân, được vua Lê Đại Hành sắc phong Điện tiền Chỉ huy sứ rồi gả công chúa cho. Cuối cùng triều thần cũng tôn ngài lên làm vua, thừa hưởng giang sơn của nhà vợ.

Nhưng Trần Thủ Độ nói với nàng việc này có ý gì! Không lẽ!

-Trần Thủ Độ!

-Thần tin là người đã hiểu được ý tứ của thần.

Trần Cảnh tất nhiên là hiểu. Y không ngờ Trần Thủ Độ lại dùng đến thủ đoạn này.

-Người dựa vào hãn để uy hiếp trẫm?

Nàng bật cười, trong đáy mắt hãn rõ sự khinh miệt.

Thật ra đi nước cờ này, Trần Thủ Độ vẫn có một nỗi sợ nhất định. Ông ta sợ Thiên Hình tuyệt tình xuống tay với Trần Cảnh. Dĩ nhiên, ông ta đã nghĩ đến kế sách khác.

-Bệ hạ, thần biết bây giờ vạn quân của người đang ở trong kinh thành, truy bắt người nhà họ Trần.

Cảnh quay phắt sang nhìn nàng. Nàng đã tập hợp quân đảo chính ư? Chính vì thế mà nàng bảo y đợi ba tháng. Đến hôm nay là ba tháng!

-Bệ hạ người đã từng nghe đến câu, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất chưa?

Thiên Hình im bật.

Đúng vậy, gia thuộc thân thích họ Trần đều được đem vào cấm cung. Trần Thủ Độ đuổi hết tôn thất nhà Lý ra ngoài. Bây giờ trong cung chỉ còn hai tôn thất nhà Lý.

Một là Hoàng đế Lý Chiêu Hoàng.

Hai là Kiến gia Thái thượng hoàng hậu Trần Thị Dung.

---

Đàm Thu siết chặt dây cương, đưa ánh mắt bồn chồn nhìn vào trong Hoàng thành đèn đuốc sáng trưng.

Cấm vệ quân dàn trận ngay trước Hoàng môn, giáo mác chĩa thẳng về phía trước, sơ cũng nửa vạn quân.

Đàm Thu tức giận, chẳng phải đã hạ lệnh cho Tử cấm quân về quê rồi sao, chắc chắn là Trần Thủ Độ giở trò rồi!

Một binh sĩ tức tốc chạy tới.

-Tướng quân! Người họ Trần đã cố thủ trong Hoàng thành, tôn thất họ Lý đều đã bị đuổi ra ngoài. Bây giờ Trần Thủ Độ đang giữ Hoàng thượng và Thái hậu làm con tin! Khắp các cửa đều có tử cấm quân, không cách nào vào trong được.

Lửa giận phừng phừng thiêu đốt trong người Đàm Thu, y điên cuồng lao xuống ngựa rồi rút gươm, xông đến tường lũy cấm vệ quân.

-Tướng quân! Tướng quân!

Binh sĩ ào đến giữ Đàm Thu lại, y giờ như con thú hoang nổi điên, có thể giết sạch những ai ngáng đường.

-Bệ hạ! Bệ hạ!!!

Y gào lên, giọng khản đặc thống khổ.

---

Giữa lúc căng thẳng đã sắp lên đến đỉnh điểm ở điện Thiên An, từ phía cửa, một nữ nhân phượng bào xuất hiện.



Ánh mắt Thiên Hình lập tức tối lại. Bây giờ nàng bị dồn đến chân tường rồi.

Trần Thị Dung bước vào, phong thái vô cùng quyền quý. Trâm ngọc phượng vàng cài trên mái tóc chắt cao. Bà nhìn nàng, không cười cũng không tỏ thái độ. Dẫu sao nàng vẫn là con ruột của bà.

-Giờ thì trẫm đã hiểu. Thù trong giặc ngoài, các người nội ứng ngoại hợp, trẫm vốn không thể là đối thủ của các người. Quyền lực quả là thứ mê hoặc và ám ảnh lớn nhất của con người, đến cả huyết thống cũng tương tàn.

-Thiên Hình, con nghe ta nói.

Giọng Trần Thị Dung thực ra rất hiền, rất ấm. Đây là lần đầu Cảnh gặp lại bà từ khi bà tiến cung.

-Thái hậu đừng nói bất kì lời nào!

Nàng đành thếp nói, vang vọng giữa màn đêm đáng sợ.

-Những gì Đàm Thái hoàng thái hậu nói quả không sai! Những gì người lo sợ quả không sai! Là thượng hoàng cả tin mới đem người về cung, để giờ người cấu kết với phản loạn, bức hại người nhà!

-Con im ngay cho ta!

Bà tức giận thật rồi, giữa trán hằn lên dấu vết của sự phẫn nộ. Bà biết Thiên Hình không quý trọng bà, nhưng chưa từng nghĩ nàng lại có thể cay đắng như thế.

-Chừng nào ta còn làm vua, người không thể bắt ta làm gì cả! Ta giữ cho người danh dự cuối cùng đã là may mắn lắm rồi! Người nghĩ ta không biết chuyện người và Trần Thủ Độ tư thông với nhau sao!

Trần Cảnh hoảng hốt nhìn chú y, rồi nhìn cô y. Đêm nay y thực sự đã biết quá nhiều điểm tối trong cung đình, y tự nhiên thấy mình như lần lượt trải qua hết những nỗi đau của nàng. Y không hiểu sao đến giờ nàng vẫn có thể đứng vững như thế!

-Con cầm mồm lại!

Bà giận đến run người. Nhưng Trần Thủ Độ lại điềm tĩnh đến đáng sợ. Ông ta luôn biết khi nào thì nên nói.

-Nhắc đến Đàm Thái hoàng thái hậu, bệ hạ, thần muốn cho người biết một chuyện.

Thiên Hình thu vào tầm mắt cái nhìn đầy gai nhọn của ông ta.

-Thần đã từng loan báo, Thái hoàng Thái hậu dẫn thứ hoàng tử chạy sang Tống, cầu viện quân Tống. Thật ra, làm gì có chuyện đó.

Nàng trợn trừng hai mắt, bàn tay run rẩy. Nàng thấy da mình nóng rát như thiêu đốt.

-Đó là ta đã tung tin để có thể gây sức ép, khiến Lý Huệ Tông nhường ngôi mà thôi.

-Trần Thủ Độ! Người quá lắm rồi! Hồ đồ! Ta không ngờ người có thể thâm hiểm đến như thế! Nói ngay, Thái hoàng Thái hậu hiện giờ đang ở đâu?

Nàng muốn bật khóc. Nàng đã trách cứ Đàm Thái hậu. Dù khi xưa Thái hậu đối xử với nàng vô cùng lạnh nhạt vì nàng có gương mặt giống Trần Thị Dung, nhưng khi nàng đau ốm, bà vẫn ở bên chăm sóc nàng, nghiêm khắc dạy dỗ nàng.

Bà hết lòng vì Lý Cao Tông chồng bà mà khuyên người hối lỗi dẫu muôn màng, làm người trở thành vị vua đầu tiên trong lịch sử viết chiếu thư nhận lỗi. Bà hết lòng vì Lý Huệ Tông con bà, khi xưa loạn Quách Bốc bà cùng con trai chạy loạn khắp nơi, cực khổ vô cùng. Bà là người phụ nữ một đời cơ cực nhưng chưa hề oán trách, cũng vì lo cho cơ nghiệp nhà Lý mà bị người đời chê là một bà mẹ chồng ác độc, nhưng từ đầu đến cuối, vẫn là vì nhà họ Lý mà thôi.

Nàng muốn òa khóc, nàng nhớ Đàm Thái hậu. Nàng muốn dập đầu xin lỗi bà vì những nghi ngờ, những trách móc.

Trần Cảnh lo lắng nhìn nàng, nàng đang kìm nén những giọt nước mắt uất ức và tủi nhục. Y biết, y hiểu nàng. Nhưng hiện tại y không cách nào đến bên nàng, không cách nào bảo vệ nàng.

Từ đây, Trần Cảnh hiểu, y phải trở thành một kẻ quyền lực thì mới có thể đường đường chính chính bảo vệ nàng.

Trần Thủ Độ cười mãn nguyện rồi nói.

-Bệ hạ, thần luôn có lí do cấm người đến chùa Bút Tháp, lại cho binh sĩ ngày đêm canh chừng, nội bất xuất ngoại bất nhập. Đó chẳng phải là vì có Lý Huệ Tông tu hành ở đấy, mà còn có cả Đàm Thái hoàng Thái hậu.

Hóa ra là như thế! Nàng cay đắng nhìn y. Nhưng đâu đó trong thâm tâm nàng thấy nhẹ nhõm. Ít ra bà không phải tha phương lưu lạc, cũng tốt, giờ bà đã được ở bên người thân duy nhất còn sót lại của mình.

Từ bên ngoài, một binh sĩ đi vào, nói khẽ với Trần Thủ Độ. Cảnh liền thấy bất an.

-Bệ hạ đang vui mừng phải không?

Ông ta lập tức làm ngọn lửa trong lòng nàng bùng phát.

-Hoàng cung này giờ bị họ Trần bao vây, người chính là con tin. Bây giờ cũng đến lúc chúng ta bàn về thỏa thuận rồi.

-Ta không thỏa thuận với kẻ xảo trá như người.

Nàng gằn giọng nói từng chữ một.

-Được thôi, nghe đâu bên ngoài có một vị tướng quân họ Đàm một thân phá được thành lũy ngoài Hoàng Thành rồi, đang đứng trước Tử cấm thành. Hẳn quả là không tầm thường, có thể vượt qua được cả một đoàn tử cấm quân như vậy.

Đàm Thu!

Nàng thấy tim mình hẫng mất một nhịp. Y đã xông vào đây, chắc chắn đã nghe nàng bị bao vây nên xông vào đây. Y thà chết chứ không để nàng thân cô thế cô. Nàng bắt đầu thấy sợ hãi bao trùm lấy mình.

Trần Cảnh chau mày nhìn Trần Thủ Độ, người đó chắc chắn là Đàm Thu. Y quay ra ngoài cửa, trôn trời nhìn ra xa. Y chỉ biết lúc bị đem ngang qua đây, y đã nghe rất nhiều tiếng binh khí, y sợ Đàm Thu sẽ không thể vượt qua được mất.

-Bệ hạ, một cánh quân cũng đã bao vây chùa Bút Tháp, người, chắc sẽ tự hiểu ý ta là gì.

Nàng như một con nai nhỏ bị dồn đến chân tường, không có lấy một sự phản kháng.

Đến lúc này nàng mới biết mình yếu, là bọn chúng để nàng nghĩ là mình mạnh. Ai ngờ nàng chỉ là một quân cờ bé nhỏ của chúng.

Nàng chịu đả kích quá lớn, cả đêm nay nàng cứ nghĩ mình sẽ hóa điên mất thôi. Nàng không ngờ, nhìn tới nhìn lui, cả hoàng cung này là sự xảo

trá, những người nàng yêu thương đang gặp nguy hiểm, tất cả tất cả đều đang dồn nàng đến bờ vực thẳm.

Nàng nhìn thanh long gương bên mình, nàng đã nghĩ đến chuyện quyên sinh.

Nhưng không, nàng không được có suy nghĩ yếu đuối đó, nếu như bọn chúng đã muốn nàng chết, nàng càng không thể chết. Dù có chuyện gì xảy ra, nàng vẫn phải sống, sống để rửa mối nhục này!

-Bệ hạ, bây giờ người của thần đang loan báo khắp mọi nơi.

Ông ta ngắt hơi, nhìn sang phía Cảnh.

-Bệ hạ, đã có chồng rồi!

Trời đất như chao đảo trước mặt Thiên Hình, nàng bám lấy long ngai đứng dậy. Cả đời này nàng chịu nhiều tủ nhục, nhưng chưa lúc nào nàng tủ nhục như lúc này.

Trần Cảnh lập tức chạy lên sát long ngai, quay lưng lại với nàng, kháng khái nhìn Trần Thủ Độ.

-Chú Độ! Chú không thể làm chuyện đáng khinh bỉ này!

Trần Thị Dung dịu dàng nhìn Cảnh, mỉm cười.

-Cảnh, chính cháu sẽ làm chồng của Hoàng thượng.

Chuyện này quá rõ rồi, có cần Trần Thị Dung nói ra nữa không?

Tiếng gương rút khỏi vỏ, sắc lạnh vô tình.

Trần Thị Dung và Trần Thủ Độ sửng sờ.

Cảnh hít một hơi, rồi thấy cổ mình lạnh lạnh.

Thiên Hình khẽ gượng lên cố y.

Cảnh không biết bây giờ nàng đang nhìn y bằng ánh mắt gì nữa, cũng không đủ can đảm để đối diện.

-Hắn chết rồi thì không làm chồng ta được nữa.

Nàng nói, giọng nói lạnh tanh.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [22] Chiêu Nương Ngôi

Trần Thủ Độ muốn chơi một ván cờ.

-Bệ hạ, người nên nghĩ cho kĩ, hãy nghĩ đến tính mạng của Thượng hoàng, của Thái hoàng thái hậu, của Đàm tướng quân, của Vạn quân đang đóng trong kinh thành. Ta để người ở đây suy nghĩ. Chỉ cần đến đầu giờ Dần mà Cảnh vẫn còn sống để ra khỏi điện Thiên An, người yên phận chấp nhận gả cho họ Trần, thần sẽ làm như chưa từng có quân sĩ tràn vào đảo chính đêm nay.

Nói rồi, ông đi đến, cắt dây trói cho Cảnh. Cảnh không đáp, ông quay đầu nhìn Trần Thị Dung. Trong mắt bà vẫn có sự ngần ngại. Ông nắm lấy tay bà rồi dìu khỏi điện.

Cánh cửa đóng sầm lại cũng là khoảnh khắc Thiên Hình sợ hãi nhất. Nàng phải đối diện với y.

Trong ánh nến leo lắt, y thấy rõ bóng nàng run rẩy trải trên nền đá. Bằng tất cả can đảm của mình, y chậm rãi quay người lại. Ánh mắt nàng bây giờ không giận dữ đáng sợ như lúc nãy nữa.

Bây giờ nàng vô cùng đáng thương.

-Thiên Thiên.

Cảnh toan đến gần nàng. Nàng tức giận.

-Người đứng yên đó cho ta!

Thanh gươm theo sự giật dử của nàng, cứa lên cổ Cảnh. Một vệt máu đỏ thẫm chảy xuống, thấm vào cổ áo y.

Nàng nhìn cổ áo y, bàn tay nắm thanh long gươm run rẩy, hơi hạ xuống vai y.

Cổ Cảnh truyền đến một cơn đau, nhưng sao bằng cơn đau đang cồn cào trong lòng y lúc này.

-Ta đã lầm khi nghĩ ở bên nàng thì có thể bảo vệ được nàng. Ta xin lỗi.

Nàng cũng thấy tim mình như đang rỉ máu, mà lời nói của y chính là lưỡi gươm.

-Lẽ ra lúc trước ta nên giết người.

Y chỉ cười hiền, không hề oán trách.

-Chỉ cần nàng an toàn, ta đâu cầu điều gì khác.

Y tay không nắm lấy thanh gươm, y siết nó, máu tươi bật ra. Nàng hoảng hốt nhìn y cầm lưỡi gươm kề chắc lên cổ mình.

-Nàng giết ta đi.

Nàng bật khóc. Bao nhiêu tủi hờn từ nãy đến giờ kìm nén, cuối cùng nàng cũng không chịu nổi nữa.

Thanh gươm trong tay nàng buông lơ rơi xuống. Tiếng gươm chạm lên nền đá sắc lạnh xé nát không gian.

Nàng quay lưng đi, cổ giấu hai hàng nước mắt. Nàng giấu gì chứ, đâu phải lần đầu nàng để y nhìn thấy nàng khóc.



-Dù gì thì dã tâm của các người cũng sẽ đạt được. Từ nay người làm chồng ta, nhưng đừng tơ tưởng có thể có được trái tim ta. Mau rút xéo khỏi đây.

Y nhìn cánh tay nàng buông thõng. Nàng đầu hàng rồi. Số phận này, nàng không thể làm trái được nữa. Dẫu được cùng nàng kết thành phu thê là mơ ước của y, khao khát từ sâu trong lòng y, nhưng bây giờ y lại thấy nó là khoảng cách không thể lấp đầy giữa y và nàng.

-Vậy thì để ta chết!

Cảnh nhanh như tia chớp đá thanh gươm dưới đất lên tay, y quay lưng về phía cửa điện, nghiêng răng rồi hướng lưỡi gươm về phía mình, vung lên cao.

Trong cái khoảnh khắc đó, nàng đã biết mình sợ mất Cảnh đến nhường nào.

Gươm vung lên cao quá đỉnh đầu, cánh tay Cảnh bỗng dừng lại giữa không trung.

Nàng từ phía sau lao đến, ôm chầm lấy tấm lưng y. Cánh tay nàng mong manh vòng qua người y, siết chặt lấy. Trong một khoảnh khắc nàng nhận ra nàng sẽ không chấp nhận được thấy y nằm đó bất động và nụ cười của y sẽ vĩnh viễn tắt ngấm.

Nàng thăm mắng chửi bản thân mình, thì ra, nàng cũng như tất cả con người khác, vẫn yếu đuối trước tình yêu.

Nàng nhận ra trong cái giây phút lần đầu tiên nàng chủ động ôm lấy y, hình như trái tim nàng đã ngập hình bóng của y rồi.

Cảnh buông thõng cánh tay rồi ném thanh gươm xuống. Y nắm lấy hai bàn tay run rẩy của nàng rồi quay người lại nhìn nàng bé nhỏ, nước mắt

long lạnh trên mắt, giàn giữa trên má. Đôi môi nàng đỏ bừng và rỉ máu. Cảnh tách bàn tay siết chặt của nàng ra, lòng bàn tay cũng thấm máu. Nàng chịu đựng uất ức nhiều quá rồi. Cảnh đưa tay gạt những sợi tóc trước trán, thấm nước mắt của Thiên Hinh, trân quý nhìn nàng.

Nàng không dám nhìn y.

Cảnh hiểu, nàng đã phải dẫn xéo con tim như thế nào khi ôm lấy y. Y là con, là cháu của kẻ thù lớn nhất trong cuộc đời nàng.

Cảnh thăm trách cuộc đời, trách số phận. Cảnh và nàng, có tội tình gì đâu.

-Ta xin lỗi vì đã nặng lời với chàng, ta xin lỗi vì đã muốn chàng chết.

Nàng bây giờ như bao nữ nhân khác, yếu đuối khóc trong vòng tay người mình yêu. Nàng lắc đầu, nước mắt rơi xuống nhiều hơn nữa.

-Ta xin lỗi vì đã kê gương lên cổ chàng, ta xin lỗi vì đã làm chàng đau.

Y ôm lấy gương mặt nàng, cố lau những hàng nước mắt. Y gạt đầu rất khẽ, cố trấn an nàng.

-Được rồi, Thiên Thiên, ta đều không trách nàng.

-Ta xin lỗi chàng vì đã...

Cảnh tiến xuống phủ lên môi nàng một nụ hôn.

Nàng bám lấy cổ áo y, mắt nhắm nghiền cảm nhận nụ hôn đầu tiên trong cuộc đời nàng. Trong lòng nàng ngổn ngang bao tâm sự, nhưng giờ đây hoàn toàn trống rỗng, chỉ chìm đắm trong lòng y.

Cảnh một tay ôm lấy gương mặt nàng, một tay ôm vòng qua người nàng, cố trấn an sự run rẩy đầy thù hận của nàng. Nàng kiễng chân, vòng tay ôm

lấy cổ y, để y ôm sâu vào lòng.

Giờ đây cả thế gian này có hề gì đâu. Chẳng có tử cấm quân và phiến quân đối đầu ngoài kia, chẳng có họ Trần uy hiếp ngoài kia, chẳng còn gì cả.

Cảnh lại thấy cay đắng vô cùng. Nụ hôn đầu tiên của họ, sao có thể nghiệt ngã đến thế. Nụ hôn thoảng mùi máu tanh trên môi nàng, thậm cả nước mắt tủi hờn của nàng. Cả người nàng bé nhỏ run lên trong lòng y, y dùm có ôm nàng chặt đến mấy, vẫn thấy sự sợ hãi ngập tràn trong nàng.

Thiên Hình đã trải qua quá nhiều tổn thương rồi.

Nàng sinh ra ở thời loạn, ắt khó có được bình yên.

---

Đàm Thu hai mắt đỏ ngầu. Y ngẫu nhiên nhìn tên nội quan đang loan báo "Bệ hạ đã có chông rồi!"

Y bây giờ hệt như một bóng ma. Y không thể cảm nhận được cơ thể của mình nữa.

Tử cấm quân nhìn y đầy e dè. Dẫu sao ngày ấy y cũng từng là Nam thành tướng quân, tướng lĩnh của bọn họ. Y đánh với họ cũng vô cùng nường tay. Nhưng y không chịu dừng lại, lỡ y xông vào trong Thiên An điện, người bị tội sẽ là bọn họ.

Phía sau bước chân y, vệt máu chảy dài.

Đàm Thu cả đời ngậm đắng nuốt cay nhìn gia tộc bị xóa sổ. Y đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, hôm nay dù phải chết, y vẫn phải vào đến điện Thiên An, bảo vệ vị vua mà y yêu bằng cả trái tim này.

Trên người y, cơ man là vết thương rách toạt, máu đổ ra theo từng bước chân y. Đuôi mắt y đập một đường, máu tuôn không ngớt. Trên gương mặt tiêu sái ngời ngời, vết gươm dài rạch ngang má phải, nhuộm đỏ cả khuôn mặt y.

-Bệ hạ!

Y gào lên, đạp chân lấy đà lao vào. Tử cấm quân dùng giáo bắc chéo ngăn y lại, không muốn động thủ với y. Vì bây giờ y khác nào một cỗ máy giết chóc chỉ toàn vết thương, y không còn gì để mất.

---

Trần Liễu và Thuận Thiên được đưa vào cung từ lúc chiều, cũng chẳng rõ tại sao.

Nhưng bây giờ thì Liễu đã hiểu rõ.

Y đứng bên ngoài sân, mắt nhìn lên bầu trời đen ngòm, chỉ còn trăng nhưng ánh sáng vô cùng yếu ớt.

Lòng y bây giờ như có lửa cháy. Y nghe nói, nàng đã bị dồn đến đường cùng rồi. Cũng nghe nói, nàng đã gả cho Cảnh.

Liễu biết mình chẳng thể làm được gì. Liễu biết nếu bây giờ mình chạy đến điện Thiên An, đó sẽ lại là cái cớ để chú y gây đả kích cho nàng.

Y không được lặp lại sai lầm của Cảnh. Muốn giúp nàng, hóa ra lại là hại nàng.

---

Đầu giờ Dần, tiếng loan báo truyền đến. Y chẳng hề chớp mắt, sợ sẽ có kẻ hãm hại nàng. Nàng nằm trong vòng tay y, chìm trong giấc ngủ. Cả hai thu mình vào góc điện, như những chú chim non sợ bão tố.

Tiếng loan báo đánh thức Thiên Hinh. Nàng bật dậy, trong lòng rối loạn. Nỗi sợ đêm qua lại ập đến với nàng.

Đã có lúc nàng mong đêm qua dài mãi, để nàng không phải đối diện với sáng hôm nay.

Nàng chẳng nhìn y, lảng lảng đứng dậy, xúc lại long cốn rồi chỉnh lại tóc tai. Nàng chẳng nói một câu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ánh sáng đập vào mắt nàng chói chang, nàng lại trơ mắt ra đón nhận. Nước mắt làm mắt nàng nhòe đi, cũng bảo vệ nàng khỏi thứ thế gian này.

Trần Thủ Độ đã đợi trước sân rồng, ông ta bật ra một tràng cười gian trá.

-Bệ hạ vạn tuế. Người đúng là đã có chồng rồi.

Cảnh không đi ra, đối diện với Trần Thủ Độ đang đứng bên dưới. Cảnh không muốn nàng bị chê cười.

-Bệ hạ, ở đây thần đã soạn sẵn chiếu thư nhường ngôi, không biết khi nào thì người ấn long ấn?

Nàng biết chuyện này rồi sẽ đến, ngay từ lúc ông ta gọi nàng nhớ đến chuyện cũ của Thái Tổ rồi.

Nhưng nàng không cách nào đón nhận.

-Có chồng thì có chồng, việc gì phải nhường ngôi!

Nàng khảng khái nói, giọng nói âm vang cả sân rồng.

Trần Thủ Độ lại cười lớn rồi hất tay. Binh sĩ phía sau gật đầu.

Lát sau, trong đáy mắt của nàng phản chiếu một thân ảnh to lớn, người mặc giáp, tay nắm chắc thanh gươm, trên gương mặt bê bết máu. Nàng ngỡ

ngàng lao xuống sân rộng. Cảnh thấy vậy thì đuổi theo, nhưng đến khi y ngửa mặt lên rồi, chính y cũng sững sờ, chôn chân bên cạnh Trần Thủ Độ.

Nam nhân ấy dù cả người xộc mùi máu tanh, y vẫn như một con tuấn mã lao đến bên nàng. Nàng chạy đến, nước mắt giàn giụa.

Đàm Thu buông gươm, giữ lấy hai vai nàng.

-Bệ hạ...người...vẫn ổn chứ.

-Đàm Thu, sao anh lại ra nông nỗi này.

Y cười, ấm áp như những năm tháng ấy.

-Bệ hạ, cả đời thần chưa từng nghĩ, sẽ có một lúc phải từ bỏ...không thể ở bên người nữa...

Y nói, giọng đứt quãng thương tâm. Nàng khóc, lắc đầu mạnh nhìn y loạng choạng.

-Anh là người thân của ta, ta không thể để mất đi anh nữa. Anh ngồi xuống đi, ta sẽ cầu xin Trần Thủ Độ tha cho anh, dù có phải cầu xin hẳn ta cũng sẽ cầu xin, ta chỉ cần anh đừng như phụ hoàng, bỏ lại ta một mình.

Câu nói của nàng đã chạm đến phần mềm yếu nhất trong lòng Đàm Thu. Y đưa bàn tay đầy máu ôm lấy gương mặt nàng.

-Bệ hạ, ước nguyện lớn nhất cả đời này của thần là ở bên cạnh người, phò trợ người. Nhưng thần tuyệt đối...không thể để người vì thần mà hạ mình cầu xin kẻ thù.

-Đàm Thu!!!

Nàng òa lên nước nở. Cảnh quặn lòng nhìn nàng. Cảnh không muốn Đàm Thu chết, đối với y, Đàm Thu là bằng hữu cả đời này không thể tìm thấy

người thay thế. Cảnh quay sang Trần Thủ Độ.

-Chú Độ, chỉ cần chú cứu Đàm Thu, việc gì cháu cũng sẽ làm, chỉ cần chú cứu Đàm Thu!

Trần Thủ Độ đứng đưng nhìn y, rồi đặt tay lên vai y.

-Bài học đầu tiên ta dạy cháu, là phải vô tình.

Y hất tung bàn tay ông khỏi vai mình, ánh mắt căm phẫn nhen nhóm sự khinh miệt. Để có được quyền lực, người ta sẽ mất đi nhân tính thế này sao? Cảnh thấy ghê sợ sự cay nghiệt nơi ngai vàng này.

Đàm Thu nghe Trần Thủ Độ nói câu đó, y phá lên cười, nụ cười cay đắng. Y đẩy Thiên Hình ra, vung gươm rồi lao đến như một cơn cuồng phong thịnh nộ.

Trần Cảnh tròn mắt nhìn Đàm Thu.

Y không biết mình phải làm gì!

Dẫu sao Trần Thủ Độ vẫn là chú y.

Dẫu sao đất nước này vẫn cần có Trần Thủ Độ dìu dắt.

Dẫu căm hận ông, nhưng y biết Trần Thủ Độ thực sự là một kẻ tài năng có thể gánh vác cả một đất nước.

Đến Trần Thủ Độ còn kinh hoàng nhìn Trần Cảnh lao vào đứng chắn trước người ông.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [23] Đàm Tướng Quân

Đàm Thu trong cơn thịnh nộ, y sững sờ nhìn Cảnh lao vào đỡ gươm cho Trần Thủ Độ.

Y nghiến răng căm hận, giờ phút này đây, y thực sự căm hận Cảnh.

Bàn tay y dừng giữa không trung. Y không thể hạ thủ với Cảnh!

Nhưng rồi.

Phập!

Cả người Đàm Thu giật bắn. Hai mắt y trôn trôn nhìn Cảnh.

Cảnh ngỡ ngàng. Phải mất một lúc sau, y mới biết là Đàm Thu đã trúng tên.

Trần Thủ Độ chẳng lẽ khờ đến mức để một tên cầm gươm đến gần mình mà không bố trí mật quân?

Cảnh quay lại nhìn Trần Thủ Độ, y lùi ra sau. Ánh mắt y mang theo sự oán giận ngút trời. Là y đã quá ngây thơ hay lòng dạ con người này quá hiểm ác.

Y đã hi sinh tình bạn của Đàm Thu để bảo vệ cho ông ta, hóa ra ông ta đã lo chu toàn cho đường lui của mình.

Cảnh tiến đến gần Đàm Thu, toan đưa tay đỡ y. Đàm Thu giáng mạnh thanh gươm xuống khoảng sân giữa hai người, chỉ cách chân Cảnh có một



tắc. Cảnh biết y không muốn mình chạm vào y thêm lần nào nữa, vĩnh viễn.

Thanh gươm chạm đất truyền đến một thanh âm chói tai. Suốt từ đêm qua Cảnh đã quá khiếp sợ âm thanh này, càng khiếp sợ ánh mắt căm phẫn của Đàm Thu. Năm năm bằng hữu, cuối cùng chẳng bằng một nhát gươm...

Chẳng thà Cảnh không lao đến đỡ gươm cho Trần Thủ Độ, Đàm Thu vẫn sẽ chết, nhưng sẽ không đem theo nỗi hận Cảnh xuống mồ...

Đàm Thu không nói gì, quay lưng lại, tìm kiếm Thiên Hinh.

Cảnh thấy rõ máu tuôn ra từ ba mũi tên găm lên lưng y.

Thiên Hinh từ nãy đến giờ như bất động. Nàng dường như chẳng thể di chuyển nổi bàn tay mình. Nàng muốn vỗ vai y như mọi khi nàng vẫn hay làm. Nàng sợ mất đi Đàm Thu đến tê dại.

Đàm Thu đi đến trước nàng, vẫn là khoảng cách vua tôi trước nay, khuyu một chân xuống trước nàng, dù cơn đau có truyền đến từ khắp cơ thể. Y vẫn chấp tay cung kính.

-Bệ hạ...thần, Đàm Thu, phụng mệnh Thượng hoàng thề sống chết ở bên bảo vệ cho người. Dẫu người có là công chúa, là hoàng thái nữ, hay là hoàng đế. Thần, vẫn sẽ dốc toàn tâm toàn lực bảo vệ người.

Lần đầu tiên trong suốt mười năm qua, Thiên Hinh thấy được nước mắt của người cận vệ ngày đêm bên cạnh mình. Thì ra, nước mắt Đàm Thu cũng thật long lanh, cũng thật bi thương nghiệt ngã.

-Lời thề này, có lẽ thần...không thể tiếp tục nữa.

Nàng cũng khuyu xuống trước mặt y, nắm lấy hai bàn tay đang chấp cung kính của y, gật đầu rất khẽ, nàng cố cười, nhưng nụ cười đầy bi ai.

-Được, anh vất vả nhiều rồi, đã có thể nghỉ ngơi rồi. Kiếp sau, ta hy vọng anh sẽ sống một cuộc sống không có binh biến lục cung, không có đầu rơi máu chảy. Cảm ơn anh, Đàm Thu, Lý Thiên Hình ta cả đời này sẽ không quên anh.

Đàm Thu mỉm cười, dù nụ cười bê bối máu. Đó là nụ cười rạng rỡ nhất của Đàm Thu trong suốt hai mươi lăm năm cuộc đời của y.

Cuối cùng nụ cười của y tắt ngấm.

Y ngã xuống.

Cảnh lao đến đỡ đầu y, trên khóe môi y vẫn còn vương chút dư vị của niềm hạnh phúc bé nhỏ.

Đàm Thu vĩnh viễn dừng lại ở tuổi hai lăm, chưa từng nói ra được câu "Bệ hạ, ta yêu nàng."

Nàng nuốt hết cay đắng, lau hết nước mắt mà nhìn Trần Thủ Độ.

-Người sẽ không dừng lại đến khi có họ Trần có được ngôi báu kia đúng không?

Trần Thủ Độ không nói, cũng không có bất kì cảm xúc gì.

Nàng cười ngây dại nhìn Đàm Thu, tay siết chặt lấy bàn tay đầy máu tanh của y rồi gục đầu xuống.

-Ngôi vị này, ta có nắm giữ cũng chẳng giữ được bao lâu nữa, thà cứ giao cho người, ít ra, ta không phải mất đi một ai nữa.

"Tắm thân mình, khác chi con rối.

Ngôi vị ư? Có cũng như không!"

Nhà Lý chấn hưng Đại Việt ta, thái bình thịnh trị suốt hai thế kỉ. Giờ đây dứt. Đúng là không có một loại quyền lực trên đời này có thể duy trì mãi mãi được

---

Khắp thiên hạ bố cáo, Thiên Chương Hữu Đạo năm thứ hai, 1225.

Tháng 10, Lý Chiêu Hoàng xuống chiếu nhường ngôi cho chồng là Trần Cảnh, chấm dứt đúng một năm nữ đế ở ngôi, chấm dứt hai trăm lẻ sáu năm nhà Lý xưng đế ở Đại Việt.

Một tháng sau đó diễn ra sự kiện trọng đại và duy nhất trong lịch sử, Lý Chiêu Hoàng bước xuống long ngai, trút bỏ long bào, mời Trần Cảnh lên ngôi, mở ra một triều đại mới, sử gọi là Trần Thái Tông.

Trần Cảnh lên ngôi, trở thành người khai lập ra nhà Trần, tự xưng là Thiện Hoàng, có nghĩa là một vị vua hiền lành, lương thiện, niên hiệu là Kiến Trung. Y tôn cha là Trần Thừa làm Thái Thượng Hoàng, chú là Trần Thủ Độ làm Thái sư, gọi là Quốc thượng phụ, nắm trong tay quyền hành lớn.

Dĩ nhiên, Trần Thừa làm Thái Thượng Hoàng, y đã phải phế Lý Huệ Tông. Nhưng từ đây Lý Huệ Tông như được giải thoát, chẳng còn binh lính ngày đêm canh chừng, người tự do đi khắp nơi, thực hiện ước mơ thuở còn trẻ, đó là có thể sống cuộc sống của một bá tánh bình thường. Còn về phần Thái hậu Trần Thị Dung, bà bị giáng thành Thiên Cực công chúa.

Nhân dân truyền tụng là thế, đâu ai biết rằng, đằng sau đó là cả một chuỗi bất hạnh nối tiếp nhau.

Thiên Hình ngậm đắng nuốt cay đóng long ấn lên tờ chiếu nhường ngôi đã soạn sẵn. Trong đó vốn đã định ra nàng là thân nữ chúa vô dụng bất tài, nàng dù ăm ức nhưng không cách nào thay đổi.

"Chiêu Hoàng là phận nữ nhi

Phấn son gánh việc gian nguy được nào!"

Ngày nàng bước xuống long ngai, trút bỏ hoàng bào.

Khi ấy, ánh mắt nàng đã ngây dại rồi, nàng chẳng thể hiện cảm xúc gì nữa cả.

Nàng cũng chẳng thể nhìn Cảnh nữa.

Cảnh đã nhất quyết không lấy ngôi của nàng.

Cho đến một đêm y trốn đến chùa Chân Giáo, Phù Vân đã nói, y hãy thuận theo ý trời. Chỉ khi y làm vua, y mới có đủ quyền lực tối cao để bảo vệ nàng.

Chẳng phải mục đích cả đời này của y là bảo vệ nàng hay sao.

Vì thế, y bất chấp Thiên Thiên hận y đến mức không thèm nhìn mặt y nữa, y ngồi lên ngai vàng, trở thành Kiến Trung (Người quan trọng kiến lập nên triều đại), trở thành vị hoàng đế đầu tiên được vợ nhường ngôi cho. Nàng và y trở thành đôi vợ chồng đầu tiên trong lịch sử đều làm vua, khiến người đời vô cùng hiếu kì.

Vừa lên ngôi, Cảnh đã đến gặp cha và Trần Thủ Độ, yêu cầu sắc phong cho Thiên Hình làm Hoàng hậu ngay lập tức. Y không muốn nàng nghĩ nàng là kẻ đã bị lợi dụng xong rồi vứt bỏ. Y muốn cho nàng một danh phận, dù chính y cướp đi danh phận của nàng.

Trần Thừa nghe y nói lập tức lớn tiếng.

-Hồ đồ, bệ hạ không nhớ năm xưa, Lý Huệ Tông lên ngôi, việc đầu tiên làm không phải là đại xá thiên hạ mà lại nghĩ ngay đến việc đón Quốc mẫu

về cung. Việc đó làm triều thần quở trách mà dẫn đến lung lay ngai vàng, không lẽ người định đi theo vết xe đổ?

Cảnh im bật đi. Không phải y sợ mất ngôi, mà là vì y không muốn bị cha y và chú y khống chế.

Đến mùa xuân năm 1226, Trần Thái Tông sắc phong Lý Chiêu Hoàng làm Chiêu Thánh hoàng hậu.

Y cũng tuyên bố với Trần Thừa và Trần Thủ Độ, từ đây y sẽ bảo vệ nàng, sẽ không lập thêm bất kì thê thiếp nào khác, cả hậu cung của y, chỉ có thể có mình nàng.

Đến tận ngày hôm ấy, nàng mới thấy lời Phù Vân ứng nghiệm.

Nàng từ rồng lại hóa phượng hoàng.

"Hai trăm năm lẻ nền cao rộng

Chiêu Hoàng, triều Lý hết từ đây."

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [24] Vợ Chồng

"Hoa đào đã dạn gió đông.

Vua tôi phận đẹp, vợ chồng duyên may.

Chiếu rồng ban xuống năm mây.

Mừng rằng nữ chúa ngày nay có chồng."

Từ một hoàng đế ngồi trên ngai vàng, nàng bước một chân, lại như rơi xuống vạn trượng.

Mất đi vương vị, mất đi bằng hữu thân thiết.

Ngày phong hậu Cảnh hỏi nàng cần gì. Nàng nói nàng chỉ cần y làm cho nàng một điều duy nhất, đó là cho nàng về ở điện Ngọc An.

Nàng chẳng quan tâm đến ngôi vị hoàng hậu này. Nếu như nàng đã không thể làm vua, không thể ngự ở điện Thiên An, thì xin đừng bắt nàng phải ngồi nhìn người khác làm chuyện đó thay nàng.

Ngày nào Cảnh cũng đến thăm nàng, sáng y sẽ đến cùng nàng dùng bữa sáng, tối lại đến cùng nàng dùng bữa tối, khuya lại làm lữ trở về điện Thiên An. Cảnh đối với nàng vẫn như trước đây, chỉ có nàng là mặc nhiên càng lạnh lùng với y hơn trước.

Nàng sao có thể đầu gối tay ấp với kẻ đã cướp đi ngai vàng của dòng họ nàng. Dẫu nàng yêu Cảnh. Nàng thừa nhận nàng thực sự rất yêu Cảnh, nhưng nàng thấy đáng hổ thẹn vì tình yêu này.

Và sâu trong lòng nàng vẫn luôn ấp ủ một kế hoạch, một ngày đòi lại không thiếu những gì họ Trần cướp của nàng.

Đêm nay Cảnh lại đến. Mỗi khi đến gặp nàng, y luôn tránh mặc long bào. Nàng ngồi bên bậu cửa sổ, ngược mắt nhìn con mèo mun leo trèo trên cây. Cảnh lặng lẽ ngồi xuống cạnh nàng.

-Nàng nuôi nó sao? Đạo này ta cứ thấy nó ở đây suốt.

Cảnh nhìn con mèo mũm mĩm rồi nhìn nàng. Ánh mắt nàng vẫn băng giá nhìn ra ngoài, lát sau mới gật đầu rất khẽ.

Nàng cứ thờ ơ với y như vậy đã nửa năm rồi. Dù trong lòng nàng cũng đã ngou ngoai, cũng cảm động trước tấm lòng của y, nhưng nàng không biết bắt đầu thế nào với tư cách là vợ của y. Từ trước đến nay, nàng luôn được dạy để trở thành hoàng đế kia mà.

Cảnh biết mình có lỗi với nàng, vì vậy nàng phạt y đợi bao nhiêu năm y vẫn sẽ đợi.

Nhưng hôm nay rất kì lạ. Nàng chủ động mở lời với y.

-Ta nghe nói anh đổi quy chế khoa cử.

Cảnh nhìn nàng bằng ánh mắt mừng rỡ, môi y không thể giấu một nụ cười hạnh phúc. Đã đến lúc nàng mở lòng chấp nhận y rồi sao?

-Phải, nhớ khi ấy ở điện Ngọc An ta và nàng đàm đạo, nàng đã nói ta nghe về suy tính của mình, bây giờ ta dựa trên những nền tảng của nàng, cố thiết lập cấu trúc mới cho đề tài, cách thức và hệ thống các kì thi.

Nàng xoay người nhìn y, ánh mắt đầy hi vọng, những việc khi xưa nàng làm dang dở, y cũng đã giúp nàng hoàn thành.

-Phía Thái sư không có phản đối gì sao?

-Thái sư lúc đầu cũng phản đối, nói vậy sẽ thiệt thòi cho các công tử con nhà quan. Ta cũng đã phân thành hai hệ riêng biệt, yêu cầu và chỉ tiêu cũng đã điều chỉnh để đáp ứng.

-Vậy còn vấn đề giới hạn tuổi của trạng nguyên?

-Trạng nguyên trẻ tuổi thì được trau dồi, đến đủ mười tám mới được làm quan.

-Nếu vậy, ngân khố lo xuế không?

-Chỉ cần là người tài, không sợ lo không xuế. Ta có thể ràng buộc các trạng nguyên về thời gian phụng sự triều đình sau khi học xong làm quan., cũng như bổng lộc sau đó.

Nàng gật gù, thầm tán thưởng Cảnh. Những năm đầu chế độ này có thể khó khăn, nhưng nếu đi vào đường lối rồi sẽ không có trở ngại gì nữa.

Cảnh vừa nói thêm, môi vẫn không tắt ngấm nụ cười.

-Anh đừng cười như thế nữa, ngốc lắm.

Nàng quay đi, tránh ánh mắt y.

-Ngốc thì đã sao chứ?

Ý muốn mình mãi ngốc trong mắt nàng, để ý có cơ hội gần nàng nhiều hơn. Nàng liếc y, cái điệu bộ trẻ con này sao mà làm vua được cơ chứ.

Nàng đưa tay vuốt lại viên lĩnh cho y.

-Làm vua rồi mà cứ như một đứa bé ấy.

Trong khoảnh khắc đó, Cảnh thấy nàng thật dịu dàng.

-Thiên Thiên này.



Cảnh vẫn luôn gọi nàng như thế. Nàng lúng túng vì hành động của mình, đỏ mặt nhìn y. Những lúc này nàng quả thật rất đáng yêu.

-Chuyện gì?

-Nàng có nhớ nàng từng nấu chè hạt sen cho ta ăn không?

Nàng nhìn sang con mèo mun đang đu lưng lẳng trên cây, gật đầu khẽ.

-Nàng lại làm cho ta ăn nhé?

Điện Ngọc An này chất chứa bao kỉ niệm của hai người. Nàng ngượng ngùng nhìn gương mặt mỗi lúc một tiến sát của y.

Cảnh hướng đến phía nàng, nàng lại ngả ra sau. Chẳng mấy chốc thì đầu nàng chạm tường, y chống tay lên, ép nàng vào lòng y.

Lòng Thiên Hinh có phần hoảng loạn. Từ lúc làm Hoàng hậu của Cảnh, y chưa từng gần gũi với nàng. Hôm nay nàng chỉ vừa mới tán thưởng y, y đã dùng ngay mỹ nam kế với nàng rồi.

-Thiên Thiên.

Tiếng Cảnh gọi nàng đầy ma mị. Đôi môi y lướt trên gương mặt ngọc ngà của nàng. Thiên Hinh bất giác lấy tay vịn lấy cổ áo y, toan đẩy y ra. Y lập tức ép sát nàng vào tường, hôn lên đôi môi bé nhỏ mềm mại của nàng.

Đêm nay trăng thanh gió mát, rõ ràng nụ hôn thứ hai của họ ngọt ngào hơn nụ hôn lúc trước nhiều, nhưng cũng ma mị hơn nhiều.

Y nhớ nàng lắm, nhớ lúc nàng ngượng ngùng đáp trả nụ hôn của y.

Trăng bị mây che phủ dần. Ánh sáng tắt dần đi cũng là lúc nụ hôn của y càng ngày càng nóng bỏng. Y bắt đầu ôm lấy chiếc cổ bé nhỏ trắng ngần của nàng rồi hôn xuống, bàn tay còn lại khẽ luồn qua eo ôm lấy cả người

nàng. Thiên Hinh mở mắt nhìn Cảnh, nàng biết y muốn gì, nàng đẩy mạnh y ra, leo khỏi người y rồi đứng thẳng dậy, kéo lại vai áo bị y kéo xuống.

-Anh còn phải về phê chuẩn tấu chương, sáng mai thiết triều sớm!

Nàng phóng một mạch vào trong, chẳng để ý thấy nụ cười trên đôi môi y.

Có lẽ nàng vẫn chưa sẵn sàng. Phàm là chuyện nàng không muốn, y nhất định không bắt ép nàng.

Vậy là y lại một mình trở về điện Thiên An.

Đêm hôm sau, Cảnh vừa đến đã thấy Thiên Hinh ngồi ngoài sân, nơi bàn ghế đá quen thuộc. Tay nàng vuốt ve con mèo mun béo phì, thi thoảng lại ôm nó vào lòng.

Cảnh ngồi xuống bên cạnh, vờ dối.

-Ta chẳng bằng con mèo đó sao?

Nàng cười khê, gõ lên sống mũi y. Rồi bất chợt nàng ngấm, không được để y có cơ tấn công nàng như đêm qua nữa.

-Đêm nay gió lớn quá, nàng cảm mất, vào trong thôi.

Cảnh đứng dậy, thấy tay áo mình kẹt lại.

Nhìn xuống, y mỉm cười nhìn nàng đỏ mặt níu tay áo y, mắt vẫn đắm đắm nhìn con mèo.

-Sao thế?

-Ta có làm chè hạt sen.

Y như mở cờ trong bụng, vui quá chẳng biết thế nào mà cúi xuống bế thốc nàng lên, con mèo mun biết thân biết phận nhảy xuống chạy biến.

Cung nữ đứng hầu đều đỏ mặt quay đi, lảng lạng lui ra ngoài.

Nàng mặt đã đỏ như trái gấc chín, đánh thùm thụp lên ngực y.

-Anh làm gì thế, bỏ ta xuống nhanh.

-Nàng cất công làm chè hạt sen cho ta, chẳng phải ta nên báo đáp nàng sao?

Nàng giấu mặt vào hai bàn tay mình, chẳng thể nói thêm câu nào nữa. Chẳng phải nàng từng là hoàng đế uy quyền sao, sao bây giờ đứng trước tên nam nhân này lại yếu ớt như thế?

Cảnh bế nàng vào trong, đã thấy trên bàn có sẵn một chén chè.

-Vẫn là chè lạnh chứ?

Hôm nay nàng đến Ngự thiện phòng mới biết. Y luôn ăn chè hạt sen để nguội lạnh. Thật ra nàng có chút cảm động.

-Vẫn lạnh.

Y đặt nàng xuống ghế mây rồi ngồi bên cạnh. Bên cạnh nàng, y gạt bỏ hết tất cả những phép tắc như vua phải ngồi xuống trước, vua phải động đũa trước.

Đơn giản, vì nàng là người đã cho y ngôi vua này, y luôn nhớ điều đó.

Cảnh đưa một thìa chè đến trước miệng nàng. Nàng ngoan ngoãn nhận lấy. Cảnh như được sống lại đêm ngọt ngào hôm ấy, ấm áp vô cùng. Chè ngọt nhẹ nhẹ mà xao xuyến, vẫn luôn là vị chè của nàng nấu khiến y hết sức yêu thương.

Y đặt bát xuống, khẽ liếc nhìn nàng. Nàng khẽ đặng hắng rồi nhấc.

-Tối giờ phê...

-À!

Cảnh đột nhiên nói lớn, nàng một phen giật thót tim.

-Chè hạt sen giúp ngủ ngon nhỉ, ai dà, ta ăn xong bỗng nhiên thấy buồn ngủ quá. Buồn ngủ quá.

Thiên Hinh tròn mắt nhìn y đắm thẳng vào phòng ngủ của nàng. Nàng vội chạy theo y kéo y lại. Nhưng muộn rồi, y xô cửa vào phòng, cởi bỏ áo ngoài, nằm vệt ra giường.

-Anh về điện Thiên An mà ngủ!

Trong câu nói của nàng có chút xót xa.

Cảnh chẳng nói gì, nằm bất động như đã ngủ lâu lắm rồi.

Thiên Hinh hơi sợ, nàng xốc lại cổ áo cho kín rồi đi lại gần y, xốc người y dậy.

-Anh đừng có ở đây mà giả vờ, ngồi dậy.

Cảnh choàng tay kéo nàng ngã xuống giường rồi vòng tay kéo nàng vào lòng.

Nàng đỏ mặt nhìn y ngay sát cạnh mình, trên một chiếc giường, hơi thở y phả từng hơi lên làn da nàng nóng ấm. Nàng cố đẩy y ra nhưng bất thành. Một lúc thì nàng buông xuôi, nằm yên ngoan ngoãn.

Y mở mắt ti hí nhìn nàng, thấy nàng tròng mắt, y vội nhắm nghiền lại.

-Anh bỏ...

-Một lúc thôi.

Giọng Cảnh tự nhiên trầm đi.

Thiên Hình lập tức hiểu ra.

Hôm nay trên điện đã có nhiều quan tâu muốn y lập thêm hậu cung.

Hậu cung xưa nay là bệ đỡ quyền lực của chốn quan trường. Chỉ cần nữ nhà nào làm hoàng hậu, họ đó chắc chắn một bước lên trời. Nhưng đằng này lại để con gái của một gia tộc đã sụp đổ làm hậu, dĩ nhiên không có giá trị chính trị rồi.

Cảnh đã bị ép đến mức phải bãi triều.

Nàng biết y mệt mỏi. Nàng biết bây giờ mình là gánh nặng của y. Nàng tồn tại ở hoàng cung này bây giờ chỉ là bóng ma của triều đại cũ.

Nàng rúc người vào lòng y, cố truyền cho y hơi ấm.

Nàng dẫu luôn nói lời cay nghiệt với y, nhưng y biết nàng yêu thương y mà. Cảnh để tay cho nàng gối lên, một tay vuốt ve mái tóc nàng.

-Nàng biết lúc mới gặp nàng, ta đã muốn gì không?

Nàng lắc đầu khẽ.

-Muốn chạm vào tóc nàng.

Tóc nàng rất mềm, rất mỏng. Nàng hay buông xõa tự nhiên, dài đến quá lưng, đen tuyền óng mượt. Y cúi xuống hôn lên tóc nàng. Lại còn thơm mùi hoa đào nữa.

Nàng ngượng ngùng dấm nhẹ vào ngực y. Y cười hạnh phúc rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn rất nhẹ.

Trong bóng tối, ánh trăng chiếu qua ô cửa sổ be bé, phản chiếu trên làn da ngọc ngà của nàng. Cảnh thất mặt mình nóng ra. Y cũng là đàn ông, lại ở độ tuổi phơi phới thế này, đêm nằm cạnh nữ nhân mình yêu, nàng có hiểu y đã cảm thấy thế nào không?

-Ngủ thôi.

Y chốt hạ một câu rồi buông nàng ra, quay lưng lại mà ngủ, trong lòng như thiêu như đốt.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [25] Nàng Là Hoàng Hậu Của Trẫm

Từ khi ban hành một loạt thay đổi về các luật lệ trong hình thư, Cảnh đến hỏi ý kiến Thiên Hình về việc soạn hẳn một bộ luật mới. Nàng nhất mực ủng hộ. Nhưng cũng vì vậy mà y bận rộn hơn. Y thường xuyên phải làm việc đến đêm và ngủ lại luôn ở thư án.

Nàng tự nhiên thấy cô đơn. Cảnh là người duy nhất bầu bạn với nàng ở chốn hậu cung này. Cảnh biết nàng không hòa hợp với Trần Thừa nên cho phép nàng chỉ cần đến vấn an một tháng một lần, đi cùng với Cảnh.

À, còn có Trần Liễu nữa.

Trước nay nhờ có Liễu mà nàng thấy đỡ vô vị. Liễu hay đem những món ăn dân gian bên ngoài vào cho nàng, kể cho nàng nghe cuộc sống của bách tìn trăm họ, những lễ hội, những trò chơi dân gian.

Nàng qua lời Liễu kể như được thoát khỏi chiếc lồng chật hẹp này, bay đi muôn nơi. Nếu không phải vì toan tính báo thù, nếu không vì không nỡ xa Cảnh, nàng nhất định cao chạy xa bay, mãi mãi không trở lại chốn cung nghiêm này nữa.

Hôm nay Liễu lại đến. Đạo này y đến rất thường xuyên, trong cung đã bắt đầu có lời ra tiếng vào. Y đem đến cho nàng một chiếc bình gốm và một bộ màu vẽ.

-Ta sẽ tự trang trí cho chiếc bình này sao?

Nàng tròn mắt thú vị nhìn y. Y gật đầu khẽ rồi mỉm cười, ánh mắt lấp lánh nhìn nàng.

Nàng nâng niu chiếc bình rồi bắt đầu chấm màu vẽ. Bàn tay nàng run run cố tô chi tiết những nét nhỏ, thi thoảng nàng lại nở nụ cười trẻ con.

Liễu chống cằm nhìn nàng. Từ ngày khoác lên bộ phượng bào, nàng đẹp một vẻ đẹp thực nữ hơn, mặn mà đến nghiêng nước nghiêng thành. Mái tóc nàng luôn thả dài sau lưng, mềm mượt và mộc mạc. Y khao khát chạm vào nàng, ôm lấy nàng trong vòng tay y.

Nhưng bây giờ nàng đã là hoàng hậu.

Nàng cặm cụi tô màu, rồi chốc lại quẹt tay ngang trán cố định những sợi tóc mai phất phơ bay. Liễu không kìm được, đưa tay vuốt một lọn tóc loe hoe bên má nàng.

Nàng đột nhiên trân trân nhìn y. Liễu biết mình đã thất thố, vội thu lại ánh mắt si mê. Nàng đưa tay nhẹ nhàng đẩy y ra. Thiên Hình cố tỏ ra như không có gì, cầm chiếc bình lên lại tô, nhưng không nói gì nữa.

Liễu rời khỏi Ngọc An điện. Y còn đang bần thần suy nghĩ thì đã thấy Cảnh đứng sừng sững ở trong sân. Liễu có chút thấp thỏm. Gương mặt Cảnh không có một tia thiện ý.

Từ lúc Cảnh lớn tiếng với Liễu về việc Liễu muốn y rời xa Thiên Hình, giữa hai anh em họ đã tồn tại một khoảng cách. Cảnh lên ngôi, khoảng cách đó dường như chẳng thể lấp đầy được nữa.

-Anh lại đến à?

Liễu biết y hần học.

-Ừ, anh nghe bảo em hay bận nên Thiên Hình buồn.



-Thiên Hinh? Anh gọi tên nàng ấy ra như vậy mà được?

-Lúc xưa ta và nàng ấy kết là bằng hữu, xưng hô tự nhiên...

-Lúc xưa là lúc xưa, bây giờ nàng là hoàng hậu của trẫm!

Cảnh gằn giọng nói. Trong đáy mắt y hằn lên sự đe dọa. Liễu siết chặt tay, đây là lần đầu tiên Liễu oán trách tại sao kẻ làm vua không phải là y mà là Cảnh.

-Từ nay anh đừng đến đây nữa.

Liễu cười lạnh, đi vụt qua người Cảnh, biến mất sau những mái ngói trùng trùng điệp điệp.

Cảnh vừa bước vào trong đã thấy Thiên Hinh ngồi trên bàn, tay chăm chú tô màu lên chiếc bình gốm, ánh mắt ánh lên tia yêu thích. Cảnh vốn định đến đây báo với nàng, y đã ban hành thành công quy chế khoa cử rồi, cũng sẽ áp dụng ngay năm nay. Y vốn trông đợi nàng sẽ vui thích món quà của y. Nhưng nàng lại thú vị nhìn món quà của anh trai y.

Thiên Hinh quay sang, mỉm cười nhìn Cảnh rồi đặt cọ xuống. Nàng cầm chiếc bình chạy đến chỗ y.

-Anh xem này, anh Liễu đã đem đến cho ta tô,...

Ánh mắt Cảnh long lên giận dữ. Nàng còn gọi anh trai y thân thiết như thế.

Y điên lên, cầm lấy chiếc bình rồi ném mạnh xuống đất, vỡ tan tành.

Thiên Hinh tròn mắt nhìn chiếc bình nàng đã cất công tô từ chiều đến giờ nằm lán lóc từng mảnh trên đất.

-Nàng suốt ngày ở đây chơi đùa với anh trai ta, nàng không biết ta đã nỗ lực thế nào vì ước mơ của chúng ta sao? Sao nàng có thể gọi anh trai ta thân mật như vậy còn ta thì không?

Vả lại, đêm nay y còn cất công chuẩn bị một bất ngờ cho nàng.

Nàng điềm tĩnh hơn y nghĩ. Nàng chẳng khóc lóc kêu rằng nàng bị oan. Nàng chỉ trơ mắt nhìn.

-Nàng đừng nghĩ ta không biết. Trong cung lời ra tiếng vào, ta cũng bấm bụng cho qua, nhưng nàng lại đối xử với ta như thế ư?

Thiên Hình hiểu những gì Cảnh giận dữ. Nàng đã thấy một tình cảm trong đáy mắt Trần Liễu. Vả lại, tin đồn hoàng hậu qua lại với anh rể, chẳng phải hoàng thượng sẽ rất mất mặt sao?

Nàng không biết làm cách nào để y nguôi giận cả.

Thiên Hình lẳng lặng nắm lấy ống tay áo y giật nhẹ. Cảnh nén giận dữ nhìn xuống nữ nhân bé nhỏ bên dưới. Nàng cúi gằm mặt lúng túng, có chút bối rối.

-Chàng không tin ta sao?

Tự nhiên Cảnh thấy tay chân mình bủn rủn. Nàng vừa gọi y là gì? Tay y lùng bùng nghe không rõ nữa. Lúc này y mới ghé sát xuống mặt nàng, nhìn thấy vết màu dính trên trán nàng rồi bật cười. Y ôm lấy gương mặt nàng rồi chà ngón cái của mình trên vết màu lau đi. Nàng đỏ mặt.

-Ta nghe chưa rõ, nàng nói lại được không?

Cảnh sùng nịnh nói khẽ vào tai nàng, làm nàng bật cười vì nhột. Nàng gõ tay lên mũi y. Y vòng tay ôm nàng vào lòng.

-Ta muốn đến báo với nàng, đã chính thức áp dụng cải cách trong khoa cử năm sau rồi.

Thiên Hình mừng rỡ đẩy Cảnh ra, ánh mắt lấp lánh nhìn y. Lúc này y mới nhận ra, việc non việc nước mới là niềm yêu thích lớn nhất của nàng, chẳng phải những thứ tầm thường mua vui kia. Nàng là ai cơ chứ?

-Nhanh vậy sao?

Y gật đầu dứt khoát. Nàng nhảy cẫng lên rồi vòng tay qua cổ y rồi ôm lấy.

-Cảm ơn chàng,Cảnh! Ta đã mơ đến việc này lâu lắm rồi, cuối cùng cũng thành sự thật.

Cảnh ôm lấy chiếc eo bé xíu của nàng, mãi nguyện dụi đầu vào tóc nàng.

Rồi tự nhiên Cảnh đẩy nàng ra, đăm đỗi nhìn nàng.

-Chàng muốn gì?

Nàng đề phòng nhìn y, cố tình lùi lại, giữ khoảng cách với y.

-Ta hoàn thành công việc tốt như vậy, chẳng phải nàng nên thưởng cho ta sao?

Nàng lập tức đỏ mặt, nhìn ánh mắt đen tối của Cảnh càng đỏ mặt hơn. Nàng chỉ tay vào đồng hồ vờ vụn trên sàn rồi ấp úng.

-Đó, ta định vẽ tặng chàng, lại bị chàng đập vỡ rồi!

Cảnh tiến về phía nàng, như một con sói đang ngẫu nhiên nhìn con cừu bé nhỏ ngon lành.

-Công của ta lớn như vậy, nàng thấy như thế công bằng cho ta sao?

Nàng lúi một hồi thì đụng tường rồi, không lui được nữa. Cảnh càng ma mãnh nhìn nàng, trên môi có ý cười.

-Không biết nàng có để ý không, nhưng mà chúng ta thành thân cũng đã gần một năm rồi.

Nói đến đây, ánh mắt nàng tối lại.

Nàng đã bao lần tủi thân vì chuyện này. Cảnh hiểu được, y lại gần, nâng cằm nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Cảnh dăm đuối nhìn Thiên Hình một hồi lâu mới cúi xuống bế nàng lên, quay người hướng về phía cửa.

Thiên Hình ngỡ ngàng, nàng ra sức vùng vẫy nhưng nhìn nét mặt cương nghị của y, nàng im bật. Bao lâu rồi nàng quên không cảm thán. Sao từ góc độ này, trông Cảnh thật trưởng thành, hàng chân mày chau lại, sống mũi thẳng tắp và cặp mắt tinh anh. Trông y bây giờ đã ra dáng một vị hoàng đế uy vũ, khiến nàng thấy chạnh lòng.

Bất chấp cung nữ đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn, Cảnh bế Thiên Hình ra khỏi phòng, hướng đến tẩm cung điện Thiên An. Cả chặng đường, y không hé môi lấy một lần, nàng cũng bận tán thưởng vẻ đẹp của y mà quên mất mình như con cừu bé nhỏ sắp bị sói ăn thịt.

Đến tẩm cung, cung nữ thấy Cảnh đều lui ra hết. Cánh cửa đóng lại, Cảnh đặt nàng xuống. Nàng kinh ngạc nhìn quanh, cả điện đều dán giấy đỏ, treo đèn lồng đỏ, còn có chữ 'hỉ' trên cửa đại điện.

Thiên Hình sững sờ quay sang nhìn Cảnh. Y dụ dằng tiến đến, nắm lấy bàn tay nàng.

-Ngày đó chúng ta bị ép mà nên duyên vợ chồng, rồi bất hạnh nối tiếp xảy ra, ta vẫn nhớ mình nợ nàng một đám cưới.

Tự nhiên nàng thấy mắt mình ngân ngấn nước, trước giờ nàng nghĩ y ngồi lên gai kia, đã quên bém đi rồi.

-Đợi mãi đến hôm nay ta mới có thể lo chu toàn hết việc nước, để lo đến hậu cung, nàng, không hận ta chứ?

Nàng rơi nước mắt, giọt nước mắt tủi hờn nàng chất chưa bao lâu qua, cuối cùng cũng được giải đáp. Cảnh hiền lành cười, lau đi nước mắt cho nàng.

-Đừng khóc, hôm nay là ngày đại hi, tân nương sao có thể khóc chứ?

Đám cưới của hai người, không hề có cha mẹ của tân lang tân nương, thậm chí không có cả người làm chứng, nhưng nàng vẫn thấy ấm áp đến kì lạ.

Cảnh kéo tay nàng lại chỗ bàn, đẩy nàng ngồi xuống rồi lấy ra một chiếc lược bạc khắc phượng hoàng, khẽ xoay người nàng lại rồi chải lên mái tóc suôn mượt của nàng.

-Tóc nàng đẹp như vậy rồi, vốn chẳng cần chải nữa.

Nàng quay vội người lại, vòng tay ôm lấy cổ y. Cảnh nhịp nhịp bàn tay trên lưng nàng.

-Được rồi, không cần khóc. Ta biết nàng cảm động mà.

Thiên Hình rời khỏi Cảnh, đối diện y. Nàng ngả người về phía trước, hôn lên môi y. Nụ hôn của nàng vụng về và nhẹ nhàng. Đây là lần đầu nàng chủ động như thế.

Cảnh vòng tay ôm lấy nàng, chiếm lại thế thượng phong. Y bế nàng lên, môi vẫn dán chặt lấy môi nàng. Đầu lưỡi nóng ấm của y xâm nhập vào miệng nàng, nụ hôn càng sâu càng mãnh liệt. Cuối cùng nàng thấy mình

đáp xuống một chiếc giường, khắp nơi đều là màu đỏ. Y phủ lên người nàng, cả thân người y nóng ran. Y hôn lên cổ nàng, càng lúc càng tiến sâu xuống dưới. Tay y lần xuống đai lưng nàng, chẳng mấy chốc chiếc áo đối khảm màu trắng non của nàng đã nằm lăn lóc trên sàn.

Thiên Hình choàng tay ôm lấy cổ Cảnh, nàng ngửa đầu để lộ xương quai xanh đầy mê hoặc, ngực nàng thập thò trong lớp áo yếm mỏng tang, nơi Cảnh đang đặt những nụ hôn cháy da cháy thịt. Nàng cảm nhận rõ bàn tay hấp tấp của Cảnh ngang dọc khắp cơ thể mình. Có lẽ y đã đợi lâu lắm rồi, y đã tôn trọng nàng đến nỗi chống lại cả bản năng đàn ông của mình. Y thậm chí cũng chẳng có phi tử khác.

Cảnh sau khi đã giao du khắp cơ thể nàng, vết hoan ái để lại khắp làn da trắng nõn, trở về với đôi môi ngọt ngào của nàng. Y hôn lên mắt nàng, hôn đến vành tai nàng rồi ngậm lấy.

Thiên Hình bật lên nụ cười ma mị. Y rõ là biết nàng đụng đến vành tai sẽ nhột kia mà.

Cảnh nghe thấy tiếng cười của nàng, ruột gan lại càng sôi sục. Y thỏ thẻ vào tai nàng, giọng khản đặc.

-Thiên Thiên, chúng ta có con nhé.

Câu nói này làm Thiên Hình bình tĩnh. Nàng lập tức ngưng hết mọi hành động, bàn tay đang luồn vào tóc y cũng khựng lại. Nàng mặc cho Cảnh vẫn hôn khắp người, tay y lần lượt cởi y phục của nàng, nàng bất động.

Lúc này nàng không thể có con. Sinh con cho họ Trần, chẳng phải sẽ bị ràng buộc với họ Trần hay sao?

Nàng còn phải giành lại cơ nghiệp của nhà Lý.

Cảnh thấy nàng dừng lại, mở ánh mắt mờ đục nhìn nàng.

-Sao thế?

-Chúng ta...chỉ ôm nhau ngủ như mọi lần, có được không?

Cảnh trầm ngâm nhìn nàng. Y hít một hơi rồi lấy lại vẻ điềm tĩnh đỉnh đạc, kéo lại áo yếm xộc xệch của nàng.

Thật ra nếu không có trách nhiệm vương bận, nàng sẽ cùng Cảnh sinh thật nhiều thật nhiều con. Nhưng nàng chẳng phải là nữ nhi bình thường.

Y nằm nghiêng, chống tai nhìn nàng bằng cặp mắt trù mẫn.

-Nói ta nghe lí do có được không?

Thật ra Cảnh rất muốn Thiên Hình sinh con cho y. Nếu là con trai, Cảnh lập tức phong làm Hoàng Thái tử, để còn củng cố ngôi hậu của nàng trước những lời gièm pha.

Nàng chẳng nói, rúc đầu vào ngực y, nhắm nghiền mắt lại. Cảnh thở dài kéo chăn lên đắp ngang người nàng, ôm lấy nàng rồi mang sự bứt rứt khó chịu chìm vào giấc ngủ.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [26] Chuyện Của Thái Sư

Từ ngày Trần Cảnh lên ngôi, Trần Liễu là anh vua, nghiêm nhiên vị thế cao hơn phò mã ngày xưa. Y được phong làm Hoài Vương, ban cho ở trong Hoàng thành.

Hôm nay càng kì lạ, Trần Thái Tông lại đích thân đến điện của Hoài Vương mà không hề báo trước.

Nghe loan báo có thiên tử xa giá đến, Thuận Thiên mắt sáng rỡ, mặt không giấu nổi vui mừng, hệt như phi tần trong lãnh cung nghe thấy hoàng đế đến thăm vậy.

-Thuận Thiên khấu kiến bệ hạ.

-Miễn lễ.

Cảnh phất tay, mắt chẳng nhìn đến nàng, rảo bước vào trong.

-Hoài vương đâu?

Cảnh hỏi một vị công công đứng đón.

-Bẩm bệ hạ, Hoài Vương chắc đang ở sau vườn, nô tài sẽ đi báo với vương gia.

-Không cần.

Cảnh lạnh lùng nói, đi vào trong. Thuận Thiên nhấc váy chạy theo y, mỉm cười rạng rỡ. Cảnh trong long bào lại càng anh tuấn tuyệt mỹ.



-Bệ hạ, hôm nay người có việc gì phải đến tận đây?

-Trẫm không được đến?

-Ấy, bệ hạ hiểu lầm ta rồi, ta nào dám có ý bất kính với bệ hạ.

Cảnh không nói không rằng, nãy giờ vẫn cố đi nhanh.

-Bệ hạ, mấy hôm nay nghe người bận rộn chính sự, ắt hẳn rất phiền muộn, để ta xuống bếp chuẩn bị ít canh sâm bồi bổ cho người.

-Không cần vương phi bận tâm, ta rất ổn.

Cảnh đứng khựng lại, quay sang nói với nàng rồi nhìn cận vệ phía sau ra ý giữ nàng lại để y nói chuyện riêng với Liễu, rồi quay đầu đi tiếp. Thuận Thiên toan đuổi theo thì cận vệ đó đưa tay ngăn lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn nàng. Nàng ảm ức nhìn Cảnh đi mất rồi nhìn tên cận vệ đáng ghét kia.

Liễu say sưa đọc sách trên chiếc ghế đá kê giữa sân, bên dưới gốc cây khế xum xuê. Cảnh bước vào. Cảnh chắc chắn là Liễu biết y đến, nhưng cố tình không nghênh đón.

-Hoài vương.

Lúc này Liễu mới như để ý đến sự tồn tại của y, vội đứng dậy, từ tốn chấp tay.

-Bệ hạ xa giá đến, Hoài vương không thể nghênh đón từ xa, thật là đáng tội.

Từ lúc nào họ lại xưng nhau bằng những cái danh xưng xa lạ đến thế. Thật ra Cảnh có chút đau lòng.

-Trẫm đến là muốn đích thân hỏi cho ra lẽ. Hoài vương chẳng lẽ có điều gì phật ý với trẫm?

Liễu đứng đưng nhìn y, nhưng tâm lại cồn cào lo lắng.

-Bệ hạ, sao dư không chuyện đó lại trở thành nỗi bận tâm của người vậy?

-Không lẽ Hoài vương muốn trăm nói ra?

Cả hai im bật. Gương mặt Cảnh lộ rõ sự không hài lòng, y cảm thấy như bị phản bội.

Liễu hay đến gặp Thiên Hình nên Cảnh luôn cho người theo dõi y. Vừa rồi mật gián có đến báo, Hoài vương Trần Liễu lên nuôi binh ở Hải Ấp, tuy quân đội còn non trẻ, nhưng với vị thế anh vua của Liễu, ngôi vua ngời chưa vững của Cảnh, rất có thể là mối nguy hại sau này.

Thật ra điều này khiến Cảnh đau lòng hơn là tức giận.

-Anh Liễu.

Cảnh tự nhiên hạ giọng. Thật ra đối với người thân, chúng ta luôn có những miền mang tên 'không nói'. Liễu khẽ mỉm cười nhìn y.

-Có phải vì Thiên Thiên không?

Liễu hiểu ngay người Cảnh nhắc đến là Chiêu Thánh hoàng hậu Liễu ngày nhớ đêm mong.

-Trước tới nay anh chưa từng giấu em điều gì, Cảnh.

Liễu nhìn Cảnh bằng cặp mắt kiên quyết, cũng đầy lạnh lẽo.

-Phải.

Thật ra mà nói, Cảnh không hề bất ngờ, Liễu vì Thiên Thiên mà có thể chiêu binh tạo phản.

Điều khiến y bất ngờ, đó là Liễu có thể đánh đổi tình anh em mười mấy năm qua chỉ để có được nàng.

Thiên Thiên của y, đúng là khiến người ta phải khao khát.

-Năm đó em nhớ anh từng bảo em hãy từ bỏ Thiên Thiên, rời xa nàng ấy.

Cảnh nheo con mắt tinh anh, phóng ra cái nhìn xù xì gai nhọn, giọng nói sặc mùi quyền lực của bậc đế vương.

-Nhưng hôm nay trẫm muốn Hoài vương phải từ bỏ Chiêu Thánh hoàng hậu, vĩnh viễn không được đến gần nàng.

Cảnh cố tình nhấn mạnh từ 'trẫm'. Liễu siết chặt lòng bàn tay, gương mặt cố bình thản mỉm cười.

-Chỉ cần Hoài vương tuân theo, chuyện phản quân trẫm sẽ nhắm mắt cho qua, hãy tự giải tán quân trong im lặng dưới sự giám sát của trẫm. Nếu không, Hoài vương đừng trách trẫm không nể mặt Thượng hoàng!

Liễu gượng gạo cười, cúi đầu thấp.

-Thần, tuân mệnh.

Phải nhẫn nhịn, nhất định phải nhẫn nhịn. Liễu nghiêng răng cúi đầu tiễn Cảnh rời đi.

Thuận Thiên đứng ngoài hiên, thấy Cảnh hậm hực đi ra thì chạy đến hành lễ.

-Bệ hạ, người ở lại dùng bữa tối với ta có được không? Ta đã dặn dò gia nhân chuẩn bị canh sâm để tắm bổ cho người.

-Trẫm trước giờ đều ăn tối cùng hoàng hậu, hôm nay lại để nàng ấy ăn một mình sẽ khiến nàng ấy nghĩ lung tung. Vả lại, ta thấy Hoài vương mới

là người cần được bồi bổ đấy.

Nói rồi, Cảnh dứt áo đi mất, để lại Thuận Thiên trong lòng dấy lên một ngọn lửa ngùn ngụt mang tên đố kỵ.

Ngày hôm sau, Trần Thái Tông ban hôn, gả con gái của Lễ bộ Thượng thư, tên húy là Nguyệt, cho Liễu làm thiếp, phong làm Thiện Đạo quốc mẫu.

Ý tứ của Cảnh, Liễu hiểu rõ. Cảnh giờ đây ràng buộc Liễu vào vũ đài chính trị, nhưng với tư cách là kẻ bị xiềng xích. Con gái của Lễ bộ Thượng thư dĩ nhiên theo phe cha nàng, Lễ bộ Thượng thư lại là quan nghe theo Cảnh.

Cuộc đời Trần Liễu chưa từng bị ai kiểm soát và sắp đặt như thế. Hơn hết, Liễu lại khiến Thiên Hình hiểu lầm, nghĩ y lập thêm thê thiếp, bỏ bê Thuận Thiên. Hôm ấy tình cờ gặp nàng, nàng chẳng nói chẳng rằng, chỉ gạt đầu nhẹ với y rồi đi mất.

Đêm tân hôn Liễu bỏ mặc Nguyệt, đến thư án. Y đập phá hết bàn ghế, ném sạch bộ ấm tách quý báu, điên cuồng chửi rủa. Y thề, sẽ có một ngày chính y ngồi lên ngai báu kia, chính y giành lại được những gì y đáng lẽ phải có.

Từ ngày bị giáng làm Thiên cực công chúa, dĩ nhiên Trần Thị Dung mất dần chỗ đứng trên vũ đài chính trị. Nhưng đằng sau, đâu ai biết bà có ảnh hưởng lớn thế nào. Mọi chuyện Trần Thủ Độ làm, đều đã cùng bà bàn qua.

Mấy hôm nay cùng nhau bàn mưu tính kế, sớm tối có nhau, tình cảm thời trẻ ngày nào nguội lạnh, giờ lại trở nên cuồng nhiệt ấm nóng. Trần Thị Dung tự bao giờ xem phủ Thái sư như nhà mình, ngày đêm lui đến, cũng chẳng màng người thiên hạ đàm tiếu gì nữa.

Đêm nay Trần Thủ Độ lại bàn cùng bà về việc giao thương đường biển. Nhắc đến biển, tự nhiên Trần Thị Dung thấy sống mũi mình cay cay.

-Nhớ năm đó cùng cha và các anh lên đênh từ Hải Ấp, đem cá giao từ bến thuyền này sang bến thuyền khác, đợi từng con trăng con nước, quả thật là những năm tháng êm đềm, vô ưu vô lo.

Trần Thủ Độ thấy bà tự nhiên nhắc chuyện cũ thì phì cười. Hiếm hoi lắm mới thấy Trần Thủ Độ cười hiền như thế, tiếc là chỉ mình bà được chiêm ngưỡng. Người ta nói, khi yêu, con người dẫu xấu xa cách mấy cũng trở nên hiền lành.

-Những năm tháng đó sớm tối được bên nhau, anh cũng muốn một lần quay về tuổi trẻ nồng nhiệt ấy.

-Hay là mình về thăm Hải Ấp đi anh, em xa quê lâu rồi, cũng nhớ bến thuyền, gốc đa.

Bến thuyền, gốc đa mà bà nhắc đến đó là nơi hai người hò hẹn khi còn niên thiếu.

Trần Thủ Độ và Trần Thị Dung là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau.

Nhớ năm đó Trần Tự Khánh cũng biết tình cảm của hai người họ, từng hứa với Trần Thủ Độ sẽ xin Trần Lý nên duyên cho hai người. Ấy thế mà loạn lạc xảy ra, Trần Lý tử trận, Thái tử Sảm lại nhìn trúng Trần Thị Dung, đời đúng là có nhiều mối duyên tương phùng. Trần Thị Dung từng khước từ Thái tử mà trốn đi trong đêm, nhưng Thủ Độ lại bảo bà về, vì đại nghiệp mà về đi. Trần Thị Dung lại chạy đến chỗ Tự Khánh xin anh giúp đỡ. Trần Tự Khánh dẫu về phe Thái tử nhưng nhất quyết không cho phép Thái tử lấy bà. Thái tử Sảm sau này về kinh, lên ngôi, việc đầu tiên làm là cho người đến rước Trần Thị Dung về cung. Trần Tự Khánh lấy làm tức giận, nhất quyết không cho đón. Trần Thủ Độ cũng chẳng nói chẳng rành. Đến hai lần như thế, Huệ Tông cũng chẳng thể đón được phu nhân hồi kinh. Đến lần thứ ba

nhờ quan phụng ngự Phạm Bối, bằng hữu của Trần Tự Khánh đến nói lí lẽ, Trần Tự Khánh mới đến xin lỗi Trần Thủ Độ rồi để Phạm Bối đưa bà về cung làm Nguyên phi.

Nhắc lại, cả hai người đều không khỏi sực sùi. Những năm tháng ấy Trần Thị Dung sống trong thấp thỏm, không biết khi nào thì phải rời xa người mình yêu. Trần Thủ Độ cũng chẳng hơn bà là bao. Khi vào cung rồi, bà đã có ý định quyên sinh để bảo toàn danh tiết, vì cả đời bà chỉ có một người đàn ông duy nhất là Trần Thủ Độ thôi. Nhưng ngay lúc đó, Trần Tự Khánh đã đến nói với bà.

-Em phải sống, đợi một ngày nhà Trần nắm giữ giang sơn rồi, há chẳng phải có thể ở bên Độ bình bình an an rồi sao?

Bà đã nuốt nước mắt tủi nhục mà ở với Lý Huệ Tông, sinh ra hai đứa con gái đẹp tuyệt trần.

Đến bây giờ, Trần Tự Khánh mất rồi, nhà Trần cũng đã nắm ngôi, nhưng bà và Trần Thủ Độ vẫn chưa thể ở bên nhau bình bình an an như anh bà đã nói được.

Trần Thủ Độ biết bà nghĩ gì, chồm người qua nắm lấy bàn tay bà.

-Đợi một thời gian nữa em nhé.

Bà bưng tỉnh, quay sang tròn mắt nhìn ông.

-Đợi đến khi triều chính ổn định, anh sẽ cưới em.

-Nhưng còn triều thần, những kẻ chống lại ta?

-Em phải tin anh chứ.

Giọng ông nhẹ tênh, ấm áp. Trần Thị Dung thoát sững sờ, bao năm qua, Trần Thủ Độ vẫn ấm áp như vậy, dẫu bà biết ông không còn là một thanh

niên lương thiện thích lặn tìm hào biển ngày nào, nhưng bà vẫn mỉm cười gật đầu, gương mặt đầy hạnh phúc.

-Được, chúng ta ở bên nhau mãi, anh nhé.

Nhìn Thái sư Trần Thủ Độ, một kẻ hô phong hoán vũ, quyền hơn cả vua. Ít ai biết, quá khứ của ông lại là những ngày tháng thanh xuân dang dở đợi chờ ngày được tương phùng với người yêu, lại là những giọt nước mắt chẳng thể chảy xuôi nhìn người yêu thành thân rồi sinh con cho kẻ khác. Chuyện của Thái sư đầy thủ đoạn thâm hiểm, lại là câu chuyện nhẹ nhàng về một người đàn ông si tình.

Hậu thế thường bàn, Trần Thị Dung là nữ nhân may mắn nhất hậu cung Đại Việt. Bà được hoàng đế Lý Huệ Tông yêu thương một đời, vì bà mà chẳng lập thê thiếp, vì bà mà đánh mất cả giang sơn. Bà cũng được Thái sư Trần Thủ Độ yêu một đời, vì chẳng thể lấy bà mà không lập gia thất, lặng lẽ nhìn bà cùng kẻ khác ân ái nên duyên vợ chồng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [27] Nhớ Cỏ Phải Nhớ Tận Gốc

Trần Thủ Độ xưa nay nói gì là làm đó, luôn rất nghiêm túc. Ông nói ông sẽ cưới Trần Thị Dung thì chắc chắn ông sẽ làm. Nhưng vật cản lớn nhất đó là danh phận, Trần Thị Dung từng là cung nhân của Lý Huệ Tông, đầu giờ nhà Lý diệt vong, bà vẫn là hoàng hậu được ghi chép trong sử sách.

Nhắc đến Lý Huệ Tông, băng đi gần một năm Trần Thủ Độ không ngó ngang gì đến, biết ông ta sức cùng lực tận rồi, còn sống đã là may mắn. Nhưng khi Trần Thủ Độ hỏi đến mới biết. Từ ngày Lý Huệ Tông bị phế, ông được tự do đi khắp nơi, thảnh thơi lại xuống phố chơi. Dân bắt gặp, nhiều người nhận ra, đến khóc than, oán nhà Trần là giặc cướp ngôi nhà Lý. Trần Thủ Độ sợ dân nhớ vua cũ bèn chuyển ông và cả Đàm thái hậu đến chùa Chân Giáo, cách xa kinh thành.

Điều Trần Thủ Độ không ngờ nhất đó là Phù Vân, đã được Cảnh phong làm Quốc sư, cũng tu ở ngôi chùa ấy. Y hết mực bảo vệ Lý Huệ Tông, đối với y, những người của triều đại cũ đều không có lỗi, họ đáng được sống một cuộc đời bình yên sau tất cả những khổ đau mà mình phải chịu.

Và Phù Vân luôn được báo mộng, chim ưng đến mổ con rồng già. Lần này y nhất định bảo vệ Lý Huệ Tông khỏi Trần Thủ Độ, vì y sẽ không để yên cho ai sát sinh trong chính ngôi chùa này. Trần Thủ Độ biết y đối đầu với ông, nhưng vì y làm hòa thượng, lại được bách tín trọng nể, có hơn trăm đồ đệ từ khắp nơi, nên không dám làm gì y. Trần Cảnh lại sùng đạo Phật, từ ngày lên ngôi đã truyền bá tư tưởng đạo Phật rộng khắp, làm Trần Thủ Độ càng không cách nào đối phó với Phù Vân.



Nhưng Trần Thủ Độ luôn lo cho cơ nghiệp mới dựng của nhà Trần, kẻ khóc thương Huệ Tông ngày một nhiều, sợ có kẻ nhân cơ làm loạn. Và lại, ngày nào Lý Huệ Tông còn sống, ông và Trần Thị Dung không thể cưới nhau. Muốn bà tái giá, chồng cũ phải không còn trên đời đã.

---

Phù Vân ngồi trong ngự hoa viên, đợi hoàng đế cho vời mình. Sáng nay có người đến truyền tin, Trần Thái Tông có chuyện muốn bàn bạc với Quốc sư nên cho vời vào. Y thờ dài, cũng đã hơn một canh giờ rồi.

Ngay lúc chán nản, y lại bắt gặp Thiên Hình.

-Mấy hôm nay cô ngủ không ngon sao?

Phù Vân thấy rõ sự mệt mỏi nơi đáy mắt nàng. Thiên Hình lắc đầu khẽ.

-Chắc là giao mùa, ta cảm mạo ấy mà.

Thật ra, mấy ngày nay nàng luôn khó ngủ. Dù Cảnh luôn nằm cạnh ôm nàng, nàng vẫn thấy vô cùng bất an, lòng cứ chộn rộn suốt đêm, không thể chợp mắt.

-Cảnh vẫn đối xử với cô tốt chứ? Lâu rồi chưa gặp hẳn.

Thật, chỉ có mình Quốc sư là dám gọi hoàng đế như thế thôi.

-Hoàng thượng đối xử với ta rất tốt, sáng tối đều cùng ta dùng bữa, còn cùng ta bàn luận việc nước. Anh ta thậm chí còn đem cả tấu chương đến Ngọc An điện để phê chuẩn.

Đó là để có cơ ngủ lại ở điện Ngọc An.

-Vậy là cô vẫn luôn nằm trong tay tình hình chính trị, nhỉ?

Câu nói của Phù Vân làm Thiên Hình im bật. Rõ ràng nàng nắm rõ rất nhiều thứ, cũng mưu tính rất nhiều thứ. Phù Vân giương đôi mắt đầy chất vấn nhìn nàng. Nàng hơi sợ hãi, thật sự có điều gì mà Phù Vân không nhìn thấu không?

Một lúc thì y bật cười.

-Xem cô kia, bị dọa xanh mặt rồi. Ta chỉ muốn biết cô có giúp đỡ Cảnh không thôi mà.

Nàng cười gượng, khẽ liếc nhìn Phù Vân dò xét. Phù Vân lại như ngọn gió vô hình, chẳng thể nắm bắt. Y lần chuỗi hạt trong tay.

-Năm nay số cư sĩ đến Đại Việt ngày một đông, đạo Phật nhờ Cảnh mà phát triển thêm nhiều rồi, mong việc này có thể cứu rỗi sự tàn nhẫn của hoàng cung này.

-Đạo này ta nghe nói, anh cũng đã có rất nhiều đồ đệ?

-Từ ngày làm Quốc sư, được ban cho ở chùa Thăng Nghiêm, nhiều phật tử khắp nơi đến nghe ta giảng kinh, rồi cũng có duyên nên ta thu nhận đệ tử. mấy tháng trước Cảnh có đem đến cho ta xem tác phẩm hẩn viết, tên là Thiên tông chỉ nam, rất hay, hẩn hí hứng quá nên liền ban cho quyền truyền bá đạo Phật khắp các chùa, khắp các lộ. Lần này ta đến đây chắc cũng để từ biệt hai người.

-Anh định đi ngay sao?

-Đi sớm ngày nào, cứu nhân độ thế được ngày ấy.

-Vậy, sẽ mất bao lâu?

-Cả đời.

Nàng im bật.

-Đừng tỏ vẻ tiếc nuối thế chứ, thi thoảng ta vẫn sẽ về thăm hai người.

-Cứ vài tháng Cảnh lại đến gặp anh, bây giờ anh đi mất, chàng sẽ buồn lắm.

Phù Vân bật cười lớn.

-Lại còn ngọt ngào thế nữa. Nay, thật ra lần đầu gặp ở Hải Ấp năm ấy, ta đã thấy hai người có tướng phu thê rồi!

Thiên Hình đẩy nhẹ vai Phù Vân, đùa như những ngày vô tư lự ở chùa Chân Giáo ngày ấy. Lúc này, nàng mới sực nhớ đến.

-Phải rồi, mấy ngày nay anh có về chùa Chân Giáo không?

-Thình thoảng ta cũng về đó, dẫu sao cũng là nơi ta giác ngộ tu hành. Cũng vì muốn bảo vệ Lý Huệ Tông...

Nàng thở dài, nàng không thể xuất cung đến thăm cha, chỉ ngày ngày lo lắng đến sự an nguy của ông qua lời bẩm báo của thị vệ. Nàng biết Trần Thủ Độ sẽ không buông tha cho ông.

-Cha ta vẫn khỏe chứ?

-Ông ấy vẫn khỏe, ngày ngày dậy sớm quét lá rơi, chiều chiều lại cầm khăn lau khắp các ô cửa chùa, sớm tối tụng kinh niệm phật, chắc là cầu phúc cho cô đấy.

Nàng thở phào, ông có thể sống bình yên như thế, nàng cũng mãn nguyện.

-Cô cũng đừng lo nhiều, có Thái hậu ở đó, người lo cho Huệ Tông.

Nàng như trút được hòn đá nặng trong lòng, ríu rít cảm ơn Phù Vân đã che chở cho Lý Huệ Tông. Nhưng y lại thấy có điều gì là lạ, cứ như y

không xứng đáng với lời cảm ơn của nàng vậy.

—

Hậu đình chùa Chân Giáo.

Huệ Tông cặm cụi nhổ cỏ nơi gốc đào cần cỗi. Máy cày cỏ dại này lại làm cây đào bé nhỏ này mất hết sức sống rồi.

Nhìn ông từ trên xuống dưới, người ta chẳng nhận ra một bậc đế vương nữa đâu. Ông mặc áo nâu, quần tối sẫm, ông chân xắn lên cao, bàn chân bàn tay đầy đất. Vầng trán phía trước cái đầu trọc của ông lấm tấm mồ hôi, gương mặt lấm lem. Ông ngồi xồm trên nền, hì hụi nhổ cỏ.

-Sao mới nhổ hôm trước hôm nay lại mọc đầy nhỉ?

Ông lăm bằm trong miệng, cực nhọc cầm một đồng cỏ dại trên tay.

-Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc!

Câu nói làm bàn tay Huệ Tông sưng lại, cả người ông như bị một tia sét truyền qua. Ông ngẩng mặt nhìn.

Trần Thủ Độ đang đứng trên hành lang, nhìn xuống. Ông vận áo bào tươm tất, trang trọng, đội mũ phượng thẳng màu đen.

Nhìn hai người bây giờ như ở hai cùng cực của xã hội.

Lý Huệ Tông gật gù nhìn đám cỏ trong tay.

-Thái sư nói phải.

Trần Thủ Độ không nói, chỉ chăm chú nhìn Huệ Tông đứng dậy, đặt đồng cỏ vào trong chiếc bao sần rách.

-Điều người nói, ta hiểu rồi.

Huệ Tông đi tu rồi, lại điềm tĩnh hơn Thủ Độ nghĩ rất nhiều. Chuyện này lại có thể đón nhận dễ dàng như thế.

-Đừng trách thần, bệ hạ, trách thì hãy trách thời cuộc người đã sinh ra.

Lý Huệ Tông bần thần nhìn Thủ Độ, rồi ánh mắt cơ hồ ngây dại đi.

-Dung vẫn khỏe chứ?

-Vẫn khỏe.

Trần Thủ Độ thật ra cũng thấy chua xót cho Huệ Tông. Có lẽ vì hai người có mối liên kết nhất định, đó là cùng yêu một cô gái.

-Ta lúc lấy nàng có thể cho nàng một cuộc sống vinh hoa phú quý, nhưng lại không thể khiến nàng hạnh phúc mãi ngàn năm. Chỉ mong, người có thể làm được điều đó.

-Người đều biết?

Chuyện của hai người, Huệ Tông đều biết sao?

-Ta luôn biết được người ta yêu yêu ai.

Câu nói của Huệ Tông thật sự khiến Trần Thủ Độ có chút xót xa. Thật ra tình yêu của Thủ Độ dành cho Trần Thị Dung rất lớn, nhưng Huệ Tông cũng có thua kém gì.

-Ta sẽ thuận theo ý của người, chỉ mong người hứa với ta một việc.

-Người biết ta sẽ không hứa với người bất kì điều gì mà.

Trần Thủ Độ phũ phàng nói, bằng chất giọng lạnh tanh.

-Dù Thiên Hình có làm gì, thì cũng hãy để nó được sống.

Giờ đây thật sự Trần Thủ Độ cảm nhận được, Lý Huệ Tông chỉ là một người chồng, một người cha mà thôi. Dẫu có gì xảy ra, ông vẫn nghĩ đến họ, đặt họ lên trước bản thân mình.

---

Trần Cảnh đến điện Ngọc An tìm thì không thấy Thiên Hình, nghe cung nữ bảo nàng đến ngự hoa viên liền chạy đến tìm nàng. Vừa đến y đã mừng rỡ tay bắt mặt mừng với Phù Vân.

-Băng đi mấy tháng, đã ra dáng Quốc sư rồi!

-Anh có ngưng ngay không hả!

Phù Vân dấm thục lên vai y. Cung nữ đi theo đều hết hồn.

-Này, không cho anh mượn Thiên Thiên tán gẫu nữa, về đi!

Cảnh nắm lấy tay Thiên Hình kéo về phía mình. Câu nói bông đùa của Cảnh làm Phù Vân hơi chệnh choáng.

-Không phải anh gọi tôi vào cung sao?

-Tôi không nhớ là có gọi anh vào cung.

Phù Vân im bật đi. Y nắm lấy tròng hạt rồi lẩm bẫm.

-Sao thế?

Thiên Hình thất bất an đến cồn cào. Bất chợt, Phù Vân trợn trừng mắt, hốt hoảng nhìn Thiên Hình.

-Huệ Quang đại sư!

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [28] Nhà Lý Tận Diệt

Hôm ấy là một buổi chiều giao mùa, nắng vàng ươm phủ trên rừng trúc rì rào nơi hậu cung chùa Chân Giáo. Thi thoảng có tiếng quạ kêu chiều, thật khiến con người ta cô đơn quay quắt.

Lý Huệ Tông biết mình chẳng thể sống được bao lâu nữa. Nếu hôm nay ông không chết, thì là ngày mai, ngày mốt, cũng phải chết. Thôi thì cho ông một lần được tự định đoạt cuộc đời mình.

Mảnh vải trắng dài trong tay ông, phóng lên trời, vòng qua xà gỗ trên trần, lại rơi xuống tay ông. Huệ Tông nắm chặt nút thắt dây, ông đứng lên chiếc ghế gỗ sồi cũ, mắt đau đáu trông ra ngoài, tìm kiếm những thân ảnh quen thuộc.

Cuối đời rồi, mẹ ông đâu, vợ ông đâu, con ông đâu? Tiếng thở dài thườn thượt đắm trong nước mắt. Cả đời này ông chẳng làm tròn trách nhiệm với ai cả.

Với Đàm Thái Hậu, ông chưa từng tròn chữ hiếu với bà. Cả đời bà đau khổ vô bờ. Khi trẻ, vua cha Lý Cao Tông ham chơi bỏ bê triều chính, bà đau đầu cứu vãn đại cuộc. Tuổi trung niên, Huệ Tông đưa một nữ tử họ Trần về cung, Huệ Tông thà cãi mẹ chứ không buông bỏ tình yêu của đời mình. Tuổi xế chiều, ông chẳng thể cho bà được sống ấm êm, mà phải khiến bà ngày đêm lo cho tính mạng của ông. Nếu có kiếp sau làm mẫu tử, ông sẽ chẳng làm khổ bà nữa đâu.

Với Thiên Hinh, ông chẳng thể cho con gái một cuộc sống yên bề gia thất mà nàng đáng lẽ ra phải có. Bao nhiêu tranh đấu quan trường, bao nhiêu đau khổ tổn thương, đứa con gái này của ông đã phải chịu khổ quá nhiều rồi, mà ông lại bất lực không thể che chở.

Với Trần Thị Dung, ông chết đi, có lẽ là sự giải thoát cho bà.

-Dung, nếu có kiếp sau, nàng hãy yêu thương ta nhé.

"Cột chùa một nét bút son

Cũng là định mệnh vô thường đó chăng?"

Thiên Hinh ngồi trên lưng ngựa, lao đi như một tia chớp. Đằng sau lưng nàng, Trần Cảnh cười con bạch mã đuổi theo, Phù Vân cũng ngay bên cạnh. Binh lính hốt hoảng rầm rầm đuổi theo, loạn cả kinh thành.

Kiến Trung năm thứ hai, mùa thu, tháng 8, 1226.

Vua cũ Lý Huệ Tông thắt cổ tự tử ở hậu đình chùa Chân Giáo. Ông thọ 33 tuổi, làm vua 14 năm, đi tu 2 năm. Dẫu Huệ Tông chưa từng làm một điều gì ghi công sử sách nhưng không phải là một vị vua bạo tàn. Nhà Lý cũng đã tồn tại hơn hai trăm năm, nhân dân cũng lấy làm thương, nhiều người còn trách: 'Đã lấy nước của người ta, lại giết vua của người ta thì thực bất nhân quá lắm'.

Thiên Hinh lao đến chùa, nước mắt nàng như nước tràn đê, ào ạt tuôn ra. Nàng lao lên thềm đá, vấp chân rồi ngã xuống, máu tuôn ra trên trán nàng, hòa với nước mắt nàng.

Trần Cảnh hoảng hốt lao đến, nàng vùng chạy khỏi tay y, vừa khóc vừa chạy đi.



Đến hậu đình, cảnh tượng đập vào mắt nàng khiến nàng ám ảnh đến sợ hãi. Thiên Hinh thấy cả thế giới như quay vòng trước mắt nàng, tất cả mọi âm thanh đều trở nên ù ù hỗn tạp. Nàng đau quá, đầu nàng rất đau, vết thương vẫn không ngừng rỉ máu. Nàng ngã gục xuống, đầu ngửa lên nhìn.

Trần Cảnh và Phù Vân cũng chạy đến, kinh hoàng nhìn Huệ Tông treo trên một chiếc khăn trắng, mắt đã trợn ngược rồi. Quân lính chạy đến, đưa Huệ Tông xuống. Cảnh đến bên, đưa tay lên mạch cổ ông, rồi khổ sở nhìn Phù Vân, Cảnh lắc đầu.

Phù Vân lần chuỗi hạt trong tay mình, nhắm mắt lại niệm kinh. Thiên Hinh khó khăn đến bên Huệ Tông, nắm lấy cánh tay ông rồi lay mạnh.

-Phụ hoàng! Phụ hoàng người nhìn con đi!

Nước mắt nàng thương tâm rơi mãi, nàng nắm vào lòng ông, nước mắt nàng thấm sẫm vạt áo nâu của ông. Nàng ngước lên nhìn ông, nhìn gương mặt của ông đã biến sắc.

-Phụ hoàng, người làm ơn đừng bỏ con đi, đừng bỏ con ở lại một mình, con chỉ còn có người là người thân của con thôi, con rất sợ phụ hoàng. Con xin người.

Cảnh đau lòng nhìn nàng. Hóa ra, nàng vẫn chưa thể xem y là người nhà. Hóa ra, nàng bấy lâu qua vẫn luôn cô độc như vậy.

Cảnh đưa tay vuốt mắt cho Huệ Tông, cố nén tiếng thở dài.

Nhà Lý có lẽ đã đến hồi tận diệt, vua cũ đã không còn, tôn thất nhà Lý sống yên với Trần Thủ Độ sao?

Cảnh đưa tay đỡ lấy Thiên Hinh, giữ nàng đối diện mình. Y hoảng hốt nhìn vết thương trên trán nàng, vội vã bế nàng lên.

-Lập tức hồi cung!

Thiên Hình vùng vẫy đánh mạnh vào vai Cảnh, y vẫn bước đi rất nhanh.

-Chàng mau thả ta xuống! Ta phải ở lại với phụ hoàng!

-Nàng bị thương rồi.

-Nhưng phụ hoàng đã rất cô đơn rồi! Ta phải ở bên người!

-Người cũng đã đi rồi, nàng ở đó khóc lóc sẽ trở ngại cho việc an táng.

-Nhưng đó là cha của ta! Trần Cảnh!

Y vẫn giữ chặt lấy nàng, leo lên con ngựa trắng, lấy chiếc áo choàng trùm quanh nàng rồi che đi cả gương mặt đầy máu của nàng. Y nhìn qua thượng công công.

-Cho người an táng Lý Huệ Tông ở Thọ Lăng.

Dẫu sao Lý Huệ Tông cũng từng làm vua, chưa từng làm điều ác hại nước hại dân, cũng nên được an táng ở Thọ Lăng.

Thượng công công nhìn Thiên Hình rồi kiễng chân nói khẽ vào tai Trần Cảnh.

-Bệ hạ, Thái sư dặn đã có sắp xếp.

Nghe nói đến đó, lập tức Cảnh biết mình không cần cho điều tra ẩn tình đằng sau cái chết của Lý Huệ Tông nữa.

Trần Thủ Độ cho hỏa táng xác Huệ Tông, chứa xương vào tháp chùa Bảo Quang. Đưa các cung nhân và con gái họ hàng nhà Lý gả cho các tù trưởng người Man.

Thiên Hình chẳng bao giờ được gặp ông lần nữa.

Nàng được Thái y tẩy trùng rồi băng bó vết thương, cơn đau rất không ngừng giày vò nàng. Nước mắt nàng vẫn lăn chã rơi. Cung nữ hầu Thiên Hinh tắm rửa cúi đầu chào Cảnh rồi lui ra. Nàng thần thờ ngồi bên ngọn đèn, mái tóc đã lau khô. Cảnh bế nàng lên đi vào buồng rồi đặt nàng xuống giường, đắp chăn lên ngang người cho nàng, kê lại chiếc gối cho ngay ngắn. Y chẳng nói một lời, chỉ lặng lẽ vuốt những sợi tóc mai ướt đầm của nàng, nhìn vết thương đã được băng bó cẩn thận. Y vuốt ve quanh chỗ vết thương, ấm áp nhìn nàng nhắm nghiền mắt.

-Nàng vẫn chưa xem ta là người nhà của nàng sao?

Đôi môi nàng khẽ mím lại. Nàng vẫn chưa thể chấp nhận mình là người thuộc về Cảnh. Nàng có lòng tự tôn quá cao, không muốn mình thuộc về ai ngoài chính nàng. Nàng chưa thể...

Cảnh cúi xuống hôn lên mắt nàng, nụ hôn nhẹ nhàng và ấm áp. Người y vẫn thoang thoang mùi máu, chính là lúc y bế nàng lên để nàng dựa vào lòng mình. Chiều giờ y không dám rời nàng nửa bước.

Nàng vẫn im lìm không nói, mắt nhắm chặt, nước mắt từ đuôi mắt rơi xuống gối. Cảnh dịu dàng lau đi, y chẳng để tâm đến lòng mình đau đến thế nào, chỉ một lòng che chở cho nàng.

Y đứng dậy ra ngoài, nhìn thượng công công.

-Đêm nay trầm ngủ ngoài trường kỉ.

Ngày hôm sau trong chùa cho người đến báo, Đàm Thái hậu cũng tự tử theo con, trọn đạo xuất giá tông phu, phu tử tông tử.

Rồi mùa đông năm ấy, nhân tôn thất nhà Lý làm lễ tế các vua Lý ở Thái Đường, Hoa Lâm, Thủ Độ ngầm đào hố sâu, làm nhà lên trên, đợi khi mọi người uống rượu say, đẩy vào nhà lấp đất chôn sống hết.

Điều này lại khiến Cảnh ảo não vô cùng, ngày ngày nhìn Thiên Hình mỗi lúc một im lìm. Nàng vốn đã không nói, nay càng như kẻ câm, suốt ngày chẳng mở miệng lấy một lời.

Khổ nỗi thời gian này, người Man ở vùng núi Tản Viên, vùng núi Quảng Oai xâm phạm đánh lẫn nhau. Nguyễn Nộn chiếm cứ Bắc Giang, Đoàn Thượng chiếm Hồng Châu. Trần Thủ Độ đã điều động các quân đi đánh dẹp. Thế nước bấp bênh, Cảnh cũng không có thời gian nhiều.

Việc nhà việc nước rối ren là thế, Phù Vân đến tìm cảnh.

Cảnh đặt mạnh tách trà xuống bàn, ánh mắt thất vọng đổ lên Phù Vân.

-Anh nói muốn đi?

-Cảnh, tôi đồng ý lên kinh để phổ độ chúng sinh, truyền bá đạo Phật. Nay ngay trong hoàng cung nhiều nhượng tội ác tày trời, tôi đây bất lực không thể giúp, còn ở lại làm gì?

Ý Phù Vân nhắc đến chuyện Trần Thủ Độ giết Huệ Tông, giết cả hai trăm mạng người họ Lý.

-Phù Vân, ta với anh làm bằng hữu đã lâu, bây giờ trong cung cần anh thế nào, ta cần anh thế nào, anh nên biết rõ chứ?

-Tụng kinh niệm Phật tôi có thể làm, rửa sạch hết tội lỗi nơi cấm cung tôi có thể làm, nhưng chẳng thể làm mãi. Chừng nào tội ác còn chưa dừng lại, bao nhiêu lời chay tụng có nghĩa lý gì.

Cảnh khổ tâm nhìn y, day day thái dương.

-Từ lâu tôi cũng đã nung nấu ý định rời cung, đi khắp nơi truyền đạo. Nay đến kinh thành lại gặp tai ương chẳng cách nào giúp người qua khỏi,

chắc là đạo hành chưa đủ. Thôi thì anh để tôi về núi Yên Tử, chuyên tâm tu hành.

Cảnh thở dài, Phù Vân xưa nay nói là làm, có cứ gì ràng buộc được y.

-Nhớ khi xưa ta vào cung, anh từng nói ta và anh sẽ còn gặp lại, duyên chưa tận kia mà.

-Phải, sẽ còn một lần gặp lại.

Phù Vân mỉm cười, câu nói chắc chắn như đã được ấn định từ xa xưa rồi. Cảnh dấy lên nỗi bất an.

-Chỉ còn một lần gặp lại thôi sao?

-Phải, chỉ một lần. Khi nào anh thực sự tuyệt vọng, hãy tìm đến tôi. Nhưng nếu vẫn còn có thể bước đi, đừng hoài phí một lần đó, vì ta chỉ còn một lần duyên nữa, gặp rồi kiếp này sẽ mãi mãi phân ly.

Người tu hành như Phù Vân luôn có cái nhìn chắc chắn về tương lai. Cảnh không khỏi đau lòng. Trước giờ chỉ có Đàm Thu và Phù Vân là hai bằng hữu chí cốt của y. Đàm Thu mất rồi, nay Phù Vân cũng đi mất, cả đời chỉ còn một lần gặp lại. Thật khiến Cảnh xót xa.

Thì ra, ngồi lên ngai vàng lại cô đơn đến nhường này.

Cuối năm ấy, Phù Vân ra trước điện Thiên An, chấp tay vái lạy rồi về ẩn cư ở núi Yên Tử.

Trước khi đi, Quốc sư dặn Trần Thái Tông hai điều.

Một là, hãy bảo vệ hai đứa con của Chiêu Thánh Hoàng hậu, vì cả hai đều mang mệnh Thiên tử.

Hai là, hãy luôn đề phòng Hoài Vương.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [29] Chùa Duyên Ninh

Sau khi Lý Huệ Tông qua đời còn chưa lâu, mùa xuân 1227, Kiến Trung năm thứ ba, Thiên Cực công chúa được gả cho Trần Thủ Độ, phong làm Linh Từ Quốc Mẫu. Chuyện này trở thành một đề tài thị phi, không chỉ trong cung mà lan truyền ngoài nhân gian, ai ai cũng lắc đầu chê trách.

Trần Thủ Độ dẫu quyền át cả vua nhưng vẫn chịu điều tiếng, phải đến nói Trần Cảnh đứng ra ban hôn để xoa dịu thị phi. Trần Cảnh dựa vào đó mà nắm thóp được Trần Thủ Độ, thu được nhiều quyền hành, trong đó bao gồm việc không nạp cung nhân, không gây sức ép cho Chiêu Thánh hoàng hậu.

Nhắc đến Thiên Hinh, Cảnh luôn sầu não. Những tưởng Thuận Thiên ở bên sẽ làm nàng nguôi ngoa, ai ngờ đâu hôm Cảnh đến đã nghe rõ mồn một Thuận Thiên khiêu khích Thiên Hinh, nói nàng là hoàng hậu vô dụng, chẳng thể sinh con cho Cảnh, lại khiến Cảnh phải lo lắng.

Từ đó Cảnh nói khéo để Thuận Thiên không đến gặp nàng nữa.

Cảnh bước vào điện, thấy nàng vẫn im lìm vuốt ve con mèo mun, ngồi bên bệ cửa sổ. Y ngồi xuống cạnh nàng, con mèo mun tự giác nhảy xuống chạy biến.

-Thiên Thiên, hôm nay là ngày tiến hành kì thi khoa cử mới, gọi là tam giáo tử, đúng với ước mơ của chúng ta.

Thiên Hinh quay đầu nhìn Cảnh, rồi ánh mắt nàng lộ cái nhìn xót xa. Nàng đưa tay ôm lấy mặt y.

-Mấy hôm nay chàng không ngủ đủ sao?

Thật ra hôm trước Thuận Thiên đến mắng cho nàng một trận, nàng đã nghĩ thông nhiều thứ. Nàng đau buồn mãi, không chỉ làm khổ chính mình mà còn làm khổ cả người yêu thương mình. Hôm nay nhìn Cảnh, y đã hốc hác hơn nhiều, quầng thâm ở mắt đen sẫm, đã mấy đêm y thao thức vì lo cho nghiệp lớn chứ?

Cảnh hạnh phúc áp tay mình lên tay nàng.

-Tay nàng lạnh quá.

Thiên Hình ngồi nghiêng lại dựa vào tường. Nàng ôm lấy cổ Cảnh rồi đẩy y dựa vào lòng nàng. Nàng ngả đầu lên mái tóc y.

-Bây giờ chàng có thể ngủ ngon được rồi.

Lần đầu tiên, Cảnh tròn mắt nhìn vòng tay nàng ôm chặt lấy mình. Lần đầu tiên nàng chủ động ôm lấy y, để y gối lên người.

-Đừng nghĩ ngợi, ngủ đi.

Giọng nói nàng như gió như sương. Cảnh vui lắm, nàng bây giờ thật dịu dàng. Y không dám động đậy, sợ giấc mơ này sẽ tan biến đi mất. Cảnh nhắm mắt, thế mà ngủ một giấc đến tận nửa đêm.

Ngủ dậy, Cảnh khê lay mình, thấy trên người đắp long cốn. Y vội nhìn ra ngoài trời, đã khuya thế này rồi.

Nàng cũng đã chìm vào giấc ngủ khi nào không hay biết. Sao nàng không gọi y dậy, hẳn là nàng nhức người lắm, y đã ngủ suốt từ đầu giờ chiều.

Cảnh bế nàng lên, như thường lệ, đặt nàng lên giường, đắp chăn kín cho nàng. Da nàng đã lạnh ngắt rồi, y xót xa xoa bàn tay cho ấm rồi áp lên mặt nàng. Làn da mềm mại của nàng thoáng chốc đã hồng hào trở lại. Cảnh

ngồi bệt dưới đất, chống tay lên giường hạnh phúc nhìn nàng. Tay y vuốt dọc đôi mắt nhắm hờ hững của nàng, vuốt dọc đôi môi hồng tuyệt mỹ của nàng. Rồi y không tìm được hôn nàng.

-Thiên Thiên, ta sẽ đợi nàng, mỗi ngày nàng lại cho ta chút hơi ấm, dấu nàng vẫn chưa hoàn toàn đón nhận ta, ta vẫn sẽ đợi nàng.

—

Tiết Càn Ninh.

(Trần Thái Tông chọn ngày sinh của mình làm Tiết Càn Ninh)

Thiên Hinh ngồi trên con bạch mã, giang tay đón ngọn gió tươi mát sau cơn mưa. Ngồi đằng sau nắm chắc dây cương, Trần Cảnh đưa ánh mắt lấp lánh nhìn giang sơn tươi đẹp của mình. Y leo xuống rồi ôm ngang eo bé nàng khỏi ngựa.

Hai người đứng trên núi Mã Yên, đưa mắt nhìn toàn cảnh cố đô Hoa Lư đẹp lộng lẫy. Thiên Hinh đưa mắt nhìn không gian rộng mở trước mắt, khác xa với hoàng cung bé nhỏ chật hẹp. Nàng mỉm cười phóng tầm mắt ra xa. Trần Cảnh ấm áp nhìn nàng, nhìn nụ cười đã lâu không hiện diện trên gương mặt của nàng, tim y vẫn xoắn xang như ngày đầu gặp gỡ. Y cúi xuống vòng tay ôm nàng từ phía sau, sủng nịnh hôn lên mái tóc bị gió cuốn bay rối tung của nàng. Thiên Hinh quay người, ôm chầm lấy y.

-Đúng là cho nàng ra ngoài, ta liền được ôm.

Cảnh cười trêu nàng, nàng gõ nhẹ lên sống mũi y. Rồi cả hai nhìn xuống toàn cảnh kinh thành cũ.

-Nơi này hẳn là rất đẹp trong những năm tháng nó là thủ đô.



Nàng gật đầu. Ông tổ của dòng họ nàng đã dời đô ra thành Đại La, cải thành Thăng Long. Từ đó nơi đây từ một trung tâm hoa lệ, lại trở nên điêu hiu vắng vẻ. Đúng là cái gì cũng có một thời của nó, triều đại phong kiến cũng không là ngoại lệ.

-Nàng biết ta đưa nàng đến đây làm gì không?

Thiên Hinh nhìn Cảnh rồi lắc đầu. Nếu là để cùng y vi hành thì y chẳng hỏi nàng đâu, chắc chắn là còn có mục đích khác.

Cảnh cười hiền rồi dìu nàng lên ngựa, y giật dây cương, con ngựa lao đi trong làn hơi nước mát rượi.

Phía Tây thành Hoa Lư có một ngôi chùa cổ, kiến trúc đậm chất thời Đinh, rêu phong cũng đã bám đủ dày để người đời đủ tin vào sự linh thiêng của nó.

Cảnh nắm lấy tay Thiên Hinh, nhìn nàng rồi nhìn quanh ngôi chùa cổ kính.

-Đây là chùa Duyên Ninh, ngày xưa gọi là chùa Thủ, là ngôi chùa nức tiếng của Hoa Lư.

Cảnh dắt nàng vào chính điện.

-Hình như cái tên này rất quen.

Nàng đã từng được nghe ở đâu đó. Cảnh phì cười rồi quay sang gõ nhẹ lên sống mũi nàng.

-Nơi này là nơi khi xưa Lý Thái Tổ và Hoàng hậu Linh Hiến thề nguyện, để rồi sinh ra Lý Thái Tông, bậc đế vương tài giỏi xuất chúng.

Thiên Hinh thoáng thấy mặt mình nóng ran.

Cảnh đến trước tượng Phật, nhắc viên lĩnh rồi quỳ xuống. Thiên Hình ngoan ngoãn quỳ bên cạnh. Cả hai cùng chấp tay khấn Phật, không gian im bật, chỉ ngập mùi hương thoang thoảng.

-Thiên Thiên.

Thiên Hình mở mắt, đã thấy ngay ánh nhìn trù mẩn của Cảnh. Ánh nhìn mê hoặc ấy luôn làm nàng thấy mình thật yếu đuối.

-Nàng đồng ý, ở bên ta mãi nhé?

Đã từ bao giờ, nàng biết mình chẳng thể xa người đàn ông này nữa. Từ bao giờ nàng lại nặng lòng với y đến thế, đã dặn lòng là yêu y một ít thôi mà..

-Chàng biết câu trả lời mà.

-Kể cả khi ta không còn gì trong tay?

-Ta đâu yêu những thứ đó.

-Thiên Thiên, ta và nàng đã thành thân lâu thế rồi, ta vẫn chưa thể nói với nàng rõ ràng một lần.

Nàng khó hiểu nhìn y. Y ngược lên tượng Phật tổ, ánh mắt như hằng hà những ngôi sao.

-Trần Cảnh ta, cả đời này sẽ chỉ yêu duy nhất một nữ nhân tên Lý Thiên Hình, sẽ không yêu người thứ hai ngoài nàng ấy.

Thiên Hình hạnh phúc nhìn y, nàng thấy lòng mình như được đong đầy. Cả tuổi thanh xuân của nàng ngập trong nước mắt và cảm hận, đây có lẽ là món quà mà ông trời đã dành an ủi nàng. Cầu mong niềm hạnh phúc này đừng tan đi, nàng sẽ đau khổ lắm. Nàng đã quyết định đặt tất cả tình yêu lên Cảnh, gửi gắm cả trái tim nơi y rồi.

-Ta cũng yêu chàng, Cảnh.

Cảnh phì cười nhìn gương mặt ửng hồng, cúi gằm và giọng nói lí nhí của nàng. Y sùng nịnh cúi xuống hôn lên đôi môi nàng.

-Ta biết mà.

-Đang ở trong chùa đấy!

Nàng cười xấu hổ rồi đẩy y ra. Hai người đứng dậy, Cảnh ôm ngang người Thiên Hình rồi hạ giọng.

-Chúng ta sinh một đứa con nhé?

Nàng nhìn vào mắt y, niềm khao khát mãnh liệt đang cồn cào trong y. Y muốn cho nàng một gia đình, để nàng không phải cô đơn nữa. Nhưng Thiên Hình lại chạnh lòng. Kế hoạch một ngày cướp lại ngai vàng của nàng vẫn còn đó, dù đã có lúc nàng quên bén đi.

Giá như nàng có thể quên mất.

Nhìn ánh mắt chần chừ của nàng, Cảnh thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc là vì sao nàng luôn trốn tránh.

-Thiên Thiên, nàng phải hiểu, ta đang cố bảo vệ nàng.

Thiên Hình biết y đang nhắc đến chuyện triều thần đang lo lắng về việc huyết thống đứt đoạn của Cảnh, phía Trần Liễu cũng đã bắt đầu có toan tính riêng. Lý hậu rõ ràng không nằm ngoài nguy hiểm khi là nữ nhân duy nhất trong hậu cung. Nhờ có sự đe dọa với Trần Thủ Độ năm nào mà y mới có thể để nàng trở thành chủ nhân duy nhất trong tam cung lục viện của y.

-Cảnh, chàng phải hiểu, lúc này Nguyễn Nộn và Đoàn Thượng còn đang là hai thế lực vô cùng nguy hiểm, chàng phải tận lực đối phó.

-Vì thế mà ta càng muốn nàng sớm sinh người kế vị, giữ vững lòng dân.

Nàng thờ dài, biết lấy đâu một lí do để từ chối Cảnh đây.

-Nàng còn điều gì chưa hài lòng về ta sao? Nàng cứ nói đi, ta nhất định sẽ thay đổi.

Thiên Hình thấy bộ dạng lo lắng của Cảnh, trước giờ y chưa từng lo lắng như lúc này. Y sợ mất nàng lắm, lỡ nàng bỏ y mà đi thì sao? Giữa y và nàng đâu có cái gì ràng buộc.

Nàng kiễng chân vòng tay qua cổ y, ôm lấy y.

-Ta biết chàng lo lắng, nhưng mà, phụ hoàng ta vừa mất chưa lâu, theo lý tang cha ba năm, con chúng ta sinh ra bây giờ sẽ bị người đời sau trách cứ.

Cảnh dụi đầu vào mái tóc thơm mùi hoa đào của nàng, ôm lấy eo nàng.

-Ta biết, Thiên Thiên, chỉ cần nàng đồng ý ta đã vui lắm rồi. Cảm ơn nàng, Thiên Thiên.

Giọng Cảnh run run làm nàng thấy khổ tâm vô cùng. Cảnh yêu thương nàng như thế, vì nàng mà chẳng màng thay đổi bản thân, yêu nàng tha thiết bằng tất cả trái tim của y, chẳng chừa cho mình một đường lui. Vậy mà nàng lại có thể đứng sau lưng y, toan tính cho riêng mình một con đường.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [30] Hoài Vương Trần Liễu

Triều đình vắng vua luôn là thời cơ cho những kẻ trong lòng đầy toan tính. Dù Trần Cảnh nhờ Thượng hoàng Trần Thừa đứng ra giải quyết triều chính, nhưng mấy tháng nay Trần Thừa ốm nặng. Người gánh vác việc nước không ai khác là Trần Liễu.

Trần Thủ Độ đã nhìn thấy được điều gì đó trong mắt Liễu, khi y chạm tay lên long ấn ở thư án.

Một năm qua, Liễu luôn ngầm lôi kéo triều thần về phe mình. Bây giờ trên triều luôn có hai phe phái, thuận Thái Tông và nghịch Thái Tông.

Lần này kinh thành vắng vua, Trần Liễu loay hoay tìm lợi ích cho mình, cố gắng chứng tỏ thực lực với bá quan văn võ, đồng thời khẳng định sự quyết đoán của mình. Chỉ trong một tuần, y giáng chức hơn tám tên gian thần mua quan bán tước. Trần Thừa biết được, lấy làm hài lòng.

Cũng nhờ lần này, Liễu tìm được một cận thần thân tín, là Thái phó Trần Hoàng Chương. Một trong tam thái: thái sư, thái phó, thái bảo. Khác với Thái sư Trần Thủ Độ, Thái phó Trần Hoàng Chương là một người bất phục Cảnh, luôn bất đồng với Trần Thủ Độ. Nay Liễu kéo được Trần Hoàng Chương về phía mình, lại như hổ mọc thêm cánh.

Điều này khiến Trần Thủ Độ hết sức đề phòng.

Mậu Tý, Kiến Trung năm thứ 4, 1228.

Tháng 8, Hoài vương Trần Liễu được phong làm Thái úy.

Người dâng sớ xin cho Liễu không ai khác chính là Thái phó Trần Hoàng Chương. Điều này khiến Cảnh rất nghi ngờ. Y luôn nhớ lời Phù Vân dặn trước lúc rời kinh, phải luôn để mắt đến Liễu.

Quả thật không ngờ, lần đó Liễu lén chiêu binh trú ở Hải Ấp, Cảnh bắt phải giải tán trong âm thầm, hóa ra chỉ là bề nổi. Biết tin này, Cảnh vô cùng tức giận.

Thiên Hinh đứng ngoài nghe mật gián tâu báo với Cảnh, nàng chau mày. Nếu để Liễu cướp ngôi, nàng khó lòng có thể can dự vào triều chính như bây giờ.

Vả lại, nàng không muốn Cảnh gặp nguy hiểm.

Nghĩ rồi, nàng quay bước đi khỏi Thiên An điện, hướng đến phủ Hoài Vương.

---

Thuận Thiên nghe báo có Thiên Hinh đến, nàng ngồi ngay điện, giương ánh mắt khinh khỉnh nhìn Thiên Hinh.

-Hôm nay cơn gió nào đưa Hoàng hậu đến phủ của ta vậy?

-Chị, anh rể có ở phủ không?

-Ô hay, hoàng hậu định hai tay nắm hết hai anh em họ Trần đấy à?

Thiên Hinh chau mày nhìn Thuận Thiên ngồi phe phẩy chiếc quạt. Nàng trấn tĩnh lại rồi nói.

-Chị, hôm nay em có việc quan trọng cần gặp anh rể, chị cho người vào gọi anh ấy giúp em.

-Đã là hoàng hậu rồi mà ban ngày ban mặt đến gặp anh rể của mình ở tư phủ, chẳng lẽ hoàng hậu muốn mang tiếng tư thông với anh rể hay sao?

-Thuận Thiên!

Giọng nói như sấm dậy của Liễu làm cả hai giật mình. Y đứng ở lối đi, ánh mắt như đang bị hỏa ngục thiêu đốt. Thuận Thiên có phần hơi sợ sệt, thu người lại rồi im bặt đi. Thiên Hinh vỡ lẽ, hóa ra hai vợ chồng họ sống chung lâu vậy rồi vẫn không hòa hợp.

Trần Liễu lập tức đổi thái độ, đến ngồi cạnh Thiên Hinh.

-Thiên Hinh, thật ngại quá, để nàng thấy chuyện trong nhà.

-Lại còn tình tứ thế kia, thật không hiểu hoàng thượng quản vợ mình thế nào!

Thuận Thiên chua chát nói, khiến Thiên Hinh có phần không vui. Từ nhỏ đến giờ Thuận Thiên luôn cay nghiệt với nàng, nhưng nàng đã quen rồi, nhưng nay nghe chị nhắc đến Cảnh, nàng lập tức thấy lòng cay cay.

-Nàng đừng đánh đá như thế được không? Hoàng hậu đến thăm, là phúc của phủ ta!

-Chưa biết là phúc hay là họa đây! Không chừng lát nữa hoàng đế nổi cơn ghen, bêu đầu cả nhà!

-Nàng!

Liễu tức giận đứng bật dậy, giận run người.

Ngay lúc đó thì từ trong nhà bước ra một nữ nhân. Thiên Hinh nhìn cô gái đó, bàn bàn nhập họa, đẹp như tranh vẽ. Dáng nàng ấy thấp bé, thướt tha yếu điệu, gương mặt trắng ngần và đôi mắt to lay láy. Nữ nhân này hẳn

là Thiện Đạo Quốc mẫu, con gái Lại bộ Thượng thư. Nàng bưng một ấm trà bước vào sảnh, cung kính rót mời Thiên Hình.

-Thần tiếp mời hoàng hậu dùng trà.

Nàng mỉm cười đón lấy, chưa gì Liễu đã đã giật phăng tách trà của nàng rồi đặt xuống, nắm lấy cánh tay nàng kéo đi. Thiên Hình nhìn ra sau, ánh mắt ngỡ ngàng của nữ nhân ấy vẫn chưa dứt khỏi hai người. Nàng vùng vẫy cố thoát khỏi bàn tay to khỏe của y.

-Anh Liễu, thả tôi ra, cứ đi như thế này không hay đâu!

Liễu vẫn lôi nàng đi, đến tận khu vườn sau phủ mới thả tay nàng. Thiên Hình cố nén sự bức dọc, lùi lại giữ khoảng cách.

-Trần Cảnh không cho ta đến gặp nàng, nên ta không cách nào đến thăm nàng được, ta xin lỗi.

Từ lúc nào mà giọng nói của Liễu lại trở nên ngượng tai đến thế, Thiên Hình khẽ chau mày. Hình như y hiểu lầm nàng đến đây vì lâu rồi y không đến thăm nàng.

-Hôm nay tôi đến là có việc cần nói.

-Việc gì nàng cứ nói đi.

-Thứ nhất, sau này trước mặt mọi người, anh đừng gọi tôi tình tứ như thế nữa.

Liễu hơi thất vọng, y ngậm ngùi gật đầu.

-Thứ hai, hãy lui binh của anh đi.

Liễu trợn trừng mắt nhìn Thiên Hình, câu nói kẹt ở cổ họng không thể thốt ra.



-Tôi biết quân đội của anh đang đóng rải rác ở sông Cái, đợi thời cơ chín mùi. Tốt nhất anh nên thấy khó mà lui, bảo toàn tính mạng cho mình và cho cả hai người vợ của mình.

Liễu bật cười mỉa mai, y muốn lấy giang sơn này vì ai chứ?

-Lòng ta đã quyết, muốn thay đổi chỉ dựa vào câu nói của nàng ư?

-Nếu đã vậy, Hoài vương thử nghĩ xem, mình hơn Thái Tông ở chỗ nào mà quan thần phải đưa Hoài vương lên ngôi?

-Hoàng hậu, nàng đánh giá thấp ta rồi.

-Ta không đánh giá thấp ai cả, mưu lược và kế hoạch của ai, ta đều thấu cả, vương gia đừng quên, ta cũng là kẻ từng ngồi trên ngai vàng.

Liễu lặng đi, ánh mắt có phần chịu đựng. Nàng không yêu y cũng được, nhưng đừng mở miệng bênh vực nam nhân khác trước mặt y, huống hồ là Cảnh.

Trần Liễu tự bao giờ đã sinh lòng đố kỵ với những thứ Cảnh có, ngai vàng, quyền lực, và cả nàng.

-Huống hồ, ta còn biết, không lẽ hoàng thượng không biết!

Thiên Hình khiến Liễu dậy lên sự lo lắng. Nếu Cảnh biết mà chẳng nói gì, chắc chắn là đang lên kế hoạch bắt gọn mẻ lưới này, diệt trừ hậu họa. Nghĩ đến đây y hơi nheo mắt. Thiên Hình nắm bắt được, tiếp tục tấn công.

-Hoàng thượng bây giờ bình được các bộ tộc phía bắc, có thể mượn quân càn quét phản binh dọc sông Cái, bao vây các dãy núi phía bắc, phản quân còn có đường lui sao?

Nàng nói, không ngừng quan sát từng cái nheo mắt, chau mày của Liễu, rõ ràng Liễu cũng không ngờ phản quân lại bị lộ sớm như vậy, khi thời cơ

còn chưa đến.

-Chẳng hiểu sao một lần bị bại lộ rồi, Hoài vương lại ngựa quen đường cũ, giẫm lên chính vết xe đổ của mình. Hoài vương không nghĩ hoàng thượng sẽ cho mật gián trà trộn vào quân binh hay sao?

Liễu khê nhếch mép nhìn nàng. Hóa ra nàng không đơn thuần như y nghĩ, nàng biết suy tính và thâm tâm nguy hiểm vô cùng, chỉ cần điều nàng không muốn xảy ra, nàng sẽ có cách khiến nó không thể xảy ra.

-Hoàng hậu, những lời này, có lẽ Hoài vương ta phải tiếp thu rồi. Cảm ơn hoàng hậu đã chỉ bảo. Hoài Vương sẽ an phận, sớm rã binh.

Thiên Hình vốn không tin Liễu. Con người mà ngay đến gia đình còn có thể phản bội được thì hà tất nàng phải tin y.

-Phải có điều gì đó làm chứng.

-Làm chứng? Ta bất tín đến thế sao?

-Đây gọi là chính trị, không được phép tin bất kì ai.

Nàng lãnh huyết nói, gương mặt vô cảm. Liễu bật cười chua chát rồi đưa tay lên trời.

-Được, Trần Liễu ta thề, sẽ không tranh ngai vàng với Thái Tông, nếu không con cái ta sẽ bất hạnh.

Nàng giật mình, nhãn mặt nhìn Liễu.

-Hoài Vương thề độc thế để làm gì, con cái nào có lỗi. Không cần thề nữa!

Nói rồi, nàng bỏ đi.

Liều nhếch mép cười. Bản chất nàng chính là lương thiện như vậy, chỉ cần thề ác, nàng sẽ lập tức miễn cho.

Liều đâu biết là, những lời thề đó sau này lại ứng nghiệm, mang đến nỗi đau dai dẳng cho con y.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [31] Đêm Đầu Tiên

Thiên Hình trở về điện Ngọc An cũng là lúc chiều tà. Giờ này chắc Cảnh đã đến rồi.

Đúng như nàng đoán, Cảnh đứng bên cửa sổ, chắp tay sau lưng, dáng vẻ có phần mệt mỏi hơn thường ngày.

Nàng đi đến phía sau y, chưa kịp mở lời thì y đã nói, trong âm thanh truyền đến sự phẫn nộ.

-Nàng đến chỗ của Hoài vương?

Nàng hơi sững lại, y theo dõi nàng?

-Phải.

Cảnh quay đầu nhìn nàng, đôi đồng tử hổ phách tối lại.

-Nàng còn có thể điềm nhiên đến thế?

-Ta đâu làm chuyện trái với lương tâm, việc gì phải sợ hãi.

Nàng đã giúp y cơ mà. Y không những không cảm kích hỏi rõ ngọn ngành, còn dùng dùng nỗi giận như thế?

-Nàng đến gặp Hoài vương làm gì?

-Chàng đang chất vấn ta sao?

-Ta đang hỏi nàng!

Cảnh tức giận hét lớn, gân máu chằng chịt trong hai con mắt đang long lên giận dữ.

Đây là lần đầu tiên y lớn tiếng với nàng.

Ngăn được Trần Liễu không đến gặp, nàng liền nhớ nhung muốn đi tìm sao?

Thiên Hình cười khẩy rồi bỏ đi. Nàng không bao giờ chấp nhất kẻ đang giận dữ.

-Nàng đứng lại đó!

Thiên Hình bỏ ngoài tai. Cảnh ập đến, chẳng để nàng phản ứng gì, nắm chặt lấy hai cổ tay nàng rồi ép mạnh nàng vào tường. Nàng nhăn mặt đau đớn. Cảnh trong cơn thịnh nộ, ánh mắt dán chặt lấy nàng mà hỏi.

-Nói ngay, nàng và Liễu đã làm gì? Hả?

Nàng gan lì nhìn thẳng y, đôi bàn tay nàng càng vùng vẫy càng đau đớn. Nàng điềm tĩnh nói.

-Chẳng phải hoàng thượng theo dõi ta sao? Không lẽ không biết?

Cảnh thực là phát điên rồi. Y bây giờ như con thú hoang ngấu nghiến nhìn nàng, hàm răng y cắn chặt với nhau, thái dương nổi lồi cồm những gân xanh xù xì. Y thả tay nàng ra, nhìn nàng như thể muốn ăn tươi nuốt sống. Y khao khát nàng, y muốn chiếm lấy nàng, để nàng chỉ là của y thôi, kẻ khác không thể cướp được nữa. Nhưng nàng lại cùng với anh trai y lén lén lút lút gặp ở sân sau tư phủ. Cảnh điên cuồng dấn mạnh lên bức tường, ngay bên cạnh nàng.

Thiên Hình hoảng hốt nhìn sang tay y, máu đỏ từ từ lan ra, thấm lên cả tường. Nàng chộp lấy bàn tay gân guốc ấy, lo lắng nhìn máu đỏ sẫm, khớp tay sưng tấy lên, da thịt rách toạt. Cảnh giật phăng tay ra, nàng chơi vơi suýt ngã. Y ném lại cho nàng ánh nhìn đầy thất vọng rồi ném lại cái hờ lạnh, dứt áo bỏ đi.

Giây phút ấy Thiên Hình thật sự thấy mất mát. Thà nàng bỏ bớt chút tự trọng ấu trĩ đó, Cảnh đã không bị thương.

Nàng vùng chạy ra trước mặt Cảnh, vươn người lên ôm lấy mặt y rồi đặt lên môi y một nụ hôn mãnh liệt. Y toan đẩy nàng ra nhưng bàn tay nàng ngoan cố vòng qua cổ y rồi ghì chặt, đẩy y áp sát vào mình. Cảnh thấy cả người vốn đã vị lửa giận thiêu đốt, giờ càng thêm hừng hực. Nụ hôn của nàng ngọt ngào và nồng cháy. Y ngập ngừng rồi vòng tay xuống eo nàng siết lấy. Thiên Hình luồn tay vào tóc y, nàng chuyển nụ hôn cháy bỏng lên đôi mắt nhắm hờ hững của y. Cảnh lại ép nàng vào tường, bàn tay to lớn lướt trên người nàng, đai lưng theo tay y tuột xuống. Thiên Hình đỏ mặt cảm nhận, từng tắc da tắc thịt của mình hiện ra khi Cảnh chậm rãi cởi bỏ áo đối khâm khỏi người nàng. Cảnh mở đôi mắt đục ngầu nhìn nàng, rồi y cúi xuống hôn lấy bờ vai trắng nõn của nàng, bàn tay không ngừng lần xuống váy nàng, vuốt dọc đôi chân mềm mại thon thon của nàng.

Thiên Hình ngửa cổ, để lộ xương quai xanh và bầu ngực mơn mớn thập thò trong áo yếm màu tiên hồng. Cảnh từ lúc nào cũng đã cởi bỏ áo bào, để lộ tấm thân trần rám nắng. Thiên Hình đỏ mặt nhìn tấm lưng cơ bắp của y, một tay xấu hổ giữ lấy cánh tay cuộn cuộn của y đang lần mò vuốt ve bên trong chiếc váy trong mỏng manh của mình.

-Đừng xấu hổ.

Cảnh nói vào tai nàng, giọng nói nam tính mê hoặc, rồi y hôn lên cổ nàng, để lại vết hôn đỏ hồng trên làn da như ngọc.

-Cảnh, thiếp không có gì với Hoài vương cả.

Giọng của nàng bây giờ như cơn gió xuân, bay bổng và quyến rũ. Nàng càng nói, càng như mời gọi Cảnh chiếm lấy nàng. Từng tắc da tắc thịt đều bị Cảnh hôn lấy, y tham lam cắn mút, khiến nàng bật lên những thanh âm rên rỉ đầy ma mị.

-Ta biết, ta tin nàng, dầu nàng có lừa dối ta, ta cũng cam tâm.

-Không, thiếp không lừa dối chàng, thiếp thề...

Đôi môi của nàng bị Cảnh lập tức chiếm lấy, lời thề cũng bị nuốt chửng. Y thật sự không thể chịu nổi nữa, dục vọng cồn cào như hỏa ngục sôi sục cháy bỏng trong y. Y đã đợi bao lâu rồi.

Cảnh bế nàng lên, bấy giờ chỉ còn chiếc yếm đào che lấy cảnh xuân mơn mớn của nàng. Y đặt nàng lên giường rồi nhanh chóng phủ tấm thân nóng rực lên người nàng. Nàng đỏ mặt cảm nhận dục vọng trào dâng của y nóng hổi trên đùi mình. Y luồn tay ra sau cổ nàng, rút sợi dây yếm. Mảnh vải cuối cùng trên người nàng rơi xuống đất, nàng xấu hổ nhìn y trùm lên cơ thể trần trụi của mình ánh mắt mê đắm. Cảnh xuân lồ lộ, y cúi người thò thè bên tai nàng, ngực nàng chạm vào ngực y.

-Nàng thật đẹp.

Thiên Hình đỏ mặt, càng làm Cảnh thêm sôi sục. Y tách hai chân nàng ra, tay giữ lấy bắp chân mượt mà của nàng, y vùi đầu vào cổ nàng. Thiên Hình lướt đôi tay trên tấm lưng cuộn cuộn, cả người nàng run rẩy, dưới thân đã bị vật nam tính kia khiêu khích không biết bao nhiêu lần.

Y ôm lấy bờ vai nàng, đẩy thân tiến sâu vào. Thiên Hình trào nước mắt khe rên lên. Cơn đau xé da xé thịt truyền đến khiến nàng tê tái. Cảnh càng dùng lực, nàng càng đau đớn, để lại những vết cào xước trên lưng y. Nàng cảm nhận rõ một chất lỏng nóng ấm chảy ra, chấm dứt đời con gái của

nàng. Y tiến sâu vào nàng, đôi môi điên cuồng cắn mút trên vành tai nàng. Bàn tay y ngao du trên ngực nàng, vật nóng hổi càng thiêu đốt nàng. Nàng khẩn khoản xin y dừng lại, nước mắt cũng ứa ra chảy xuống tóc. Y vuốt ve gương mặt nàng rồi hôn lên đôi môi đã sưng đỏ của nàng, y rướn thân, càng đi sâu vào trong, đưa hai người đến đỉnh cực lạc.

Một đêm xuân sắc không thể quên, một đêm tân hôn đã nợ từ hai năm trước.

Cảnh hỗn hển nhìn nàng, vuốt những lọn tóc trước trán nàng rồi sủng nịnh ôm lấy cả người nàng áp sát vào cơ thể trần trụi của mình.

-Ta xin lỗi, lần đầu...ta...ta làm nàng đau.

Nàng mỉm cười mà trong mắt vẫn ngân ngấn nước. Y cũng đỏ mặt dụi đầu vào lòng nàng. Nàng hạnh phúc vì là nữ nhân đầu tiên cùng y ân ái, hy vọng cũng là người duy nhất được y ôm ấp trong vòng tay.



# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [32] Con Trai Của Trần Liễu

Trần Liễu ôm một vò rượu ngồi trong thư án. Đêm qua y không tài nào ngủ được, lòng nhớ nàng da diết. Phải mà người được gả cho y là nàng, thì bây giờ y chẳng cần chi nữa.

Trần Hoàng Chương đẩy cửa bước vào. Ánh sáng làm Liễu chói mắt.

-Vương gia, không lẽ người bỏ cuộc rồi?

-Thái phó, thật ra ta thấy thời cơ vẫn chưa đến.

-Dĩ nhiên là thời cơ chưa đến. Hôm nay trên triều tâu lại, Nguyễn Nộn ốm nặng rồi, quân ta ra dò la hãn còn vờ khỏe mạnh, cười ngựa bắn cung, nhưng thái y của hãn lại khai thật là hãn yếu rồi, sẽ không chống cự được hết năm sau.

Liễu chau mày. Nguyễn Nộn mà chết, giang sơn sẽ quy về một mối, Trần Cảnh sẽ tập trung lực lượng đối phó với y, lúc đó quân của y chẳng là gì so với tiền vệ ngự lâm quân và cấm vệ quân kia cả.

-Vả lại, ta chưa hơn được Thái Tông, tranh ngôi sẽ thiệt thòi.

Trần Hoàng Chương vuốt râu, gật gù.

-Phải, vương gia nói có lí.

Trần Liễu cười khỗ, là Thiên Hình nói có lí!

-Vương gia, có một thứ người có thể nỗ lực để hơn Thái Tông.

Liều lập tức mặt mày sáng rỡ.

-Là gì?

-Có con thừa tự.

Liều lập tức tắt ngấm tia hy vọng vụt qua.

-Thái Tông đã ở với Lý hậu hai năm mà chưa có con, hậu cung cũng không có phi tần nào khác, lẽ như tuyệt tự, há chẳng phải giang sơn lại về tay vương gia sao? Điều bây giờ vương gia cần làm là sớm có con trai thừa tự, chuẩn bị cho những biến cố sau này.

-Hoàng hậu và Thái tông còn trẻ, sợ gì không sinh được con?

-Vương gia yên tâm, Chiêu Thánh hoàng hậu từng là vua, trọng chữ hiếu, chắc chắn sẽ để tang Lý Huệ Tông ba năm. Trong ba năm đó, người có con nối dõi, sẽ là sức ép lớn đối với Thái Tông.

-Hắn còn sợ sức ép sao? Hắn thậm chí có thể để Chiêu Thánh độc sủng, hắn quyền lực hơn thái phó nghĩ rất nhiều.

-Chẳng qua là một tay nắm thóp được điểm yếu của Trần Thủ Độ nên mới có cơ cầm quyền. Chỉ cần ta có mọi lí do để đưa người lên ngôi vua, người chẳng cần lo nữa.

-Trần Thủ Độ tuy sớm có mâu thuẫn với Cảnh, nhưng ông ta để gì trao ngai vàng cho ta?

Nói đến đây, Trần Hoàng Chương im bật. Ông ta vuốt râu suy nghĩ rồi gật gù.

-Trần Thủ Độ có hai vết nhơ trong cuộc đời mình, một là mang tiếng giết vua tôi nhà Lý, hai là cưới phế hậu nhà Lý. Vin vào hai cơ đó, có thể bắt hắn quy phục. Chỉ cần ép được hắn, ngai vàng không xa tay vương gia nữa.

Liễu cho là có lý. Y trầm ngâm một hồi, đắn đo một hồi rồi thở dài.

-Được, cứ bắt đầu kế hoạch của y, đầu tiên là gây sức ép cho Thái Tông. Thái phó cứ thuận nước đẩy thuyền.

Ông ta cúi đầu rồi lui ra.

Liễu chau mày. Nếu vì kế hoạch của y mà nàng chịu tổn thương, y nhất định không tha thứ cho Trần Hoàng Chương. Thêm nữa, Thái phó hiển kế muốn y sớm có con trai, y lại không yêu Trần Nguyệt, càng không yêu Thuận Thiên.

Nhưng không được, ngại vàng kia, y nhất định không từ thủ đoạn mà đoạt lấy.

---

Thiên Hinh mở mắt dậy, thấy mặt trời đã lên cao ba ngọn tre. Nàng nhìn sang bên đã thấy chỗ nằm bên cạnh trống trơn. Lòng không giấu được nổi cô quạnh.

Nàng để cung nữ vào hầu hạ tắm rửa, đỏ mặt nhìn những vết hôn khắp cơ thể mình. Đêm qua là một Trần Cảnh nàng chưa từng được biết, một Trần Cảnh cuồng nhiệt mà vẫn vô cùng ôn nhu. Nàng bật cười nhớ lại câu xin lỗi lúng túng của y, lúc đó vẻ mặt y ngây ngốc, hai má đỏ như gấc chín. Một Trần Cảnh như vậy mong là cả thiên hạ này chỉ mình nàng thấy được mà thôi. Nàng vốc nước lên mặt, rửa trôi những mảnh kí ức lộn xộn đêm qua. Bất chợt, Thiên Hinh đỏ mặt. Hình như, trong lúc cãi nhau to, nàng chính là người chủ động. Nghĩ đến đây, nàng chỉ muốn bốc hơi cho rồi, may mà sáng nay Cảnh đi mất, nếu không nàng cũng ngại chết mất thôi.

Thiên Hinh vừa đến bàn ăn thì Cảnh cũng từ ngoài vào. Trên môi y không giấu nổi nụ cười. Y cười trêu nàng chứ gì, nàng vừa giận vừa ngượng, nâng chén cơm lên che mặt. Cảnh phì cười rồi xoa đầu nàng.

-Sao lại xấu hổ nữa thế?

Nàng liếc nhìn y rồi đặt chén cơm xuống, lại lấy tay che mặt. Y sùng nịnh hôn lên tóc nàng rồi ngồi xuống bàn.

-Sáng nay ta đợi nàng dậy mà không được, đành phải đợi thiết triều xong.

-Việc nước quan trọng hơn, chàng đi là đúng.

Bất chợt, Cảnh chồm đến hôn nàng. Thiên Hinh vụng về đáp lại. Rồi nàng nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt y, ánh mắt xao xuyên.

-Sao thế?

-Nàng từ giờ hãy dựa vào ta nhé, hãy để ta trở thành gia đình của nàng.

Nàng hạnh phúc gật đầu, ánh mắt lấp lánh như sao. Y vui lắm, dẫu y mất quá lâu để khiến nàng hoàn toàn chấp nhận y nhưng y cam lòng. Vì thế y sẽ mãi mãi không bao giờ để nàng rời xa y đâu.

Mãi mãi ư? Trần Cảnh và Lý Thiên Hinh đâu biết là họ chỉ là những con cờ trên bàn cờ chính trị. Chỉ một nước đi có thể khiến hai người chia ly mãi mãi.

[4 năm sau]

Kiến Trung năm thứ 8, 1232. (Từ tháng 7 về sau Trần Thái Tông đổi niên hiệu thành Thiên Ứng Chính Bình, năm thứ 1.)

Cảnh và Thiên Hinh vừa trở về từ phủ Hoài Vương. Hôm nay phủ mở yến tiệc lớn để chúc mừng đầy tháng con trai thứ ba của Trần Liễu, được Thượng hoàng ban tên Trần Quốc Tuấn.

Đứa bé này có nét anh tuấn khỏe mạnh của cha nó, cũng mang nét 'thiên sinh lệ chất' của Thiệu Đạo Quốc mẫu Trần Nguyệt.

Hôm nay tiệc lớn, công chúa Thụy Bà, chị của Cảnh, thấy đứa bé kháu khỉnh lấy làm ưng, xưng làm mẹ nuôi của Quốc Tuấn. Trần Thừa đều cho phép.

Chỉ trong bốn năm, Trần Liễu đã có ba người con trai.

Đứa lớn nhất giờ đã ba tuổi, gọi là Trần Tung, mẹ là Nguyệt, được Trần Thừa đặt tên theo điển tích Hán Võ đế lên chơi núi Tung, quân lính đều nghe tiếng xưng hô vạn tuế đến ba lần.

Đứa con thứ hai tên là Trần Doãn, được tung hô là đích tử do Thuận Thiên công chúa sinh ra. Nhưng Cảnh và Thiên Hình đều rõ, Trần Doãn cũng là con của Trần Nguyệt. Vì muốn giữ thể diện cho Thuận Thiên, Trần Thị Dung đã bảo Trần Nguyệt nhường con cho Thuận Thiên nhận lấy. Thuận Thiên cũng sợ bị lời ra tiếng vào nên cũng ngậm ngùi bằng lòng.

Riêng có Liễu là xót xa nhất. Ba người con trai Liễu đều thương yêu, nhưng buồn là y không thể ở bên người y yêu. Trần Nguyệt là nữ nhân hiểm có, nàng biết người y gọi tên trong cơn mê loạn không phải là nàng. Nàng vẫn chấp nhận yêu thương Liễu, sinh con cho Liễu, thậm chí vì nhà chồng mà nhường con cho kẻ khác nhận. Thật khó tin.

Thiên Hình ngồi xuống bàn, gỡ bỏ những trâm cài trên tóc. Cảnh từ phía sau đi lại, ôm lấy nàng, dựa lên mái tóc mượt mà của nàng.

-Nàng xem, anh trai ta đã có ba người con rồi. Hay là...

Thiên Hình hơi sững sờ, bốn năm qua cùng Cảnh lo việc nước việc dân, đã có lúc nàng quên băng đi chuyện phản quân nhà Lý vẫn còn đóng ở châu Cổ Pháp, không những vậy, còn đang mỗi ngày một lớn mạnh lên.

Thời gian như bóng câu qua thềm, mới đó đã mất tang ba năm của Huệ Tông rồi. Thiên Hình ngược nhìn Cảnh, rõ ràng y đã khao khát được có con với nàng như thế nào.

-Hay là chúng ta có một đứa con, nhé?

Cảnh sủng nịnh hôn lên vành tai nàng, thỏ thẻ. Nàng phì cười, hơi thở y làm nàng nhột không nhìn được, tiếng cười trong vắt. Bốn năm qua, nàng luôn uống canh ngừa thai, sợ sinh con trong hạn tang cha sẽ làm người đời sau chê cười.

Nàng gõ nhẹ lên mũi y, ánh mắt tinh nghịch.

-Chàng hấp tấp làm gì, hôm nay thiệp rất mệt.

Cảnh làm mặt dỗi, dụi dụi vào cổ nàng khiến nàng nhột chết mất, tiếng cười nàng giòn tan hòa vào tiếng trống sang canh lan truyền trong màn đêm tịch mịch.

—

Từ khi Trần Quốc Tuấn sinh ra, Cảnh bắt đầu gặt gao cho người theo dõi nhất cử nhất động của Trần Liễu. Cảnh biết Liễu đang mưu tính điều gì. Mấy hôm nay Trần Thủ Độ luôn hối thúc y mau có con, sợ con trai của Liễu lớn, khó bề xoay sở. Trong triều, Trần Hoàng Chương liên tục dâng sớ xin sắc phong Liễu làm Hiến Hoàng. Nhưng y lấy cớ danh phụ chính giao cho Thượng Hoàng Trần Thừa vẫn còn đấy, chưa cần phong Hiến Hoàng mà thoái thác. Bây giờ Liễu có danh anh vua, có công có tài, có con nối dõi, rõ ràng là có thể giành lấy ngai vàng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [33] Phán Bội

Thuận Thiên đẩy cửa bước vào tấm điện của Cảnh, nàng đã mua chuộc tên thị vệ gác cửa bằng một trăm quan tiền.

Mấy năm nay Trần Liễu cùng với Trần Nguyệt cùng xây nên một gia đình, nàng tuyệt nhiên trở nên thừa thãi. Vì vậy, nàng phải chiếm lấy một thứ cho riêng mình, một ngôi vị cao hơn vương phi, một ngôi vị đảm bảo cho nàng cả đời vinh hoa phú quý.

Nàng đặt ấm trà trên tay xuống, bỏ vào một gói bột chuẩn bị sẵn. Thuận Thiên nhìn quanh rất lâu rồi mới dám hành động.

-Bệ hạ, có Hoài vương phi cầu kiến.

Cảnh ngược nhìn Thuận Thiên bê một bộ ấm tách đến, nàng hành lễ.

-Hôm nay vương phi có chuyện gì cần tìm trẫm?

-Bệ hạ, trong phủ Hoài vương có người đi xa về, dâng lên trà cổ thụ, loại trà này chỉ có ở trấn Thiên Hưng\* xa xôi. Nay ta dâng lên cho bệ hạ cùng thưởng thức.

\*Lào Cai hiện nay.

-Ồ, vương phi cứ để đấy, lát nữa ta sẽ đem qua cho hoàng hậu cùng uống.

-Bệ hạ, ta đã cho người đem đến cho hoàng hậu một ít rồi, trà này biết cách pha mới ngon, người thử dùng xem sao?

Thuận Thiên nâng một tách trà rồi hướng tới chỗ Cảnh. Cảnh e dè nhận lấy rồi uống thử. Quả thật rất ngon, rất đậm đà, cảm tưởng như có cả hơi thở của núi rừng trong nó. Y nhấp một ngụm, rồi hai ngụm, mấy chốc đã hết cạn chén trà.

Thiên Hinh mừng rỡ trong bụng, nàng cười mãn nguyện rồi đặt ấm trà xuống. Nàng đi đến bên y.

-Bệ hạ, có thể cùng đánh cờ với ta một lát có được không?

-Trẫm đang...

Vừa lúc ấy, cận vệ xô cửa chạy vào.

-Bệ hạ, có cấp báo từ châu Cổ Phúc!

Cảnh nhăn mặt, nhìn sang Thuận Thiên.

-Vương phi, để khi khác vậy.

Thuận Thiên cuống cuống nhìn Cảnh rồi nhìn tách trà. Nàng còn chưa kịp nói gì thì cung nữ đã tràn vào kéo nàng ra.

---

Hôm nay là ngày sinh của Thiên Hinh. Tiết trời cũng đã vào thu, không gian ngập mùi hạ tàn chớm thu.

Hôm nay Cảnh hứa sẽ thiết đãi nàng những món y đích thân nấu, làm nàng từ trưa đến giờ chưa ăn gì, để bụng thưởng thức món ăn của chồng.

Nhưng Cảnh về trễ hơn mọi ngày, nắng cũng đã tắt, các cung cũng đã lên đèn. Nàng tự nhiên dấy lên một nỗi bất an.

Đầu giờ Dậu, nàng nghe tiếng cửa gỗ đập mạnh vào tường.



Trần Cảnh hùng hổ bước vào, long gươm lê trên đất, gương mặt mang theo một cỗ sát khí, xung quanh y là một màn sương u tối lạnh lẽo.

Cảnh vận long bào, trước giờ y chưa từng vận long bào đến cung nàng. Một tốp binh sĩ lôi một tên thái giám vào, ném xuống sàn. Hãn co rúm vì sợ sệt. Mắt nàng tối lại, tên thái giám đó chính là mật thám cử đến từ bản doanh quân nhà Lý ở châu Cổ Phúc.

Cảnh rút long gươm cầm bên tay, kê lên cổ hãn, ánh mắt sắc lạnh vô tình.

-Nói! Nói tất cả những gì lúc này ngươi khai!

Giọng y như sấm dậy, hung tợn như hổ gầm. Hãn vội quỳ lạy liên tục, mếu máo xin tha. Cảnh siết chặt thanh gươm, gân xanh nổi trên thái dương, y nghiến răng gằn từng chữ một.

-Nói cho trẫm!

-Bệ hạ, tiểu nhân biết tội, xin bệ hạ khai ân. Tiểu nhân xin khai, nhà Lý...nhà Lý, tôn thất nhà Lý..

Thiên Hình thấy tim mình như ngừng đập, nàng cố nén hơi thở đứt đoạn, chăm chăm nhìn hãn ta. Cảnh mạnh bạo đập lên người hãn, hãn lăn ra rồi lại dập đầu.

-Ngươi nói nhanh cho trẫm!

-Bệ..bệ hạ, tôn thất nhà Lý đã họp binh...đóng ở Cổ Phúc, đã được hai vạn rồi, chỉ đợi thế nước mà xuất binh, giành lại ngai vàng.

-Vậy ngươi đến hoàng cung để làm gì?

-Bệ hạ...để...để báo cho Chiêu Thánh Hoàng hậu...

Giọng hần run lên bần bật, hần khiếp sợ Cảnh. Thiên Hình thấy lòng tức giận, hần vì có thể sợ chết mà khai ra, đây biết bao nhiêu mạng người vào đường chết, hần chẳng phải cũng họ Lý đó sao!

-Bây đâu, lôi hần ra ngoài!

Cảnh ném thanh long gươm xuống đất, thanh âm kim loại chường tai. Ánh mắt y như muốn giết người, hướng đến nàng. Một tốp binh sĩ ập vào lôi ra. Y bồi thêm.

-Đêm nay trăm xử tội hoàng hậu, cho quân lùi ra xa trăm thước!

-Tuân chỉ.

Tiếng bước chân dờn xa, cả tiếng than khóc của tên mật thám. Bây giờ trong phòng này chỉ còn có hai người, cả phạm vi một trăm thước này chỉ còn có hai người. Thiên Hình có chút sợ sệt nhìn Cảnh. Cảnh không còn là vị vua ôn nhu như ngọc nàng luôn thấy nữa. Y bây giờ là một cơn cuồng phong, một vị vua đang nổi cơn thịnh nộ. Hàng chân mày của y chau sát lại với nhau, đuôi mắt nheo lại.

Thiên Hình nhìn y, nàng không biết phải biện hộ thế nào nữa. Rõ ràng là nàng đã từng có ý nghĩa lấy lại những gì của mình. Hai người cứ bất động như thế nhìn nhau, cho đến khi Trần Cảnh bật khóc.

Thiên Hình bối rối nhìn Cảnh. Trước đến nay nàng chưa từng nhìn thấy y khóc. Nhưng hôm nay y lại khóc, đã vậy còn khóc rất thương tâm. Nàng tiến đến gần y.

-Cảnh.

Cảnh lùi lại, ánh mắt hiện rõ sự khinh thường. Nàng đau lòng nhìn đôi đồng tử màu hổ phách ngập trong nỗi thất vọng tràn lan.

-Trẫm đã tin nàng!

Trước nay y chưa từng xưng là trẫm trước mặt nàng. Cũng đủ chứng tỏ, đả kích lần này khiến y thất vọng đến nhường nào. Nhưng Thiên Hình tức giận, y dám xưng trẫm với nàng ư? Như ngày đó nàng tức giận mà xưng trẫm với y? Đó chỉ là một cái danh xưng thốt ra từ miệng thôi mà, sao lại có sức nặng to lớn đến thế.

-Chàng còn dám xưng là trẫm?

Cảnh ngậy người nhìn nàng. Đã là lúc nào rồi, nàng không những không hối lỗi mà còn dám chất vấn y.

-Sao chàng không thử hỏi, ngai vàng kia của chàng là ai đem cho?

-Ngai vàng của nhà Lý, nếu không phải mất do nhà Trần thì cũng sẽ là do một dòng họ khác lên thay thôi! Cái mà nàng gọi là nhà Lý, đã suy tàn từ tận gốc rễ rồi, nàng có hiểu không?

Nàng sững sờ nhìn y. Nàng biết, y biết, ai cũng biết, nhưng chưa ai nói với nàng thẳng thừng và tổn thương như thế. Tự nhiên Cảnh thấy chộn rộn trong lòng, cả người nóng phùng phùng. Y nhăn mặt cố kìm chế.

-Ta biết ngay mà, Trần Cảnh, họ Trần các người không biết thế nào là vô liêm sỉ phải không? Đã cướp nước rồi còn giết cả vua! Họ Trần các người mãi là kẻ bất trung, vô nhân! Ta biết người chỉ lợi dụng ta để có được ngai vàng này, người có được rồi lại muốn chiếm đoạt ta, đồ tiểu nhân!

Cảnh tức giận tóm chặt lấy hai vai nàng, nàng nhói lên rồi ra sức vùng vẫy.

-Ta chiếm đoạt nàng? Tình nghĩa vợ chồng nàng vứt đi rồi sao?

Đụng vào nàng, nhìn xương quai xanh quỵển rũ của nàng, y thấy trong người không yên, cơ thể nóng bừng.

-Vợ chồng? Ta với người bị ép buộc mới thành vợ chồng, còn không phải Trần Thủ Độ dùng quỷ kế, ta thà chết chứ không làm vợ người!

Cảnh giật run người, y đẩy nàng xuống giường rồi đè lên người nàng.

-Bỏ ta ra! Tên háo sắc!

Cảnh một tay túm lấy hai cánh tay nàng giữ trên đầu, một tay nhanh chóng cởi bỏ quần áo vốn đã mỏng manh của nàng.

-Trần Cảnh, người đúng là mặt dày!

Cảnh hai tay luồn qua quanh eo, nâng người nàng lên, y vùi mặt vào cổ nàng. Thiên Hình đau đớn thét lên, tay nàng nắm thùm thụp vào lưng Cảnh. Y để đôi môi ngao du trên ngực nàng. Bàn tay y lần xuống dưới hạ bộ, ngón tay trêu đùa nơi kín đáo nhất của nàng. Nàng cong người né tránh, y càng mạnh bạo hơn.

-Trần Cảnh, người muốn ta chết sao, ta chết cho người xem!

Nàng quả thật rất đau, rất nhục nhã.

Cảnh từ lúc nào đã một thân trần trụi áp lên da thịt nàng. Toàn thân y nóng ran, cơ bắp săn lại, cả hơi thở hỗn hển và ánh mắt mờ đục của y nữa. Thiên Hình hoảng hốt nâng mặt y lên, y lại túm lấy tay nàng ghì trên đỉnh đầu.

-Cảnh, chàng trúng xuân dược sao?

Trong mắt Cảnh dần có ý thức trở lại, Cảnh nhìn vết hôn rướm máu trên cổ nàng rồi lắc mạnh đầu. Một lúc sau, y lại gục đầu xuống hõm cổ nàng, điên cuồng cắn mút bờ vai nàng, rồi y hôn xuống, đôi môi trêu đùa nơi bầu

ngực nàng. Thiên Hình khổ sở chịu đựng, con sóng đục vọng đang trào dâng trong Cảnh, chính y cũng không ý thức được. Y mạnh mẽ tách nàng ra, một lực đẩy thân tiến sâu vào trong nàng.

Đau!

Thiên Hình cong người đau đớn, càng như lời mời gọi Cảnh. Y mạnh bạo vận động, như một con thú hoang, phát tiết bên trong nàng. Y đè lấy hai bàn tay chống cự của nàng, hôn lên đôi môi căng mọng của nàng.

-Cảnh, thiếp đau lắm.

Nước mắt nàng giàn ra. Trong cơn mê loạn, Cảnh bất chợt thấy tim mình đau nhói. Y giảm lại động tác của mình rồi cúi xuống hôn lên giọt nước mắt của nàng. Nhưng y thật sự không thể kiềm chế được, cả người y bây giờ chẳng khác gì một ngọn đuốc sống.

Cứ như vậy đến suốt đêm, bao lần Cảnh đưa nàng đến đỉnh điểm khoái lạc, bao lần đục vọng tràn bờ khiến nàng bật khóc. Cả đêm như thế, may mà một trăm thước cách Ngọc An điện không có người, nếu không cũng phải đỏ mặt xấu hổ.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [34] Tôn Thương

Cảnh chậm rãi mở mi mắt nặng trĩu, ánh sáng chói lòa làm y khẽ nheo mắt. Không gian dần hiện rõ trước mắt y, rồi y thấy cả người mình trần trụi, đau nhức, đầu y ê ẩm.

Phóng tầm mắt ra xa, Cảnh trông thấy Thiên Hình.

Nàng nằm quay lưng lại với y, trên người không có y phục, nàng giữ chiếc chăn đắp ngang ngực mình. Y nheo mắt, trên lưng nàng đầy những vết hoan ái thác loạn đêm qua, trên chiếc cổ xương xương của nàng còn có vết hôn đọng máu. Nàng nằm cách xa y, như thể không muốn chạm vào y nữa.

Y bần thần nhớ lại tất cả, mọi chuyện y đã làm với nàng đêm qua, những tổn thương kinh hoàng ấy. Y thất kinh tiến về phía nàng, khẽ gọi nàng.

Thiên Hình mở ánh mắt mờ đục, nhìn về phía xa. Cơ thể nàng không có nơi nào là không đau đớn, kể cả trái tim nàng.

Cảnh biết nàng vẫn mở mắt, y vòng tay ôm lấy nàng, đẩy nàng vào lòng mình.

-Ta xin lỗi nàng, Thiên Thiên, ta thật sự không biết mình tại sao lại trúng xuân dược, ta thật sự không cố ý làm đau nàng.

Thiên Hình không đáp, bây giờ đến nói thôi nàng cũng thấy cổ họng mình đau.

-Nàng trả lời ta được không? Ta xin nàng...

-Chàng đừng đụng vào thiếp có được không?

-Thiên Thiên..

-Làm ơn.

Tiếng nói của nàng bây giờ mong manh như bọt biển, như muôn ngàn ngọn gió đâm vào tim y. Cảnh ngoạn ngoạn rời khỏi nàng.

-Được, Thiên Thiên, nàng có chỗ nào không khỏe thì hãy...

-Chàng mau đi đi..

Thiên Hinh nhắm nghiền mắt lại. Nàng nhớ lại con người tàn bạo hôm qua, lòng liền thấy sợ hãi.

Cảnh không nói nữa, y ngậm ngùi rời khỏi giường, mặc lại viên lĩnh rồi thu dọn quần áo lẩn lóc dưới đất. Trước khi đi, y ngoái đầu nhìn nàng vùi mình trong chăn, nén tiếng thở dài rồi đi mất.

Ngự tiền thị vệ cung kính bước vào thư án, chấp tay hành lễ.

-Điều tra được gì khanh mau nói đi.

-Bệ hạ, đứng đầu kế hoạch lần này là Lý Hằng, con của một vương tử tên Lý Kiến Chung đã bị bức hại trong vụ án hai trăm tôn thất nhà Lý năm xưa. Hẳn bao lâu qua luôn nung nấu ý chí trả thù, có mấy lần sai người đến Thăng Long xin Chiêu Thánh hoàng hậu tiếp tay, trộm long ấn của vua. Nhưng hoàng hậu chần chừ rồi không làm, khiến Lý Hằng tức giận gọi người là phản tộc, tên thái giám hôm bữa ta bắt được chính là vào cung để trộm long ấn.

-Vậy còn chuyện xuân dục?

Vị ngự tiền thị vệ im bật, e dè nhìn Cảnh.

-Khanh cứ nói đi.

-Bệ hạ, khẳng định là do Hoài vương phi làm.

Cảnh thở hắt ra, vốn nghĩ là tên thích khách kia bỏ xuân dược vào trà của y để đem y rời khỏi điện Thiên An, hẳn lên vào trộm long ấn. Ai ngờ đâu lại là chị dâu.

Y thật không hiểu nổi Thuận Thiên muốn gì.

-Gọi Hoài vương phi đến đây cho trẫm.

Chưa đầy một canh giờ, Thuận Thiên đã có mặt ở điện Thiên An. Y phục nàng có phần hở hang so với quy định của một vương phi. Cảnh thở dài cho qua, y chẳng muốn dây dưa với Thuận Thiên làm gì.

Thuận Thiên ngồi xuống chiếc ghế khách trước mặt thư án, ánh mắt khê đơng đưa. Cảnh càng thêm tức giận.

-Vương phi nghe ta hỏi đây, hôm qua chị đã bỏ gì vào trà?

-Bệ hạ, ta nào bỏ gì khác ngoài những lá trà trấn Thiên Hưng.

-Tốt nhất trước mặt vua vương phi nên nói thật.

Cảnh chau mày không giễu cợt. Thuận Thiên biết mình gặp nguy rồi.

-Bệ hạ, chuyện là, ta thấy người và hoàng hậu mãi không có con nên muốn giúp một tay.

Cảnh bật cười mỉa mai.

-Từ lúc nào vương phi lại lo lắng cho ta và hoàng hậu vậy?



-Bệ hạ, ta cũng là chị ruột của hoàng hậu, dĩ nhiên là phải lo lắng.

-Vương phi càng ngày càng giống phu quân mình.

Cảnh nhếch môi cười. Càng ngày càng nói dối không biết ngượng miệng, lúc nào cũng lấy cớ vì là người nhà nên muốn tốt cho y. Thật nực cười.

-Bệ hạ, người có ý gì?

Thuận Thiên khó chịu, đừng gán ghép nàng với con người đó, nàng rất ghét.

-Từ đây về sau, ta không cho phép vương phi đến điện Thiên An nữa, vương phi hãy nhớ rõ.

Cảnh dứt khoát nói, ánh mắt sắc lạnh. Thuận Thiên vội hướng đến Cảnh cặp mắt ngấn lệ.

-Bệ hạ, ta làm điều đó chỉ vì muốn tốt cho người.

-Vương phi, dù gì thì chị cũng là chị dâu của trẫm. Để người ngoài nghe thấy thì không hay, chị về đi.

Thuận Thiên đau lòng, mỗi lần nghĩ đến vai vế chị dâu em chồng là nàng lại đau lòng biết mấy. Nàng đến gần chỗ y, hơi cúi đầu.

-Bệ hạ, chỉ vì ta yêu chàng.

Cảnh lập tức nhắm mắt nhìn nàng, rồi y nhìn ra sau nàng sợ có kẻ nghe thấy thì không hay.

-Chị dâu!

-Ngay từ hôm ở bãi đá Hải Ấp, ta đã yêu chàng.

-Chị đừng nói nữa! Lỡ có ai...

-Ta hận cuộc đời sao lại sắp xếp cho ta lấy Trần Liễu mà không phải chàng, để giờ đây ta không thể có được vị trí hoàng hậu bên cạnh chàng.

Cảnh thở dài xoa trán, y ngược mắt lên nhìn Thuận Thiên rồi lấy một hơi, nói rõ.

-Chị, dẫu người trăm có cưới là chị, trăm vẫn sẽ yêu thương Thiên Thiên, nếu có phải đổi lấy ngai vàng trăm cũng cam lòng. Vì trước nay trăm ngồi lên ngai vàng này không chỉ để bảo vệ muôn dân bách tyn, mà còn để bảo vệ Thiên Thiên. Cả đời này trăm cũng sẽ không yêu thêm ai khác, chị về đi.

Thuận Thiên vừa thấy đau, vừa thấy hận.

-Thiên Hinh có gì hơn ta, mà cả chàng và Trần Liễu đều yêu thương như bảo vật.

-Nàng không phải là nữ nhân bình thường chốn hậu cung, nàng là quân sư, là tri kỉ, là vợ của trăm.

Thuận Thiên toan nói thêm gì nữa, Cảnh đứng dậy, mệt mỏi nhìn nàng.

-Thiên Thiên không bao giờ cầu xin tình cảm của một ai cả.

Nói rồi, Cảnh rời khỏi thư án, để lại Thuận Thiên một mình trong căn phòng lạnh lẽo. Nàng đã cất công bày mưu tính kế, cuối cùng vẫn thất bại, lại bị y từ nay cấm đến điện Thiên An. Nàng ngồi phịch xuống ghế, ngược mắt nhìn theo bóng thiên tử xa dần.

---

Suốt gần hai tháng nay cung nữ không thấy Thái Tông đến điện Ngọc An, cả hoàng cung đều đồn đại Chiêu Thánh hoàng hậu thất sủng rồi.

Có ai biết được là Thiên Hinh đã sai người đến nói với Cảnh, nàng tạm thời không muốn gặp y.

Nghe tiếng mở cửa, Thiên Hình nhìn sang. Nàng đã thấy một cô gái nhỏ nhắn, gương mặt thanh tú và cặp mắt tròn. Chính là vẻ đẹp của miền núi phía Bắc, cô gái này chắc chỉ mới mười hai, mười ba tuổi.

-Em tên Liên, khấu kiến hoàng hậu.

Thấy Thiên Hình gật đầu mà không nói gì, Liên đến bên, niềm nở cười.

-Hoàng hậu, em là do hoàng thượng sai đến thay bộ hạ chăm sóc người.

-Được.

Nàng hờ hững đáp, nụ cười trôi tuột đi.

-Hoàng hậu, người với hoàng thượng cãi nhau sao?

Cô gái trẻ này lại có thể hỏi thẳng thắn như thế, khiến nàng hơi bất ngờ.

-Em nghe ai nói?

-Cả hoàng cung đều đang đồn ầm lên ạ. Ai cũng không dám đến hầu hạ người, vì sợ người thất sủng mà họa lây.

-Vậy sao em lại đến đây?

-Hoàng hậu, người cô đơn như thế, sao em nỡ bỏ người.

-Em nói như thế quen biết ta?

-Dạ, mấy hôm yến tiệc, em đều đã nhìn thấy người, người quả thật rất đẹp, tất cả cung nữ trong cung đều thâm tán thưởng người đấy ạ. Họ còn bảo chẳng trách sao người được hoàng thượng độc sủng.

-Bọn cung nữ các em thật rối việc nhỉ?

Liên chỉ cười.

-Em là người ở đâu?

-Dạ trấn Thái Nguyên.

Nàng gật gù. Con gái Thái Nguyên da dẻ rất đẹp, Liên cũng không phải là ngoại lệ.

-Hôm nay hoàng hậu có muốn đi dạo không? Nghe nói người gần hai tháng nay không rời khỏi điện, cũng ăn uống rất ít. Hoàng thượng rất lo lắng.

-Ta muốn yên tĩnh.

Nàng vẫn chưa quên được những đau đớn và tủi hờn ngày hôm đó. Nàng chưa muốn gặp lại Cảnh, dù nàng nhớ vòng tay của y quay quắt.

-Hoàng hậu cho em nói được không?

Nàng nhìn Liên rồi lệnh cho ngồi xuống đối diện.

-Hoàng hậu, hoàng thượng rất lo lắng cho người, người đã cho vời nhiều nữ y đến, người đều đuổi đi. Hoàng thượng mấy hôm nay cũng mất ngủ, lên triều thì không tập trung. Hôm nay Thái sư tâu chuyện đã phải tâu đến tận ba lần.

Thiên Hinh khẽ đau lòng. Y vì nàng mà tổn nhiều tâm tư như thế, sẽ là nguy hiểm cho chính y. Nàng sợ Trần Liễu sẽ có cơ hội đoạt quyền.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [35] Dừng Đi

Thiên Hinh ngồi trong vườn, nhìn hai chữ Thiên Thiên khắc trên bàn đá. Nàng thở dài. Cảnh cho người gửi đến nàng một lá thư nói là y đã điều tra rõ và xin lỗi vì đã đổ oan cho nàng, làm nàng bị tổn thương. Y khao khát được cùng nàng làm lại từ đầu, bỏ quên những ngày tháng tăm tối đã qua.

Nhưng quân đội Lý Hăng không thể không bị dẹp. Lý Hăng cũng nhảy sông quyên sinh rồi.

Ngược lại, bên phía Trần Liễu dường như bắt đầu manh động. Liễu nghe nàng thất sủng, mấy lần đến điện Ngọc An tìm nàng nhưng bị thị vệ ngăn lại. Liên đều báo lại với nàng. Nghe đâu y dạo này thường xuyên thất điên bát đảo phản đối Cảnh trên triều, đồng thời ra sức đả kích y về việc huyết thống đứt đoạn. Cảnh lại mất tập trung, thường xuyên phải chịu uất ức.

Nàng hiểu nàng phải giúp Cảnh, nhưng không phải là ở đây.

Liên dọn một mâm cơm ra cho nàng.

-Hoàng hậu, mấy nay em thấy sắc mặt người không tốt lắm, người không khỏe ở đâu sao?

-Ta ổn. Sao hôm nay mùi cá kho lại hăng như vậy?

Liên ngửi thử, vẫn bình thường mà.

-Hay là để em gọi nữ y đến khám cho người.

-Không cần đâu.

Thiên Hinh cầm chén cơm, nhìn lại chỗ ngồi mấy tháng trước Cảnh còn cùng nàng ăn cơm. Liên gắp một miếng rau xào vào chén nàng. Bất chợt, Thiên Hinh thấy vị\* khó chịu, rồi nàng bùm miệng chạy ra ngoài vườn. Liên thất kinh nhìn nàng rồi chạy theo. Nàng tựa vào một gốc cây, vỗ vỗ ngực mình. Liên chạy ào đến, vuốt dọc lưng nàng.

\*vị: dạ dày

-Hoàng hậu, người bị sao vậy? Người..đừng làm em sợ!

Nàng cố nuốt những khó chịu vào trong, đứng thẳng người trấn an Liên.

-Được rồi, ta không sao. Vào trong thôi.

-Người để em đi gọi ngự y được không? Người mà có bề gì...

-Được rồi, ta chỉ là ăn không đúng bữa, chắc vị bị đau. Không sao, ngày mai ăn uống đúng giờ là được.

Liên e dè nhìn nàng rồi ngoan ngoãn cúi đầu vâng lệnh, nhưng để trong bụng.

—

Cảnh đứng bật dậy, tròn mắt nhìn Thiên Hinh, nụ cười trên môi y tắt ngấm.

-Thiên Thiên, nàng muốn đi sao?

Thiên Hinh cố không nhìn Cảnh, đây là lần đầu tiên trong suốt thời gian qua, nàng chủ động đến điện Thiên An tìm Cảnh. Nhìn Cảnh oai phong trong bộ long bào, ngồi trên long ngai, nàng thấy chạnh lòng.

-Bỗng dưng nàng lại đi, hai tháng qua ta đâu có đến làm phiền nàng, ta đã làm gì sai sao?

Nàng trầm ngâm, lòng Cảnh càng như ngọn đèn trước gió.

-Nàng thực sự muốn đi sao?

-Phải.

Cảnh rời thư án chạy xuống chỗ nàng, toan chạm vào nàng nhưng nàng lại lùi lại cách xa y.

-Thiên Thiên...nàng đừng như vậy, ta biết ta sai rồi, nàng...

-Chàng để thiệp thư thả một thời gian không được sao?

Cảnh khổ tâm nhìn nàng. Đêm nào đợi nàng ngủ say, y chẳng đến ngắm nhìn nàng. Có làm thế y mới có thể chịu đựng được hai tháng trời không được nói chuyện với nàng. Nhưng nàng lại nằng nặc đòi ra đi, hỏi y làm sao chịu nổi.

-Đừng đi Thiên Thiên.

Cảnh tiến một bước đến gần nàng, ánh mắt thương tâm hướng về phía nàng, nhưng nàng lẩn tránh.

-Làm ơn.

Giọng y như tiếng gió vậy, làm lòng tê tái. Nàng cắn môi rồi thở dài. Nơi này làm nàng thấy bí bách, cảm giác mình bị giam cầm. Và lí do lớn hơn, chắc là để nàng dễ dàng ngầm điều tra được âm mưu của Liễu.

-Cảnh, ngoài điện Ngọc An, thiệp chưa từng cầu xin chàng bất kì điều gì. Lần này hãy cho thiệp được toại nguyện được không? Thiệp muốn đến chùa Bảo Quang thăm hài cốt của phụ hoàng, rồi ở đó thanh tịnh một thời gian, như thế là sai sao?

Không sai, nhưng mà xưa nay làm gì có chuyện hoàng hậu rời cung mà không có vua chứ? Lỡ như sau khi về hai người có con, danh phận đưa bé lại bị nghi ngờ.

-Thiên Thiên, nếu nàng muốn, ta sẽ dành thời gian đi với nàng...

-Không cần, thiệp tự đi được.

-Nàng nghe lời ta một lần được không?

-Lòng thiệp đã quyết, giờ Ngọ ngày mai sẽ khởi hành. Hôm nay thiệp cũng chỉ đến đây để nói lời từ biệt.

Dứt lời, Thiên Hình quay gót bỏ đi. Cảnh chạy theo ôm lấy nàng từ đằng sau. Cơ ác mộng ập về, Thiên Hình có thể cảm nhận hơi thở mạnh bạo của Cảnh hắt trên da thịt mình, nàng vùng người thoát khỏi vòng tay y, rưng rưng mắt. Cảnh bối rối nhìn nàng, rồi lo lắng định dụ dỗ ôm lấy nàng thì nàng lại hất tay y ra, ánh mắt căm ghét.

-Thiên Thiên, ta xin lỗi. Ta...

-Cáo từ.

Nàng buông câu nói dứt khoát rồi chạy ào đi mất. Cảnh ngây ngốc nhìn theo nàng, rồi giáng thật mạnh nắm đấm lên cột. Nàng hận y, rõ ràng là hận y đến thấu xương. Nàng thà rời bỏ vinh hoa phú quý chứ nhất định không chịu ở bên y.

---

Chiều nay Trần Thị Dung lần đầu đến điện Ngọc An thăm con gái với danh nghĩa Linh Từ Quốc mẫu. Bà chần chừ ở ngoài cửa một lúc lâu rồi mới đẩy cửa bước vào.

Sáng nay, cũng là lần đầu tiên Cảnh đến tìm bà để nhờ vả.



Thiên Hình ngồi bên bệ cửa sổ xếp những quyển sách, thấy bà liền tròn mắt kinh ngạc. Một lúc sau nàng quay sang Liên ra hiệu châm trà mời bà. Trần Thị Dung ngồi xuống bàn, nhìn Thiên Hình. Nàng vẫn điềm nhiên xếp sách, dửng dưng không quan tâm đến sự xuất hiện của bà trong điện này.

-Sao hoàng hậu không đến sống ở điện Trường Xuân, hoàng hậu mà lại ở tấm điện nhỏ thế này.

Nàng nhếch đôi môi bé nhỏ cười mỉa mai. Chẳng lẽ nàng phải nói nàng không muốn ở đó vì Trần Thị Dung từng sống ở đó?

-Ta quen ở đây.

Bà thờ dài nhìn nàng.

-Mấy hôm nay hoàng hậu ngủ không ngon sao?

-Ta ổn.

-Thiên Hình...

-Hôm nay quốc mẫu đến gặp ta có chuyện gì?

Nàng ngược đôi mắt lạnh lẽo nhìn bà.

-Thiên Hình, ta biết con hận ta, nhưng mà con có thể nghe ta nói một lần được không?

-Hoàng thượng đã đến nhờ quốc mẫu khuyên ta?

-Ta đến khuyên con với tư cách một người mẹ.

Thiên Hình bật cười lạnh.

-Còn chưa mãn tang chồng đã vội tái giá, quốc mẫu muốn ta nghe lời người với tư cách một người mẹ thế nào đây?

-Thiên Hinh!

-Quốc mẫu về đi.

-Hôm nay ta muốn nói chuyện với con cho rõ!

-Ta rất mệt.

-Ta muốn con hiểu rõ, chuyện ta với Thủ Độ...

-Ta không muốn nghe!

Thiên Hinh đứng bật dậy, trân trân nhìn Trần Thị Dung. Bà sững người.

-Nếu như phụ hoàng biết được quốc mẫu tái giá, chắc chắn sẽ ở trên suối vàng chúc phúc cho người, còn ta thì không!

-Thiên Hinh, con...

-Đừng gọi ta như vậy, ta cảm thấy rất kính sợ.

-Con đâu sao cũng là do ta sinh ra, ta có trách nhiệm phải khuyên bảo con ở lại hoàng cung. Hoàng thượng là một người đàn ông tốt, chưa từng để con chịu thiệt thòi, con còn muốn sao nữa?

-Không phải là chuyện mà Quốc mẫu có thể giải quyết được.

-Vậy được, ta nói cho con nghe, hoàng hậu trước giờ muốn xuất cung, hoặc là đã bị phế, hoặc là vua đã băng hà. Con biết mình không được lựa chọn mà!

Thiên Hinh im bật. Nàng quay đi, mắt dán lên những quyển sách trên bệ cửa sổ. Nàng không phải hận Cảnh, nàng chỉ ám ảnh cảm giác đau đớn đêm hôm đó, nàng lại muốn đích thân điều tra Liễu, nàng muốn tự do.

-Tiễn quốc mẫu về.

Trần Thị Dung bất lực nhìn đứa con gái bướng bỉnh rời khỏi phòng, mang theo cả sự u ám lạnh lẽo. Bà tuy một lòng muốn nhà Trần lên ngôi, nhưng vẫn muốn hai đứa con mình được sống. Vì thế mà bà mới nhờ Trần Thủ Độ sắp xếp cho Thuận Thiên và Thiên Hình lấy người họ Trần.

Bà đâu mong Thiên Hình nhìn thấu, chỉ mong nàng chịu an phận trong cung, sống cuộc đời êm đềm.

Vậy mà đứa con này lại nhất định đòi tìm đến rắc rối.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [36] Hạnh Phúc Trong Tôn Thương

Sáng nay Trần Thị Dung lại đến điện Ngọc An. Bà biết mình không có tí ảnh hưởng đến Thiên Hình, nhưng chí ít bà đã cố khuyên ngăn nàng.

Thiên Hình nhìn bà đứng đưng rồi quay đi xếp đồ dùng của mình vào tráp.

-Quốc mẫu lại đến đây làm gì?

-Hôm qua ta đến thăm, thấy con hay ôm bụng, hỏi cung nữ thì hay con thường khó chịu trong người. Ngoài chùa không có người chăm sóc, con đem theo những gói thuốc này đi.

Thiên Hình bỗng thấy lòng chua chát.

-Bấy lâu qua quốc mẫu chẳng đối xử với ta tốt như bây giờ, chẳng lẽ lần này có kẻ đờ ta ngoài cung?

-Sao con lại nói như thế!

-Cảm ơn lòng tốt của quốc mẫu. Ta xin nhận.

Trần Thị Dung hơi bất ngờ. Từ lâu lắm rồi bà không cảm nhận được tình cảm của Thiên Hình. Hôm nay nàng lại mở miệng nói cảm ơn bà.

Bất chợt, Thiên Hình bụm miệng, cổ họng nàng cố nén cơn buồn nôn truyền đến từ dưới bụng. Nàng chạy ào vào trong. Trần Thị Dung thất kinh nhìn nàng.

-Thiên Hinh, con làm sao thế?

Liên từ trong chạy ra, cúi đầu thưa.

-Dạ bẩm quốc mẫu, hoàng hậu nói trong người không khỏe, xin người về trước, hẹn ngày gặp lại.

-Nó rõ ràng là không khỏe, sao không gọi ngự y đến chẩn bệnh?

-Quốc mẫu, nô tì cũng đã khuyên hoàng hậu nhiều lần nhưng người không nghe, cứ bảo do ăn uống không đúng cử nên vị đau.

Trần Thị Dung chau mày nhìn Liên, ánh mắt có gì bí ẩn.

-Đau vị?

-Dạ.

-Người, dạo này hoàng hậu có phải hay khó tiêu, suốt ngày mệt mỏi, lại kén ăn?

-Dạ, đều đúng, sao quốc mẫu biết ạ?

-Hoàng hậu bị thế bao lâu rồi?

-Đã hơn tuần nay rồi ạ.

Trần Thị Dung lập tức quay người rời khỏi điện Ngọc An. Bà vừa đi vừa mừng rỡ. Cuối cùng cũng có cách để Trần Cảnh giữ Thiên Hinh lại rồi.

---

Đã là đầu giờ Ngọ. Thiên Hinh bần thần đứng lại nhìn Ngọc An điện. Cảnh không đến, âu cũng là chuyện tốt. Nàng thở dài. Hình như nàng thấy đau lòng.

Đoàn kiệu lững thững đi đến được Hoàng môn đã bị một tiếng hô hào chặn lại. Một thị vệ cưỡi ngựa lao đến chặn đầu đoàn kiệu, cúi đầu chào Thiên Hinh rồi nhìn ra sau.

Tự nhiên Thiên Hinh cảm thấy trong lòng mình rất mừng rỡ. Nàng đã mong y sẽ giữ nàng lại, nàng thực sự không nỡ xa y, nhưng cũng không nỡ nhìn y gặp nguy hiểm từ chính anh trai của mình.

Cảnh điên cuồng lao về phía nàng, bất chấp ánh mắt của bao kẻ xung quanh mà bẻ thốc nàng lên. Tất cả binh sĩ và cung nữ khắp một trăm thước đều dập đầu sát đất không dám nhìn.

Thiên Hinh thất kinh nhìn y, sao y có thể bế nàng giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Nàng càng vùng vẫy, y càng ôm chặt lấy người nàng, ánh mắt cương nghị.

-Hoàng hậu hồi điện Thiên An.

Nàng tròn mắt nhìn y ra lệnh. Công sức nàng chuẩn bị, y không thể cứ tước đi là tước đi như thế!

-Bỏ thiếp xuống! Hoàng thượng!

-Về điện rồi nói.

Ánh mắt cương quyết của Cảnh làm nàng giật mình. Y đang rất tức giận, nàng cảm nhận được sự kìm nén trong y.

Đến điện Thiên An, cung nữ đều lui hết. Cảnh đặt nàng xuống trường kỷ, lạnh lùng đứng dậy đi ra xa.

-Chàng lôi thiếp đến đây làm gì?

-Thái y!

Một viên thái y vội chạy vào, cúi thấp đầu đến chỗ Cảnh rồi đến chỗ nàng. Ông cẩn thận kê tay nàng lên chiếc gối nhỏ, bắt mạch cho nàng. Mất lâu sau, ông ta vẫn kĩ lưỡng kiểm tra lại nhiều lần rồi mới chắc chắn đến chỗ Cảnh, vừa cúi đầu vừa cười.

Thiên Hinh chau mày nhìn ông ta rời đi rồi nhìn bóng lưng cao vợi vợi của Cảnh.

-Nàng được phép đi.

Tự nhiên Thiên Hinh thấy lòng mình hụt hẫng. Y chấp nhận cho nàng đi? Y không cần nàng nữa sao?

Cảnh vẫn chấp tay sau lưng, một thân long bào tiêu sái. Một lát sau, y xoay người tiến gần đến nàng, cúi xuống sát mặt nàng, chống tay lên trường kỷ, đẩy nàng lọt thỏm trong lòng y. Nàng hơi ngả người ra sau để tránh, bối rối nhìn ánh mắt lạnh lùng của y.

-Nhưng con của chúng ta thì không.

Thiên Hinh sững sờ nhìn Cảnh. Đôi môi của nàng cố bật ra một câu cảm thán nhưng mãi không thành lời. Ánh mắt của Cảnh dần trở nên ôn nhu, lại kèm nụ cười ấm áp nhìn nàng.

-Cảnh?

-Chúng ta sắp làm cha mẹ rồi.

Tự nhiên nàng thấy mắt mình rơm rớm nước. Nụ cười không ngăn được bật ra thành tiếng. Nàng vòng tay ôm lấy Cảnh, vui mình trong lòng y.

Cảnh hạnh phúc vòng tay qua eo bế nàng lên xoay một vòng. Thiên Hinh níu chặt lấy cổ y, mắt nhắm nghiền ướt đẫm. Rồi y ngồi xuống, đặt nàng ngồi lên đùi.

-Nàng mang thai rồi mà sao vẫn nhẹ như thế? Ta phải nuôi nàng cho béo tốt, để con của chúng ta thật khỏe mạnh.

-Lỡ như không phải con trai, thiếp sẽ làm chàng thất vọng mất.

-Con trai là con của ta, con gái thì không phải à? Chỉ cần là con của nàng sinh ra, ta đều yêu thương.

Nàng vùi vào lòng y, quên hết những tổn thương mà nàng đã chịu đựng. Bây giờ đây cảm giác có một sinh linh mỗi giây đều lớn lên trong bụng mình, và Cảnh là người đã đem điều kì diệu đó đến, nàng không thể ngăn mình khao khát được ở bên y.

-Nàng đừng bỏ ta đi nhé.

Cảnh vuốt dọc mái tóc dài của nàng, khẽ nói bên tai nàng. Trong giọng nói có chút run run. Nàng dụi đầu vào ngực y, gật đầu.

-Không đi nữa.

-Vì sao lúc trước nàng nhất mực rời đi?

Thiên Hình ngửa đầu nhìn Cảnh, nàng khẽ thở dài.

-Mấy hôm nay nghe cung nữ bàn tán xôn xao, chàng lơ là chính sự, Trần Liễu lấy cớ làm càn. Thiếp rất lo lắng. Định lần này rời khỏi cung lén điều tra âm mưu của Trần Liễu.

-Nàng ngoan ngoãn ở trong cung đi, những chuyện tranh quyền đoạt vị này từ đây cứ để cho ta.

Cảnh sủng nịnh ôm lấy nàng, nàng bưng bình ôm lấy gương mặt y.

-Không, chàng ở trong cung, mọi sự đều bị theo dõi, chỉ cần thiếp ra khỏi cung, thiếp sẽ dễ dàng điều tra được.



-Nàng làm sao mà điều tra được?

-Thiếp vẫn còn những vị trung thần, những bầy hữu tốt ở ngoài cung, năm xưa nhà Lý sụp đổ, họ từ quan, nhưng vẫn có thể giúp được.

Cảnh hơi dè dặt nhìn nàng, rồi quay đi. Thiên Hình chợt thấy chạnh lòng.

-Không lẽ chàng không tin thiếp?

-Tất nhiên là ta tin nàng.

-Chàng vẫn còn nghi ngờ thiếp từ việc cầu kết với Lý Hằng?

-Không, Thiên Thiên.

Cảnh gục đầu lên vai nàng, lòng y lại dấy lên sự tội lỗi. Ánh mắt ai oán của nàng sáng hôm ấy lại ập về.

-Ta xin lỗi, ta luôn hành động lỗ mãng, chưa gì đã nổi giận rồi trút giận lên nàng. Ngày hôm đó còn là ngày sinh nhật nàng.

Thiên Hình cười rồi nhịp nhịp bàn tay vỗ về trên lưng Cảnh.

-Ngốc quá, nếu không có ngày hôm ấy, có khi bây giờ thiếp đã lên đường đi mà chàng chẳng có lí do nào để giữ thiếp ở lại.

Cảnh trên vai nàng khẽ mỉm cười, y càng ôm nàng chặt hơn.

-Nếu không có Linh Từ quốc mẫu đến báo cho ta, chẳng phải đã để nàng chịu khổ rồi sao?

Thiên Hình sững sờ. Là Trần Thị Dung đã đến báo cho Cảnh. Nàng cười lạnh. Dấu sao bà cũng là mẹ của nàng, cũng từng mang thai, có khi chỉ liếc một cái đã biết rồi. Hình như đây là điều tốt đẹp đầu tiên mà nàng cảm nhận được từ Trần Thị Dung, lần đầu tiên nàng thật tâm cảm ơn bà.

---

Trong cung báo Chiêu Thánh hoàng hậu có hi, đập tan mọi tin đồn thất sủng. Kẻ không vui nhất có lẽ chính là Thuận Thiên.

Nàng bực tức cắt trụ hàng hoa trong vườn. Cung nữ theo hầu cũng e dè sợ hãi.

Vợ chồng đồng lòng, kẻ hoang mang tiếp theo không ai khác là Trần Liễu.

-Vương gia, chuyện đã đến nước này, ta chẳng phải nên sớm lập mưu khởi binh?

-Còn chưa biết trong bụng hoàng hậu là trai hay gái, hành động lúc này lỡ như bút dây động rừng, sau này khó có đường lui.

Trần Hoàng Chương gật gù rồi nhìn những vị quan khác trong phòng. Ai cũng đều đang lao đao lo sợ. Lần này mà Chiêu Thánh hoàng hậu sinh hoàng tử, chắc chắn Thái Tông sẽ phong làm Hoàng thái tử, không cần bàn cãi. Như vậy giang sơn coi như chắc trong tay Thái Tông rồi.

-Hoài vương, tính trước tính sau, vẫn là nên thủ tiêu đứa con trong bụng Chiêu Thánh hoàng hậu.

Liễu nhếch mày nhìn vị quan đó, lòng rối bời. Ngày y biết Thiên Hình mang trong người giọt máu của kẻ khác, y đã điên lên tức giận. Đâu đó là cháu ruột của y!

-Bây giờ Thái Tông bảo vệ đứa bé đó hết mực, làm sao mà thủ tiêu?

-Vương gia, đứa bé vẫn còn chưa sinh ra, càng có nhiều cách.

Trần Hoàng Chương suy nghĩ một hồi lâu mới tâu ra kế. Liễu nghi hoặc nhìn ông ta, lòng hơi lo lắng. Các quan thần khác đều gật gù đồng tình, quá

là có lí. Liễu cuối cùng cũng chấp thuận, y nheo mắt nhìn Trần Hoàng Chương.

-Không làm hại đến hoàng hậu chứ?

Trần Hoàng Chương lộ rõ vẻ không hài lòng. Ông ta quay sang mời những vị quan kia rời khỏi trước. Liễu cũng khó hiểu cho họ về. Căn phòng kín còn lại hai người. Trần Hoàng Chương mới hạ giọng.

-Vương gia cho phép ta hỏi một điều.

-Thái phó cứ nói.

-Chẳng lẽ, vương gia có tình cảm với hoàng hậu?

Liễu hơi chau mày.

-Sao ông hỏi thế?

-Hết lần này đến lần khác, vương gia đều phải chắc chắn việc đó không gây nguy hiểm cho hoàng hậu rồi mới tiến hành. Mấy tuần trước người còn liều lĩnh xông đến điện Ngọc An đòi gặp hoàng hậu, người có biết người làm vậy vô cùng bất lợi cho ta không?

Liễu im bật đi. Suy cho cùng, nàng là lí do lớn nhất làm y muốn tạo phản, y muốn có được nàng.

-Vương gia, ta muốn vương gia rõ một điều. Con đường vương gia đang đi vô cùng nguy hiểm, là con đường đảo chính cướp ngôi vua. Người không nên có bất kì tình cảm nào ngăn cản mình thực hiện mục tiêu đó.

-Vậy ý ông là, kế hoạch lần này sẽ khiến hoàng hậu gặp nguy hiểm?

-Phải. Nếu không, vương gia mới chính là người gặp nguy hiểm.

Liều hiểu rõ những nguy hiểm mà Trần Hoàng Chương nói. Y thở dài.  
Chỉ việc yêu nàng thôi đã là nguy hiểm rồi.

Được, đã phóng lao phải theo lao.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [37] Hoàng Thái Tử Ra Đời

Tiết Càn Ninh, Quý Ty, Thiên Ứng Chính Bình năm thứ 2, 1233.

Cảnh tức tốc rời điện Thiên An vừa thiết triều xong, chạy như bay về phía điện Ngọc An.

-Đã bao lâu rồi?

-Bấm bệ hạ, đã hơn một canh giờ rồi.

Cảnh lại càng chạy nhanh hơn. Vị công công già khổ sở đuổi theo.

Cảnh sợ mình lỡ mất khoảnh khắc đưa con đầu lòng của nàng và y cất tiếng khóc chào đời.

Cảnh vừa đến nơi, đã thấy nữ y chạy vào chạy ra liên tục, bên trong còn truyền đến tiếng rên đau đớn của nàng. Cảnh đau lòng toan xông cửa vào thì cận vệ và ngự y đã ra sức giữ lấy.

Liên mếu máo.

-Bệ hạ, người không thể vào được đâu, phi tần sinh nở, vua không thể vào!

-Ai nói nàng là phi tần? Nàng là hoàng hậu! Hoàng hậu của trăm trăm không thể vào thăm nàng sao?

-Bệ hạ, bây giờ hoàng hậu đang sinh khó, xin người đừng vào, để nữ y tập trung đỡ cho hoàng hậu.

-Sinh khó? Sao lại sinh khó? Thảo nào đã lâu vậy rồi! Người tránh ra cho trẫm.

Ngự tiền thi vệ vừa đến, thất kinh nhìn ngự y cận vệ ra sức ngăn Cảnh. Y vội chạy đến khuyu gối tâu.

-Bệ hạ, cung nghiêm ngàn đời đều có luật như vậy, người hà tất phải làm loạn cung quy để kẻ dưới chê cười?

-Trẫm mặc kệ!

-Bệ hạ, xin người đừng làm manh động đến hoàng hậu.

Từ bên trong truyền đến tiếng hét thất thanh của Thiên Hinh. Mắt Cảnh bây giờ ngật trong những sợi dây máu chẳng chặt.

Y vừa chạm tay đến cửa.

Một tiếng khóc trẻ con cất lên, làm cả không gian như nín thở. Tất cả đều sững người, những cánh tay đang giữ lấy Cảnh cũng buông ra.

Rồi nụ cười ngật tràn và tiếng cười mừng rờ vang đi, ai nấy đều vái lạy ông trời đã bảo bọc cho hai mẹ con họ.

Cảnh thần thờ nhìn cánh cửa trước mắt. Bây giờ không ai ngăn y nữa, nhưng sao y không nhấc chân lên nổi. Đằng sau cánh cửa này là vợ y, con y.

Nhưng rồi phía trong truyền đến một tiếng bước chân dồn dập làm Cảnh nheo mắt. Cánh cửa mở toang ra trước mắt y. Vị nữ y thấy thiên tử ngay trước mắt thì thất kinh lùi lại mấy bước rồi quỳ xuống, ánh mắt đỏ hoe. Cảnh tự nhiên thấy tim mình như ngừng đập.

-Sao vậy? Người mau nói.

-Bệ hạ, hoàng hậu....hoàng hậu băng huyết rồi, tình hình đang rất nguy kịch.

Cảnh thấy như bị một luồng sấm sét đánh thẳng vào người, đôi chân y tê dại đi. Ngự tiền thị vệ hốt hoảng đỡ lấy y.

-Bệ hạ!

Cảnh lao vào trong, bắt gặp nàng đang nằm trên giường, cung nữ hồi hả bê những thau nước trong suốt vào, rồi cũng sợ hãi bê những thau nước đầy máu tươi ra. Trong lòng y dấy lên nỗi sợ mất mát. Y lao đến chỗ nàng, nắm lấy bàn tay nàng.

-Thiên Thiên, nàng ổn chứ?

Thiên Hinh nằm trên gối, tóc chắt cao, những lọn tóc mai bết dính trên trán. Ánh mắt nàng đục ngầu, nước mắt giàn ra chảy xuống tai. Đôi môi nàng bị cắn đến bật máu. Nàng không còn tỉnh táo nữa, tay nàng trong tay Cảnh cũng buông lơi.

-Nàng nhìn ta đi, Thiên Thiên.

Cảnh cố nén cơn hoảng loạn trong lòng, cố nén sự run rẩy trong giọng nói. Y nhìn nữ y hồi hả lau máu dưới thân nàng.

Thiên Hinh hướng đôi mắt đờ đẫn nhìn Cảnh. Nàng mỉm cười rồi cố siết bàn tay.

-Sinh con đau thật đấy.

Giọng nàng yếu ớt cất lên. Cảnh gục lên tay nàng, cố kìm lại những giọt nước mắt. Y ngửa mặt, cố gượng gạo một nụ cười.

-Nàng làm rất tốt. Ta rất biết ơn nàng.

Thiên Hình vụt tay khỏi Cảnh, đưa lên gõ lên sống mũi y. Nhẹ như không vậy.

-Ngốc ạ, biết ơn gì chứ.

-Nàng nghe ta nói, nàng phải cố lên, hãy cố giữ tinh táo. Con của chúng ta sẽ lớn lên mạnh khỏe, nàng sẽ tự hào lắm, vì thế hãy cố lên, hoàng hậu của ta.

-Thiếp mệt quá.

Cảnh bất an nhìn đôi mắt dần nhắm lại của nàng, y sợ hãi nắm lấy bàn tay dần lạnh đi của nàng.

-Không, Thiên Thiên, làm ơn, nàng hãy nói chuyện với ta đi.

Nàng nặng nhọc mở mi mắt, chống lại bóng đêm đang muốn bao trùm lấy nàng.

-Con đâu?

Nữ y nghe gọi, liền bế đứa bé đã được tắm sạch, bọc trong long côn.

-Bệ hạ, là hoàng tử.

Cảnh đón lấy con, mỉm cười đặt xuống cạnh Thiên Hình, vuốt ve gương mặt bé xíu.

-Không.

Thiên Hình khẽ đưa mắt nhìn y khó hiểu. Cảnh trìu mến nhìn con trai rồi nhìn nàng.

-Là Hoàng thái tử!



Đến chiều thì Thiên Hình qua cơn nguy kịch. Thái y viện được một phen kinh hoàng.

Cảnh lập tức sắc phong con trai làm Hoàng Thái tử, đặt tên là Trần Trịnh.

Thượng hoàng Trần Thừa nghe xong thì vui mừng khôn xiết. Còn đích thân đến thăm cháu trai dù đã quá yếu rồi.

Phe phái của Liễu càng thấp thỏm hơn, khi mà kế hoạch không những không có kết quả, mà đứa bé sinh ra lại là con trai, được phong Hoàng thái tử trước cả đặt tên.

Cảnh cùng Thiên Hình ngồi trên chiếc giường con bên bệ cửa sổ. Y ôm lấy nàng, để nàng gối trên ngực y. Nàng thở từng hơi yếu ớt, cổ giương mắt nhìn ra ngoài sân.

-Nàng ngồi ở đây mãi nhiễm lạnh mất, vào trong thôi.

Cảnh toan trở mình, Thiên Hình đã ôm chặt lấy y.

-Sao thế?

-Sáng nay thiệp đã rất sợ.

Cảnh đưa tay đập chặn lên kín cổ nàng.

-Nàng không sao nữa rồi.

-Không phải thiệp sợ chết.

Nàng ngập ngừng, ánh mắt vẫn nhìn đâu đâu, tay vẫn ôm chặt y. Cảnh khẽ cười xoa đầu nàng.

-Thiếp sợ mình không được gặp chàng nữa.

Ít khi nàng thổ lộ với Cảnh như thế. Chắc hẳn sáng nay nàng thật sự đã trải qua một trận thập tử nhất sinh.

-Được rồi, nàng và con vẫn mẹ tròn con vuông. Ta xin lỗi vì không thể san bớt nỗi đau ấy với nàng.

-Không cần đâu.

Nàng khẽ siết mạnh vòng tay, càng làm y thấy nàng như con mèo nhỏ mềm mại trong lòng mình.

-Đau lắm, để mình thiệp chịu được rồi.

Chưa bao giờ Cảnh thấy mình hạnh phúc như bây giờ. Nàng và y cười nhau có thể là sắp đặt. Nhưng nàng và y thật lòng yêu nhau, điều đó không ai có thể chối cãi.

-Ta đọc sách thấy, nữ nhân sau khi sinh đều dễ trầm cảm, nàng đừng lo, có ta đây rồi, cuộc sống cứ để ta gánh vác cho nàng, nàng cứ yên tâm dưỡng bệnh, nhé.

Nàng ngược đôi mắt long lanh nhìn y, đáy mắt ánh lên niềm hạnh phúc. Y gõ nhẹ lên sống mũi nàng, mỉm cười như nắng.

-Mới đó đã cảm động rồi sao?

Nàng cười, câu nói này Cảnh đã từng nói với nàng vào lần đầu tiên gặp gỡ. Y đánh nhau với bọn công tử bắt nạt nàng, tay bị thương, máu chảy như mưa. Y nắm dây cương ngựa mà thấm đở cả, nàng nhìn. Y đã nhoén miệng cười mê hoặc: "Mới đó đã cảm động rồi sao?"

-Cảnh, thiệp đã biết chàng được mười một năm rồi.

Cảnh nhìn ra xa, mười một năm mà bao sự đổi dời, thay triều đổi đại. Còn nhớ lần đầu gặp, y cảm mến nàng nhưng đã không nghĩ mười một năm

sau nàng lại sinh con cho y.

-Phù Vân đã gửi đến một lá thư chúc mừng nàng.

Thiên Hình tròn mắt. Nàng mới sinh lúc sáng, núi Yên Tử đến Kinh thành lại đâu phải ngày một ngày hai?

-Đó là Phù Vân mà, nàng bất ngờ làm gì?

Cảnh phì cười nhìn gương mặt ngây ngô của nàng. Đó chẳng phải là quốc sư sao? Có điều gì mà Phù Vân chẳng biết.

-Hắn nói, nàng hãy chăm sóc tốt cho Trịnh, thằng bé mang mệnh thiên tử.

Nàng cười hạnh phúc nhìn y, rồi nàng ngả người xuống vòng tay ấm áp.

-Được vậy thì tốt quá.

Cảnh nhìn xuống nàng. Một lúc sau thì hơi thần thờ.

Phù Vân từng nói, có đến hai đứa con do Thiên Hình sinh ra mang mệnh thiên tử, thế là thế nào?

Lập tức trong đầu y hiện ra những cơn ác mộng, y lắc đầu rồi trầm ngâm nhìn ra xa.

Dẫu có thế nào, y nhất định để con của y và nàng lên ngôi, cùng nàng ngắm nhìn con trưởng thành và trở thành thiên tử.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [38] Món Quà Vô Giá

Hôm nay hoàng cung yến tiệc linh đình, mừng đầy tháng của Hoàng thái tử. Tôn thất khắp kinh thành đổ về dự yến, dâng tặng những món quà quý giá cho thái tử cũng như hoàng hậu.

Lần này hoàng hậu sinh thái tử, triều thần dị nghị mười phần cũng tự động nín thinh hết tám chín phần. Cảnh chẳng mất công dẹp loạn.

Thượng hoàng đến dự yến, tôn thất đều đến kính rượu. Nhưng ai cũng lắc đầu, nhìn Trần Thừa yếu thế này, chắc chẳng qua nổi năm sau.

Trần Thủ Độ đến trước chỗ Thiên Hình và Cảnh, cúi đầu rồi nâng cốc.

-Thần xin chúc mừng bệ hạ, xin chúc mừng hoàng hậu đã sinh được thái tử. Có được thái tử, đất nước ta có được vững bền.

Thiên Hình nâng cốc.

-Cảm ơn lòng tốt của Thái sư, mời.

Mấy năm qua, Thiên Hình cũng dần thấy rõ công lao to lớn của Trần Thủ Độ đối với nhà Trần. Thuở đầu lên nắm ngôi, chắc chắn Cảnh không căng đáng nổi, may mà có Trần Thủ Độ lo việc binh, Nguyễn Nộn chết cũng là lúc thiên hạ thái bình, giang sơn quy về một mối, mà công trạng lớn nhất là Trần Thủ Độ.

Nàng khê thở dài. Trần Thủ Độ có thể là hung thần đối với nhà họ Lý, nhưng lại là phúc thần đối với nhà Trần. Ông ta đã có bao cơ hội giữ ngai

báu kia cho riêng mình, nhưng ông vẫn một lòng phò trợ Cảnh lên ngôi, giữ giang sơn này.

Cảnh cũng nâng cốc. Đợi Thủ Độ đi rồi mới nhìn sang Thiên Hình.

-Thật ra cái tên Trịnh của con là do chú Độ đặt cho.

Nàng nhìn Cảnh, gật nhẹ đầu.

Cũng tốt, chứng tỏ ông ta công nhận Trịnh là cháu của mình, sẽ phò tá Trịnh lên ngôi.

Trần Liễu cũng được mời, nhưng ngồi cách xa long ý. Y giương ánh mắt thù oán nhìn Thiên Hình mỉm cười bên cạnh Cảnh. Thuận Thiên cũng lên nhìn lên cao. Nàng bực dọc. Nếu không có tên thị vệ dùng một cái xuất hiện ngay lúc ấy, người sinh con cho Cảnh là nàng chứ không phải Thiên Hình.

Nàng nhìn Cảnh bảo bọc Thiên Hình như vậy, ấm áp nhìn Thiên Hình như vậy. Lòng cũng nhói đau lắm chứ. Liễu quay sang nàng, cười lạnh.

-Đau lòng à?

-Anh thì không đau chắc?

Nàng chua chát nói, càng thêm xát muối vào lòng Liễu. Y im bật, cầm cốc rượu lên uống một hơi.

Yến tiệc đến đêm, thái tử cũng được nhũ mẫu bồng về điện Chính Nghi rồi. Thượng hoàng cũng đã về từ lâu.

Thiên Hình đã bắt đầu đỏ mặt, hơi men làm nàng ngà ngà say. Cảnh chụp lấy cốc rượu trong tay nàng.

-Nàng say rồi.

-Thiếp say sao? Lúc trước thiếp còn uống nhiều hơn vậy nữa kìa!

Lúc trước nàng làm vua, uống để tiếp đón quần thần sứ giả không phải là ít, tửu lượng cũng không tồi. Nhưng giờ nàng mới sinh, sức khỏe cũng đâu được như trước.

Cảnh phát long cõn đứng dậy, ngược nhìn quan thần tôn thất.

-Trẫm thấy mệt, trẫm đưa hoàng hậu về điện nghỉ trước. Các khanh cứ tiếp tục dự yến.

Nói rồi, Cảnh quay sang vòng tay Thiên Hình qua cổ mình rồi bế nàng lên trước bao con mắt ngỡ ngàng của quan khách. Thuận Thiên cắn răng nhìn Cảnh ôn nhu ôm lấy người Thiên Hình, để Thiên Hình dựa vào ngực y.

Tất cả mọi người đều đứng vội dậy.

-Chúng thần cung tiễn bệ hạ, cung tiễn hoàng hậu.

Liều nheo mắt nhìn Cảnh, rồi lo lắng nhìn nàng chệnh choáng say, mặt đã đỏ bừng. Y tức mình ngồi xuống, rượu uống vào cứ như nước lã vậy.

—

Cảnh đặt nàng xuống giường, kê gối lên cổ nàng. Nàng nắm lấy ống tay áo y không rời.

-Nàng định dụ dỗ ta đấy à?

Liên mở cửa vào, bê một chậu nước ấm.

-Bệ hạ, nô tì đến rửa mặt thay y phục cho hoàng hậu rồi người...

-Người cứ để đấy đi, để trẫm làm.

Liên đỏ mặt nhìn Thiên Hình say bí tỉ nằm trên giường, tay nắm chặt tay áo Cảnh. Nàng cúi đầu vâng lệnh đặt chậu nước lên chiếc bàn con trên đầu nằm rồi ngoan ngoãn lui ra.

-À, người nói với Trưởng quản công công, đêm nay trẫm ở lại điện Ngọc An.

-Vâng thưa bệ hạ.

Liên hí hửng nhìn Thiên Hình rồi đóng cửa lại. Quay sang hai cung nữ hai bên cửa.

-Đi thôi, đêm nay hoàng thượng ở lại đây.

Cảnh nhẹ nhàng mở bàn tay nàng ra rồi gỡ lược cài tóc, đó chính là chiếc lược bạc y tặng nàng hôm y trả nợ nàng buổi lễ thành thân. Mái tóc nàng buông xuống mềm mại. Cảnh đến bên chậu nước, vắt khăn. Y vuốt những lọn tóc trước trán rồi lau mặt cho nàng. Nước ấm càng làm mặt nàng ửng hồng, càng làm tim y đập loạn xạ.

Nàng vốn chẳng trang điểm, lau đi da cũng vẫn trắng hồng như thế, đôi môi vẫn hồng tươi như thế.

-Vẻ mặt đáng yêu lúc ngủ này của nàng, cả đời chỉ được để mình ta thấy thôi, có biết không hả?

Y cũng đến, vốc nước rửa mặt cho trôi men say, cởi bỏ long bào nặng nề.

-Thiên Thiên, ngồi dậy cởi phượng bào ra đã.

Cảnh dựng nàng dậy, nàng dường như đã tỉnh táo hơn.

-Chàng để thiếp ngủ đi, chàng đâu phải Trịnh, đừng quấy nữa.

Cảnh phì cười nhìn nàng, mỗi lần say nàng đều đáng yêu như vậy. Y gỡ đai lưng ra rồi cởi phượng bào xuống, để lộ đôi bờ vai trắng nõn của nàng. Còn chưa kịp định thần khỏi những suy nghĩ lệch lạc, Thiên Hình đã chồm tới ôm lấy cổ y, ngực của nàng chạm vào người y khiến y thấy tê tái.

-Nàng rõ ràng là đang dụ dỗ ta.

Thiên Hình đẩy y ra, kéo mặt y sát mặt nàng.

-Dụ dỗ chàng thì đã sao?

-Sau này nàng say ta không để nàng đi lung tung được.

Cảnh toan đứng dậy treo phượng bào của nàng lên giá thì nàng đã giữ lấy mặt y, đặt lên môi y một nụ hôn chësh choáng men say. Đầu lưỡi nàng tiến vào nghịch ngợm trong miệng y, trêu đùa lưỡi y. Thì ra Thiên Hình say lại có thể nồng nhiệt đến thế. Cảnh phì cười rồi ngừng lại, lưỡi nàng vẫn quấn quýt bờ môi y. Cảnh ghé sát nàng, giọng nói ma mị.

-Vậy là hoàng hậu muốn bị ăn thịt sao?

Nàng bật cười. Y gõ nhẹ lên sống mũi nàng, ánh mắt có phần xót xa.

-Thấy nàng sinh con ta rất đau, nàng kề cận nguy hiểm ta càng đau hơn, vì thế ta không dám...

Cảnh chỉ muốn cùng nàng có con, đâu nghĩ nàng sẽ đau đớn nhường ấy. Bây giờ có Trịnh rồi, Trịnh lại mang mệnh thiên tử, y đâu cần bắt nàng chịu đau đớn nữa làm gì.

-Cảnh...

Giọng nàng trong cơn say càng mê hoặc. Cảnh nhìn ánh mắt cảm động của nàng rồi khẽ vuốt ve mái tóc mềm như mây của nàng.



-Được sinh con cho chàng là điều hạnh phúc nhất thiếp từng làm. Thiếp đã sống hai mươi lăm năm trong bóng tối, Trịnh và chàng chính là những tia sáng đã cứu lấy thiếp.

-Nàng không cần phải chịu khổ nữa đâu. Ta có Trịnh là đã mãn nguyện rồi.

-Nhưng triều thần có mãn nguyện không?

Cảnh im bật nhìn nàng, đôi đồng tử màu hổ phách tối lại.

-Cảnh, điều làm thiếp đau đớn hơn đó là phải trơ mắt nhìn chàng bị đả kích mà chẳng giúp được gì.

Cảnh cảm động nhìn nàng bé nhỏ trong vòng tay y. Người con gái này sao có thể kiên cường đến thế, đau đến chết đi sống lại, vẫn muốn vì y mà chịu đựng.

-Lấy được nàng là do ta đã tu chín kiếp. Cảm ơn ông trời đã để nàng ở bên ta.

Thiên Hinh dụi đầu vào lòng Cảnh. Y ôm lấy người nàng, vuốt dọc tấm lưng trần của nàng. Chiếc yếm đỏ bắc ngang cổ, che đi cảnh xuân phơi phới đang tê dại chạm vào ngực y.

-Nàng biết không, ta đã tin Trịnh chính là món quà vô giá mà đức Phật ban cho chúng ta. Ta có Trịnh vào ngày sinh nhật nàng, nàng lại sinh Trịnh vào ngày sinh nhật ta.

Thiên Hinh hạnh phúc cười. Nàng chưa bao giờ hạnh phúc như thế trong đời. Ân oán diệt tộc thì có liên quan gì đến y và nàng, ngoài kia tranh đấu thì có liên quan gì đến y và nàng. Nàng chỉ mong niềm hạnh phúc hôm nay đừng trôi đi mất, đừng gieo cho nàng hạt giống niềm vui để rồi đem đến cho nàng một bầu trời bão tố.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [39] Bác Của Thái Tử

Trần Thị Dung nhiều lần đến tìm Thuận Thiên trò chuyện. Bà thường khuyên Thuận Thiên sớm lấy được tình cảm của Liễu, rồi đường đường chính chính sinh ra một đứa con của mình. Chứ bây giờ Thuận Thiên giống như người dưng nước lã trong cái phủ Hoài vương này.

-Con không muốn!

-Cái con bé này, con không muốn thì muốn sống cô độc à?

-Mẹ, con chỉ yêu Cảnh.

Trần Thị Dung hoảng hồn nhìn đứa con gái của mình hôm nay to gan dám gọi tên húy của vua.

-Con! Con dám!

-Sao không dám, con yêu chàng, con có tư cách.

-Con đừng để Liễu nghe thấy.

-Anh ta đều biết cả!

Trần Thị Dung càng sửng sờ. Hóa ra đây chính là lí do khiến Liễu và Thuận Thiên sống với nhau nhiều năm vậy rồi mà vẫn không may may có tình cảm.

-Con biết là hoàng thượng rất yêu Thiên Hinh, con có cơ hội sao? Lo mà giữ chồng của con đi kìa.

Thuận Thiên buồn bực chạy đến ngồi sát cạnh bà, ngả đầu lên vai bà.

-Mẹ, hay là mẹ tìm cách để con nhập cung làm phi.

Bà hốt hoảng đẩy con gái ra, trân trân nhìn nàng.

-Con điên à? Con là chị dâu của hoàng thượng đấy.

-Mẹ! Đến lượt mẹ cũng nói thế.

-Vì sự thật chính là như thế!

Bà trở mắt nhìn Thuận Thiên ửng ngạnh. Chẳng lẽ tình yêu nàng dành cho Cảnh đã đến mức quên cả tôn ti trật tự thế này?

-Thuận Thiên, trước ta và dượng Độ con lấy nhau, dượng đã thỏa hiệp với hoàng thượng, sẽ không bắt ép hoàng thượng lập phi nếu người không muốn.

Thuận Thiên bực dọc ngồi thẳng lại.

-Thì mẹ khiến Thiên Hinh rời khỏi vị trí mẫu nghi đó là được rồi!

-Thuận Thiên!

-Nó trước giờ đâu có coi mẹ ra gì đâu! Mẹ việc gì phải bảo vệ cho nó.

-Em gái con bây giờ là mẫu nghi thiên hạ, là mẹ của Hoàng thái tử. Con nghĩ con có điểm nào hơn Thiên Hinh mà đòi thế chỗ nó?

-Mẹ!

Thuận Thiên bực tức đứng phắt dậy, vung vẩy đi ra xa. Biết bao lần nàng đã tự hỏi câu đó. Luận nhan sắc, nàng chắc chắn không thua Thiên Hinh, luận cầm kỳ thi họa, nàng ăn đứt Thiên Hinh.

-Nó chỉ hơn con được tài trị quốc, tài ăn nói, cầm kỳ thi họa con đều hơn xa nó!

-Đấy!

Trần Thị Dung đặt tách trà xuống rồi đứng dậy đi lại chỗ nàg đứng. Bà nhìn nàg rồi lắc đầu.

-Thứ đế vương cần là một người hiểu mình, một người có thể san sẻ gánh nặng giang sơn. Thiên Hinh lại từng là vua, nghiệm nhiên cùng hoàng thượng trở thành tri kỉ. Giữa hai đứa nó không có một phân kẻ hở, con muốn xen vào là xen vào sao?

Cảnh cũng đã từng nói y hết...

-Được rồi, em gái con sinh con, con cũng nên đến thăm cháu một lần, sẵn lấy chút hên, có khi về lại được Liễu yêu thương, sinh con đàn cháu đống.

Thuận Thiên hừ lạnh rồi bỏ vào trong. Trần Thị Dung khổ sở lắc đầu. Chỉ tại từ nhỏ Lý Huệ Tông đã luôn yêu thương Thiên Hinh, khiến Thuận Thiên luôn đố kị, lòng đố kị theo nàg lớn dần, đến tận ngày hôm nay.

---

Cảnh nhìn trưởng quan ngự y già quỳ dưới đất dập đầu liên tục. Y chạy xuống nâng ông lên rồi ban ngồi.

-Có chuyện gì cứ bình tĩnh nói, không cần phải sợ.

-Bệ hạ, là hạ thần có tội.

-Được rồi, khanh cứ nói đi.

-Bệ hạ, Chiêu Thánh hoàng hậu trong lúc mang long thai sức khỏe đã giảm dần, lúc sinh mới bị băng huyết. Thần cho người kiểm lại thuốc sắc

cho hoàng hậu mới thấy, có một lượng nhỏ mã tiền, lấy từ hạt cây mã tiền, lâu dần sẽ khiến sức đề kháng yếu đi, suy nhược khó cứu.

Cảnh thất kinh nhìn viên ngự y, chân loạng choạng lùi ra sau. Thảo nào gần lúc sinh nàng luôn yếu ớt, sinh xong rồi nhưng vẫn ngày càng yếu. Y nói vọng qua trường quản công công.

-Cho ngừng ngay thuốc bổ mà hoàng hậu đang dùng!

Ông ta vội tuân lệnh chạy đi. Cảnh nhìn sang ngự tiền thị vệ.

-Lập tức cho bắt giam hết tất cả những kẻ có liên quan đến việc sắc thuốc cho hoàng hậu, điều tra rõ!

-Vâng thưa bệ hạ.

Cảnh cúi xuống nhìn viên ngự y già. Y thở dài.

-Khanh có nghĩ ra được là kẻ nào muốn hãm hại hoàng hậu không?

-Bệ hạ, hạ thần ngu muội không biết. Nhưng rất có thể đó là những kẻ không muốn hoàng thái tử được sinh ra. Vì khi thuốc này thai phụ uống vào, đứa trẻ trong bụng sẽ vô cùng yếu ớt.

-Một lũ ác độc!

Cảnh siết chặt bàn tay. Muốn đấu với y thì cứ nhắm vào y, sao phải hãm hại vợ con y. Thiên Hình mà biết, sẽ đau lòng đến mức nào!

Thuận Thiên đến điện Chính Nghi, ngó vào trong đã thấy cung nữ đứng hầu im lìm.

Nàng tự nhiên đi vào, hỏi một cung nữ.

-Thái tử có trong đó không?

-Bẩm vương phi, thái tử đang ngủ ạ.

Nàng gật đầu.

-Ta vào ngắm thái tử một lát sẽ đi.

Cung nữ đó e dè nhìn nàng rồi cũng đồng ý. Thuận Thiên bước vào căn phòng ấm cúng, ngập hương thơm nhẹ nhàng.

Nàng đi đến bên chiếc nôi bằng mây, bên trong lót đệm êm ái. Đứa bé mở mắt nhìn nàng. Thuận Thiên khẽ cảm thán. Nàng đã từng thấy ba đứa con của Trần Nguyệt nhưng chưa đứa bé nào đáng yêu như thằng nhóc vừa đây tháng này. Nó có đôi mắt sâu và chiếc mũi thẳng tắp của Cảnh, đôi môi cong cong của Thiên Hình. Khiến cho nó lúc cười lại càng khiến nàng tức giận.

-Lẽ ra con đã phải là con của ta.

Thuận Thiên ngấu nghiến nhìn Trần Trịnh, tay khẽ chạm vào gương mặt kháu khỉnh nhỏ xíu.

-Đừng cười nữa, con khiến ta tức giận đấy.

Đứa bé vô tư nở nụ cười, đôi môi cong lên càng giống Thiên Hình như đúc. Thuận Thiên khẽ lướt bàn tay mình trên đôi môi bé xíu.

-Ta nghe nói chiếc ghế mẫu nghi của mẫu hậu con đang ngồi rất vững nhờ con nhỉ?

Nàng khuyu xuống bên chiếc nôi, kê mặt sát bên Trần Trịnh.

-Xem con kìa, sinh ra chỉ để làm bệ đỡ quyền lực cho kẻ khác. Mẹ con cũng nhờ con mà được làm hoàng hậu lâu hơn một chút rồi. Nhưng mà quan trọng là, ta cũng muốn làm hoàng hậu.

Nàng đưa tay xuống chiếc cổ bé nhỏ của Trịnh, ánh mắt lạnh lẽo. Thằng bé vẫn cười tươi, bàn tay bé nhỏ huơ tới huơ lui. Thật ra Thuận Thiên chưa từng có con, nàng thấy những đứa trẻ này cũng rất chạnh lòng, nó đáng yêu như vậy, tiếc thay lại là vật ngang đường nàng.

-Ta thật ra không muốn làm hại con đâu, nhưng mà con lại khiến ta thấy không vui, có trách sao con lại quá giống mẹ của con đi. Vả lại, để con sống, ta không thể ở cạnh cha của con được. Con thà cứ ở trên trời đợi một thời gian đi, để ta và cha con lấy nhau rồi xuống đầu thai làm con chúng ta đâu muộn. Cứ hấp tấp muốn đầu thai sớm làm gì để vô tình trở thành cái gai trong mắt của khối người chứ?

Nàng nghiêng răng nhìn bàn tay mình trên cổ đứa trẻ. Thật sự nàng có gan hạ xuân dục, nhưng không có gan giết người. Tay nàng run lẩy bẩy, hàm răng cũng nghiến chặt với nhau rồi, nhưng không cách nào ra tay. Sinh linh trước mặt nàng chỉ là một đứa trẻ tay không tắc sắt, lại đáng yêu như vậy, thật nàng không nỡ, cũng không dám.

Cuối cùng nàng thu tay, ánh mắt sắc lạnh.

-Ta không ra tay, thì ta để ông trời ra tay. Đến lúc đó cha mẹ người sẽ không thể kết tội ta!

Nàng đi đến bên cửa sổ, mở toang cửa.

Bên ngoài trời đang mưa phùn, cơn gió lạnh theo đó ùa vào phòng. Căn phòng ấm cúng ngập mùi thơm bỗng dưng trở nên lạnh giá. Thuận Thiên cười lạnh rồi đến bên chiếc nôi, khẽ nói chiếc long cốn quấn quanh người thái tử, rồi kéo hở cổ viên lĩnh.

Cung nữ thấy nàng bước ra, vội cúi đầu chào.

-Thái tử thức được một chốc lại ngủ rồi. Đừng vào làm phiền thái tử.

-Vâng thưa vương phi.

-Nhũ mẫu đâu?

-Dạ đến thái y viện sắc thuốc bổ cho thái tử ạ.

Nàng lấy ra một tờ giấy.

-Khi nào nhũ mẫu về, đưa tờ thang thuốc này cho bà ta, bảo đây là thuốc Linh Từ quốc mẫu căn dặn sắc cho. Nhớ dặn bà ta phải đem ngay đến thái y viện hỏi ngự y rồi sắc thuốc.

-Vâng ạ.

Thuận Thiên rời khỏi điện Chính Nghi. Nàng hơi ngoái đầu lại nhìn rồi nuốt vào trong sự sợ hãi, đi mất.

Cơn mưa này quả là lạnh giá.



# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [40] Yếu Mệnh

Thiên Hình nhìn Cảnh đưa thìa thuốc đến trước môi y rồi thổi nhẹ. Trên trán Cảnh còn vương lại một vệt lọ than lấm lem. Nàng đưa tay lên mặt y rồi lau đi.

-Chàng việc gì phải cực khổ như vậy, vua sao có thể đích thân xuống bếp sắc thuốc chứ?

Cảnh phì cười rồi dứt thìa thuốc cho nàng. Y sợ lại có kẻ hãm hại nàng mất. Mấy chục ngự y cung nữ lo thuốc than cho nàng đều bị bắt, nhưng đều không biết ai đã làm chuyện đó. Y cũng chẳng thể không bằng không chứng giết hết được. đành giao lại cho ngự tiền thị vệ điều tra.

-Thiên Thiên, lát nữa chúng ta cùng đến thăm con nhé.

Thiên Hình mừng rỡ gật đầu. Mấy hôm nay nàng bị cảm, sợ lây cho con trai nên không dám đến gặp con. Hôm nay bệnh tình cũng thuyên giảm rồi, chắc ngự y cũng đã cho phép.

Bất chợt, Liên từ ngoài xô cửa chạy vào, mặt cắt không còn giọt máu.

-Bệ hạ, hoàng hậu, không hay rồi. Thái tử...thái tử ốm rồi!

Cảnh trợn trừng mắt nhìn Liên. Chén thuốc trong tay cũng rơi xuống đất, vỡ nát.

Cảnh và Thiên Hình lao đến điện Chính Nghi. Hai người thất kinh nhìn ngự y cung nữ hồi hải chạy loạn, nét mặt ai cũng sợ sệt vô cùng. Thấy Cảnh

đến, lập tức cả điện đang tán loạn quỳ rạp xuống.

-Khấu kiến bệ hạ, hoàng hậu.

-Các người còn không mau đứng lên. Nói nhanh, thái tử ra sao rồi?

Vị trưởng quan ngự y già khúm núm thưa.

-Bệ hạ, thái tử nhiễm gió lạnh, e là viêm phế\* rồi.

\*phế: phổi

-Nhiễm gió lạnh? Thái tử luôn ở trong phòng kín, lấy đâu ra gió lạnh!  
Thật hoang đường!

Cảnh giật run người, quay sang nhũ mẫu mà gào lên. Vị nhũ mẫu kia sợ hãi nhìn Cảnh bằng cặp mắt mê lương, lắc mạnh đầu, miệng lắp bắp mãi không bật ra được lời nào cả. Thiên Hinh giữ Cảnh lại, nàng nhìn y lắc đầu.

-Bệ hạ, chúng ta vào xem con sao đã.

Cảnh phát tay nhìn nhũ mẫu quỳ rạp dưới đất, toàn thân run lẩy bẩy. Y đẩy cửa bước vào điện, lòng thấp thỏm không yên.

Đến phòng, Thiên Hinh chạy ào đến bên chiếc nôi mây, nắm lấy bàn tay bé nhỏ im lìm của Trịnh.

-Con trai, mẹ đến rồi đây. Không sao cả, mẹ đây.

Nàng đau lòng nhìn gương mặt tái mét của con, dầu đã được quấn trong ba bốn lớp chăn bông vẫn không làm đứa trẻ ngừng run rẩy.

-Cảnh, con sốt cao quá!

Nàng cố nén sự lo sợ, cố nén nước mắt ngược lên nhìn Cảnh. Cảnh nhìn con trai, lòng y như thắt lại. Con trai y mới hôm qua còn là một đứa trẻ

kháu khinh hồng hào...

-Trịnh à, con phải cố lên, phải cố lên. Đừng để ai có thể cướp đi quyền được sống của con, con còn phải làm vua.

Ngự y từ cao đến thấp đều quỳ xuống trước cửa phòng, dập đầu sát đất. Cảnh chạy ra, gào lên như con thú dữ bị thương.

-Các người quỳ ở đó làm gì? Còn không cứu Thái tử?

-Bệ hạ, chúng thần đã cho Thái tử uống thuốc hạ sốt, bây giờ cũng chẳng thể làm được gì hơn nữa thưa bệ hạ.

-Ý người là trăm phải ngồi nhìn con trai mình chờ chết có phải không?

-Bệ hạ! Chúng thần vô năng, xin bệ hạ trách phạt!

Thiên Hinh thần thờ rồi ngã khuỵu bên nôi. Nàng bế Trịnh rồi ngồi lên giường. Ánh mắt nàng tối đi, nàng ôm con rồi khẽ đung đưa, bàn tay nhịp nhịp trên lưng con.

-Con trai, có phải con trách ta, sinh con ra rồi lại đau ốm liên miên không thể ở bên con, không thể hát ru con như bao người mẹ khác. Là ta sai rồi, con đừng trách ta có được không?

Đứa trẻ mở đôi mắt lơ lơ nhìn nàng, rồi nó cố mỉm cười với nàng. Thiên Hinh rơi một giọt nước mắt lên gương mặt bé bỏng của nó. Nàng vội lau đi.

-Mẹ xin lỗi, làm con sợ rồi. Con xem, cha của con đang cố tìm cách chữa bệnh cho con đấy. Ở hoàng cung này ngự y tài giỏi không thiếu, con đừng lo, rồi con sẽ lớn lên khỏe mạnh.

Cảnh nâng viên trưởng quan ngự y lên, nhìn ông bằng ánh mắt khổ đau.

-Hãy nói trầm nghe, khanh có cách cứu thái tử mà đúng không? Trước giờ trầm luôn tin khanh là ngự y tài giỏi nhất Đại Việt này. Hãy giúp trầm cứu thái tử có được không?

Viên ngự y bật khóc, ôm lấy cánh tay của Cảnh rồi cúi gằm mặt.

-Bệ hạ, bây giờ ta chỉ có thể phó mặc cho ý trời, thần không thể làm được gì hơn. Thái tử vốn đã yếu ớt, lại nhiễm gió lâu như vậy, thần không dám nói trước điều gì.

Cảnh thất thần nhìn viên ngự y lão thành. Y hơi loạng choạng lùi về sau. Ngự tiền thị vệ đi lại đỡ lấy y.

-Bệ hạ, người là vị vua anh minh, chắc hẳn ông trời không bạc đãi người.

Cảnh gật gù rồi nhìn vào trong phòng.

-Làm sao mà thái tử có thể nhiễm gió lạnh được, mau nói.

Nhũ mẫu mếu máo nhìn Cảnh rồi vái lạy liên tục.

-Bệ hạ, là lỗi của nô tì. Nô tì thấy thái tử đã ngủ nên tranh thủ đi sắc thuốc. Lúc về không hiểu sao lại thấy cửa sổ phòng mở toang. Là nô tì có tội thưa bệ hạ.

-Người còn dám nói? Ngự y đã dặn kỹ không được để phòng thái tử lạnh, người chán sống rồi sao?

-Bệ hạ, thực sự nô tì bị oan, nô tì không hiểu sao phòng thái tử lại mở cửa như thế, nô tì thật sự không biết, bệ hạ!

-Đủ rồi! Ngự tiền thị vệ, đem bà ta đi điều tra cho rõ!

Thiên Hình giữ chặt con trong lòng, người khẽ đong đưa.

-Không sao đâu con đừng sợ, cha của con không phải lúc nào cũng nóng tính như vậy đâu. Bình thường cha con rất hiền.

Nàng lại rơi nước mắt nhìn Trần Trịnh cười tươi, bàn tay bé nhỏ cố với lên mặt nàng. Cảnh đóng cửa lại, ngồi xuống bên hai mẹ con. Y đưa ngón tay để con nắm lấy. Bàn tay Trịnh bé nhỏ cuốn lấy ngón tay y, đôi mắt cười híp lại. Cảnh gượng gạo cười rồi nhẹ nhàng vuốt dọc gò má con.

-Con trai của cha thật đáng yêu, cha tin chắc con sẽ trở thành một vị vua khỏe mạnh, thông minh.

Cảnh ấm áp nhìn Thiên Hình rồi đưa tay lau những giọt nước mắt giàn giụa trên mặt nàng.

-Con phải nhanh khỏe lại để giành súng ái của mẹ con chứ.

Thiên Hình bật cười trong nước mắt, ánh mắt lấp lánh nhìn Cảnh rồi nhìn con. Gia đình nàng đã cố gắng dựng nên, xin trời cao có mắt, đừng cướp đi của nàng đứa con này.

Hơi ấm từ bàn tay Cảnh truyền đến Trịnh. Thăng bé ngáp rồi thiếp đi trong vòng tay Thiên Hình. Nàng không dám rời con nửa bước, cứ ôm lấy con đến vai mỏi nhừ. Nàng vẫn nhất mực đợi khi cơn sốt hạ xuống, sắc hồng ẩn hiện trở lại trên gương mặt con trai.

Bây giờ nàng chẳng cầu con trai có thể làm thái tử, làm vua. Nàng chỉ muốn con nàng được sống, được khỏe mạnh mà lớn lên, bình bình an an mà thôi.

Sáng hôm sau, thái tử qua cơn nguy kịch. Là ông trời đã rủ lòng thương, che chở cho hoàng thái tử. Cảnh liền đại xá thiên hạ, cho xây chùa làm phước.

Nhưng Hoàng thái tử Trần Trịnh không qua được hết mùa mưa năm đó.

Mùa thu, Thiên Ứng Chí Bình năm thứ hai, 1233.

Hoàng Thái tử Trịnh mất.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [41] Thương Tâm

Cảnh ngồi trong thiên điện tối om, bên cạnh là hai vò rượu đã cạn khô. Y trông ra ngoài cửa, ánh mắt thê lương âm đạm.

Tiết trời vào thu lạnh đến tê tái, nhưng không sao lạnh bằng lòng y.

Con trai y chết rồi. Nó chỉ là một đứa trẻ còn chưa được nửa tuổi. Nó chỉ là một đứa trẻ tay không tấc sắt, con người kia sao có thể dã man như vậy?

Ngự tiền thị vệ đã điều tra ra, là Thuận Thiên đến điện Chính Nghi cuối cùng. Cũng chính Thuận Thiên bắt nhũ mẫu đến Thái y viện sắc thêm thuốc. Nếu không nhũ mẫu đã kịp thời phát hiện ra.

Cái ngày y biết được sự thật, Trần Thủ Độ cũng ở đấy. Ông ta điềm nhiên nhìn Cảnh nổi cơn thịnh nộ, ánh mắt chỉ thoáng buồn.

-Dẫu sao Thuận Thiên cũng là người nhà họ Lý, không thể giết nữa, khéo làm lòng dân trách cứ. Mà bệ hạ chẳng thấu sao? Thuận Thiên là vợ của Trần Liễu, Liễu manh tâm làm loạn, ắt sẽ vin vào cơ đó mà nổi lên, ta vẫn chưa nghĩ kế trấn áp.

-Làm loạn thì đã sao? Lòng dân thì đã sao? Con trai của trẫm chết oan như vậy? Chẳng lẽ trẫm không thể làm gì?

-Bệ hạ, trên ngai vàng, không có nhãn tâm nào là không có, người còn trẻ, còn có thể chịu được thương tâm thì hãy chịu đựng. Đến lúc nào đó mới thấy những nhãn nhện ở hiện tại có thể giúp ta có được quyền lực trong tương lai, đến lúc đó trả thù cũng chưa muộn.

Cảnh bật khóc.

Thiên Hình đứng ở hậu đình nhìn Cảnh ngồi trên long ngai cao cao tại thượng.

Nhưng Cảnh lại rất thảm thương, y khóc như một đứa trẻ.

Đây là lần thứ hai nàng thấy y khóc.

Trần Thủ Độ vẫn trầm ngâm, gương mặt không hé lấy một tia cảm xúc. Ông nhìn thấy Thiên Hình liền cúi đầu rời đi.

Thiên Hình chậm rãi bước lên long ngai. Nàng đẩy Cảnh ngã vào lòng mình. Cảnh ôm lấy nàng, khóc thương tâm. Nàng gục trên đầu y, giữ lấy đôi vai đang run lên không ngừng của y. Đôi mắt nàng nhòe đi nhưng vẫn cố không tuôn ra những giọt nước mắt.

-Là ta có lỗi, ta có lỗi với hai mẹ con nàng. Thiên Thiên, ta xin lỗi nàng. Ta bất tài, ta làm vua làm gì chứ, ngay cả con mình cũng bảo vệ không xong.

Nàng không biết nói gì hơn nữa, nàng muốn y đừng đau khổ sao? Y sẽ hết đau khổ nếu nàng nói vậy sao? Không, nàng sẽ để y khóc. Nỗi đau chỉ hết đi khi nó không còn gì để đau được nữa.

-Ta càng không thể đòi lại công bằng cho con trai ta, Trần Liễu thì sao chứ? Anh ấy muốn làm phản thì sao chứ? Ta giết anh ấy, con chúng ta có sống lại được không?

-Cảnh...

-Thuận Thiên nữa, sao chị ấy phải làm như vậy? Sao chị ấy có thể nhẫn tâm như vậy, Trịnh là cháu ruột của chị ấy cơ mà!

Nghe nhắc đến tên con, lòng Thiên Hình quặn thắt.



-Cảnh, đừng nói nữa.

-Thiên Thiên, ta không cam tâm...

-Thuận Thiên là chị của thiếp, Trần Liễu là anh của chàng. Trị tội họ cả chàng và thiếp đều sẽ rất đau lòng.

Huống chi lại không có cặp mắt nào nhìn thấy Thuận Thiên mở cửa sổ.

Không có bằng chứng là điều đáng sợ nhất trên đời.

Mấy tuần sau khi Trịnh mất, Cảnh nhận được lá thư chia buồn của Phù Vân. Y khuyên Cảnh đừng quá đau lòng, đứa trẻ này mang mệnh thiên tử, nhưng lại là con rồng có đầu không có đuôi, ắt hiểu là yếu mệnh. Nếu hôm nay không chết, mai này làm vua cũng không được bao lâu. Ấy thế mới có chuyện đứa con thứ hai của Thiên Hình cũng mang mệnh thiên tử.

Tang thương nối tiếp tang thương.

Trần Thừa vốn quá vui mừng khi biết Trần Trịnh ra đời, lại vô cùng kì vọng vào đứa cháu trai này. Ai ngờ đâu...

Sau khi hay tin Trịnh mất, ông ngã bệnh rồi không dậy được nữa.

Giáp Ngọ, Thiên Ứng Chính Bình năm thứ 3, 1234.

Mùa xuân, tháng giêng, ngày 18, thượng hoàng băng ở cung Phụ Thiên, thọ 51 tuổi. Sử phong làm Trần Thái Tổ.

Cảnh từ ngày mất con rồi lại mất cha. Mẹ y cũng mất bốn năm trước. Thế là giờ đây, Cảnh trở thành người cô độc. Y chỉ còn Thiên Hình.

Thiên Hình hiểu, nàng sớm tối đến điện Thiên An chăm sóc Cảnh, cố giúp y giải quyết việc nước việc dân. Nhiều đêm nàng khuyên Cảnh ngủ

sớm rồi âm thầm thức khuya phê chuẩn hết tấu chương để sáng mai Cảnh thiết triều. Nàng càng ngày càng gầy đi, làm Cảnh đau lòng lắm.

Đêm nay vẫn như thường lệ, Thiên Hình đến điện Thiên An. Cảnh đến bên chỗ nàng rồi ngồi cạnh, gục lên vai nàng.

-Ta thấy mình thật bất tài.

Thiên Hình dịu dàng ôm lấy y, ánh mắt ôn nhu.

-Thiếp là người nhà của chàng, đây là việc thiếp nên làm.

Cảnh nhìn nàng, lòng cồn cào dậy sóng. Y thấy biết ơn nàng, trước giờ đều biết ơn nàng.

-Ta chỉ còn mỗi mình nàng.

Giọng nói của Cảnh rất thương tâm, rất cô độc. Nàng ôm lấy gương mặt đã tiêu tụy đi nhiều của y.

-Thiếp và chàng đều đơn độc. Nhưng hơn hết, chúng ta có nhau. Chàng đừng mãi đau buồn, hãy đứng lên làm lại từ đầu, có được không?

Cảnh nhìn quàng thâm trên mắt nàng. Y càng tự trách bản thân mình hơn. Nếu đã không thể làm nàng vui thì chí ít cũng đừng làm gánh nặng cho nàng. Y phải tự phê chuẩn lấy tấu chương, phải tự đứng dậy.

-Chàng đã luôn bảo vệ thiếp, đã đến lúc thiếp báo đáp chàng.

Nàng dịu dàng hôn lên trán Cảnh, khóe mắt hơi ươn ướt. Thiên Hình là nữ nhân mạnh mẽ nhất mà Cảnh từng gặp trong cả cuộc đời này. Không có đả kích nào có thể quật ngã được nàng. Nàng sai rồi, trước đây y chưa từng làm được gì cho nàng cả, chỉ toàn là dựa vào nàng thôi.

-Ta thật may mắn vì đã lấy được nàng.

-Chàng biết thiệp sẽ luôn ở bên chàng mà.

Cảnh trầm ngâm. Trịnh mất cũng là lúc nỗi lo người thừa kế lại dấy lên trong lòng Cảnh. Đã có lúc Cảnh nghĩ, hay là y bỏ hết, đưa ngai vàng cho Liễu, dẫn Thiên Hình đi thật xa. Nhưng mà y lập tức bác bỏ ngay. Giang sơn này sao có thể để vào tay kẻ lòng dạ nham hiểm như Liễu chứ. Và lại, Liễu yêu Thiên Hình như vậy, sẽ để y dẫn nàng cao chạy xa bay sao?

Thiên Hình nhẹ nhàng đẩy y nằm xuống trường kỷ rồi phủ lên người y. Cảnh bối rối ôm lấy eo nàng.

-Nàng nhẹ đi nhiều quá.

Thiên Hình cúi xuống hôn lên môi Cảnh.

-Chúng ta có thêm một đứa con nữa nhé.

Cảnh ngỡ ngàng nhìn nàng. Bấy lâu qua nàng phê chuẩn tấu chương, chắc đã thấy những điều đau lòng mà triều thần đã tâu rồi. Quần thần muốn y lập phi.

-Thiên Thiên...

-Chúng ta đâu có sự lựa chọn.

Cảnh nhìn ánh mắt khổ tâm của nàng. Nàng hy sinh nhiều quá. Y nhìn nữ nhân phía trên người mình, nhỏ bé nhưng lại mạnh mẽ đến nhường nào. Nàng chưa từng quên nỗi đau đớn thể xác khi sinh con, lại càng không thể quên nỗi đau trong tâm hồn khi mất con. Làm sao y có thể nhẫn tâm...Và lại, Trần Thừa cũng mới mất.

Cảnh vòng tay siết chặt lấy nàng, y cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi của nàng thấm trên ngực y. Nàng rõ ràng là không thể chịu nổi.

-Thiên Thiên, nếu không muốn nàng không cần phải cố. Trần Cảnh ta vẫn còn đủ sức bảo vệ cho nàng. Hãy đợi đến lúc nàng thực sự khỏe mạnh, nhé.

Nàng trong lòng y gật đầu rất khẽ.

Năm tháng còn dài phía trước, cuộc đời đâu chỉ vì chút đau thương mà dừng lại.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [42] Luân Thường Đạo Lý

Trần Thủ Độ lo lắng nhìn ra ngoài vườn.

Trần Thừa mất cũng đã ba năm rồi. Thiên Hinh và Cảnh vẫn chưa chịu sinh thêm đứa nữa. Dầu ông không phải là ghét bỏ gì Thiên Hinh nhưng vẫn phải thừa nhận, nàng đang làm lung lay ngôi vị của Cảnh.

Ông đi đến chỗ Trần Thị Dung đang ngồi, nén tiếng thở dài thườn thượt.

-Mình đã đến gặp Chiêu Thánh chưa?

-Mình đến rồi, nó có bảo là người không khỏe. Nên việc nó sinh con, chắc là chưa đâu...

-Chần chừ cái gì nữa chứ, phe phái Trần Liễu đang loay hoay tìm cơ khởi binh kia kìa.

-Cũng đừng ép nó, nó cũng vừa mới mất đi con trai.

-Vừa mất? Thái tử mất đã bốn năm rồi.

Trần Thị Dung thở dài. Nhắc đến Trần Trịnh, bà không khỏi đau lòng.

-Thiên Hinh từ dạo đó sức khỏe đã không tốt rồi. Hoàng thượng sợ nó sinh con lại băng huyết nên không dám để nó mạo hiểm.

-Vậ thì người mạo hiểm chính là hoàng thượng!

Trần Thủ Độ tức giận đập mạnh tay xuống bàn.

-Có bao nhiêu đó đã khuyu ngã? Đúng là!

-Chứ mình có kể gì?

Trong đáy mắt Thủ Độ lóe lên tia sáng, nhưng ông hơi ngập ngừng.

-Có phải mình nói, Thuận Thiên có ý với Cảnh?

Trần Thị Dung tá hỏa nhìn chồng. Đừng nói là ông cũng có những ý tưởng điên rồ như Thuận Thiên?

-Nó cũng từng năn nỉ mình đưa nó vào cung làm hoàng hậu, có đúng không?

-Mình?

-Nếu nó đã không phản đối chuyện trái luân thường đạo lý này thì chỉ cần lo về phía hoàng thượng thôi.

-Mình, Thiên Hình vẫn còn đang làm hoàng hậu, sao có thể? Hay là ta để Thuận Thiên làm phi thôi?

-Năm xưa lập kế ước với hoàng thượng, sẽ không ép người lập phi, mình không nhớ à?

-Nhưng...

-Ta hứa không ép người lập phi, đâu hứa không ép người phế hoàng hậu?

Trần Thị Dung hơi sợ hãi nhìn Trần Thủ Độ, thầm nghĩ. Ông vì giữ lấy giang sơn cho nhà Trần mà không từ thủ đoạn sao? Còn Thiên Hình, nó mất con, giờ lại mất chồng, nó sẽ ra sao đây?

-Ngày mai ta sẽ đến gặp hoàng thượng, mình...hãy lo về phần Thuận Thiên.

-Lo? Mình, lo là lo thế nào?

-Cảnh không ưng Thuận Thiên, dầu có lấy về cũng khó ân sủng. Hay là...mình bảo nó cùng với Liễu...

-Mình!

Trần Thủ Độ cũng e dè nhìn bà, chân mày hơi chau lại.

-Vì ngai vàng của nhà Trần, không gì là không thể.

—

Hôm nay thiết triều, Cảnh đã luôn thấp thỏm nhìn ánh mắt trầm ngâm của Trần Thủ Độ. Đúng như dự đoán, cuối buổi chiều, y nán lại gặp Cảnh.

-Hôm nay Thái sư còn có chuyện gì muốn bàn với trẫm?

-Bệ hạ, thứ cho thần những việc thần sắp nói sau đây.

Cảnh bắt đầu thấy hoang mang, kiên nhẫn nghe Thủ Độ lấp lửng.

-Bệ hạ, người với Chiêu Thánh hoàng hậu cùng ngự giường loan gổi phượng với nhau chín, mười năm rồi mà điều người mong vẫn chưa tới. Trong lịch sử biết bao vương triều chỉ vì hoàng hậu chưa có tin vui mà sinh ra lắm chuyện. Lợi dụng việc này, chắc chắn sẽ luôn có một thế lực ngầm bày ra những mưu quyền đoạt vị mà người chưa hề hay biết.

Cảnh mím môi. Y rõ chứ, tất cả đều rõ.

-Điều này ta tất biết, Thái sư có ý gì, hãy nói thẳng ra.

-Bệ hạ, người xem chuyện đó là chuyện tất xảy ra, nhưng đến lúc nó xảy ra người sẽ bàng hoàng không tin nó lại đến sớm như vậy. Rồi quần thần đảo lộn, phụ tử lìa xa, phu phụ ly biệt, huynh đệ tương tàn.

-Khanh có ý gì?

Cảnh khẽ gầm lên. Ông dám gây sức ép cho y?

-Nếu Chiêu Thánh hoàng hậu vẫn chưa được Trời Phật trông xuống, chắc hẳn những chuyện chẳng lành sẽ tới.

-Khanh đừng quên những gì năm xưa đã giao kèo với trẫm.

-Bệ hạ, năm xưa thần cam kết với người sẽ không bắt người lập phi, chứ chưa hề hứa sẽ không ép người lập hoàng hậu.

-Khanh!

Trần Cảnh đứng phắt dậy, mang theo cơn lửa giận như thiêu đốt cả đại điện. Y cảm thấy trước mắt, một trận cuồng phong sắp tràn tới.

-Chiêu Thánh hoàng hậu vẫn còn trẻ, chưa từng phạm lỗi lầm gì, khanh muốn vô cớ phế nàng ấy?

-Bệ hạ, phạm là chuyện làm lung lay ngôi nhà họ Trần, đều là tội đồ.

-Trần Thủ Độ! Ta nói cho khanh biết, chỉ cần là Trần Thái Tông ta còn ở ngôi thì sẽ chỉ có duy nhất Chiêu Thánh hoàng hậu.

-Bệ hạ, người đừng quên thiên hạ này của người là ai giành lấy cho người.

-Chính vì ta không quên thiên hạ này ta từ tay ai mà có, ta mới không thể rời xa Chiêu Thánh Hoàng hậu.

Thủ Độ chau mày. Vốn biết Cảnh nặng lòng với Thiên Hinh, không nghĩ là sẽ đến mức đối đầu cãi tay đôi với người chú này như bây giờ.



-Bệ hạ, quyền lực của người bây giờ đâu có cao cao tại thượng, nhưng thần tin tự bản thân người khắc biết, những kẻ trung thần theo người đều đang nghi ngờ người, đều đang ngầm quay lưng chạy về phía Liễu để bảo toàn tánh mạng. Bệ hạ, người cũng nên biết, người càng làm như vậy, Chiêu Thánh hoàng hậu càng gặp nguy hiểm. Nếu như bọn chúng đã muốn để cho người tuyệt tự, thì chỉ cần nhắm đến hoàng hậu thôi, vậy chẳng phải quá dễ dàng rồi sao?

Cảnh im bật. Ba mươi tuổi đầu, lần đầu tiên y cảm thấy mình bất lực đến thế. Lời Trần Thủ Độ nói nửa chữ cũng không sai.

-Bệ hạ, trước giờ ta luôn vì nhà Trần mà cố gắng. Người có bao giờ thấy ta làm sai chưa?

Thủ Độ biết Cảnh ngã gục rồi. Nhắc đến an toàn của Thiên Hình, chắc chắn là gục rồi.

-Ta đã sớm an bài cho Thuận Thiên công chúa lên thế ngôi hoàng hậu.

Cảnh sững sờ, trợn trừng mắt nhìn Trần Thủ Độ, y như hóa đá trên long ngai uy vũ. Bàn tay y siết chặt, gân xanh nổi lên đầy hung tợn.

Phía sau tấm điện, Thiên Hình thần thờ đứng chôn chân. Hơi thở nàng dẫn trở nên lạch lạch. Ngực trái truyền đến cơn đau xé lòng.

-Trần Thủ Độ!

-Bệ hạ, vừa đây thần cũng mới biết được. Vài năm trước Chiêu Thánh hoàng hậu cấu kết với nghịch tặc Lý Hằng manh tâm làm phản. Vậy mà hoàng hậu vừa mang long thai, người lập tức nhắm mắt cho qua. Người nghĩ thần không đủ quyền tố cáo hoàng hậu sao?

-Thuận Thiên là vợ của anh trai ta, là chị của hoàng hậu. Cường thường, luân lý của Khổng Gia, khanh muốn biến thành trò cười hay sao?

-Thần vì nhà Trần, không từ thủ đoạn. Bộ hạ xin lưu tâm:

"Khép trang tình sử bi sầu

Mở trang hùng sử tiếp sau Trần triều..."

Trần Cảnh lửa hận đã khiến y cháy thành tro. Y đứng dậy, mắt ngầu ngẩn nhìn Thủ Độ rời rời đi. Trần Thủ Độ đứng lại một mình, ông ngửa đầu lên trời.

-Trời xanh nếu có mắt, hãy để vua nhìn ra sứ mệnh của mình.

—

Thuận Thiên mỉm cười chua chát nhìn những vết đỏ trên người mình. Nàng cố ngụp xuống nước thật sâu mong có thể xóa đi những nỗi đau như nhức. Lần đầu của nàng đã giữ cho Cảnh, cuối cùng lại rơi vào tên háo sắc đêm qua.

Trần Thị Dung đã đến gặp nàng, truyền đạt hết ý của Trần Thủ Độ.

Cứ như trời xanh đã thấu được khao khát của nàng. Trần Thị Dung dẫu thương Thiên Hình nhưng vẫn theo chồng. Bà bày cho Thuận Thiên đẩy Nguyệt đi chùa xa, chuốc xuân được Liễu và uống thuốc hoài thai.

Sáng nay Liễu thức dậy, nàng đã thoáng thấy sự thất vọng lênh láng trong mắt y. Y chẳng nói gì, chỉ bỏ đi.

Đêm qua, lúc y mạnh bạo túm lấy chiếc eo bé nhỏ của nàng, đẩy mạnh một lực tiến sâu vào nàng thỏa mãn cơn đói khát. Nàng đã nghe y thì ào vào tai nàng. "Thiên Hình, ở lại với ta nhé."

Nghĩ lại, nàng cười lạnh. Nàng thấy mình là nữ nhân bất hạnh nhất thế gian. Cùng chồng mình ân ái, trong lúc mê loạn chồng lại gọi tên người phụ nữ khác không phải là mình.

Nhưng đổi lại, kế hoạch của nàng đã thành công. Nàng mang thai rồi.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [43] Buông Xuôi

Cảnh lê thân xác nặng nề vào phòng, mệt mỏi đưa mắt tìm kiếm Thiên Hinh.

Nàng đứng bên cửa sổ, ngược mắt nhìn trăng. Liên đứng cạnh, u uất không kém.

-Hoàng đế xuống làm hoàng hậu, bây giờ lại muốn phế ta đi. Trời xanh sao mà éo le và tàn ác quá.

Cảnh sững lại. Thì ra nàng đã biết cả rồi.

-Hoàng hậu, người hiền lành như vậy, chắc chắn Phật tổ sẽ bảo bọc cho người.

Nàng lắc nhẹ đầu, đôi môi vẫn cố cười. Nàng thở dài như vô tận.

-Trước kia ta vẫn nghĩ, mình chẳng làm hại ai sẽ chẳng ai hại mình. Hóa ra muốn sống một cuộc đời bất tri bất giác, ta chẳng thể sống trong hoàng cung này.

Lòng Cảnh nhói đau. Nàng muốn đi sao? Nàng lại muốn rời bỏ y như mà đi sao? Cảnh tiến đến bên nàng. Liên thấy y liền lui ra ngoài.

Cảnh ôm lấy Thiên Hinh từ phía sau, cố gắng hít lấy mùi hương của nàng.

-Thiên Thiên...

Nàng vẫn mỉm cười nhìn trắng, giữ chặt cánh tay to rộng ôm chặt lấy mình.

-Thiếp chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải xa chàng.

-Nàng sẽ chẳng đi đâu hết.

Lý triều trải qua bát đế, hai trăm năm lẻ hơn, chưa có vị vua nào cuộc đời thăng trầm, bẽ bàng và tủi khổ như nàng. Nàng khóc, giọt nước mắt đã đầm tĩnh hơn giọt nước mắt lúc mất cha, mất con, nhưng lại chua chát hơn. Vì giờ đây nàng mất chồng.

-Cảnh, thiếp phải đi.

Cảnh ôm nàng chặt hơn, hình như y run rẩy.

-Thiếp đã mang tiếng xấu muôn đời là làm mất ngôi nhà Lý. Hậu thế sẽ oán trách. Thôi thì thiếp phó mặc cho ý trời.

Cảnh không ngờ rằng sẽ có lúc nàng buông xuôi. Y túm lấy hai vai nàng, giữ chặt. Nàng nghẹn ngào.

-Cảnh, thiếp cùng chàng làm vợ chồng suốt mười một năm, quen biết nhau đã mười lăm năm. Được yêu thương chàng ngần ấy thời gian đã là quá hạnh phúc đối với một kẻ tội đồ như thiếp rồi. Chàng phải bảo vệ ngai vàng của chúng ta, chàng nhớ chứ? Bảo vệ những giấc mơ của chúng ta, cả những hi vọng còn đang dang dở. Bá tánh Đại Việt sẽ không nhớ đến một Lý Chiêu Hoàng đem nước dâng cho chồng, nhưng sẽ nhớ đến Trần Thái Tông một lòng vì lê dân bá tánh.

Từng lời nói như nhát dao cứa vào tim Cảnh. Đến hôm nay Cảnh mới nhận ra, trước giờ, y luôn là con cờ trên ván cờ chính trị. Chỉ cần là chuyện Trần Thủ Độ muốn, y không thể không tuân theo.

Nhưng Thiên Hinh đã nhìn thấu ván cờ này từ lâu. Nàng biết, chống lại kẻ đã dày công lập ra ván cờ này chính là chống lại ý trời. Thôi thì nếu để nàng hy sinh một danh phận mà có thể bảo vệ được y, nàng cam lòng.

Cảnh rơi nước mắt nhìn người con gái trước mặt. Nàng luôn thông tuệ sáng suốt, luôn tinh táo thực tế. Vì thế nàng luôn biết đâu là điểm dừng. Thiên Hinh dịu dàng đưa tay lau vệt nước mắt cho Cảnh rồi kiễ chân hôn lên mắt y.

-Đây là lần thứ ba chàng khóc rồi.

Cảnh lại như con nước tràn bờ, y ôm chầm lấy nữ nhân y yêu nhất cả cuộc đời này mà khóc thật to. Tiếng khóc của y thương tâm khiến cả bầu trời đêm trở nên ảm đạm.

-Nàng hãy oán trách ta có được không? Trách ta cướp ngôi của nàng, trách ta phụ nghĩa bạc tình. Nàng đừng khoan dung như thế, ta xin nàng.

Thiên Hinh khổ tâm nhìn Cảnh. Nàng cảm tưởng nếu rời xa y, nàng sẽ không thiết sống nữa. Nhưng nếu nàng không làm Hoàng hậu, thì cũng đừng để nàng làm phi, tần hay hậu cung thấp bé mãi giam mình trong lãnh cung.

-Cảnh, thiếp đã từng oán trách chàng cướp ngôi của thiếp. Nhưng khi thiếp nhìn chàng mỗi ngày lại càng trưởng thành trên long ngai, tài trị quốc của chàng càng hiện rõ, lòng yêu thương bách tìn của chàng càng sâu đậm thì thiếp đã biết mình không thể sánh bằng. Còn chuyện làm vợ chàng, thiếp không oán trách chàng, thiếp biết ơn chàng. Vì đã yêu thương thiếp và kiên nhẫn chờ đợi thiếp suốt mười lăm năm qua, dẫu cho thiếp có lúc cay độc với chàng.

Cảnh ép nàng vào tường, toan hôn nàng nhưng nụ hôn ngập ngừng trên bờ môi. Rồi y gục xuống vai nàng, nức nở.

-Ta xin lỗi nàng, ta chẳng thể làm gì cả.

-Đừng làm gì cả. Thiếp chỉ muốn khuyên chàng một câu, hãy là vị vua xứng làm con rể nhà họ Lý.

Cảnh nhìn đôi mắt cương nghị của nàng. Y hiểu, lòng nàng đã quyết rồi. Cảnh nắm lấy bàn tay gầy xương của nàng rồi cố gắng mỉm cười thật ấm áp. Nụ cười của y thật đau khổ.

-Lòng bàn tay nàng đầy những vết xước, nếu không có ta, ai sẽ thoa thuốc cho nàng chứ?

Y muốn nàng oán trách vì y và vì dòng họ của y mà nàng đã cảm hận đến cấu xé da thịt sao? Nàng vẫn dịu dàng cười với y.

-Thiên Thiên...dẫu danh phận của nàng có là gì, nàng hãy luôn nhớ, trong lòng của Trần Cảnh ta chỉ có duy nhất một Lý Thiên Hình mà thôi.

Cảnh nhìn Thiên Hình chìm vào giấc ngủ. Nàng không muốn làm phi, không muốn ở trong lầu son ngọc ngạt này nữa, nàng muốn rời xa y. Y ngồi đó nhìn nàng rồi đưa tay vuốt những sợi tóc mai mềm mại của nàng.

Đã bao năm qua rồi, sao nàng vẫn xinh đẹp như ngày đầu y gặp nàng ở đền Thượng núi Nghĩa Lĩnh. Vẫn làn da trắng hồng, vẫn đôi môi cong cong, vẫn là người con gái mười lăm tuổi khiến tim y xao xuyến. Nàng đâu không còn ở cái tuổi thanh xuân mặn nồng nhưng vẫn đẹp một vẻ đẹp thanh tao, không may mắn có dấu hiệu héo tàn.

Cảnh nghĩ thông suốt rồi, nàng có thể bỏ cuộc nhưng y thì không. Y nhất quyết không từ bỏ nàng, không làm ra chuyện đốn đau và phi lý ấy.

Y thần thờ đi ra thư án. Bây giờ y làm gì để không chịu khuất phục? Y cảm thấy bế tắc quá.

Bất chợt Cảnh nhìn tròng hạt trên bàn, lòng tự nhiên nghĩ đến Phù Vân. Năm xưa Phù Vân từng nói khi y thực sự không biết nên làm gì, khi đã bị dồn đến đường cùng, hãy đến gặp Phù Vân.

Cảnh bần thần nghĩ, nếu bây giờ y đến gặp Phù Vân, đây sẽ là lần cuối cùng gặp gỡ.

Cuối cùng, Cảnh để lại một bức thư cho Thiên Hinh, cúi xuống hôn lên trán nàng.

-Thiên Thiên, nếu không thể cùng nàng làm vợ chồng, ta không thể đầu gối tay ấp với nữ nhân khác. Đã vậy, ta đến nương nhờ cửa Phật để kiếp này chung thủy với nàng. Nàng sẽ không trách ta chứ? Khi ngày mai nàng thức dậy, ta đã là một hòa thượng?

Cảnh mỉm cười nhìn nàng say ngủ.

Cuối cùng, y khoác lên người viên lĩnh màu đồng rồi rời đi trong đêm.



# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [44] Gặp Lại Quốc Sư

Cảnh phi ngựa ngày đêm. Sau ba ngày thì đến được lộ Hải Đông. Y lần đường hỏi mãi thì đến được chân núi Yên Tử, đã quá nửa đêm. Bất ngờ là, y đến không báo trước, nhưng đến rồi lại thấy Phù Vân cầm đèn đứng đợi. Phù Vân mặc cà sa màu nâu tối, cái đầu trọc lóc và gương mặt thanh tú mộc mạc.

Cảnh lao xuống ngựa, chạy lại ôm chầm Phù Vân. Phù Vân một tay cầm đèn, một tay vỗ thùm thụp lên lưng Cảnh.

-Làm hoàng thượng bao nhiêu năm rồi vẫn động chút là cảm động như vậy!

Hai người đi lên núi, vừa đi vừa trò chuyện không ngắt. Đom đóm trong rừng đều bay ra vây lấy Cảnh. Phù Vân bảo là chúng mừng thiên tử đấy, càng làm Cảnh bối rối hơn. Y đến đây để rời xa hai từ 'thiên tử'.

Trong tiểu đình nhỏ ngoài sân vọng xuống núi, Cảnh ngõngàng nhìn giang sơn ngập trong màn đêm, trăng sáng và đom đóm bay đầy trời.

Cảnh quay sang Phù Vân đang rót trà.

-Sao anh với Thiên Thiên có thể trẻ mãi không già thế hả?

Phù Vân phì cười rồi xua tay. Một lúc sau Phù Vân ngồi ngay lại, hít một hơi thật sâu.

-Vậy, anh đã tuyệt vọng rồi mới đến tìm tôi?

Cảnh trầm ngâm. Phải, y bế tắc.

-Nếu tôi đã không thể lấy một mình Thiên Thiên làm vợ, lại bị kẻ khác khinh nhờn chà đạp, thì thiết tha gì ngôi báu ấy nữa.

-Vậy anh muốn tìm gì ở trên núi này?

-Tìm Phật.

Phù Vân lắc đầu rồi từ tốn đặt tay lên ngực mình.

-Trong núi vốn không có, Phật ở trong tâm ta. Nếu tâm ta lắng lại và trí tuệ xuất hiện thì đó chính là Phật. Nếu anh giác ngộ được chân lý ấy thì tức khắc thành ngay tại chỗ, không phải đi tìm cực nhọc ở bên ngoài.

-Tôi muốn đi tu, tránh điều vô luân và chung tình với Thiên Thiên dù không được ở bên nàng.

-Cảnh, đời này của anh không có duyên xuất gia.

-Lòng tôi đã quyết, anh đừng ngăn nữa.

-Tôi đâu ngăn, trời ngăn đó chứ.

Cảnh nhìn Phù Vân rồi khẽ thở dài. Nơi đây có một cổ thụ kề bên suối reo, rừng trúc rì rào và ngọn Yên Tử hùng vĩ. Lòng y trong đêm trăng thanh gió mát này cũng khuây khỏa đi nhiều.

-Anh như vậy là đang trốn tránh.

Phù Vân nói, làm Cảnh thấy tê tái. Y nói đúng.

-Anh đã bỏ lại Thiên Thiên một mình ở hoàng cung rồi chạy trốn tới đây?

-Tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi rất muốn đưa nàng ấy cùng đi đến đây, nhưng Thiên Thiên bây giờ sức khỏe rất yếu, trong cung còn có

ngự y chăm sóc.

-Cô ấy yếu nhất là khi không có anh bên cạnh.

Cảnh lặng đi, nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Phù Vân.

-Phù Vân, tôi có thể là một vị vua tốt, nhưng lại là một người chồng tồi. Nếu tôi ở lại đó, ta sẽ càng khó chung thủy với nàng.

-Anh rời khỏi cung, Thiên Thiên sẽ mất đi chỗ dựa duy nhất.

Cảnh ngả đầu ra sau, ngửa cổ nhìn lên bầu trời muôn vàn tinh tú. Y không muốn mình yếu đuối hơn nữa. Ngần tuổi này còn bị sắp đặt phải yêu ai lấy ai, y không cam tâm. Những quyền lực hư vô mà Trần Thủ Độ trao cho y, vốn ông ta muốn lấy đi thì sẽ lấy đi mất. Y có cái gì mà đòi trao đổi với ông ta? Đến bây giờ y mới hiểu, mình bất lực đến thế nào.

-Trần Thủ Độ đang đem bá quan quần thần đến đây, một lòng muốn đưa anh về kinh.

Cảnh bàng hoàng nhìn Phù Vân, rồi thở hắt ra. Có chuyện gì mà Trần Thủ Độ chẳng biết chứ! Y còn lạ gì nữa mà bất ngờ.

-Cảnh, anh tuyệt vọng mới đến tìm tôi, để tôi cho anh một lời khuyên thế này. Phàm đã làm vua, thì không còn có thể theo ý thích của riêng mình được nữa, phải lấy ý muốn của dân làm ý muốn của mình, phải lấy lòng dân làm lòng của mình. Nay dân đã muốn vua về, thì vua không về làm sao được? Cảnh, nghe tôi, về đi.

Cảnh nhăn mặt khổ tâm. Y dựa lên thành ghế, tay vắt trên trán, cố che đi những nếp nhăn xô lại với nhau. Phải, Cảnh là vua, làm sao có thể ích kỉ chỉ nghĩ cho mình. Còn Thiên Hinh? Y cứ nghĩ đi tu để mãi chung tình với nàng, nhưng lại bỏ nàng bơ vơ, y quá ấu trĩ rồi. Trần Cảnh, người thật thất bại.

Sáng hôm sau, Trần Thủ Độ đem ba quân đến thật, đóng quân kín chân núi Yên Tử. Ông đích thân đi lên cổ tự tìm vua về. Vừa gặp Cảnh ngồi ngoài hiên, ông ta đã khuyu chân chấp tay tâu.

-Bệ hạ, người đang đêm bỏ đi chơi chùa, thần ngự giá chậm trễ, xin người tha tội chết.

Cảnh hừ lạnh, ngược mắt ra xa.

-Thái sư còn sợ gì ta nữa, cứ để ta đi cho khuất mắt.

-Bệ hạ, người nói vậy vạn lần không đúng, người là thiên tử Đại Việt, lỡ có bề gì, thần sao cán đáng nổi.

-Hừ, thái sư cán đáng không nổi? Nhà Lý hai trăm năm lẻ thái sư còn dẹp bỏ được, huống hồ là ta?

-Bệ hạ, nhà Lý mọt ruỗng rồi, chẳng phải nhà ta thì cũng là họ khác đến dẹp bỏ đi, thống nhất giang sơn. Nếu nhà Trần không giữ ngôi khéo, nội đảng tranh giành chém giết nhau, đến lúc đó dân là kẻ thống khổ. Rồi nhà Tống ập ủ dã tâm cướp nước ta từ lâu nay nhân cơ hội tràn xuống, trăm họ lầm than. Đó mới chính là điều thần cán đáng không nổi.

-Đủ rồi, những điều đó ta đều biết cả. Ta cũng biết được cái danh hoàng đế hư vô mà thái sư cho ta, vốn chỉ là cái vỏ.

-Bệ hạ, xin người nghe thần nói. Thần phò tá nhà Trần mấy chục năm qua, phàm là những kẻ ngáng đường, đều có kết cục bi thảm. Hai tay thần nhuộm đầy máu tanh, hậu thế ắt chê trách. Nhưng tất cả những điều thần làm đều là vì giang sơn Đại Việt, đều là vì nhà Trần rạng danh. Xin bệ hạ hãy theo thần hồi cung. Triều đình không thể một ngày vắng vua.

Cảnh nhớ đến những lời Phù Vân nói, y cũng khẽ thở dài.

-Thái sư nếu muốn có thể lập Hoài Vương làm vua, để cho tránh một cuộc binh đao loạn lạc.

-Thứ cho thần hai từ 'hèn nhát'.

Cảnh lập tức trừng mắt nhìn Trần Thủ Độ. Y vẫn đứng đờ như không. Trần Thủ Độ có gì mà không dám làm. Khi xưa Thiên Hình mười tuổi còn thẳng tay tát nàng được, huống hồ gì hai chữ 'hèn nhát' này. Nhưng rồi lập tức Cảnh thấy hổ thẹn. Quả thật y đã trốn chạy.

-Bệ hạ, hoàng thất ta không thiếu nhân tài nhưng số trời đã định, thiên tử chỉ duy có mình người. Chu Công Đán dẫu tài giỏi hơn Chu Văn Vương nhưng mệnh thiên tử đâu đóng vào Chu Công Đán.

-Nhưng khanh bắt ta làm điều vô luân! Khanh bắt ta bất nhân, bất nghĩa, bạc tình với Chiêu Thánh. Hoàng hậu đem cả giang sơn cho ta, giờ khanh bắt ta phế hậu, lập chị gái vợ anh làm hậu, khanh muốn ta bị hậu thế nguyền rủa hay sao?

-Bệ hạ, Thuận Thiên một lòng vì người, đã vậy cũng đã có kế lui, người đừng nên chần chừ mà hỏng chuyện.

Cảnh biết kế lui mà Trần Thủ Độ nhắc chắc chắn là cái thai trong bụng Thuận Thiên. Y cảm thấy lòng mình uất ức đến căm phẫn.

-Khanh muốn ta lừa dối bá tánh?

-Bệ hạ, nếu người muốn chung tình với Chiêu Thánh hoàng hậu vậy thì người nên chấp thuận con đường này, để giang sơn có người nối dõi. Dẫu sao đó cũng là cháu ruột của người.

Cảnh cắn răng nhìn Trần Thủ Độ. Quả thật là đã tính toán đến chi li. Y không cách nào thoát khỏi.

-Còn nếu người lo sợ Chiêu Thánh hoàng hậu tổn thương, hãy để hoàng hậu rời khỏi hoàng cung...

-Ai cho phép? Nàng không được phép đi xa ta!

-Vậy thì người đang làm gì ở đây, bệ hạ.

Cảnh sững sờ. Tim y như ngừng đập vậy.

-Bệ hạ, thần là quan lưỡng triều Lý Trần, là con ngựa kéo cỗ xe giang sơn, những điều thần làm đều một lòng vì bệ hạ. Nếu thần có chủ ý nào khác, chẳng phải thần nên sớm thực hiện hay sao, chứ đâu đợi đến lúc người trưởng thành như bây giờ?

Cảnh lắc đầu, y bật cười chua chát.

-Không, ta chưa hề trưởng thành. Ta hèn nhát bỏ chạy, ta sợ hãi không dám đối đầu, ta chưa hề trưởng thành.

Phù Vân đi đến, y nhìn Trần Thủ Độ rồi nhìn Cảnh. Trần Thủ Độ khẽ nheo mắt nhìn y. Phù Vân quay sang Cảnh.

-Trần Thái sư thao lược quyền mưu. Dầu hai tay nhuộm máu nhưng vẫn là một thái sư tốt. Dầu là hung thần của nhà Lý nhưng vẫn là phúc thần của nhà Trần. Hoàng thượng, quốc sư ta chỉ muốn thừa nhận một điều. Năm ấy nếu không nhờ Trần Thái sư lo liệu trước sau để Chiêu Thánh hoàng hậu nhường ngôi cho người, chắc nước ta không tránh khỏi một cuộc huyết lệ tương tàn, muôn dân lầm than.

Cảnh tròn mắt nhìn Phù Vân. Trước nay Phù Vân luôn đối đầu với Trần Thủ Độ, nay lại nói giúp cho ông ta. Trần Thủ Độ nghi hoặc nhìn vị sư trẻ tuổi mà nói năng lại đứng đắn vô cùng.

-Xưa nay ta đều sống trong cái khuôn phép Khổng Tử đặt ra, nào là nhân giáo lễ nghĩa, nào là luân thường đạo lý. Nhưng thử hỏi nếu không có kẻ tiên phong làm khác đi, thế gian này sao càng phát triển tươi sáng hơn được?

Phù Vân quay lưng, đi ra ngoài sân, ngược nhìn khung cảnh bao la, nơi những tầng mây gối lên sườn núi.

-Năm xưa Thái hậu Dương Vân Nga trao long bào, nhường Hoàng vị cho Phó vương Thập Đạo tướng quân, tức Lê Đại Hành, quần thần nhà Đinh trách móc bà, chửi bới bà, nói là thất nghĩa với nhà Đinh, thất tiết với vua Đinh Tiên Hoàng. Nhưng đâu biết được bà sớm đã thấu đại cuộc ấy, rằng nếu bà làm khác đi, quân Tống rình rập ở biên thù kia sẽ ập vào giày xéo non sông ta. Người đời thương chê mặc người đời, bà một lòng vì lê dân bá tánh. Cũng như vậy, Chiêu Hoàng nhường ngôi vì sợ binh biến loạn lạc, Chiêu Hoàng cũng thấu được ván cờ. Chẳng lẽ hoàng hậu hiểu được, hoàng thượng lại không chịu hiểu?

Cảnh thất thần nhìn Phù Vân. Y chưa từng nghiêm nghị thế này. Cảnh thấy mình đã sai rồi.

-Lửa mới thử được vàng, còn hoàng thượng muốn tìm an nhiên thì dễ chứ đâu khó gì.

Trần Thủ Độ thấy Cảnh đã thoái chí liền tâu.

-Bệ hạ, nếu người nhất mực ở lại đây thì để thần về kinh thành mang quốc ấn đến ngay, sai người dựng tử cấm thành ở đây! Vua ở đâu thì triều đình ở đó.

Cảnh khổ tâm nhìn ông. Phù Vân quay sang Trần Thủ Độ.

-Ngài cứ xuống núi trước, chốc nữa hoàng thượng sẽ xuống sau.

Trần Thủ Độ đi rồi. Phù Vân ngồi xuống bên cạnh Cảnh, buông một tiếng thở dài thườn thượt.

-Này, chí ít anh cũng đừng làm cuộc gặp gỡ cuối cùng của chúng ta vô ích chứ.

Lúc này Cảnh mới thần thờ. Phải rồi.

-Anh sẽ đi đâu?

-Đi khắp nơi truyền bá đạo Phật. Đây, là anh cho phép mà.

Phù Vân rút miếng lệnh bài trong vạt áo ra. Cảnh gật gù.

-Lần này trở về, tôi muốn anh trở thành một vị vua mà bách tén mong muốn. Đừng ích kỉ nữa, anh không chỉ sống vì anh, vì Thiên Thiên. Anh sống vì trăm vạn con dân, vì cả hai triều Lý Trần.

Bất chợt lời Thiên Hinh nói vang vọng bên tai Cảnh. Nàng muốn y trở thành một người con rể xứng đáng của họ Lý.

-Được.

Một từ Cảnh nói thôi, lại làm Phù Vân tự hào vô cùng. Bởi lẽ trong lòng Cảnh vỡ lẽ ra cơ man là thấu hiểu. Thôi thì, vì giang sơn, y không thể là người chồng bình thường với Thiên Hinh, y phụ Thiên Hinh nhưng sẽ không phụ lòng tổ tiên họ Lý, họ Trần.

Đợi Cảnh đi khuất bóng sau tiếng rì rào của rừng trúc xanh mướt. Phù Vân mới mỉm cười lần chuỗi hạt trong tay.

-Ai là bạn của người chứ, tên hoàng đế mãi đến giờ mới chịu trưởng thành.



Phù Vân nào trạc tuổi Cảnh, y là thiên sư Đạo Viên. Y lớn hơn Cảnh tận hai mươi tuổi, nếu nói trắng ra phải là thầy trò chứ bằng hữu gì! Vì tu hành thanh tịnh nên y giữ vẻ ngoài trường xuân.

Năm đó y từ Yên Tử sơn đến Hải Ấp gặp Cảnh và Thiên Hình nào phải tình cờ. Y đã thuận theo ý trời, dìu dắt hai con người quan trọng nhất trong cuộc thay triều đổi đại này đi đến mỹ mãn.

Nhưng hôm nay, y đã làm xong bổn phận của mình rồi, từ đây đến cuối đời sẽ không thể gặp lại Cảnh và Thiên Hình nữa.

Thật ra lòng Phù Vân cũng ít nhiều tiếc nuối, cả hai đều là những bằng hữu duy nhất trong cuộc đời y.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## Phần Iii: Chiêu Thánh Công Chúa [45] Yên Sinh Vương

Đinh Dậu, Thiên Ứng Chính Bình năm thứ 6, 1237.

Trần Thái Tông lập công chúa Thuận Thiên, vợ Hoài Vương Liễu, làm Hoàng hậu. Giáng Chiêu Thánh làm công chúa, sống trong lãnh cung hiu quạnh.

Nhân dân nghe được, bất bình thay cho phận nữ nhi nhà Lý. Cuộc đời nàng bẽ bàng là thế, đến chồng cũng mất cả. Lý Thái Tổ có trông xuống mà thương cho hậu duệ của ngài không?

Nghे tin Thiên Hinh bị giáng xuống, lại hay tin thì ra Thuận Thiên lợi dụng mình để có con, Liễu càng tức giận vạn lần. Y nhân cơ hội này khởi binh ở sông Cái, quyết giành lại công bằng cho Thiên Hinh, giành lấy ngai vàng cho riêng mình.

Trần Thủ Độ dĩ nhiên đã lường trước, cũng đã có đủ thời gian để lên kế hoạch đối phó.

Trong phe phái của Liễu sớm đã cài mật gián. Binh lực của Liễu dẫu đã họp từ lâu nhưng lại rệu rã, không chống nổi tử cấm quân. Được hai tuần thì bị quân triều đình đánh cho tan tác, mở màn là trận Trần Thủ Độ đem quân lên trấn Tuyên Quang bao vây giết được Trần Hoàng Chương. Liễu mất đi cánh tay đắc lực, bị truy đuổi đến cùng tận. Quân chết quá nửa, cuối cùng cố thủ ở trên núi.

Giữa rừng thiêng nước độc, huynh đệ trung thần không còn, Liễu biết mình chẳng thể đối lại Trần Thủ Độ. Y đêm khấn xin cha giúp đỡ rồi nằm

mộng thấy Trần Thừa đến trách, sao dám vì một nữ nhân mà huynh đệ cốt nhục tương tàn? Lại nói Cảnh là người khoan dung, cứ đến gặp Cảnh sẽ được tha thứ, chớ chạm mặt Trần Thủ Độ.

Liễu hay tin Cảnh ngự thuyền rồng làm lễ cầu phúc, bèn giả làm người đánh cá đi thuyền độc mộc lên lên thuyền rồng. Đến lúc thấy được Cảnh đứng chấp tay trên mũi thuyền, y mới bỏ mũ rơm, thều thào gọi.

-Cảnh!

Cảnh vừa quay đầu đã trông thấy Liễu, một thân hắc y lem luốc như những ngày còn ở Hải Ấp, không tránh khỏi bồi hồi.

-Anh...

Liễu nghẹn ngào đến gần rồi quỳ xuống trước mặt Cảnh. Cảnh vội chạy lại nâng y lên.

-Sao anh làm thế?

-Bệ hạ vẫn gọi ta tiếng anh sao?

-Mấy ngày qua loạn binh bị truy đuổi, kẻ bị thương người bỏ mạng, ta mới phát hiện ra mình rất lo cho anh. Dầu sao vẫn là anh em cùng một mẹ, huống hồ trước khi qua đời cha còn dặn không được đấu đá nhau.

Liễu cảm động cúi gằm mặt không dám nhìn Cảnh nữa. Y đã hẹp hòi thế nào mà nghĩ ai cũng hẹp hòi như y.

-Cảnh, anh xin lỗi.

-Được rồi, những cảm giác anh trải qua ta đều hiểu. Dù gì thì cuộc đời đã an bài rồi, đừng cố xoay chuyển nữa, ích gì.

Liễu được Cảnh dìu ngồi lên ghế.

-Sao em đối xử với Thiên Hinh như thế?

Cảnh thờ dài, đôi đồng tử hồ phách tối đi.

-Ván cờ này, không thể làm khác.

Thật ra Liễu đều hiểu là Trần Thủ Độ làm, chứ một mình Thuận Thiên không thể nào nghĩ ra kế này. Hay cho Trần Thủ Độ, đến chuyện loạn luân phi lý này mà cũng có thể làm ra.

-Anh biết mình đâu không lại Trần Thủ Độ, anh đến để xin hàng.

-Là anh em cả, tha thứ thì tha thứ. Cha mẹ cũng không còn, ta cũng không muốn mất nốt cả anh.

-Nhưng ta thèm khát ngai vàng là sự thật.

Cảnh gật đầu, y biết. Liễu đã chịu nhiều ức chế nhường nào. Ngai vàng y có được chẳng qua là nhờ duyên phận với Thiên Hinh. Giả như ngày đó Thiên Hinh lấy Liễu, thì bây giờ vua là Liễu.

-Ta thèm khát hoàng hậu của em cũng là sự thật.

Cảnh hơi trầm ngâm rồi cũng gật đầu. Y đều biết cả.

-Em không trách anh sao?

-Trách chớ. Nhưng đánh kẻ chạy đi đâu ai đánh người chạy lại. Anh hối hận là được rồi. Đừng để những người lính vô tội phải ngã xuống oan uổng. Được rồi, an toàn về là tốt, chị dâu và ba đứa nhỏ vẫn đang ở nhà đợi anh. Đừng đẩy họ vào nguy hiểm.

Lòng Liễu như tờ vò. Y nghĩ trăm phương ngàn kế đối phó Cảnh, hại cả Thiên Hinh, đến cuối cùng vẫn là thua Cảnh. Ngay từ lúc y muốn cướp ngôi, y đã thua rồi. Thua sự bao dung đức độ của em trai mình.

Liễu ôm chầm lấy Cảnh, thấy mắt mình rơm rớm nước.

-Sao em lại có thể khoan dung như vậy? Anh hại em, hại cả Thiên Hinh.

Cảnh đã từng oán hận Liễu hại Thiên Hinh, hại lây cả đứa con trai yếu mệnh. Nhưng chẳng phải tất cả đã qua rồi sao? Y cũng đã trải qua quá nhiều thương tâm. Y biết đâu làm điểm dừng cho một nỗi buồn.

-Ta tin Thiên Thiên cũng sẽ tha thứ cho anh.

Liễu nghẹn ngào gật đầu rất khẽ.

Vừa lúc đó, Trần Thủ Độ bước vào. Vừa thấy Liễu, ông đã rút gươm hô hào.

Cảnh đứng bật dậy, giang tay che cho Liễu.

-Thái sư, Hoài vương đến hàng!

-Hoài vương làm phản, tội gì ắt biết. Bệ hạ, nhổ cỏ phải nhổ cả cái rễ sâu!

-Hoài vương còn con nhỏ ở nhà, thái sư nên khoan dung chứ!

-Loạn đảng là loạn đảng! Không nương tình!

Trần Thủ Độ lao đến. Cảnh bắt lấy thanh gươm, da thịt rách toạt, máu bắn ra đầy mặt y. Liễu kinh hoàng nhìn em trai. Trần Thủ Độ trợn mắt nhìn thanh gươm lọt trong tay Cảnh, vội vàng thu gươm.

-Muốn giết anh trai trăm, hãy giết trăm trước!

Thủ Độ nghiêng răng giáng thanh gươm bê bết máu xuống sàn.

-Bệ hạ! Ta chỉ là con chó săn thôi, biết đâu anh em các người thuận nghịch thế nào?

-Thái sư, trăm biết thái sư một lòng vì nhà Trần, nhưng Hoài vương cũng là người họ Trần, hà có gì phải đuổi cùng giết tận như thế? Chẳng phải thái sư rất quý Trần Quốc Tuấn sao? Không lẽ định để cháu mới nhỏ xíu đã mồ côi cha?

-Bệ hạ, nếu đã manh tâm làm phản, đập được ngày một ngày hai không đập được mãi mãi.

Liễu lúc này mới chấp tay lên tiếng.

-Bệ hạ, thần, Hoài vương sống được là nhờ ân bệ hạ, sao còn cầu vương vị, thần tề cả đời này không mang dã tâm cướp ngôi lần nữa.

Trần Thủ Độ hừ lạnh.

-Chẳng phải còn ba đứa con trai sao? Người không làm phản thì bọn chúng làm phản.

-Thái sư!

Trần Thủ Độ ngược nhìn đôi mắt thiêu đốt của Cảnh rồi quay đầu đi.

-Tướng có thể tha, nhưng bọn ngu quân làm loạn đều phải chết.

Cảnh chưa kịp nói gì thì Thủ Độ đã đi mất. Liễu bần thần đứng lại. Y khiếp sợ. Thủ Độ quyền nghiêng thiên hạ, đến vua còn không thể làm gì. Y biết, y vốn không có khả năng chiến thắng. Cả đời này cũng chẳng có khả năng làm vua nữa.

Cuối cùng, Trần Thái Tông lấy đất Yên Phụ, Yên Dường, Yên Sinh, Yên Hưng, Yên Bang cho Liễu làm ấp thang mộc. Nhân đất được phong, mà Liễu có tên hiệu là Yên Sinh Vương. Binh lính theo Liễu làm loạn ở sông Cái đều bị giết cả.

Cuối đời, Liễu vẫn nhớ mỗi ân oán đó, biết mình không thể cướp ngôi vì lời thề với Cảnh, cũng vì ân tình với Cảnh, nên trước khi mất đã gọi Trần Quốc Tuấn đến dặn.

-Giang sơn này, nhất định phải lấy về tay nhà ta.

Quốc Tuấn lúc đó thương cha già bệnh tật nên đồng ý. Nhưng sau lại xét thấy, con của Thái Tông cũng là anh em của y, nhà của Thái Tông cũng là nhà của y. Nên không làm...

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [46] Trương Tử

"Đời buồn nước chảy, hoa trôi

Âm thầm cung cấm đầy vui lệ tràn."

Thiên Hinh ôm con mèo tam thể bé xíu trong lòng, nó chắc chỉ mới một hai tuổi.

Đã hai ngày rồi Cảnh chưa đến thăm nàng. Nàng thở dài gõ nhẹ lên mũi mèo con.

-Người có biết sao chàng chưa tới không? Có khi nào là cùng với hoàng hậu mới...

Nàng liền chạnh lòng.

Thuận Thiên ngồi lên vị trí mẫu nghi kia cũng nửa năm rồi. Đứa bé trong bụng nàng ta cũng sắp ra đời.

Trong không gian truyền đến tiếng chuông đồng trầm ấm. Thiên Hinh đứng bật dậy, con mèo bỏ chạy biến.

Nàng đi theo tiếng chuông, đến bên một thân cây tùng. Chiếc chuông đồng treo giữa cành to, chính là chiếc chuông ngày đó bị nàng ném nứt một phần, ngay dưới là một chiếc xích đu vẫn còn mới hương gỗ. Nàng mỉm cười đi đến bên chiếc xích đu, chạm tay lên sợi thừng to tướng.

Cảnh từ phía sau ôm chầm lấy nàng.



Thiên Hinh khẽ giật mình rồi cũng chui vào lòng y.

-Nhớ nàng chết mất.

-Chàng còn biết nhớ, sao đêm qua...

-Đêm qua ta ngủ quên ở thư án...

Nàng đưa tay lên quàng thâm dưới mắt Cảnh.

-Sao dạo này chàng gầy đi nhiều vậy?

Cảnh đẩy nàng vào lòng rồi siết chặt lấy nàng.

-Thiếu nàng, ta ăn chẳng ngon nữa. Ta cùng nàng ăn cơm mười mấy năm rồi, đã quen rồi.

-Ngốc ạ, phải tự biết chăm sóc mình chứ.

Nàng trong lòng y ấm áp mà tâm thấy xót xa vô cùng.

-Thuận Thiên sắp sinh rồi, sắp tới nàng phải chịu thiệt thòi, hãy hứa với ta, nàng phải mạnh mẽ đối mặt.

-Cảnh, đến một lúc nào đó hoàng cung này không giữ nổi thiếp nữa, thì chàng cũng đừng giữ thiếp, nhé?

Cảnh đẩy nàng ra, trừng mắt nhìn nàng.

-Ý nàng là sao? Nàng muốn đi à? Thiên Thiên...

Nàng đặt tay lên bờ môi đang thấp thỏm không yên của y, mỉm cười hiền hậu.

-Cảnh, để thiếp ở trong hoàng cung này là đang giết chết thiếp. Hoàng cung này là của tổ nhà Lý, là của cha ông thiếp, từng là của thiếp, bây giờ

bắt thiếp sống ở nơi khuất nhất hoàng cung, nhìn người ta thay thế vị trí của thiếp. Thiếp rất đau lòng.

-Không, Thiên Thiên. Nàng đừng rời xa ta, ta và nàng đã bên nhau hơn mười năm rồi, cuộc sống của ta là nàng.

Thiên Hinh áp tay lên má Cảnh. Y không có người thân nào ở hoàng cung này, chỉ có nàng.

-Ta biết rồi, nàng trách ta từng bỏ nàng trốn lên núi Yên Tử đúng không, ta xin lỗi nàng, ta sai rồi. Nàng đừng đi có được không?

-Cảnh, thiếp biết chàng chung tình, nhưng chẳng thể chung tình mãi. Một ngày nào đó Trần Thủ Độ cũng sẽ có cách ép chàng có con với Thuận Thiên như cách ông ta ép chàng cưới chị ấy. Bắt thiếp nhìn cảnh đó, thiếp thật sự không thể làm được đâu.

Nàng chưa thể chấp nhận. Nhưng rồi nàng nhận ra ngay sự ích kỉ của mình. Cảnh đâu phải chỉ là chồng của nàng, y còn là vua nữa. Nếu y không có con cái đông đúc, ngai vàng của nhà Trần sẽ lung lay.

Để vương vốn không được phép chung tình.

Cảnh nhăn mặt khổ tâm rồi gục lên vai nàng. Bờ vai nàng bé như thế nhưng luôn là chỗ dựa lớn lao của Cảnh. Y thèm khát những ngày tháng yên bình cùng nàng sớm tối có nhau như ngày xưa, chứ không phải lén lút gặp nhau nơi lãnh cung này.

-Lúc này thiếp hồ đồ quá. Chàng hãy hứa với thiếp, sẽ cùng Thuận Thiên có thật nhiều con cái nhé.

-Ta chỉ chấp nhận những đứa con do nàng sinh ra!

-Cảnh...

Nàng dịu dàng gọi, rồi ngồi xuống chiếc xích đu gỗ. Y cũng ngồi theo bên cạnh, nàng ngả đầu vào lòng y.

Tiếng gió réo rắt bên tai khiến nàng như được cứu rỗi. Mùi anh đào trong tóc nàng lan tỏa trong không gian, Cảnh lặng đi buồn bã.

Hai người họ chẳng thể có những năm tháng ngọt ngào vô âu như xưa được nữa.

-Giờ thiếp đã là nữ nhân thất sủng giam ở lãnh cung. Nếu còn có thai không biết sẽ còn có bao nhiêu lời đàm tiếu phỏng đoán nữa. Vì thế chỉ có Thuận Thiên có thể giúp chàng...

-Nếu đã không thể cùng nàng chung chăn gối, đừng bắt ta làm chuyện đó với nữ nhân khác.

-Cảnh...Chàng không thể để một đứa con không phải do mình sinh ra nổi ngôi.

-Nó là con trai của anh trai ta, cũng là cháu ruột của ta.

-Cảnh..

-Thiên Thiên, nàng không cần ta nữa sao?

Ánh mắt Cảnh tự dưng lênh láng nỗi bất an.

-Sao chàng lại nói thế?

-Thế sao nàng lại đẩy ta cho người khác?

Nàng im bật, nàng nào muốn. Nhưng ván cờ giang sơn này vốn tàn khốc mà.

-Ta biết nàng chán ghét nơi này, nhưng nàng hãy ở lại vì ta nhé?

Thiên Hinh thấy được sự khổ tâm trong mắt y. Nàng muốn san sẻ với y nhưng sức cùng lực tận. Nàng không thể ở lại nơi nhàm chán khóa chặt tâm hồn nàng nữa. Nhưng nàng lại không nỡ bỏ lại y.

-Được...Nhưng nếu là lúc thiếp thật sự không thể chịu đựng được nữa, chàng hãy để thiếp đi nhé.

Cánh khẽ gật nhẹ đầu. Y hôn lên trán nàng, thầm hứa sẽ vĩnh viễn không để nàng phải khổ, phải uất ức mà bỏ đi.

Mùa đông năm đó, Thuận Thiên Hoàng hậu sinh hoàng trưởng tử, đặt là Trần Quốc Khang. Cũng nghe nói, sau khi Hoàng hậu sinh hoàng tử, Cảnh chỉ đến thăm một lần rồi đi, ban cho gấm vóc lụa là, nhưng lòng không đoái hoài gì đến. Hoàng cung lại có lời ra tiếng vào, bảo là vì không phải con ruột nên vua không thương.

Thuận Thiên một hôm đến điện Thiên An tìm y. Nàng lần đầu đến đây với tư cách là hoàng hậu của y.

Vừa thấy nàng đến, trên người vận phượng bào, Cảnh đã lập tức không vui. Y cố nén hơi thở bực dọc tiếp tục đọc tấu sớ. Thuận Thiên đến sát bên y.

-Bệ hạ, thần thiếp..

-Ai cho phép nàng đến Thiên An điện? Năm đó ta đã cấm nàng đến đây mà?

Thuận Thiên giật mình, nàng vội bám lấy cánh tay y.

-Bệ hạ, giờ thần thiếp đã là hoàng hậu của chàng, chàng việc gì phải khắt khe như thế?

Cảnh gỡ tay nàng khỏi cánh tay mình rồi vẫn cầm mặt vào tấu sớ. Thuận Thiên khó chịu ngồi xuống bên cạnh. Cảnh lập tức gắt.

-Nàng làm gì vậy?

-Bệ hạ, trước nay Chiêu Thánh cũng hay cùng người ngồi trên long ỷ, sao giờ thần thiếp lại không được?

-Chiêu Thánh là Chiêu Thánh, nàng không thể so sánh như thế! Đứng dậy đi.

Thuận Thiên cố chấp ngồi đó, nàng rót một tách trà cho Cảnh. Cảnh nghi hoặc nhìn nàng rồi không uống. Nàng cười.

-Bệ hạ sợ thần thiếp lạ hạ xuân được sao?

-Tội của nàng năm đó trăm vẫn chưa truy cứu, nàng nên tự biết an phận thủ thường.

-Bệ hạ! Thiên Hình kia có gì để cho người tiếc nuối đến thế? Bây giờ vợ của chàng là thiếp!

Nàng cắn răng nói, biết Cảnh sẽ nổi giận, nhưng nàng thà nghe Cảnh nổi cơn thịnh nộ còn hơn bị hờ hững thế này. Cảnh quay phắt sang nhìn nàng, ánh mắt y hẫn lên những gân máu đáng sợ. Nhưng rồi y lặng im.

Thuận Thiên thấy mình thật thảm hại. Cảnh thậm chí chẳng buồn nổi giận với nàng.

Cảnh lắc đầu, gạt tách trà sang bên rồi cần mẫn làm việc. Y chẳng muốn chấp nhặt với Thuận Thiên, sợ nàng nổi giận lại đến gây sự với Thiên Hình.

-Đừng làm loạn nữa, về điện đi.

Thuận Thiên nhìn Cảnh. Gương mặt y dăm chiêu, ánh nến hắt lên nửa bên mặt thanh tú. Đôi mắt y không hướng đến nàng, dẫu chỉ là một giây. Nàng đứng dậy rồi chào y, y cũng không nhìn lấy một lần.

-Bệ hạ, sẽ có ngày thần thiếp lấy được trái tim chàng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [47] Hậu Cung

Mậu Tuất, Thiên Ứng Chính Bình năm thứ 7, 1238.

Tình hình phía bắc bấy giờ loạn lạc, quân Mông Cổ tràn xuống đánh chiếm. Vó ngựa Mông Cổ đi đến đâu, cây cỏ chết đến đó.

Mùa xuân năm đó, Hoàng Bình là Thổ quan phủ Tư Minh bên Tống đưa cả nhà sang Đại Việt lánh nạn, đem con gái út tên Minh Huệ dâng cho An Nam Quốc vương.

Cảnh nề tình Hoàng Bình từng giúp đỡ các bộ tộc ở biên thùy mà nhận con gái ông, nhỏ hơn Cảnh mười tuổi, lập làm Huệ Túc phu nhân. Nàng dung mạo như hoa, tinh thông tiếng nước Nam.

Cha con Hoàng Bình là những người rất giỏi tử vi và đã đưa môn này du nhập vào Đại Việt. Nhờ biết tử vi mà Hoàng Bình biết được kết cục suy tàn của nhà Tống mới đưa cả gia đình sang nước Nam. Huệ Túc phu nhân cũng đem môn tử vi này truyền dạy lại cho các hoàng thân nhà Trần.

Yến tiệc khai xuân, Cảnh rời đi sớm. Y cảm thấy trống vắng nên dời bước về lãnh cung u buồn kia, nơi trái tim của y đang bị giam cầm. Từ xa y đã thấy Thiên Hình đứng bên chiếc xích đu gỗ, ngửa đầu nhìn lên chiếc chuông đồng đung đưa. Mái tóc nàng tùy ý tung bay, mùi anh đào quần quanh trong tâm trí. Nàng quay sang, ánh mắt lấp lánh cười.

Hai người ngồi trên chiếc đu, Thiên Hình dựa vào lòng Cảnh, mắt nhắm hờ, nghe Cảnh ngâm thơ, cùng nói về giang sơn tươi đẹp này. Rồi chuyện gì đến sẽ đến, Thiên Hình đã nhắc đến Huệ Túc phu nhân.

Cảnh nhìn nàng, mỉm cười ấm áp.

-Nàng ấy là một nữ nhân tài giỏi, môn tử vi ấy cũng rất có ích.

-Tuổi xuân mơn mớn thế kia, thiệp dĩ nhiên không bằng rồi.

Nàng vờ dỗi, Cảnh liền gõ nhẹ lên sống mũi nàng.

-Nàng cùng ta trải qua bao nhiêu năm cuộc đời rồi, chẳng lẽ còn chưa rõ ta?

-Rõ hay không tự lòng chàng khắc biết thôi.

Cảnh túm lấy vai nàng, kề sát mặt nàng.

-Trước giờ ta chưa để nàng có cơ hội ghen đúng không?

Thiên Hinh mím môi nhìn y.

-Vậy giờ để ta cho nàng cơ hội để ghen nhé?

-Chàng thử xem!

Cảnh sủng nịnh hôn lên đôi môi đang giận dỗi của Thiên Hinh rồi xoa đầu nàng.

-Ngốc ạ, ta không cần nàng ghen để chứng tỏ nàng yêu ta.

Nàng phì cười mãn nguyện.

-Nhưng mà nàng muốn thử không?

-Sao?

-Thử ghen?



-Muốn!

-Thật chứ?

Càng nói, Cảnh càng tiến sát lại nàng, kề lên môi nàng.

-Hoàng thượng!

Thiên Hình và Cảnh giật mình tách nhau ra. Cảnh ngồi ngay lại đẩy nàng ra sau lưng.

Minh Huệ một thân hoàng bào màu lam, thướt tha vô cùng. Nàng cầm đèn lồng, gương mặt có phần hoảng hốt.

-Nàng đến đây làm gì?

Cảnh không vừa ý, cố tình quay đi không nhìn nàng. Minh Huệ lúng túng.

-Bệ hạ, thần thiếp thấy người đi không mang theo đèn nên đuổi theo, lúc này đã để lạc người.

-Ta không cần, nàng cứ về trước đi.

-Bệ hạ, người sao lại bỏ yến tiệc chạy đến đây?

Dứt lời, Minh Huệ mới nhìn sang nữ nhân bạch y phía sau Cảnh.

-Bệ hạ, người này là ai?

-Nàng không cần biết, nàng về đi.

Minh Huệ hiếu kì nhìn Thiên Hình, nàng cúi đầu chào Cảnh rồi quay gót trở về.

Thiên Hình thở dài nhìn Cảnh.

-Người ta đã theo đến sát gót chân rồi.

-Nàng ấy mới nhập cung nên hiếu kì thôi, nàng đừng để tâm.

Thiên Hinh cười hiền, lắc đầu.

-Thiếp đâu hẹp hòi như thế, lấy chồng chung cũng là số phận của nữ nhi thường tình mà.

Nàng chua chát nhớ đến câu ca dao:

"Ai bày cái cảnh đa thê

Để cho phụ nữ nhiều bề khổ đau!"

Cảnh biết nàng lại nghĩ lung tung rồi, vuốt nhẹ mái tóc nàng.

-Gì mà lấy chồng chung? Thiên Hinh, Trần Cảnh ta chỉ có duy nhất một chính thê là nàng, những người phụ nữ kia ta đều chưa từng đụng đến họ. Dầu cho Thái sư có bắt ta nạp thêm nhiều thê thiếp khác cũng vậy thôi.

-Cảnh, chàng phải hiếu, chàng là vua, có nhiều con cái là điều nên làm. Đừng để như phụ hoàng thiếp, đến cuối đời tuyệt tự đến giang sơn cũng mất rồi.

Cảnh trầm ngâm nhìn nàng. Ánh mắt nàng cương quyết, đôi môi không có lấy nụ cười.

-Sao nàng có thể kiên cường đến thế? Thiên Thiên, ngay cả lúc ta gục ngã, nàng vẫn kiên cường đến bất khuất.

-Cảnh, cả đời thiếp sống trong tranh đấu mưu quyền, nếu không kiên cường không thể tồn tại.

Cảnh nắm lấy bàn tay hao gầy của nàng. Nàng đã lớn lên trong loạn lạc, còn y thì sao?

Trước trận chiến dai dẳng này, y chỉ là một đứa trẻ.

—

Thuận Thiên phất tay áo ngồi xuống chiếc ghế ở vị trí thượng tọa trong tiểu đình giữa hồ Phượng Liên. Nàng đưa mắt nhìn xuống Minh Huệ rồi nhếch đôi môi tuyệt mỹ.

-Huệ Túc phu nhân cũng thật thiếu sót, đã nhập cung rồi thì phải làm theo quy tắc trong cung, đâu cứ như sống ở ngoài nhân gian được?

Minh Huệ lúng túng hành lễ với Thuận Thiên. Nàng ta nhắc tách trà rồi nhấp môi.

-Đúng là, phu nhân thì chỉ là phu nhân, suốt ngày chỉ toàn lo những thứ bói toán vớ vẩn.

-Hoàng hậu, việc lớn việc nhỏ trong cung người đã lo chu toàn cả rồi, thiếp thân thật vô năng không thể làm tốt hơn được nữa mới xin được nghiên cứu tử vi.

-Phu nhân như thế, làm sao có được ân sủng của vua?

Chẳng là Minh Huệ mới nhập cung nên làm gì biết trường tử Trần Quốc Khang đâu phải là con của Cảnh. Nên Thuận Thiên mới vin vào đó mà ra oai. Minh Huệ cười khẩy, nàng bấm đốt ngón tay. Nàng thừa biết Trần Quốc Khang sau này chẳng thể làm vua vì không có mệnh thiên tử.

-Còn nhờ hoàng hậu chỉ bảo thêm ạ.

Thuận Thiên đắc ý cười. Lúc này Minh Huệ mới nhớ đến người con gái ở cùng với Cảnh đêm đó.

-À, hoàng hậu.

-Ô hay! Người dám gọi ta như thế?

-Thiếp thân có tội, bẩm hoàng hậu, thiếp thân có điều thắc mắc.

-Nói đi.

-Thiếp thân không biết, người phụ nữ sống ở lãnh cung phía tây hoàng cung có lai lịch thế nào?

Thuận Thiên lập tức chau mày, nàng siết mạnh tách trà trong tay.

-Sao người lại hỏi?

-Dạ, đêm yến tiệc lần trước, thiếp thân thấy bệ hạ đi một mình trong đêm mà không có hộ vệ bên đi theo, đi mãi thì đến lãnh cung. Người đã gặp gỡ và có những cử chỉ hết sức thân mật với người phụ nữ ấy.

Thuận Thiên nghiêng răng nhìn ra xa, nàng đặt tách trà xuống rồi cười lạnh.

-Không giấu gì phu nhân, nữ nhân ấy chính là Lý Phế hậu, Chiêu Thánh công chúa.

Minh Huệ à lên. Thì ra là vị nữ vương Lý Chiêu Hoàng, người vợ đầu tiên của An Nam Quốc vương. Nàng cũng thừa hiểu tại sao nàng ta dẫu bị đày đến lãnh cung, hoàng đế vẫn lặn lội đến thăm.

-Người ấy sao lại bị phế truất?

-Còn phải thắc mắc sao? Hoàng hậu bất tài vô năng, không thể sinh hậu duệ tất nhiên là phải bị phế, còn được sống ở trong cung là may lắm rồi!

Thuận Thiên cao ngạo nói.

-Hoàng hậu!

Thuận Thiên và Minh Huệ đều giật bản mình nghe tiếng gọi sặc mùi oán giận truyền đến từ hành lang. Cảnh đứng đó, cặp chân mày chau lại, ánh mắt sắc lạnh đến vô tình.

Thuận Thiên vội đứng dậy, lấp bấp cất tiếng chào.

-Nàng còn ngông cuồng như thế, đừng trách trẫm vô tình! Chiêu Thánh công chúa lúc làm hoàng hậu chưa từng huênh hoang như nàng!

Minh Huệ cúi đầu. Xem ra tin đồn là thật, ngoài Chiêu Thánh công chúa, trên đời này tất thấy nữ nhân đều là hư không trong mắt An Nam Quốc vương.

Cảnh đến hồ Phượng Liên thưởng cảnh, ai ngờ vừa đi ngang lại nghe được câu nói của Thuận Thiên khiến y nổi giận rồi bỏ về điện, còn phạt Thuận Thiên sám hối trong chùa ba ngày.

Thuận Thiên dẫu uất ức lắm nhưng chẳng thể làm gì, đành ngậm ngùi tuân theo. Minh Huệ cũng nhờ đấy mà biết được, hóa ra nàng với hoàng hậu là những kẻ cùng đi trên một con thuyền.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [48] Tàn Khốc

Minh Huệ ngồi trong điện Ánh Thiềm, đọc sách tử vi. Nàng nghe nói Hoàng hậu bị phạt vì tội dám bất mãn, ba tháng tới không được chu cấp vải vóc nữa.

Hôm nay nàng định đến điện Thiên An, dầu trong lòng hoàng đế đã có người thì nàng vẫn phải bảo đảm cho cuộc sống sau này của mình. Nàng đến nước Nam không phải để tìm chỗ ăn ở, mà đến để tìm chốn nương thân. Giây phút nàng gặp Cảnh lần đầu tiên, nàng đã định tâm sẽ dựa vào y suốt quãng đời còn lại.

Ngày hôm ấy nàng theo gót Hoàng Bình vào hoàng cung xa lạ, thấy Cảnh mặc long bào vàng ánh như nắng, gương mặt thanh tú đỉnh đạc, sống mũi cao và đôi mắt như hút hết tâm trí của kẻ đối diện. Cảnh lại là vị vua tài ba, quyết đoán.

Nhưng người nàng muốn gặp hiện tại lại là người phụ nữ ở phía tây hoàng cung...

Thiên Hinh ngồi bên hiên đọc sách, tay ôm con mèo bé xíu ngộ nghĩnh trong lòng nàng. Nắng phản chiếu xuống làn da trắng ngần của nàng, trên đôi mi cong vút và trên đôi môi hờ hững. Con mèo con khẽ kêu meo rồi chạy đi biến. Nó chỉ như vậy khi thấy người lạ thôi, bình thường nó bám riết lấy nàng.

Từ cổng, Minh Huệ xuất hiện, hoàng bào và trang sức đều lấp lánh hơn Thiên Hinh, nhưng vẫn chẳng so được với một thân bạch y của Lý Phế hậu.

Thiên Hinh nhận ra Minh Huệ, nàng gấp quyển sách lại rồi đứng dậy, gương mặt chẳng để lộ một tia cảm xúc.

-Người là Chiêu Thánh công chúa?

-Chào phu nhân.

Nàng nói bằng chất giọng ấm áp, môi khẽ mỉm cười. Minh Huệ trầm trồ cảm thán, người này tuổi bằng hoàng thượng, cũng đã tam tuần rồi mà vẫn trẻ đẹp như vậy, trông làn da như trẻ con và đôi mắt trong suốt kia.

-Phu nhân tìm ta có chuyện gì sao?

-À..

Minh Huệ cũng chẳng biết nàng đến tìm Thiên Hinh làm gì nữa. Nàng chẳng qua chỉ là muốn biết mặt người chồng mình yêu thôi.

-Ta đến gặp công chúa.

Thiên Hinh gật gù.

-Lần đó ta thấy công chúa ở cùng với hoàng thượng, chẳng lẽ hai người vẫn lén lút gặp nhau như thế?

-Chuyện đó làm phật lòng phu nhân sao?

-Tất nhiên. Đêm đó là đêm hợp phòng của ta và hoàng thượng. Người lại đến chỗ công chúa.

-Hoàng đế muốn gì, ta đâu ngăn nổi.

-Dẫu sao người cũng đã là phế hậu, lẽ ra nên biết thân biết phận một chút chứ?

-Phu nhân đang nói ta đó sao?

Thiên Hinh khẽ cười, bảo nàng biết thân biết phận?

-Phải, dù gì thì công chúa không còn là hậu cung của hoàng thượng, không có tư cách tranh sủng.

-Có lẽ phu nhân nghĩ nhiều rồi.

Thiên Hinh lắc đầu khẽ. Vốn nàng không hề manh tâm tranh sủng gì cả.

-Ta nghĩ nhiều?

-Phu nhân nên về đi. Sau này cũng không cần đến thăm ta.

Nói rồi, nàng quay lưng đi vào trong. Nếu đứng đó nói tiếp, Huệ Túc phu nhân còn ở tuổi hiếu thặng kia có buông tha cho nàng không?

Minh Huệ trong lòng thoáng thấy tức giận, nàng nheo mắt nhìn theo Thiên Hinh rồi quay gót bỏ đi.

Cũng năm đó, Trần Thủ Độ đưa hai tiểu thư ở quê nhà vào cung làm phi, do từng hứa với hai người bạn của mình thối hận vi ở Hải Ấp. Cảnh khi xưa sống ở quê cũng từng mang ơn gia đình hai người nên không thể từ chối. Một người là Lệ Trinh nguyên phi, một người là Vũ phi. Cả hai đều sắc nước hương trời, mang vẻ đẹp của người con gái miền biển.

Bốn người trong hậu cung của Thái Tông ngoài mặt thì nịnh hót nhau, trong lòng lại ngầm đấu đá tranh sủng. Nhưng bọn họ có chung một cái gai trong mắt, Lý Phế hậu đang nhờn như độc sủng ở lãnh cung kia.

Thuận Thiên từ lâu đã luôn biết Cảnh vẫn thường đến gặp Thiên Hinh, đến quá nửa đêm mới về Thiên An điện. Hôm nay nàng cố tình mời Thiên Hinh đến thưởng trà ở điện Sùng Uyên, thưởng hồ Phượng Liên mùa hè trong vắt. Ở thưởng lâu hôm nay có đủ cả Huệ Túc phu nhân, Lệ Trinh nguyên phi và Vũ phi.



-Xem ra Lý Phế hậu không đến rồi.

Thuận Thiên cười khinh khỉnh, tay nâng tách trà sen ngào ngọt. Vũ phi phe thấy chiếc quạt lông ngỗng.

-Có danh phận gì đâu mà dám vác mặt đến chính cung?

-Sao lại không?

Tiếng nói của Thiên Hinh vừa ôn nhu như ngọc, vừa dồn dập như cuồng phong. Nàng một thân bạch y, kháng khái bước vào thướng lâu. Liên lẻo đẹo theo sau. Thuận Thiên nhếch môi cười. Đã là lúc nào rồi mà còn cao ngạo như thế?

-Chiêu Thánh công chúa tới chơi, quả là phúc của điện Sùng Yên ta.

-Hoàng hậu đích thân mời, ta sao dám khước từ?

Minh Huệ cầm ấm trà rót cho Thiên Hinh, đợi Thiên Hinh nâng tách lên thì vờ như lỡ tay rót tràn ra ngoài. Thiên Hinh bị sức nóng của trà làm cho bất ngờ, bông vôi tách trà rơi xuống đất vỡ tan tành.

-Sao công chúa lại bất cẩn như vậy?

Lệ Trinh nguyên phi nãy đến giờ vẫn im lặng, giờ có dịp ra oai.

-Bộ tách này đem từ tận Cao Ly về, công chúa không biết sao?

Thiên Hinh chỉ lặng lẽ cười.

-Là ta bất cẩn.

-Nói bất cẩn là xong sao? Công chúa còn không mau nhặt mảnh vỡ lên?

Vũ Phi nhíp nhíp chiếc quạt lông xuống bàn. Thiên Hinh im bật. Liên vôi chạy ồ tới.

-Công chúa, để em dọn cho người.

-Con nô tì không biết phép tắc này, còn không tránh ra? Là hoàng hậu ta bảo Chiêu Thánh công chúa nhặt lên.

Thiên Hinh nhìn ánh mắt cay nghiệt của Thuận Thiên và cả những gương mặt thỏa mãn của ba nữ nhân còn lại. Nàng lặng lẽ quay sang Liên, lắc đầu rất khẽ. Liên thấy sống mũi cay xè nhìn chủ tử chịu ủy khuất, thật không đành lòng. Thiên Hinh ngồi xuống, cẩn thận nhặt từng mảnh sứ trắng mà lòng như hàng ngàn mũi lao đâm vào. Nhặt hết rồi nàng mới để ý thấy một mảnh vỡ ngay dưới chân Lệ Trinh. Thiên Hinh ngửa lên nhìn nàng ta nhâm nhi tách trà, nàng nuốt cay đắng tiến đến, đưa tay đến chỗ mảnh vỡ. Bất chợt, một chiếc hài hoa giáng xuống bàn tay của nàng rồi ùm mạnh xuống.

Thiên Hinh nhả mặt, nàng cắn răng không để một thanh âm nào phát ra từ cuống họng. Liên chạy ào đến, quỳ trước mặt Lệ Trinh nguyên phi.

-Xin nguyên phi tha cho công chúa, xin người độ lượng thả chân ra, mảnh vụn sắc như vậy đâm đau lắm.

-Cái con nô tì lắm lời này, mau ném nó đi khuất mắt ta!

Vũ phi vung chiếc quạt, chua chát nhìn Liên. Liên òa khóc bám lấy tay áo Thiên Hinh. Thị vệ ào vào rồi lôi Liên đi khỏi.

-Công chúa, xin nguyên phi hãy tha cho công chúa, nô tì xin người.

Lệ Trinh cười lạnh rồi nhắc chân lên. Thiên Hinh chậm rãi nhặt mảnh sứ lên rồi thu tay về. Nàng đưa đồng vớ vụn cho cung nữ dọn rồi ngồi lại vị trí của mình.

Thiên Hinh biết bọn người đó muốn dồn nàng đến chân tường để nàng phản kháng, họ sẽ có cơ đuổi nàng khỏi cung. Vì Cảnh, nàng phải nhẫn nhịn.

-Khó trách nguyên phi, bộ tách này quý hiếm như vậy, bẽ mặt một chiếc thì chẳng còn nguyên vẹn nữa rồi. Thôi công chúa đã hạ mình nhặt mảnh vỡ thì ta cũng độ lượng mà bỏ qua.

Thuận Thiên ánh mắt giễu cợt nói với Thiên Hinh. Nàng chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhìn thẳng.

Bàn tay nàng đau lắm, mu bàn tay ửng đỏ vì trà nóng, lòng bàn tay đầm máu vì bị mảnh vỡ đâm.

-Công chúa mới sống ở lãnh cung một năm mà đã quên mất trên dưới rồi? Hoàng hậu nói, chẳng lẽ người không dạ vâng?

Thiên Hinh cười nhìn Minh Huệ đang dùng ánh mắt chì chiết mình.

-Ta tin là hoàng thượng sẽ cho phép ta bỏ qua việc đó.

Nghe nhắc đến đế vương, lập tức bốn nữ nhân kia liền đỏ phừng cặp mắt. Minh Huệ đay nghiến.

-Còn dám nhắc đến hoàng thượng? Công chúa nghĩ là mình có tư cách sao?

-Chỉ là một công chúa sống đến chết già ở lãnh cung mà còn dám nói hoàng thượng sẽ cho phép?

Vũ phi là người tức nhất, bởi Cảnh chưa bao giờ nhìn đến nàng.

Thiên Hinh đứng đưng nhìn bốn nữ nhân đang phát hỏa trước mặt.

-Nếu các vị mời ta đến đây chỉ để chì chiết ta thì không cần tốn sức như vậy, ta vốn không để tâm.

-Được lắm, công chúa khẩu khí lớn lắm.

Vừa lúc đó, một cung nữ bê một mâm thức ăn bước vào. Thuận Thiên trong đáy mắt lóe lên một tia nham hiểm. Nàng ta ngược mặt về phía Thiên Hinh.

-Nào, công chúa thử dùng món này đi.

Thiên Hinh nhìn một niêu thịt hầm, chân mày chau lại. Minh Huệ liền đẩy niêu thịt đến trước mặt nàng.

-Không có độc đâu, công chúa nghĩ mạng mình đáng để hoàng hậu cắn tay sao?

Thiên Hinh im lìm không động đũa, cũng chẳng nhìn bốn người phụ nữ quần áo tóc tai lộng lẫy.

-Hoàng hậu ban bữa, công chúa dám không ăn?

-Ta đợi hoàng hậu động đũa trước.

Thuận Thiên cười khinh khỉnh, cũng biết thân biết phận rồi đấy à?

-Được.

Cung nữ gắp một mẫu thịt rồi đặt vào chén Thuận Thiên. Nàng ta vừa ăn vừa trân trân nhìn Thiên Hinh. Nàng mím môi nhìn niêu thịt. Hậu cung khó đoán, ai biết được trong niêu thịt hầm này có gì?

-Ta không ăn.

Nàng khảng khái nói, ném cái nhìn lạnh lẽo về phía bốn người họ. Vũ phi đứng bật dậy, tay chỉ vào Thiên Hinh.

-Đúng là vô phép, chỉ là một công chúa mà còn dám nói trống không ở đây!

Lệ Trinh giữ Vũ phi lại rồi gắp một mẩu thịt vào chén Thiên Hình.

-Công chúa cứ ăn, đừng sợ. Nghe đâu, thịt mèo rất tốt cho những kẻ bị bỏ đói lâu ngày.

Mặt Thiên Hình lập tức biến sắc, nàng hết nhìn niêu thịt lại nhìn Lệ Trinh.

-Nguyên phi nói vậy là có ý gì?

-À..

-Ta đang đi dạo thì bắt gặp con mèo tam thể, sẵn nhớ có mời Chiêu Thánh đến chơi nên làm thịt chiêu đãi.

Thuận Thiên hất chiếc cằm thanh tú của mình lên, vừa nói vừa nghiên miếng thịt trong chén. Thiên Hình thấy mình sắp bật khóc, nàng nghiên rằng nhìn người chị cùng cha cùng mẹ của mình. Con mèo đó còn nhỏ như vậy, sao lại có thể tàn nhẫn như thế?

Minh Huệ tiến tới, tay bóp lấy miệng Thiên Hình để Vũ phi nhét miếng thịt vào. Thiên Hình vùng vẫy, nàng lại bị Lệ Trinh và mấy nô tì giữ lấy.

-Hoàng hậu mời, công chúa phải ăn chứ.

Minh Huệ vừa nói vừa nghiên rằng. Miệng Thiên Hình bị bóp đến đau nhức. Móng tay Minh Huệ ghì trên mặt nàng xước một vết dài. Nàng cố quay đầu đi nhưng lại bị Lệ Trinh giữ chặt, tóc nàng giăng co bị giật đau đến phát điên.

Cuối cùng mấy người bọn họ cũng buông nàng ra. Thiên Hình chạy đến thành thường lầu cổ nôn ra, nước mắt nghẹn ngào bị kìm nén đến tức thở.

Thuận Thiên đi nhanh tới, một tay đẩy Thiên Hình đang chồm người ra trước. Nàng thất kinh nhìn cơ thể mình không tự chủ nhoài ra phía trước rồi

ngã âm xuống hồ.

Bọn họ phá lên cười mãn nguyệt. Bốn nữ nhân trong hậu cung hoàng gia của một nước lại đứng cười như điên dại nhìn Thiên Hình chói với dưới hồ.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [49] Phía Sau Chùa Chân Giáo

Thuận Thiên đứng dựa vào cột, khoái chí nhìn Thiên Hình chới với. Nàng ta lắc đầu.

-Phải mà sinh được con cho hoàng thượng thì liệu có cảnh tượng hôm nay không?

-Ấy, phải nói là, giữ được con cho hoàng thượng mới đúng!

-Đâu, phải là sống tích đức vào, con đâu chết yếu?

Những lời cay độc đó, Thiên Hình đều nghe thấy. Thật ra nàng biết bơi, nhưng cơ thể nàng khắp nơi đều đau, lòng cũng đau nốt. Rồi vừa lúc trời trút mưa xuống. Nàng không biết đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.

-Các người đang làm gì vậy hả?

Tiếng Cảnh gào lên âm vang như thần, khiến cho cung nữ khắp điện đều quỳ rạp xuống. Bốn vị phi tần thất kinh chạy lại, không quên chỉnh tóc tai.

Cảnh âm âm đi tới, phía sau là Liên. Là Liên đã đến báo cho Cảnh.

-Thần thiếp khấu kiến bệ hạ.

Cảnh nhìn một lượt không thấy Thiên Hình, y lao qua người bốn nữ nhân kia mà không thèm để lại một ánh nhìn.

-Thiên Thiên!

Cảnh gào lên, trợn trừng mắt nhìn nước hồ cuốn nàng xuống đáy. Y ngay lập tức lao xuống.

Phía sau y, bốn nữ nhân kia hoảng hốt gọi với theo.

Thiên Thiên thấy như có sức mạnh vô hình kéo nàng rời xa ánh sáng phía trên mặt nước. Đôi bàn tay nàng buông lơ. Nhưng gương mặt Cảnh thẳng thốt rẽ nước hương đến làm nàng khóc ngay cả khi biết mình không thể khóc trong nước. Gương mặt y thật đẹp, giá như nàng có thể ngắm nhìn y lâu hơn, chứ không phải chết như thế này. Nàng chỉ mỉm cười, mắt nhắm lại. Cảnh hoảng loạn nắm lấy bàn tay đang tỏa ra những làn máu hòa vào nước hồ. Y vòng tay qua eo nàng rồi đập nước trời lên mặt hồ.

Liên sợ hãi chạy xuống cầu đá. Cảnh bế Thiên Hinh trên tay, đi từng bước nặng nhọc khỏi hồ. Mưa phủ trắng vẫn không xóa nổi đôi mắt như thiêu đốt cả thế gian này của Cảnh. Y nhìn bốn nữ nhân trên thượng lầu đang thấp thỏm không yên. Y nghiêng rặng để lại cái nhìn chán ghét đến tột độ rồi bế nàng rời khỏi.

-Bệ hạ, Lý Phế hậu không thể đem vào điện Thiên An, bệ hạ.

Tổng quản công công sợ sệt nhìn theo Cảnh ướn sững giận dữ tiến về tấm điện Thiên An.

-Trẫm đã nói bao nhiêu lần, không được gọi nàng là Lý Phế hậu!

Tổng quản công công bị quát đến sợ xanh mặt. Ông bất lực nhìn Cảnh đã đưa Thiên Hinh về phòng.

-Còn không mau truyền ngự y?

Y quay phắt sang Liên.

-Đem đến đây một bộ y phục, nhanh!



Thiên Hình mở màng nhìn Cảnh, nàng run lên. Cảnh trút bỏ áo bào. Y đuổi hết cung nữ ra rồi cởi áo đối khăm của nàng, quấn chiếc khăn to sự quanh người nàng. Nàng mở mắt nhìn y rồi tự nhiên mỉm cười.

-Bị thương đến thế này nàng còn cười sao?

-Thiếp nhớ lúc chàng quỳ hai canh giờ dưới mưa, mặt mày cũng không xanh như bây giờ.

Cảnh đau lòng nhìn nàng, bồi hồi nhớ lại lúc đó, nàng ném khăn cho y, lại bị bọn người kia bóng gió thành nàng đem giang sơn trao cho y. Lúc đó y lạnh ngoài da thịt, bây giờ y lạnh buốt trong lòng.

Liên vào, Cảnh để Liên hầu hạ nàng thay quần áo.

Ngự y đến băng bó vết thương cho nàng, ái ngại nhìn nàng nằm trên long sàng. Cảnh đã thay hoàng bào khô ráo, ngồi bên nắm lấy bàn tay mong manh của nàng. Rồi y không nói gì, lạng lẽ thoa thuốc lên vết móng tay cào trên mặt nàng.

-Cảnh..

-Đừng nói gì cả.

Cảnh thấy lòng mình đau. Y biết điều nàng muốn lúc này. Y đã ở bên nàng quá lâu để hiểu nàng mà. Thiên Hình đưa tay giữ lấy khuôn mặt y, ánh mắt thương tâm nhìn chông mình.

-Cảnh, thiếp phải đi thôi...

Cảnh lắc đầu, nghẹn ngào cúi gằm mặt xuống. Cảnh đã từng hứa sẽ không để nàng ra đi, không để nàng chịu uất ức. Thiên Hình dịu dàng nâng mặt y lên.

-Chàng biết thiếp không thể ở lại mà.

Thiên Hinh có thể nhẫn nhịn lúc đó. Nhưng nàng từng làm vua, cái tội của nàng đâu dễ bị kẻ khác chà đạp. Nay nàng phải chịu những tủ nhục đó, nàng biết mình không thể không đi.

-Thiên Thiên, đừng bỏ ta, ta rất cô độc.

Lời nói của những nữ nhân đó văng vẳng trong đầu nàng, điều khiến nàng đau lòng nhất đó là nàng không thể cho Cảnh một đứa con để nối ngai vàng này. Trịnh đâu có lỗi, con chết rồi, bọn họ lại còn mang ra để đùa cợt nàng. Thiên Hinh ôm mặt khóc. Cảnh đẩy nàng vào lòng mình.

-Nàng cũng đâu nở rời xa ta đúng không? Thiên Thiên, ta làm vua đến tận hôm nay là vì muôn dân Đại Việt, vì ân nghĩa với họ Trần, và vì tình yêu với nàng. Nàng đừng để ta mất đi một động lực để ngồi trên ngai vàng đầy máu tanh này có được không?

Nàng khóc, nước mắt nóng hổi trên da thịt tê tái.

-Chàng đã từng hứa với thiếp, đến khi nào thiếp không chịu đựng được nữa, người sẽ để thiếp đi...

Cảnh nhớ, vẫn nhớ. Quân vô hí ngôn, sao y có thể nuốt lời.

-Đã đến lúc rồi. Hoàng cung hoa lệ này đã đẩy thiếp đến cực hạn của bản thân. Thiếp xin lỗi nếu thiếp có phụ chàng.

Cảnh lặng đi. Y biết, nếu nàng ở lại đây, hôm nay là trầy mặt rách tay, ai biết ngày mai sẽ là gì. Nếu rời xa nàng mà có thể bảo vệ nàng, y không ích kỉ làm gì nữa. Chỉ cần nàng sống, biết nàng sống, y vẫn sẽ nỗ lực gầy dựng giang sơn của cả hai tươi đẹp hơn.

Vì nàng luôn bảo y phải yêu dân, mà nàng chính là thần dân quan trọng nhất đất nước này.

Thiên Ứng Chí Bình năm thứ 8, 1239.

Chiêu Thánh công chúa âm thầm rời cung. Trần Thủ Độ sợ nàng ở trong thành dân thấy lòng lại nhớ vua cũ nên cho nàng đến sống ở một biệt viện trên ngọn đồi phía sau chùa Chân Giáo.

Cũng năm đó, Cảnh phạt hoàng hậu và ba cung nhân cấm túc nửa năm, không yến tiệc không chu cấp. Bấy giờ các trại Vĩnh An, Vĩnh Bình của nước Tống loạn lạc, Cảnh đích thân đem quân đi đánh, đi biệt ba tháng mới về lại Thăng Long.

Canh Tý, Thiên Ứng Chính Bình năm thứ 9, 1240.

Năm nay hoa đào chùa Chân Giáo vẫn nở, nàng ngồi trên Đài cầu phúc, nơi gốc cổ thụ to lớn và hàng trăm chiếc chuông lớn bé ngân nga. Nàng nhớ lại năm đó mười bảy tuổi lần đầu đến đây, được ban chữ Chiêu, được gặp Cảnh.

Thời gian như con nước trôi, thoát cái đã hơn chục năm rồi.

Nàng mỉm cười nhìn những chiếc chuông đong đưa trong cơn gió xuân mơn mớn, mang sinh khí thổi vào vạn vật thế gian. Đài cầu phúc này quả là linh nghiệm, Cảnh và nàng đã thành vợ chồng, vượt qua bao gian truân cuộc đời.

Nàng trở về biệt viện lọt thỏm giữa ngọn đồi thoải. Xung quanh là một bãi cỏ xanh mượt mênh mông, ướt lạnh sương sớm. Liên mọi ngày đều đem những món đồ đan bằng dây nàng làm xuống chợ bán, đâu thể cứ ăn nhờ cơm chùa.

Hôm nay căn nhà nàng có gì đó lạ lắm, nó mang một mùi hương quen thuộc đến cả trong giấc mơ nàng cũng có thể nhận ra, Thiên Hình chạy ào vào phòng.

Cảnh đứng bên bàn gỗ, tay chạm lên những cuộn chỉ đan.

-Cảnh.

Cảnh quay lại, ấp áp nhìn nàng, nhoén miệng cười. Nụ cười đó bao năm vẫn vậy, thuần túy và ngất ngây. Nàng sà vào lòng y, cuốn mình hít lấy mùi hương y.

-Nhìn nàng đã có sức sống hơn rồi, Thiên Thiên.

Nàng mừng rỡ ôm chặt Cảnh không buông, sợ buông rồi y sẽ biến mất. Gần một năm qua, nàng đã nhớ y đến nhường nào, nhớ đến cả khi mơ cũng nhớ, nhưng chỉ biết trông vào kinh thành sừng sững kia.

-Ta rất nhớ nàng, vi hành đất Tống nguy hiểm trùng trùng, không một khắc nào ta quên mình phải trở về lành lặn để gặp nàng.

-Thiếp biết thời thế loạn lạc, chàng cứ lo việc nước.

-Ta lo việc nước là làm tròn hai chữ đế vương, nhưng lại không làm tròn hai chữ phu thê với nàng.

-Chàng về kinh thành rồi, sao không về hoàng cung?

-Ta muốn người đầu tiên biết ta trở về an toàn là nàng.

Nàng rơm rớm nước mắt nhìn ánh mắt quá đỗi hiền lành của Cảnh. Y hít một hơi rồi nhìn xung quanh, y chấp tay sau lưng đi một vòng.

-Nơi này quả thật là tốt hơn ở trong cung nhỉ? Không khí mát mẻ thoáng đãng, lại kề cận thiên nhiên, chả trách nhìn nàng giờ đã hồng hào trở lại rồi.

-Thiếp thường ngày xuống chùa phụ giúp, đều khẩn Phật cho chàng an toàn trở về.

Cảnh gật gù rồi ngồi xuống giường con bên bệ cửa sổ, nhìn ra thảo nguyên xanh mướt.

-Nơi này đẹp quá, chắc ta sẽ ở đây vài ngày.

Thiên Hinh tròn mắt nhìn Cảnh. Nàng chạy lại túm lấy tay áo y, không biết là nên mừng hay là nên lo.

-Chàng rời cung, Thái sư sẽ cho phép sao?

-Ta vừa về đến kinh thành, cũng chưa báo cho trong cung biết. Ta xa nàng lâu như vậy, chẳng lẽ nàng không muốn ở bên ta mấy ngày sao?

Thiên Hinh mừng rỡ vòng tay qua cổ Cảnh rồi ghì chặt lấy. Cảnh bế thốc nàng lên rồi để nàng ngồi lên đùi mình.

-Ô, nàng nặng thêm rồi này!

Nàng cười tí mắt đánh nhẹ lên ngực y. Cảnh túm lấy tay nàng giữ lại rồi đặt xuống một nụ hôn lên môi nàng. Cả hai chìm trong nụ hôn của nhớ nhung xa cách. Đã một năm rồi, Cảnh mới được nếm dư vị ngọt ngào này.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [50] Bình Yên Ở Đâu

Liên vừa về tới đã thất kinh nhìn thấy Cảnh luộc rau trong bếp, la toáng lên chạy tìm Thiên Hình. Thiên Hình đứng giữa mấy luống rau, hết hồn còn ngỡ là để Cảnh nấu ăn nên cháy nhà. Nghe Thiên Hình nói xong, Liên tự giác ôm đờ xuống chùa xin ngủ nhờ, mặt hí ha hí hửng.

—

Cảnh hồi hộp nhìn nàng ném thử món rau muống xào chao y vừa làm. Thiên Hình ăn rồi phì cười, nàng gõ nhẹ lên sống mũi y.

-Sao chàng không đi làm đầu bếp mà làm vua uống thế?

Cảnh bật cười rồi gắp thêm vào bát nàng. Y chỉ cần nhìn nàng ăn thôi cũng thấy ngon miệng lắm rồi.

Mấy năm qua đều không có nàng cùng ăn, y chẳng thấy sơn hào hải vị kia ngon miệng nữa. Nay có nàng, đĩa rau muống xào thôi y cũng thấy tuyệt vị.

Ăn xong Cảnh đẩy nàng đi nghỉ ngơi, y gom bát đĩa đi rửa. Thiên Hình dựa vào khung cửa nhìn một Trần Cảnh nàng chưa từng thấy. Một Trần Cảnh chu đáo và ấm áp. Y thật sự khiến nàng thấy mình là nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian. Cảnh nghiêng đầu nhìn nàng rồi phì cười.

Hai người tản bộ trên thảo nguyên rồi nghỉ chân ở một chiếc võng mắc qua thân hai cây tùng.

-Nàng hay nghỉ ngơi ở đây sao?

Thiên Hình chỉ tay về phía đối diện, nơi kinh thành sừng sững và hoa lệ, nơi những ánh đèn le lói và phồn hoa. Cảnh đau lòng, thì ra nàng luôn ngồi ở đây, ngắm nhìn y dấu không thể thấy.

Nàng không nói gì, ngả lưng lên võng nhìn lên bầu trời trải đầy những vì sao xếp thành hình xoắn ốc. Cảnh cũng ngửa lên nhìn, xuýt xoa cảm thán. Cảnh đẹp này sao ở hoàng cung y không thấy? Dấu là cùng một bầu trời.

-Nàng ở đây chịu nhiều thiệt thòi rồi.

Thiên Hình lắc đầu khẽ.

-Nhiều lần thiếp ra phố đều xem những vở tuồng về chàng. Nào là vị hoàng đế ban hành bộ luật cho dân, nào là lễ Tịch Điền cùng xuống ruộng cày...Cảnh, thấy chàng làm vua được lòng dân như vậy, thiếp chẳng chịu thiệt thòi gì nữa.

Cảnh gật đầu nhìn nàng, rồi y buông một tiếng thở dài vô tận.

-Giá như mà có nàng ở bên ta trong những kì tích đó. Giá như họ biết là chính nàng cải cách luật pháp, chính nàng đặt nền móng cho bộ Quốc triều hình luật, chính nàng thôi thúc ta xuống ruộng cày với dân...

-Thiếp muốn Đại Việt thái bình thịnh trị, người dân biết được thì tốt, không biết được thì có hề gì đâu? Cuối cùng vẫn là những nắm mồ xanh cỏ...

Nàng đưa tay lên tóc Cảnh.

-Xem chàng kia, mới qua tam tuần đã có tóc bạc rồi.

Cảnh nắm lấy bàn tay Thiên Hình rồi nhìn vết sẹo trong lòng bàn tay nàng.

-Năm đó ta xin lỗi vì đã không bảo vệ được nàng. Thuận Thiên, Lệ Trinh và Vũ phi đều có hậu thuẫn là Thái sư, Huệ Túc lại là con của người ta nên trọng, không phạt nặng được.

-Điều bọn họ muốn là thiệp phải rời khỏi cung, cuối cùng cũng đạt được rồi. Họ cũng đã hả hê, chàng còn phạt làm chi nữa.

-Cứ tưởng qua việc đó hậu đình sẽ êm đềm hơn, ai ngờ họ lại đấu đá nhau, suốt ngày chạy đến chỗ ta làm loạn, ta thực nhức cả đầu.

Thiên Hinh phì cười. Cảnh nhìn nàng vui vẻ mà lòng cảm thấy thanh thản. Nàng đã vượt qua được bóng đêm bao phủ cuộc đời mình mà lạc quan sống tiếp. Hành trình của cuộc đời còn quá dài, chỉ vì bi thương mà dừng chân thì uổng phí quá.

-Nàng chính là bình yên của ta, Thiên Thiên...

Thiên Hinh rời khỏi những vì sao, say đắm nhìn Cảnh. Y tiến đến hôn nàng. Nụ hôn của cả hai đều không còn tràn đầy nhiệt huyết như khi còn trẻ, nhưng càng nồng nàn và ngắt ngậy.

—

Thiên Hinh mở mắt dậy, nàng thấy Cảnh đã thức từ lúc nào, y say sưa nhìn nàng ngủ. Nàng xấu hổ vì mình trong chăn.

Đêm qua là lần đầu sao bao năm tháng nàng cùng y ân ái. Chẳng phải là giường loan gối phượng nhưng lại khiến nàng hạnh phúc đến nhường nào.

Cảnh kéo tấm chăn nàng đang che mặt xuống, gõ lên mũi nàng.

-Nàng định trốn bao lâu nữa, không đói sao?

Nói rồi, y chẳng đợi nàng phản ứng, quấn chăn quanh người nàng rồi bế thốc nàng lên.



-Đợi nàng dậy thì ta cũng tắm rửa xong xuôi cả rồi, cũng đun nước cho nàng rồi, vào tắm đi.

-Chàng tắm rồi mà.

-Buổi sáng ta thích tắm hai lần lắm.

Y cười ma mị, nàng đỏ mặt nép vào lòng y. Chiếc bồn tắm gỗ đã được châm nước nóng, khói trắng phả vào không gian.

-Nàng cứ tắm đi, ta đi chuẩn bị bữa sáng.

Thiên Hình hơi cup mắt xuống. Cảnh tiến lại sát nàng rồi cười ranh mãnh.

-Không lẽ nàng muốn ta tắm cho nàng sao?

-Không! Chàng đi làm gì chàng cần làm đi!

Thiên Hình xấu hổ đẩy Cảnh ra, mặt đỏ như gấc chín. Y phá lên cười rồi chỉ lên chiếc bàn con.

-Y phục của nàng và khăn ta đều để ở đó, đừng ngâm nước lâu quá, ốm đấy.

Y khẽ hôn lên trán nàng rồi rời đi.

—

Thiên Hình bước vào bếp, đưa mắt tìm kiếm Cảnh. Chắc y xuống chùa rồi. Nàng bước khỏi nhà, đưa mắt xuống ngôi cổ tự dưới chân đồi.

Bất chợt, Liên chạy lên, hơi thở dồn dập gọi nàng. Thiên Hình ào đến giữ lấy Liên, sốt ruột nhìn nàng.

-Liên, sao thế? Hoàng thượng đâu?

-Công chúa, bệ hạ...bệ hạ bị bắt về cung rồi.

Thiên Hinh biết lúc này rồi sẽ tới, nhưng đến lúc nó tới, nàng lại bàng hoàng cảm thán sự vô tình của số phận.

-Bắt? Ai bắt?

-Dạ, thái sư...

Tiếng Liên bé dần cũng là lúc tiếng gào thét trong lòng Thiên Hinh cất lên. Phải rồi, có việc gì mà không đến tai Trần Thủ Độ chứ?

Nàng lách qua người Liên rồi chạy như bay xuống đồi.

Cảnh siết chặt hai bàn tay đi dọc hai hàng cấm vệ quân đứng thẳng tắp. Y ngoái đầu nhìn lên đồi, bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Trần Thủ Độ.

-Bệ hạ, mời người hồi cung.

Cảnh ghen ngào nhìn lên ngôi biệt viện ẩn trong màn hơi sương, nàng không tìm thấy y, chắc chắn sẽ hoảng loạn lắm.

Cảnh nuốt đắng cay vào trong rồi quay đầu đi đến bên chiếc kiệu rồng.

Từng bước chân y nặng nề, từng cơn đau làm lòng y quặn thắt.

Y chỉ vừa gặp lại nàng, chỉ vừa được ở bên nàng. Dầu ngăn ngủi nhưng đó là khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong ba năm qua...

Kiệu rồng đi xa dần.

Thiên Hinh từ trong hậu đình chạy ra, nàng đưa cặp mắt ngẩn lệ nhìn đoàn người rời đi trả lại sự yên tĩnh cố hữu cho ngôi chùa. Nàng đã thấy Cảnh ngồi trên kiệu cao kia, bóng lưng y cao cao tại thượng, xung quanh y là hàng trăm cận vệ.

Hoàng thượng rời khỏi rồi...

Thiên Hinh vùng chạy theo. Nước mắt nàng theo gió cuốn đi.

-Cảnh! Đợi thiếp với, thiếp vẫn chưa từ biệt chàng mà! Cảnh, làm ơn...

Đoàn người đi đã quá xa, thân ảnh kia vẫn yên lặng mà hướng về phía cổng thành. Thiên Hinh òa khóc đuổi theo, để mặc cho gió lạnh làm tê tái da thịt. Trong cơn nức nở, nàng vẫn gào lên tên y.

-Chàng đừng đi mà, đừng đi!

Nàng vấp rồi ngã gục xuống. Thiên Hinh cảm nhận được hơi đất lạnh lẽo, nàng để mặc nước mắt tuôn ra không ngừng, chẳng biết vì đau thể xác hay tâm hồn.

Nàng chỉ vừa có lại được hạnh phúc, sao ông trời có thể nhẫn tâm cướp đi y sớm như thế? Chia ly, sao lại đến sớm như thế?

Dẫu sao thì điều đau đớn hơn tất cả vẫn là không kịp nói lời tạm biệt.

Một thân ảnh tiến đến trước nàng. Thiên Hinh run rẩy nhìn đôi giày thêu trong tầm mắt.

-Cảnh.

Nàng ngửa đầu nhìn lên, trong mắt lênh láng nỗi đau.

Trần Thủ Độ cúi xuống nâng nàng lên rồi phủi đất cát trên áo nàng. Nàng không biết nên nhìn người đàn ông này theo cách gì nữa, cảm hận hay là đau thương. Nhưng chắc chắn, nàng đã thất vọng vô vàn.

-Công chúa không sao chứ?

Nàng quay đầu, lau đi hai hàng nước mắt.

-Ta muốn nói với công chúa đôi điều. Nếu người đã quyết định rời khỏi cung, rời xa hoàng thượng, xin người đừng để để vương lưu tâm nữa.

-Ta không được để chàng lưu tâm? Trần Thủ Độ, vợ chồng ta lấy nhau mười mấy năm, ông muốn cắt đứt là cắt đứt thế sao?

-Hoàng thượng không thể là người chồng bình thường, người cần phải có con, con do hậu cung trong cung đình sinh ra.

-Ta sao không muốn sinh con cho chồng chứ? Là ông không cho ta cơ hội đấy chứ!

Nàng mất đi bình tĩnh, gào lên trong nước mắt. Trần Thủ Độ vẫn điềm nhiên như không.

-Công chúa, năm đó người và hoàng thượng không có con, tình hình lại loạn lạc, không thể làm khác. Chỉ có cách phế cũ lập mới mà thôi.

-Ông lầm rồi.

-Chính vì ta biết ta lầm, nên mới mạo muội đến đây gặp người, mong người dứt ân nghĩa với hoàng đế.

Nàng quay phắt đi, cố nuốt uất ức vào lòng. Trần Thủ Độ không buông tha.

-Công chúa, cả đời người đã thăng trầm trải đủ rồi, giờ một thân một mái đình, người hãy nghỉ ngơi đi, tránh xa hồng trần kia. Hoàng đế, cứ coi như là một mối lương duyên trong đời. Người còn ở bên cạnh hoàng đế ngày nào, hoàng đế càng nguy hiểm ngày ấy. Người thân là phế hậu mà hoàng đế vẫn sớm tối kề cận sẽ bị triều thần dị nghị. Thái Tông còn non nước, bách tén đâu cầu một vị vua đắm trong tình ái? Người chính là điểm yếu của bộ hạ.

Thiên Hinh nhìn Trần Thủ Độ. Lần đầu tiên nàng nhìn ông với ánh mắt yếu ớt và đáng thương đến vậy. Người đàn ông này đã giết cha nàng, cướp cơ nghiệp nhà nàng, nhưng cũng là chồng của mẹ nàng, là thái sư trung thành của Cảnh.

Nàng chẳng nói gì, quay lưng bỏ đi. Phía sau lưng nàng truyền đến tiếng bước chân xa dần của Trần Thủ Độ. Đợi ông đi khỏi rồi, nàng mới tựa lên thân cau bên đường. Nàng bật khóc, nước mắt mặn chát và đắng cay. Cuộc đời nàng đều đã trải đủ rồi, ông trời vẫn còn muốn giày vò nàng hay sao? Đã mất chồng, nay đến quyền nhớ thương cũng mất nốt.

Nàng còn lại gì?

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [51] Chuyện Của Hoàng Hậu

Cảnh ngồi trên thư án, chau mày nhìn xuống Minh Huệ đang khóc lóc.

-Bệ hạ, người phải làm chủ cho thiếp, Vũ phi gian xảo dám để độc dược vào hương liệu tắm của thiếp, làm thiếp không thể hoài thai.

Cảnh cười khinh khỉnh, y đâu có đụng đến nàng ta, làm gì có chuyện hoài thai hay không?

-Nàng lui đi, báo với Đại Lý tự sẽ được giải quyết. Chỗ của trẫm không phải nha môn, các người cứ đến hết tố cáo rồi lại khóc lóc.

-Bệ hạ...

Minh Huệ khóc lớn hơn nữa, cầm khăn tay chấm nước mắt. Cảnh nhìn sang tổng quản công công rồi chau mày. Ông cuống cuống chạy xuống kêu người dẫn nàng ra. Lôi ra rồi vẫn nghe tiếng kêu gào thảm thiết.

Cảnh thở dài nặng nề rồi cầm chiếc lược bạc lên nâng niu. Y lại nhớ nàng.

Một cung nữ vào châm trà cho y. Một lúc sau thì nàng ta tiến đến gần Cảnh, hạ giọng.

-Bệ hạ, là nô tì.

Cảnh ngược mắt lên nhìn.

Là Liên.

Y lập tức thấy ruột gan cồn cào.

-Công chúa có chuyện gì sao?

-Bệ hạ, công chúa không cho phép nhưng nô tì thấy mình cần phải nói với người, bệ hạ.

Liên toan khóc nhưng lại bị Cảnh quát.

-Khóc lóc cái gì, nhanh nói cho trẫm!

-Bệ hạ, công chúa mang thai rồi, cũng đã ba tháng...

Cảnh sững sờ nhìn Liên, đây là tin vui, là tin vui nhất trong những ngày tháng tăm tối của y. Y bật cười lớn, mắt cũng ngân ngấn lệ. Nhưng sao Liên lại khóc?

-Bệ hạ, công chúa định sẽ âm thầm sinh con rồi nuôi con. Sợ đứa trẻ sẽ bị hãm hại như Thái tử năm xưa.

-Cái gì?!

Cảnh đứng phắt dậy. Liên quỳ rạp xuống.

-Bệ hạ là nô tì chăm sóc công chúa không tốt.

Cảnh nghiêng răng, nếp nhăn xô lại trên vầng trán cao rộng. Nhất định là Trần Thủ Độ đã nói gì với nàng sau khi y rời đi rồi. Nàng sao lại có thể mềm yếu như vậy? Sao có thể muốn để y và con phụ tử lìa xa.

-Hiện giờ công chúa vẫn ở chùa sao?

-Vẫn ở đó thưa bệ hạ.

-Người mau trở về lo cho công chúa, ta lập tức đến ngay.

Cảnh ôm đầu nhìn ra xa, lời Phù Vân quanh trong tâm trí.

"Đứa thứ hai, là đích thiên tử."

Tối hôm đó Cảnh xuất cung, âm thầm đến chùa Chân Giáo. Gặp lại Cảnh, Thiên Hình vẫn không quên những gì Trần Thủ Độ đã nói. Nàng đóng sầm cửa lại trước mặt Cảnh, mặc y đứng ngoài trời sương giá rét.

Liên thấy nàng đi lên giường, sợ sệt đến quỳ sát bên.

-Công chúa, người nhắn tâm để hoàng thượng ở ngoài sao?

-Ta còn chưa trách em dám chạy đến hoàng cung báo tin.

-Công chúa, đây là chuyện đáng mừng, người có con rồi thì lại có thể trở về cung.

Thiên Hình ngồi bật dậy, mắt cay đắng nhìn Liên.

-Em không hiểu sao? Ta sẽ mãi mãi không trở về cung nữa.

-Nhưng mà, đứa con trong bụng người là con của hoàng thượng.

Thiên Hình đau lòng. Nàng biết Cảnh đang bấp bênh vì không người thừa tự, nàng lại đang mang cốt nhục của y. Nhưng con của Phế hậu, làm sao mà làm vua? Nó sống trong cung sẽ bị các phi tần khác bạc đãi.

Nàng thở dài rồi đi ra cửa.

Cảnh ngồi ngoài hiên, nghe tiếng mở cửa thì đứng bật dậy, mặt y đã tái đi vì lạnh. Nàng lặng lẽ choàng chiếc áo lông lên người y, mắt sụp xuống. Cảnh nắm lấy tay nàng, cười hiền lành.

-Thiên Thiên, không cần biết Thái sư đã nói gì với nàng, nàng hãy tin ta có được không. Từ giờ ta sẽ bảo vệ nàng và con, không để ai hãm hại hai



người nữa.

-Cảnh, Thái sư dẫu cay nghiệt nhưng nói đúng. Thiếp không có quyền độc sủng.

-Sủng ái gì chứ, ta ngó ngang gì những nữ nhi thường tình ở hậu cung kia, nàng là cả cuộc đời của ta rồi.

Thiên Hình khổ tâm ôm lấy bụng. Đứa con này của nàng sinh ra đằng sau chùa, mong là sinh mệnh nó không dễ tàn như bóng nến, giống anh trai của nó.

-Đêm trước thiếp mơ thấy con rồng vàng uốn lượn trên bụng mình, sáng hôm sau mới xuống nhờ ni cô bắt mạch. Mới biết là có mang rồi.

Cảnh nhẹ nhàng giữ lấy hai vai nàng, dịu dàng hôn lên trán nàng.

-Thiên Thiên, đứa con này của chúng ta mai này sẽ là thiên tử.

Mắt Thiên Hình ngấn lệ, nàng vội gạt nước mắt rồi quay đi.

-Còn chưa biết là trai hay gái mà.

-Nàng dẫu không tin ta thì cũng nên tin Phù Vân chứ.

Nàng thấy mình vui lắm. Đã bao lâu rồi nàng mới hạnh phúc như vậy. Đứa con trong bụng nàng mai này sẽ thay nàng và Cảnh làm vua...

-Thiên Thiên...

Cảnh ôm lấy khuôn mặt nàng, bàn tay y lạnh ngắt.

-Nàng về hoàng cung với ta nhé, ta sẽ che chở cho mẹ con nàng.

-Không!

Trong đáy mắt nàng lóe lên sự sợ hãi đến ám ảnh.

-Cảnh, hoàng cung ấy đã giết mất một đứa con của chúng ta. Chàng quên rồi sao?

Làm sao y quên được cơn đau đến chí mạng đó, khi y biết con trai đã tắt thở, tay con vẫn nắm riết lấy ngón tay y.

-Ở đây không có người chăm sóc...

-Ở đây có các sư thầy, các ni cô, có cả bạn cũ của phụ hoàng nhiếp, nhiếp sẽ ổn mà.

-Thiên Thiên...nàng đâu thể sinh con ở ngoài cung, không cho nó một danh phận.

Thiên Hinh đã nghĩ về điều này rồi, nàng đã đau đến chết đi sống lại khi nghĩ đến con đường này, nhưng đó là điều duy nhất nàng có thể làm cho con.

-Cảnh, con sinh ra mang tiếng là con của Lý Phế hậu thì mai này ngồi lên ngai vàng khó vững. Chẳng thà...

Nàng ngập ngừng. Y đọc được trong mắt nàng nỗi đau oái ăm ấy.

-Không, Thiên Thiên..

-Chẳng thà chàng để Thuận Thiên hoàng hậu nhận lấy làm con mình.

Dẫu nàng biết thế là giao trứng cho ác. Thuận Thiên cũng đã từng gián tiếp hại chết Trịnh mà...

-Không, nàng đừng như vậy. Ta sẽ đưa nàng về, khôi phục danh vị hoàng hậu cho nàng.

-Cảnh, Thái sư có cho không?

Cảnh im bật đi. Rõ ràng là không thể.

-Vả lại, nơi đó quá nhiều nỗi đau, thiếp không thể trở về.

-Sao ta có thể để nàng mất con?

-Thiếp không mất con, chỉ cần trong lòng nó biết đến người mẹ này, thiếp đều cam lòng. Cảnh, giang sơn này chàng nếu muốn con được giữ lấy, thì hãy nghe theo thiếp có được không?

-Nhưng Thuận Thiên đã từng ra tay với Trịnh. Khó khăn lắm chúng ta mới có thêm đứa nữa.

-Thuận Thiên tuổi cũng đã chín chắn hơn năm xưa, chỉ cần chàng nói lí lẽ và dùng hết chân tình của mình, thiếp tin chị ấy sẽ chấp nhận. Cảnh, đây là con đường duy nhất ta có thể đi. Ta không có lựa chọn nào khác.

Cảnh biết chứ. Nếu không phải là con của chính hậu, sau này đứa con sợ sẽ sống cuộc sống buồn tẻ như Quốc Khang...

Cuộc đời sao lại có quá nhiều bế tắc. Làm sao có thể toàn vẹn cả đôi đường. Cảnh thấy mình thật thất bại, là một người chồng thất bại chưa từng thấy. Cả thiên hạ này, chắc chỉ có mình y mà thôi.

Trở về, Cảnh lập tức cùng Thuận Thiên đến Thọ Lăng lo hương khói cho Trần Thái Tổ, rồi để nàng ở lại đó nghỉ dưỡng. Nói là ban cho đi nghỉ ngơi, nhưng thực chất là để che dấu chuyện người mang thai không phải là nàng.

Đầu mùa thu, Thiên Hình trở dạ ở chùa Chân Giáo. Cảnh hay tin liền tức tốc đến bên nàng.

Cuối cùng, ngày 25 tháng 9, Nguyên Phong năm thứ nhất, 1240, đứa con trai thứ hai của nàng và y chào đời.

Đêm ấy có hằng hà sao băng vụt ngang trên bầu trời, làm cả màn đêm bỗng dưng sáng tỏ. Cảnh biết là điềm thiên tử sinh ra, lấy tên Hoảng đặt cho con trai, có nghĩa là sáng rõ. Mong là tiền đồ của con cũng sẽ như tên, "đăng quang thái lượng, hoảng đặc nhân nhân tình đô tĩnh bất khai."

Đầu tháng sau thì Thuận Thiên được đưa đến chùa Chân Giáo. Nàng đi đến chánh điện, thấy Cảnh đã chấp tay khấn Phật, mắt nhắm nghiền. Thuận Thiên đến bên, cúi đầu hành lễ.

-Bệ hạ cho gọi thần thiếp đến đây?

Cảnh mở mắt, đứng dậy nhìn nàng, nhưng ánh mắt có phần hiền từ hơn nhiều.

-Hôm nay trước mặt Phật tổ, nàng hãy nói thật cho trẫm biết một chuyện.

Thuận Thiên bắt đầu thấy lòng hồi hộp không yên.

-Năm xưa, là nàng mở cửa sổ làm Trịnh viêm phế, có đúng không?

Nàng sửng sốt nhìn y, hai bàn tay siết chặt lấy nhau. Đã bao năm rồi, y bỗng dưng nhắc lại.

-Cứ trả lời, trẫm không hỏi để phạt nàng.

-Bệ hạ...

-Trịnh mất đã 7 năm rồi, trẫm có muốn trách phạt nàng cũng đâu đợi đến bây giờ.

Thuận Thiên tự dưng thấy lòng mình mềm yếu. Đây là lần đầu Cảnh nói với nàng dịu dàng đến thế. Đôi đồng tử màu hổ phách của y lai láng nỗi buồn. Nàng cúi mặt, ngậm ngùi gật đầu.

Cảnh hài lòng nhìn nàng rồi buông tiếng thở dài. Nàng quỳ xuống chân y, bám lấy vạt áo y.

-Xin bệ hạ hãy tha thứ cho thần thiếp còn đại dột, thiếp lúc đó chỉ vì ghen ghét với Chiêu Thánh công chúa nên mới hành động thiếu suy nghĩ. Thần thiếp không nghĩ thái tử yếu ớt như vậy, thần thiếp đến không có ý định giết thái tử, chỉ là định đưa đơn thuốc quốc mẫu căn dặn cho nữ mẫu mà thôi, thiếp...

-Được rồi..

-Bệ hạ!

-Ta muốn nàng làm một việc để chuộc lỗi.

Thuận Thiên lập tức đứng dậy, nắm lấy ống tay áo của y.

-Bệ hạ, người cứ căn dặn, thần thiếp sẽ làm, bằng mọi giá.

-Nàng chắc chứ?

-Thần thiếp xin thề, đứng trước Phật tổ xin thề với người.

-Nếu ta muốn nàng nhận con của người khác làm con của mình thì sao?

Thuận Thiên im bật đi, câu nói mắc kẹt ở cuống họng. Nàng thẩn thờ nhìn ánh mắt không hề đùa cợt của Cảnh rồi thất thần bật cười. Nàng ngồi phịch xuống sàn gỗ, ngược mắt nhìn bức tượng Phật trên cao.

Thật ra cuộc đời nàng cũng chẳng hạnh phúc hơn Thiên Hinh là bao. Hai người con gái cuối cùng của tôn thất nhà Lý, đều mang số phận hẩm hiu bẽ bàng. Nàng dẫu ngồi trên chiếc ghế mẫu nghi thiên hạ, nhưng hai người chồng của nàng đều không yêu nàng. Họ lại cùng yêu em gái nàng.

Đứa em gái đó của nàng, cướp hết tất cả mọi thứ.

Vẫn nhớ năm đó Thuận Thiên sinh ra có binh biến. Trần Tự Khánh phản trặc, Trần Thị Dung bị họa lây, giáng xuống làm Ngự nữ, sống biệt ở lãnh cung. Trần Thủ Độ thường lui tới thăm, cho nên đến khi bà được sắc phong Hoàng hậu, sinh ra nàng, Huệ Tông trong lòng cũng có nghi ngờ nên ghẻ lạnh. Dầu nàng càng lớn càng giống Huệ Tông nhưng định kiến của ông về nàng đã in sâu không cách nào thay đổi...

Để cuối cùng ông đem giang sơn trao cho Thiên Hinh.

Nàng từ nhỏ đã luôn sống trong đổ kị, đến bây giờ nàng thấy, mình đã quá bất hạnh rồi.

Người chồng trước gọi tên người phụ nữ khác trong lúc cùng nàng đầu gối tay ấp.

Người chồng sau của nàng lại muốn nàng nhận hài tử của kẻ khác làm con.

-Là con của Thiên Hinh sao?

Nàng chống tay, cố nâng đỡ thân xác sắp gục ngã của mình. Cảnh đáp ngay, không hề nao núng.

-Phải.

Thuận Thiên cười mà rơi một giọt nước mắt.

Phải rồi, họ thật lòng yêu nhau, dù có đẩy họ ra xa nhau, họ vẫn tìm được đường về với nhau mà.

-Người muốn tiếp nhận con của Thiên Hinh để đứa trẻ có tiền đồ về sau?

-Không sai.

Thuận Thiên ngửa mặt nhìn Cảnh, ánh mắt ai oán.

-Người không sợ thiếp sẽ giết luôn cả đứa con này sao?

Cảnh không nói, y nhìn lên Phật tổ. Thuận Thiên nhìn theo, tự nhiên nàng thấy sợ ánh mắt như soi rọi đến từng góc ngách trong tâm nàng. Phật tổ thấu cả đấy, những tội ác của nàng, và bây giờ nàng đang phải gặp quả báo. Thuận Thiên run lẩy bẩy, đưa tay túm lấy vạt áo y.

-Người...có thể cho thiếp một điều kiện được không?

-Là gì?

-Hãy ban cho thiếp một đứa con của người, có được không?

Cảnh nhìn cặp mắt thương tâm của Thuận Thiên. Thật ra Thuận Thiên rất cô đơn kia mà...Hậu cung tranh đấu kia, chắc chắn nàng đã mệt mỏi.

-Trẫm xin lỗi nàng, trẫm không thể trái với lời thề cùng Thiên Thiên.

Nàng bật cười chua chát.

-Thiên Hình là ai chứ? Là Lý Chiêu Hoàng hay là Chiêu Thánh hoàng hậu? Nữ nhân ai chẳng xứng đáng được yêu thương? Ngày bé Đàm Thu suốt ngày lẻo đẹo theo nửa câu cũng "bảo vệ Thiên Hình công chúa", Đàm Thu chết rồi lại đến người và Trần Liễu yêu đến chết đi sống lại. Bộ hạ, thiếp hay nguyên phi, Vũ phi, phu nhân đều như nhau, đều xứng đáng được chồng mình yêu thương.

-Vậy sao nàng không nghĩ đến điều đó lúc nàng ra tay tàn độc với Thiên Hình ở hồ Phượng Liên?

-Bộ hạ, thiếp biết sai rồi, thiếp xin người hãy ban cho thiếp, có được không?

-Nàng cũng đã có Quốc Khang rồi.

Cảnh hơi quay đầu đi, không nhìn nàng nữa. Thật ra đàn ông luôn có sự cảm động nhất định trước những giọt nước mắt của nữ nhân yêu hẳn.

-Người biết thiếp muốn có con cùng chàng mà...Thiếp sẽ chẳng cầu cho con vương vị đâu. Thiếp chỉ muốn có cùng chàng một đứa con thôi. Thiếp xin chàng.

Cảnh ngửa cổ thở hắt ra. Trước mặt Phật tổ, y không thể để trái tim của mình hờ hững với sự đau thương. Huống chi, Thuận Thiên cũng chỉ là một bách tín trong mấy trăm vạn con dân Đại Việt của y.

-Được...



# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [52] Hậu Duệ

Năm đó, Trần Thái Tông đón Thuận Thiên hoàng hậu về, đem theo một đứa trẻ, là hoàng đích trưởng tử do chính Thái Tông cùng hoàng hậu sinh ra, tên Trần Hoảng. Thái Tông xuống chiếu sắc phong Trần Hoảng làm Đông cung Thái tử, đại xá thiên hạ.

Một năm sau đó, Thuận Thiên hoàng hậu lại hạ sinh hoàng tử Trần Quang Khải.

Thiên Hình nhớ con nên một thời gian sau thay danh đổi phận, lên vào cung làm cung nữ túc trực ở Đông cung.

Một hôm Cảnh đến thăm thì thấy nàng ngồi bên nôi ru con, cảnh tượng hết như nàng ru Trịnh tám năm về trước. Y rơm rớm nước mắt đến bên ôm chặt lấy nàng. Dẫu đứa con này là điều y khẩn cầu nhưng nàng lại không thể ở bên con với tư cách một người mẹ, y rất xót xa.

-Chàng làm thiệp lộ thân phận mất.

-Thiên Thiên, nàng trở về rồi thì quay về hăn nhé.

-Cảnh, thiệp không trở về được nữa...

-Có phải nàng giận ta đúng không? Vì ta cùng với Thuận Thiên...Là ta đã hứa với nàng ấy, ta xin lỗi..

-Đó là việc chàng phải làm mà, con của chàng cũng là con của thiệp. Chàng chẳng cần phải tuyệt tự để chứng minh là chàng yêu thiệp. Chàng có

nhieu con để làm vững mạnh hoàng thất thì đã là chung tình với thiếp rồi. Thiếp chẳng cầu chi, chỉ mong trong tim chàng mãi có một Chiêu Thánh hoàng hậu, một Lý Chiêu Hoàng.

-Ta luôn như vậy mà, Thiên Thiên. Nàng đừng tàn nhẫn bắt ta phải tiếp nhận một người phụ nữ khác.

-Cánh, đàn ông đa thê là chuyện quá đỗi bình thường, và trách nhiệm của người phụ nữ như thiếp là phải chấp nhận điều đó. Phù Vân đã gửi cho thiếp một lá thư, nói là hậu duệ sau này của chàng mai đây sẽ là rường cột của quốc gia. Chàng hãy có thêm con với những phi tần khác, nhé.

Huệ Túc phu nhân xem tử vi cũng đã nói hết như vậy. Nàng nói Hoảng sẽ là một vị minh quân anh hùng, làm rạng danh Đại Việt. Nàng còn nói y sẽ có một đứa con với chữ Chiêu Văn trên cánh tay, sau này sẽ là bậc danh tướng lẫy lừng. Cả Trần Quốc Tuấn, con trai của Yên Sinh Vương Trần Liễu cũng sẽ là một nhà quân sự đại tài của dân tộc.

Cánh nhìn nàng, đôi mắt nàng chẳng còn sáng long lanh như những ngày tháng an nhiên năm xưa nữa. Bây giờ đôi mắt nàng Cánh nhìn vào luôn thấy sự hy sinh, sự mất mát, khổ đau và nhẫn nhịn. Nàng đến sau cùng vẫn muốn chia sẻ chồng mình cho người phụ nữ khác, để giữ lấy giang sơn.

-Triều đình càng nhiều họ khác nhau thì sẽ càng dễ lung lay, con của chàng mai đây sẽ là những Thái sư, những Thái úy, những tướng quân xông pha trận mạc. Hãy là một vị vua anh minh. Thiếp mong là, giang sơn của chúng ta sẽ thật tươi đẹp vào cái ngày Hoảng ngồi lên ngai vàng.

Cánh nắm lấy tay nàng thật chặt, sự cảm động lai láng trong ánh mắt. Lời nàng nói có bao giờ sao? Nàng sẽ không bao giờ chịu hy sinh vì một lí do phi lý. Thiên Thiên chính là thuận theo lẽ trời. Cánh thở dài. Thật ra y cũng rất sợ không có con cái về sau phò tá Hoảng. Triều đình sẽ lặp lại vở kịch giang sơn Lý-Trần.

Thiên Hình nhìn con đang say ngủ, đôi môi mỏng vẫn vương lại nụ cười.

Đứa trẻ này luôn khiến người khác phải yêu thương, Thuận Thiên dần cũng bị nó chinh phục, không những không ghét bỏ mà còn thương như con ruột của mình.

Những năm tiếp theo đó, tam phi lần lượt sinh cho Cảnh những nhân vật lịch sử đối với nhà Trần sau này.

Kể đến có Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật, do Vũ Phi sinh ra, từ nhỏ đã hiếu học và sớm lộ thiên tri, học được tiếng dân tộc miền núi. Sau này Nhật Duật trở thành một đại thần, làm Thái sư, đến Tế tướng rồi Thái úy quốc công, anh dũng bản lĩnh vô song. Dẫu Vũ phi mang tâm muốn con mình lên ngôi nhưng vẫn ngậm ngùi chịu thua trước tư chất hơn người của Trần Hoảng. Từ nhỏ Hoảng đã tài trí hơn người, nhưng hơn hết cậu bé có tấm lòng bao dung độ lượng.

Đứa con tội nghiệp nhất có lẽ là trưởng tử Trần Quốc Khang.

Thuận Thiên sinh ra Quốc Khang là để hoàn thành tâm nguyện vào cung làm hoàng hậu. Quốc Khang lại là con với Liễu, nàng vốn không yêu thương bằng Quang Khải. Liễu thì lại càng không. Quốc Khang lớn lên tài trí đều không sánh được với các em, lại mặc cảm mình không phải là con ruột của vua cha nên luôn thui thủi một mình.

Rồi mãi đến lúc ngấp nghé tứ tuần, Cảnh mới có con gái.

Trưởng nữ là Thiên Thành công chúa, từ nhỏ đã chơi thân với Trần Quốc Tuấn. Quốc Tuấn yêu thương che chở như em ruột mình, đâu biết lớn lên, cả hai đã từ lúc nào yêu nhau say đắm. Đến nỗi Thiên Thành được Thái Tông gả cho Trung Thành Vương, Quốc Tuấn không cam tâm nên đang đêm lên vào phủ cướp người. Công chúa Thụy Bà, mẹ nuôi của Quốc Tuấn khi Trần Liễu bị đày đi xa, biết tin sợ hãi đem vàng đến xin Cảnh cho phép

hai đứa lấy nhau. Cảnh lúc đó mới ngậm ngùi ban đất cáo lỗi với Trung Thành Vương đang nổi giận rồi cũng đành cho phép.

Kể đến cô con gái út của Cảnh, An Tư công chúa là đứa con gái Cảnh rất yêu thương vì tính tình giống hệt Thiên Hình lúc còn trẻ, cũng ham chơi mạnh mẽ, lâu lâu lại lên khỏi cung đi khám phá khắp nơi. Nhưng cô con gái này của y lại chịu kiếp hồng nhan bạc mệnh. Sau này để cầu hòa với giặc, nàng đã bị gả cho tướng giặc Thoát Hoan. Cuối cùng Thoát Hoan thua trận phải bỏ chạy về nước, người đời đều không biết kết cục của nàng như thế nào.

Nhưng đó là câu chuyện của đời con đời cháu, còn câu chuyện của Trần Thái Tông và Lý Chiêu Hoàng, vẫn chưa thể dừng lại.

Thời gian như gạo chảy qua tay người, Thiên Hình vẫn sống lặng lẽ như một kẻ vô hình bên cạnh con trai, nhìn con khôn lớn, chăm con lúc ốm đau.

Tam phi và cả Thuận Thiên đều biết nàng ở đấy nhưng không ai dám nói một lời. Một phần vì sợ Cảnh, một phần vì cảm phục tấm lòng hy sinh cao cả của người mẹ, người vợ như nàng.

Trần Thủ Độ biết Thiên Hình ở Đông cung làm cung nữ, một lần đến thăm.

Nhìn ông đã già đi nhiều, tóc đã bạc quá nửa. Thiên Hình nhìn ông, cũng có nửa phần kính trọng. Mấy năm trước Trần Thị Dung đã sinh cho ông đứa con đầu tiên của hai người.

Hai người ngồi ngoài sân, nhìn Trần Hoảng chạy chơi vui đùa cùng Quang Khải.

-Chắc là công chúa hận ta lắm?

Thiên Hình lắc đầu cười, lắc đầu khẽ.

-Hận ông thì có ích gì? Giờ đây Hoảng lớn lên mạnh khỏe, đã là điều ta mãn nguyện nhất đời này. Còn với hoàng đế, duyên vợ chồng vẫn còn đó, chỉ là không có cái danh phận hư vô, âu cũng là cái số.

-Công chúa, năm đó ta biết Hoảng là con trai người liên hôn hận về những điều đã nói với người ở chùa Chân Giáo. Người khuyên hoàng đế có con, ta cũng vô vàn cảm kích.

-Thái sư ông là người đáng khinh cũng đáng nể. Ta phục ông một lòng vì Thái Tông, vì nhà Trần. Ta khinh ông năm xưa giết vua Lý cướp ngôi, khinh ông không từ thủ đoạn giữ ngôi cho nhà Trần. Năm đó giả như ta không nhường ngôi, không chịu từ bỏ ngôi vị hoàng hậu, chắc ông cũng xem ta như hai trăm tôn thất nhà Lý năm xưa, đâu tiếc một đao lấy mạng ta?

-Không, năm xưa Lý Huệ Tông khẩn cầu ta, dù công chúa có làm gì cũng phải tha mạng cho công chúa. Cả đời ta chưa từng hứa hẹn gì với Huệ Tông, nhưng lúc ấy ta đã trót hứa với lòng mình. Công chúa, rời xa hoàng đế là họa, nhưng cũng là phúc. Nhờ vậy Thái tử mới bình an ra đời, ngôi vị vững trong tay.

-Họa hay phúc chẳng phải đều nằm trong tay ông sao? Thái sư, đã đi đến hôm nay rồi ta muốn nói với ông một điều. Trên đời này thứ khó lường nhất chính là tình cảm con người. Ta rời xa Cảnh đế Cảnh không vì ta mà chống lại ông, làm vua tôi bất hòa, họa đổ đầu dân. Ta thương chồng ta nên ta không muốn chàng vì ta mà khó xử, càng không muốn chàng vì ta mà phải lựa chọn. Ta làm thế vì Đại Việt, vì chồng ta, chứ đâu có phải vì sợ ông.

Trần Thủ Độ nhìn Thiên Hinh.

Ông đã chứng kiến Thiên Hinh sinh ra, lớn lên, lấy chồng rồi sinh con đẻ cái. Đến nay những câu nói chững chạc này của nàng đã làm ông bừng tỉnh, Thiên Hinh đã trưởng thành rồi, không còn là vị nữ vương trẻ tuổi năm xưa.

Nàng giờ đây khảng khái nói không sợ ông. Trần Thủ Độ lắc đầu cười khố. Người đầu tiên nói không sợ ông lại chính là con cờ ông luôn tin là dễ xoay chuyển nhất trên ván cờ chính trị.

-Nếu công chúa sớm đã thấu đại cuộc, biết vì hoàng đế, cũng là vì Đại Việt, biết tự lượng sức để ván cờ giang sơn của ta không bể tắc, người thầy như ta cũng cảm thấy tự hào. Không ngờ đến tận hôm nay ta mới thấy được bản lĩnh của công chúa. Thủ Độ ta không bị người trách cứ, chính là thanh thản rồi.

Cả hai cùng nhìn ra xa. Nơi cậu bé mới năm tuổi mặc hoàng bào, gương mặt hồng hào chạy chơi dưới ánh nắng nhàn nhạt của những ngày đông. Trần Thủ Độ thở phào.

Những năm tháng này quả thật quá yên bình, hậu cung êm đềm, xã tắc thái bình. Nếu hậu thế có buông lời trách cứ Lý Chiêu Hoàng đem nước dâng cho chồng thì xin hãy để ông một mình gánh lấy. Thiên Hinh, Trần Thủ Độ đã từng xem như con gái mà dạy dỗ, ông chưa từng mong nàng phải chịu bi thương. Giả như không có lời khẩn cầu của Huệ Tông năm đó, ông vẫn sẽ dốc lòng bảo vệ Lý Chiêu Hoàng.

Nhưng rồi, tháng 6 năm 1246, Nguyên Phong năm thứ 6.

Thuận Thiên Hoàng hậu qua đời. Sau khi sinh Quang Khải, nàng đau nặng. Trước khi mất, nàng không đòi gặp Cảnh, không đòi gặp Trần Thị Dung. Nàng đòi gặp Thiên Hinh.

Thuận Thiên trong những giây phút lụi tàn của cuộc đời đã nắm lấy tay Thiên Hinh, xin lỗi nàng. Cả đời Thuận Thiên chưa từng đối xử tử tế với đứa em gái này, nhưng đã làm ra vô vàn chuyện có lỗi. Nàng muốn ra đi thanh thản, nàng muốn biết Thiên Hinh có trách nàng hay không.

Thiên Hinh chỉ cười, nàng nói đầu Thuận Thiên chưa từng coi nàng là em gái, nhưng nàng luôn kính trọng Thuận Thiên, muốn yêu thương Thuận

Thiên thay cho phần của phụ hoàng.

Thuận Thiên qua đời với nụ cười thanh thản trên môi.

Mùa hạ, tháng 4 Nguyên Phong năm thứ 7, Yên Sinh Vương Trần Liễu cũng mất.

Đêm đó Thiên Hình cùng Cảnh ngắm trăng, nàng đã bần thần nhận ra sự nghiệt ngã của thời gian.

Đến một lúc nào đó, ta đều sẽ chứng kiến những người đồng trang lứa của ta từng người một ngã xuống. Hình như nàng đã dần đi đến cái cột mốc ấy của đời người.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [53] Ngoại Xâm

Cứ ngỡ thái bình sẽ kéo dài mãi. Cuối cùng, điều Cảnh lo sợ cũng đã tới.

Ở phương bắc từ lâu đã bị chia cắt. Người Mông Cổ thống nhất dưới quyền Thành Cát Tư Hãn, trở nên lớn mạnh. Mông Cổ tiếp tục tiến xuống phía nam để tiêu diệt Nam Tống.

Vua Mông Cổ quyết tâm đánh chiếm Đại Việt để tạo thế gọng kìm bao vây Nam Tống.

Năm Nguyên Phong thứ bảy, 1247.

Chủ trại Quy Hóa là Hà Khuất chạy đến Thăng Long báo tin có sứ Nguyên sang để đề nghị mở đường cho quân đội Mông Cổ đi qua để đánh lên đất Tống, bắt vua Nam thần phục Mông Cổ. Nhưng Trần Thái Tông không những từ chối mà lại còn cho bắt giam sứ giả Mông Cổ. Chiến tranh nổ ra vào cuối năm 1247 khi Ngột Lương Hợp Thai cùng con trai là A Truật đem 3 vạn quân Mông Cổ và 1,5 vạn quân Đại Lý tấn công Đại Việt. Khi ấy thế giặc như vũ bão, lại có kinh nghiệm tác chiến nên Cảnh ngày đêm lo lắng.

Một hôm Cảnh đến thăm Quốc học viện thì gặp Trần Quốc Tuấn. Mới đó mà thằng bé ngày nào đã lớn phổng thành một thanh niên cường tráng, tuấn tú. Thấy Cảnh, Quốc Tuấn quy hành lễ. Cảnh mới hỏi thử.

-Thế giặc dữ dội như thế e rằng cuộc chiến sẽ kéo dài gây tàn hại cho dân chúng, thôi thì để trăm đầu hàng giặc để cho dân chúng bớt khổ.



Khi ấy, cậu bé mới mới 15 tuổi đã khảng khái chấp tay tâu với Cảnh:

-Bệ hạ nói câu đó thật là vị vua có lòng thương dân, nhưng rồi sơn hà xã tắc sẽ ra sao? Nếu bệ hạ muốn hàng giặc thì xin chém đầu thần trước đã.

Cảnh lấy làm hài lòng, phong Quốc Tuấn làm Hưng Đạo đại vương, xuống chiếu lệnh đem quân thủy bộ ra ngăn giữ biên giới phía bắc và truyền cả nước sắm sửa vũ khí.

Đêm đó, Cảnh ngồi trước linh bài của Thượng hoàng suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng mới đến gặp Thiên Hình.

-Thế giặc như vũ bão, muôn dân lại lầm than. Nàng có cho ta lời khuyên gì không?

-Giang sơn này là của tổ tiên Đại Việt ta, dầu là Lý hay Trần thì vẫn là người Đại Việt. Bọn ngoại bang muốn sang cướp lấy, ta không thể không đánh. Cảnh, mất tiền mất của, tuyệt nhiên không được mất nước!

Cảnh mỉm cười nhìn nàng. Trong lòng nàng toan nói gì đó nhưng lại thôi.

-Thiên Thiên, nàng muốn nói gì cứ nói. Chúng ta đã đi qua ngàn ấy năm rồi.

-Cảnh, lần này thế giặc mạnh, chàng phải thân chinh để củng cố tinh thần ba quân chiến sĩ. Dầu thiệp lo cho chàng, nhưng thiệp càng lo cho xã tắc.

-Đó cũng chính là điều ta đang nghĩ. Dầu sao ta đã có Hoảng, lỡ có bề gì, mong nàng nuôi dạy con trở thành một bậc thánh quân.

Thiên Hình trầm ngâm nhìn khuôn mặt đầy những dấu tích của khổ đau trên gương mặt Cảnh. Cảnh già đi nhiều quá. Nhưng đôi mắt sâu và sống mũi cao vẫn như ngày nào, đẹp như tranh vẽ. Nàng gõ nhẹ lên sống mũi y, mỉm cười.

-Ngốc quá, sao lại suy nghĩ như thế. Chàng sẽ trở về mà. Biết tiến biết lui, ắt thành công.

Cảnh cười hiền. Y nắm lấy đôi bàn tay gầy xương của nàng.

-Đời ta có được nàng ở bên đã là mãn nguyện.

Tháng 12, ngày 12, năm Nguyên Phong thứ bảy, 1247.

Ngột Lương Hợp Thai xâm phạm địa phận An Nam. Quân của Hưng Đạo Vương Trần Quốc Tuấn nghênh chiến ở Bình Lệ Nguyên. Nhưng Quốc Tuấn ít quân đánh không nổi phải lui về Sơn Tây. Ngột Lương Hợp Thai thừa thắng xông lên, đánh đến sông Thao.

Cảnh thân hành đốc chiến. Nhưng quân Đại Việt so với quân Nguyên hung tợn hiếu chiến kia, những hung thần trên thảo nguyên kia, có phần không bằng.

Quan quân hơi núng, vua ngoảnh trông tả hữu, chỉ có Lê Tần một thương một ngựa, tả đột hữu xông, sắc mặt bình thản như không. Y đi tới đâu, giặc tan tới đấy. Cảnh lấy làm hài lòng lắm. Lê Tần từng giúp y đánh dẹp Nguyễn Nộn, tính tình cũng rất hòa nhã.

Nhưng quân Trần đánh không lại, quan quân khuyên Cảnh phải đưa quân chạy về Phù Lỗ. Y không phục, ngang ngược nhìn về phía giặc. Lê Tần mới huých ngựa lên ngang Cảnh, đầu cúi thấp nhưng giọng lại nói to:

-Nay thì bệ hạ chỉ đánh một ván dốc túi thôi! Hãy nên tạm lánh chúng, sao lại có thể dễ dàng tin lời người ta thế!

-Trẫm không đánh trận này, giặc sẽ được nước lấn tới!

-Bệ hạ, biết tiến biết lui, trăm trận trăm thắng!

Cảnh bàng hoàng nhìn Lê Tần. Thiên Hình cũng từng khuyên y như thế. Bấy giờ, Cảnh mới lui quân về đóng ở sông Phú Lương. Lê Tần giữ phía sau cho Cảnh chạy.

Ngày ngày hôm sau, hai bên chạm trán một lần nữa tại Phù Lỗ. Cảnh biết quân mình đánh không nổi, thương vong quá nhiều, nhưng nếu lui nữa, quân Nguyên sẽ tràn vào Thăng Long.

Thiên Hình ở đấy.

Hoảng ở đấy.

Tiếng ếch nhái kêu râm ran, màn đêm dần trở nên tịch mịch. Binh sĩ bị thương, tiếng rên đau đớn truyền đến từ chỗ quân y.

Cảnh ngồi trong lều, mắt thần thờ nhìn xuống đất. Y nhìn tấm bản đồ cuộn trong tay rồi thở dài thườn thượt. Đánh nữa sẽ thương vong, nhưng không đánh sẽ mất kinh thành.

Gió lạnh từ ngoài ùa vào, Cảnh chau mày trông ra. Rồi y trợn trừng mắt nhìn một thân ảnh bé nhỏ, trùm chiếc áo choàng màu nâu tối kéo thấp, chỉ để lộ chiếc cằm thanh tú và đôi môi anh đào.

-Thiên Thiên?

Đây chính là Thiên Thiên của lần đầu tiên y gặp nàng. Chính là nàng mười lăm tuổi.

Nàng cẩn thận kéo lại chiếc màn mỏng ngăn cách thế giới bên ngoài, rồi chậm rãi kéo áo trùm xuống.

-Thật là nàng?

Đôi đồng tử màu hổ phách kia như sáng rỡ lên, ngập trong niềm nhớ nhung lai láng.

Thiên Hinh mỉm cười rồi ngồi xuống cạnh Cảnh. Tay nàng khẽ đặt lên vết thương vẫn còn mới mặt y.

-Nàng...sao lại mạo hiểm đến đây?

-Thiếp hay tin quân ta thất thế, không thể ngồi yên.

-Ngày mai ta sẽ cho người hộ tống nàng về cung, nàng..

-Cảnh.

Nàng dịu dàng gọi, ánh mắt thoáng buồn.

-Chàng biết ta không thể giữ được kinh thành mà.

Cảnh mím môi, đến cả Thiên Hinh còn thấy như vậy.

-Nàng muốn ta phải làm sao, đầu hàng ư? Thiên Thiên, ta đã hèn nhất một lần, ta sẽ không bao giờ hèn nhất lần nữa.

-Chàng lui quân để bảo toàn lực lượng, chuẩn bị cho trận chiến lớn hơn, đó mới là anh dũng. Hy sinh mấy trăm mạng binh sĩ chỉ để giữ cái sĩ diện hão, có ích gì?

Cảnh bần thần, y ôm lấy mặt mệt mỏi.

-Cảnh, ở kinh thành thiếp đã phân phó Hoàng Bình cùng các tướng chủ động sơ tán người dân và của cải ra khỏi kinh đô. Ta sẽ bỏ kinh đô, để lại kho tàng trống rỗng, gọi là kế vườn không nhà trống.

-Vườn không nhà trống?

-Ta đem hết gia súc gia cầm đi để giặc cạn kiệt lương thực, ta lấp hết giếng lại để giặc chết khô. Nếu chúng đến vùng ven để cướp bóc lẻ tẻ, ta dùng quân kinh thành chặn đường mai phục.

Cảnh như tìm thấy ánh sáng trong màn đêm, lập tức quay hẳn người sang Thiên Hình.

-Đã bắt đầu từ khi nào?

-Từ khi chàng ngự giá thân chinh. Đến nay đã di tản gần hết rồi. Tam phi và Linh Từ Quốc mẫu đã đưa các con chạy về Hoa Lư.

-Thiên Thiên, kế sách của nàng quả thật không tồi. Vừa cầm chân giặc để quân ta lui về bảo toàn lực lượng, vừa khiến giặc chiếm được Thăng Long nhưng vô ích.

-Vì thế, ngày mai, chàng hãy lui quân ngay về đóng ở sông Thiên Mạc. Không được chậm trễ.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## [54] Lê Tần

Lê Tần là một người đàn ông góa vợ. Nhớ năm đó mười tám tuổi y lấy nàng, thanh mai trúc mã của y, nhưng chẳng được bao lâu thì nàng ốm rồi qua đời. Đã hai mươi mấy năm trôi qua, nỗi buồn của y vẫn chưa hề nguôi ngoai.

Để khóa lấp đi nỗi trống trải, y luôn cố sức trấn giữ biên cương, năm trước được Cảnh phong làm Ngự sử trung tướng, tri Tam ty viện sự. Giao tình với Cảnh cũng rất tốt, thi thoảng lại đến cùng Cảnh bàn chiến sự, uống rượu đàm đạo.

Lê Tần đi về phía lều vua để tâu về việc hoãn binh. Bất chợt lại thấy một bóng người trùm áo choàng đứng trước lấm la lấm lét. Y lấy làm cảnh giác, liền rút gươm đeo bên người.

Liên chán nản nhìn lên trời cao, cổ kéo kín áo choàng giữ cho cơ thể không run lên vì lạnh. Đã là mùa đông rồi, đất Phù Lỗ này càng lạnh hơn.

Từ phía sau nàng, một cánh tay to tướng vòng qua giữ chặt, một thanh gươm từ đâu vung đến kề lên cổ nàng. Rồi nàng bị nhấc bổng lên, còn chưa kịp kêu lên thì đã bị một bóng đêm vắt lên vai lao đi mất.

Liên thấy mình bị ném phịch xuống đất. Nàng khẽ rên đau. Thanh gươm sáng loáng ban nãy lại ập đến kề lên cổ nàng. Liên nhắm mắt liếc lên. Ngay lập tức, một khuôn mặt anh tuấn đập vào mắt nàng. Dấu khuôn mặt ấy đã có dấu tích của năm tháng, nhưng vẫn vô cùng tuấn mỹ. Nét đẹp cứng cáp và phong trần của y khiến nàng không thể hô hấp được.

Lê Tần thấy nàng im lặng, liền nhếch môi.

-Thích khách, còn không mau bỏ mũ choàng xuống để ta thấy mặt?

Nàng liền sững người, thì ra y nghĩ nàng là thích khách!

Lê Tần nghiêng rặng dùm gươm hất tung áo choàng của nàng lên. Liên hốt hoảng nhìn gươm kề trên mặt, mắt nhắm nghiền. Làn da đặc trưng của con gái Thái Nguyên lộ ra. Lê Tần hơi sững sờ.

Mấy năm qua, Liên từ cô bé ngày nào đã lớn. Năm nay nàng đã hai bảy.

Nàng mở mắt ngẩn lẹ, e dè nhìn Lê Tần. Y hắng giọng rồi nghiêm nghị định hỏi nhưng nàng đã gào lên.

-Sao anh chưa hỏi lý lẽ gì đã bắt tôi đến đây rồi quăng tôi như bao cát như thế?

Lê Tần tròn mắt nhìn nàng. Nữ nhân này quả là có cái gan không nhỏ mà.

-Cô nói cái gì?

-Ít ra thì các người cũng nên tập thói quen hỏi trước khi động thủ chứ? Thật là...

Nàng đưa tay xoa xoa dưới hông. Lúc này vào đây, suýt chút nữa lính gác cửa đã một tên lấy mạng Thiên Hình rồi, may mà nàng giơ lệnh bài kịp thời.

-Cô còn dám nói? Nữ nhân đang đem trùm người kín mít đứng trước lều vua, ta chưa một đao giết cô là may rồi!

-Sao anh không đến trước mặt tôi, hỏi rõ chứ, đâu có chết ai?

Lê Tần tức đến á khẩu nhìn nữ nhân trước mặt. Y tra gương vào vó, nắm lấy cánh tay nàng lôi đi. Liên bất bình vùng vẫy, nhưng lại bị Lê Tần đau đớn siết chặt cổ tay.

-Anh đừng vô lí như vậy có được không?

-Đến gặp bệ hạ nói chuyện.

Nghe đến đây, Liên giật bản mình. Thiên Hình đã dặn không được làm phiền hai người họ bàn kế. Nàng đứng sững lại. Lê Tần cũng bị giật lại phía sau, ngỡ ngàng nhìn nàng.

-Cô làm gì thế?

-Tôi không muốn đến gặp bệ hạ.

-Vậy là cô thừa nhận mình là thích khách?

-Sao anh có thể suy diễn ra như vậy hả?

Liên vụt tay khỏi y.

-Vậy thì cô đứng trước lều vua làm gì?

Liên còn chưa kịp nói. Lê Tần đã à lên.

-Không lẽ cô là quân kĩ\*?

\*kĩ nữ trong quân đội

Liên tức lên đánh mạnh vào người Lê Tần, khiến y ngỡ ngàng.

-Cô có phải là nữ nhân không vậy?

-Anh có phải đàn ông không vậy? Muốn nói ai là ca kĩ cũng được sao?



-Cũng phải, dựa vào nhan sắc của cô mà làm ca kỹ cũng e là khó.

Lê Tần phì cười nhìn nàng đang trừng mắt với y. Hình như y thấy cô gái này thật dễ thương. Đã quá lâu rồi y chưa từng cảm thán ai như vậy.

Liên lại đánh thùm thụp vào người y. Lê Tần đưa tay đỡ lấy. Nàng đỏ mặt không ngừng giáng những cú đánh yếu ớt lên người y. Cuối cùng Lê Tần nắm lấy tay nàng giữ chặt.

-Cô đánh đủ chưa hả?

Liên đỏ mặt nhìn bàn tay mình nắm gọn trong tay y.

-Anh!

Lê Tần vội buông ra, khẽ đằng hắng.

-Dù gì thì ta vẫn phải làm rõ danh tính của cô. Đừng hòng thoát.

-Ai thèm thoát? Nói cho anh biết, biết được danh tính của tôi tới khi ấy anh đừng có mà sợ hãi.

-Ô hay! Cô đang hù dọa ta đấy hả? Đợi đến lúc cô biết danh tính của ta cũng không dám ngang ngược thế này!

Liên tức quá đạp mạnh lên chân Lê Tần. Y bị đau bất ngờ gào lên. Vừa ngẩng lên đã thấy Liên chạy biến đi mất.

Lê Tần lâm bẫm.

-Chắc chắn là ca kỹ đến dụ dỗ hoàng thượng. Được lắm, cứ để cô gặp lại ta đi!

Sáng hôm sau, Cảnh cho quân rút về sông Thiên Mạc. Vừa xuống khỏi thuyền, một nhóm quân Nguyên mai phục bắn tên về phía Cảnh. Lê Tần

thấy nguy liền lấy ván thuyền xông lên đỡ cho vua.

-Bệ hạ, mau đi!

Cảnh thấy Lê Tần đến ứng cứu thì rời khỏi thân cây cổ thụ đã ghim gần chục mũi tên. Y gật đầu rồi đi ra phía sau Lê Tần. Cảnh trông ra phía sau, đã thấy Thiên Hình từ trong thuyền của Trần Thủ Độ nhìn ra, ánh mắt lo lắng.

-Bệ hạ hãy chạy về thuyền!

-Được, mau cho tiễn binh bắn trả.

-Tiễn binh trên thuyền không dàn trận được.

-Làm sao tiếp cận được chúng bây giờ?

-Bệ hạ, thần đã cho người vòng ra sau chúng, người cứ yên tâm.

Một đoàn binh dùng ván tránh tên, chạy theo tám phương đánh lạc hướng địch.

Cuối cùng thì quân cũng diệt được đoàn binh mai phục. Cảnh thở phào nhìn sang Lê Tần đang ngồi tựa bên tảng đá, đầu ngựa đầu ra sau, bên cạnh là miếng ván ghim đầy những tên.

-Cảm ơn khanh đã cứu trẫm.

Lê Tần lắc đầu.

-Hộ giá cho vua là việc nên làm. Bệ hạ an toàn là tốt rồi.

-Quả là trẫm không nhìn nhầm người.

Cảnh đặt tay lên vai y, cười hài lòng.

Tối hôm đó, Lê Tần cố tình lãng vãng ở lầu quân kỹ, mắt liếc nhìn vào trong, tìm kiếm thân ảnh đêm qua.

-Ồ, Lê tướng quân cũng đến đây sao?

Lê Tần đặng hăng nhìn binh sĩ đó rồi cố lấy lại vẻ điềm đạm.

-Ta đến coi quân sĩ thế nào!

Rồi y bỏ đi mất. Miệng lầm bầm. Chết tiệt! Cô gái đêm qua lại có thể khiến y bỏ qua chuẩn mực của bản thân mà lui đến lầu quân kỹ.

Vừa về đến lầu rồng, Lê Tần đã đứng ngoài tàu vào.

-Bệ hạ, thần Lê Tần xin cầu kiến.

-Khanh vào đi.

Vừa bước vào, Lê Tần đã giật mình nhìn nữ nhân đứng bên bàn chỗ Cảnh ngồi. Thấy y tròn mắt, Cảnh à lên rồi nói.

-Quên không nói với khanh, đây là Chiêu Thánh công chúa, đêm qua nàng ấy đã đến để hiến kế lui quân.

Lê Tần kinh ngạc nhìn người phụ nữ mặc viên lĩnh màu đồng chấm gót. Đây chính là Lý Chiêu Hoàng năm đó y gặp sao? Một nữ nhân đã tứ tuần sao có thể trẻ đẹp đến nhường này? Y vội khuyu gối trước mặt Thiên Hình.

-Thần, Lê Tần, tham kiến công chúa.

-Tướng quân đâu cần đa lễ. Bằng hữu lâu ngày mới gặp lại.

Nàng cười, làm Cảnh ngỡ ngàng.

-Nàng biết Lê Tần?

Lê Tần quay sang Cảnh rồi tâu.

-Bệ hạ, năm xưa công chúa còn tại vị đã trao quyền cho thần đi trấn giữ ải Chi Lăng. Thần cũng từng bàn bạc với người nhiều kế sách đối phó người Man nên thân thiết.

-Ta làm vương có một năm, tướng quân vẫn còn nhớ đến?

Nàng cười hiền. Lê Tần liền cúi mặt đáp.

-Công chúa năm đó đích thân đốc thúc ba quân, thần luôn lấy làm ngưỡng mộ. Binh sĩ vẫn có câu:

"Một năm nàng ở ngôi vua

Ngàn đời vẫn kể chuyện xưa Chiêu Hoàng"

Mặt Cảnh tối lại, y khẽ liếc Lê Tần. Lại còn bằng hữu? Lại còn thân thiết? Lại còn ngưỡng mộ! Thiên Hình nhìn thái độ của Cảnh rồi phì cười. Lê Tần nhận ra mình hơi thất thố nên vội đỡ lời.

-Bệ hạ, công lao của công chúa Lê Tần luôn ngưỡng mộ từ lâu. Hai người quả là những quân vương tài ba của Đại Việt.

Cảnh đặng hăng. Thiên Hình cười trong bụng. Y những lúc thế này thật đáng yêu.

-Khanh nói như vậy, trẫm có thể không tha sao?

Lê Tần cũng khẽ cười nhìn mặt Cảnh lăm lì. Trước nay chưa từng thấy hoàng thượng như vậy, chỉ có trước mặt Lý Chiêu Hoàng mới như thế thôi. Quả là lời đồn không sai mà.

Nhưng ánh mắt của Lê Tần nhìn Thiên Hình quả là lấp lánh và đầy những cảm phục.

-Vậy...

Từ ngoài, Liên chạy nhào vào. Mắt vẫn nhìn ra phía sau, cảm đầu chạy để rồi đâm sầm vào người Lê Tần.

Y hoảng hồn quay lại, đồng tử lập tức giãn ra. Liên thất kinh nhìn y, môi lắp bắp.

-Tên vu khống?

-Ca kị?

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [55] Mùa Đông Ấm Áp

Cảnh và Thiên Hình tròn mắt nhìn Lê Tần và Liên.

-Tên vu khống?

-Ca kị?

Lê Tần chỉ xuống chân mình, trừng mắt với Liên.

-Chân ta bị cô đạp đến sưng vù đấy!

-Tên vu khống háo sắc như anh bị thế là đáng lắm!

Lê Tần quay phắt sang Cảnh, xua tay.

-Bệ hạ đừng nghe cô ta nói bậy, thần không phải...

-Công chúa, hãn ta là kẻ em đã kể với người!

Thiên Hình bật cười nhìn Lê Tần.

-Hóa ra tướng quân chính là tên nam nhân vô lý xấu xa đã ném Liên như một bao cát đấy sao?

Lê Tần lúng túng nhìn Thiên Hình, rồi quay sang Liên hung dữ nhìn nàng. Hóa ra tên nàng là Liên.

-Lê Tần, khanh bình thường diễm đạm, sao đứng trước cô gái này lại mất kiên nhẫn đến thế?

Trên môi Cảnh có ý cười, y nhìn sang Thiên Hình rồi cả hai hì hì cười. Lê Tần đặng hăng rồi đứng thẳng lưng.

-Thần mất kiên nhẫn khi nào? Bệ hạ, người đừng suy đoán như vậy, thần thân là tướng sĩ sao có thể để một nữ nhân ngang ngược như thế này làm cho loạn trí?

-Thì trẫm có nói gì đâu?

Mặt Lê Tần sa sầm, y liếc sang Liên. Thấy nàng cũng đang cười khì. Thiên Hình đi lại chỗ hai người, đặt tay lên vai Liên.

-Đây là Liên, nô tì đi theo ta, ta xem như em gái ruột vậy.

-Công chúa nói với thần để làm gì chứ?

-Không phải tướng quân muốn biết sao?

Lê Tần quay sang Cảnh cầu cứu. Cảnh đi vòng ra khỏi bàn, vỗ lên vai Lê Tần.

-Thôi nào, có thì nhận lấy.

-Bệ hạ!

-Ây dà, ta với công chúa còn bàn chuyện hệ sự. Hai người ra ngoài giải quyết với nhau nhé.

Liên liếc nhìn Lê Tần, y quay phắt đi, bỏ khỏi lều.

Đi được một đoạn, Lê Tần quay lại thì không thấy Liên đâu. Chết tiệt, cô gái này cầm tinh con ngựa à?

-Này, cô không đuổi theo ta à?

Lê Tần đã đuổi kịp nàng, nói với theo. Liên vẫn hùng dũng bước đi, hất cằm lên trời.

-Việc gì tôi phải đợi Lê Tần tướng quân?

-Này cô dỗi đấy à?

Lê Tần túm lấy tay Liên giật lại. Liên đẩy y ra, lại dấm lên vai y.

-Ai thèm dỗi?

-Này!

Nàng toan đạp lên chân y, lần này y rút kinh nghiệm né được ngay. Lê Tần giữ nàng lại, đối diện nàng. Liên tự nhiên thấy lòng mình hơi loạn, mặt cũng nóng ran. Đây là lần đầu tiên nàng đến gần một nam nhân như thế này.

-Sao cô cứ khiến ta thấy khó chịu thế hả?

-Ai mà biết bụng dạ anh thế nào!

-Cô thật chẳng giống nữ nhi bình thường.

-Đâu cần anh quản!

Lê Tần chau mày nhìn nàng bướng bỉnh. Lòng y lại có chút mềm lòng. Y thả nàng ra, quay đi.

-Đã làm phiền cô rồi.

Lê Tần toan bỏ đi, bất ngờ lại bị cánh tay bé nhỏ kia túm áo giữ lại.

-Việc gì?

-Anh chảy máu kìa.



Lê Tần thấy nàng lí nhí nói, cúi gằm mặt. Y nhìn xuống bàn tay có vết máu chảy xuống.

Lúc chiều đỡ tên cho Cảnh, y cũng bị trúng tên ngay cánh tay, lúc này chắc giằng co với nàng đã đụng đến vết thương rồi.

-Mặc ta.

Lê Tần toan bỏ đi đã bị cánh tay mong manh kia kéo đi, hướng đến lều quân y.

Liên đã học được cách băng bó ở trong chùa, nàng hít một hơi nhìn Lê Tần rồi nói.

-Cởi áo ra đi.

Lê Tần bị dọa một trận xanh mặt. Trên đời này lại có nữ nhân thế này sao?

-Anh chần chừ cái gì? Không nghe câu trước mặt đại phu thì nam nữ cũng như nhau à?

Lê Tần phì cười. Đại phu? Cô á? Nhưng rồi y cũng ngoan ngoãn chấp hành, y cũng chẳng hiểu vì sao?

Liên hơi hoảng sợ nhìn vết thương của Lê Tần. Trước giờ nàng băng bó cho Thiên Hình đều là những vết thương như đứt tay, trầy xước, lần này lại nghiêm trọng như vậy.

Thấy mặt Liên biến sắc, Lê Tần cười rồi kéo áo lên.

-Đại phu như cô người ta chảy hết máu rồi mới được băng bó.

Liên tức tối nhìn y trêu rồi kéo phăng áo y xuống. Lê Tần trợn trừng mắt. Nàng lấy trong áo ra bột cầm máu luôn đem theo bên người rồi rắc lên vết

thương cho y.

-Lúc này là anh tự băng lấy đúng không?

Lê Tần gật nhẹ đầu.

-Thân là tướng lĩnh không được để binh lính biết mình bị thương, sẽ làm giảm nhuệ khí.

Liên làm thinh, nàng lặng lẽ băng lại vết thương trên cánh tay vạm vỡ của Lê Tần.

-Xong rồi.

Lê Tần nhìn, cũng khá đẹp đấy chứ. Rồi y lúng túng nhìn nàng.

-Cảm ơn cô.

Lúc này đối diện với bộ ngực trần của Lê Tần, Liên mới xấu hổ. Nàng đỏ mặt rồi chạy đi mất.

Cảnh ngồi trong lều, nghe Hoàng Bình báo lại. Quân Mông Cổ tràn vào Thăng Long rồi. Nhiều người không chịu di tản, nhất quyết ở lại sống chết với thành, cũng không can nổi. Ngột Lương Hợp Thai vào ngục thấy ba người sứ giả Mông Cổ bị trói, đến khi cởi trói thì một người chết rồi. Hấn tức giận quá giết hết những nam phụ lão ấu trong thành, còn dã man đánh đập. Không bằng cầm thú!

Thấy thế nước nguy quá, Cảnh mới xuôi thuyền đến gặp Trần Thủ Độ. Thái sư chỉ khẳng khái nói:

-Đầu thần chưa rơi xuống đất, xin bệ hạ đừng lo.

Cảnh nghe thấy Trần Thủ Độ nói cứng cỏi thế mà cũng yên bụng. Kiên nhẫn án binh bất động, đợi giặc yếu đi mà vùng lên như kế của Thiên Hình.

Đêm nay Lê Tần lại gặp Liên, hôm nay cả hai cùng yên lặng ngồi bên đống lửa. Chẳng chí chóc tranh luận như những lần gặp trước.

-Sao hôm nay thấy cô buồn vậy?

Lê Tần ném một cành cây vào đống lửa. Liên ngồi bó gối, cặp mắt man mác tâm trạng.

-Hôm nay tôi lại thấy công chúa khóc.

-Sao công chúa lại khóc?

-Vì nghe đâu Thái tử ở Hoa Lư lâm bệnh rồi.

Thật ra trong đầu Lê Tần chỉ đơn thuần là nghĩ Thiên Hinh lo cho vận nước nên mới khóc, đâu biết nàng lo cho con trai nàng.

-Công chúa và bệ hạ thật khiến cho người ta ngưỡng mộ.

Y bất giác nói. Liên nhìn sang y, rồi nàng ngậm ngùi kể cho y nghe mọi điều nàng biết. Dẫu nàng đến bên Thiên Hinh khi Thiên Hinh đã trở thành hoàng hậu, cuộc đời bề bàng của chủ tử trước đó ra sao nàng không hề biết, nhưng chặng đường sau này của vị hoàng đế một thời lại càng tủi hờn hơn. Lê Tần nhìn Liên kể mà mắt nàng rơm rớm nước.

Nàng kể về việc Thiên Hinh mất thái tử Trịnh, rồi Cảnh âm thầm ở bên chở che, kể về Thiên Hinh bị phế, rồi Cảnh tối khuya lại lui đến lãnh cung. Chuyện của hai người họ, năm tháng yên bình quá ngán ngủi, chông gai thì quá nhiều rồi.

Lê Tần từng nghe Cảnh kể về Thiên Hinh, nhưng Cảnh luôn lạc quan trước những mất mát của cuộc đời. Giờ đây nghe người ngoài cuộc là Liên kể, Lê Tần mới có cái nhìn khác đi về hai vị vua này.

Một đời vì giang sơn là một đời mất mát.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [56] Nước Cờ Liều Lĩnh

Lê Tần nghe xong hết câu chuyện đắm nước mắt của Liên cũng là lúc Liên đã khóc sục sùi. Y nhìn nàng rồi lại nghĩ ngay đến một ý tưởng không tài nào hình dung nổi.

-Cô có muốn giúp công chúa và bệ hạ không?

Liên ngược đôi mắt đắm nước nhìn Lê Tần. Y đưa tay lau nước mắt cho nàng, làm mặt nàng nóng như than.

-Nếu cô bằng lòng giúp, ta cũng bằng lòng.

Liên không hiểu ý Lê Tần là gì, nhưng trong đáy mắt y, nàng thấy được sự ân cần đến ấm áp. Ánh mắt xao xuyên đó khiến nàng chỉ muốn gật đầu.

Cánh nhìn tờ bản đồ rồi nhìn sang Thiên Hình.

-Chắc dăm ba ngày nữa là có thể xuất binh rồi.

-Thiếp nghĩ chàng nên bố trí quân ở...

-Bệ hạ!

Cánh giật thót mình đẩy Thiên Hình ra sau mình.

Lê Tần dùng dùng bước đến, đằng sau tay nắm chặt lấy Liên.

-Bệ hạ! Thần có chuyện muốn tâu!

-Khanh làm trộm giật cả mình! Có chuyện gì?

Rồi Cảnh nhìn ra sau y, Liên cũng đang trở mặt nhìn. Cảnh liền cười ranh mãnh.

-Chẳng lẽ là...

Liên đỏ mặt nhìn Cảnh. Thiên Hình thì mừng rỡ tiến đến chỗ Liên.

-Có thật không, Liên?

-Công chúa! Em đâu có biết...

-Bệ hạ, thần muốn lấy Chiêu Thánh công chúa!

Cảnh suýt té ngựa ra sau. Cái tên này đang đùa giỡn với y đấy à?

Thiên Hình trợn trừng mắt nhìn Lê Tần. Lê Tần phải mất một lúc sau mới ý thức được câu nói quá sai của mình. Y liền lắc đầu xua tay.

-Ý...ý thần là, người hãy gả Liên cho thần.

Liên càng như trái gấc chín, mặt dán chặt lên người Lê Tần.

-Thế thì có liên quan gì đến Chiêu Thánh công chúa?

Cảnh phóng ánh mắt mang theo tia sét hướng đến Lê Tần, khiến y đặng hăng rồi hơi hạ giọng.

-Ý thần là...bệ hạ, người và Chiêu Thánh công chúa yêu nhau nhưng không thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau. Hay là bây giờ, người xuống chiếu gả Chiêu Thánh công chúa cho thần, nhưng thực chất là Liên làm tân nương. Công chúa có thể tự do thoát khỏi sự ràng buộc của danh phận rồi.

Cảnh hơi sững sờ, ý nghĩ này trước đây Cảnh chưa từng nghĩ đến. Gả vợ mình cho kẻ khác ư? Tráo danh đổi phận ư?

-Lê Tần, luân thường đạo lý đã bị đảo lộn khi ta phế lập hoàng hậu năm đó, giờ khanh muốn ta lại bị người đời chê trách là coi thường đạo vợ chồng sao?

Lê Tần lúc này mới bần thần. Phải rồi, y chẳng nghĩ sâu xa đến vậy.

Thiên Hình thì đứng như trời trồng, nàng nhìn Lê Tần bằng cặp mắt thương tâm. Sao Lê Tần có thể nghĩ ra kế sách ấy. Rồi hậu thế sẽ nguyên rủa vua tôi nhà Trần thế nào. Lê Tần cũng đâu tránh khỏi bị đàm tiếu. Thiên Hình dụi dằm lắc đầu.

-Sao tự xưng tướng quân lại nghĩ đến việc đó?

-Công chúa, thần mạo muội nghe kể chuyện của hai người, cảm phục không biết bao nhiêu cho xuế, người và bệ hạ muôn vàn gian truân, bậc bề tôi không biết lấy gì mà san sẻ. Huống hồ, người và bệ hạ đều là bằng hữu của thần, đã là bằng hữu thì không thể thấy khó không giúp.

-Nhưng còn Liên?

-Công chúa, thần thật lòng muốn cùng Liên bắt đầu một cuộc sống mới.

Liên ngược nhìn Lê Tần. Người đàn ông này trước giờ luôn hành sự theo cảm tính, có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của nàng chưa?

-Ai thềm lấy anh chứ?

-Liên, lúc này nàng đã bằng lòng sẽ cùng ta giúp đỡ công chúa và bệ hạ mà.

Liên im bật, mặt cúi gằm xuống. Thiên Hình cười hiền rồi bước đến nâng mặt Liên lên, thấy ánh mắt Liên ngân ngấn nước.

-Liên, em đang nghĩ gì thế?

Trước giờ Liên đối diện với nam nhân đều rất cứng rắn, thậm chí cãi tay đôi với những thanh niên trên phố dám chòng ghẹo Thiên Hinh. Sao đứng trước mặt Lê Tần lại e ấp đến vậy?

-Công chúa...hắn đáng tuổi cha em!

Lê Tần mặt đen sì lại, quay sang Liên.

-Ta chỉ mới có bốn mươi tuổi xuân, ai làm cha cô!

Mà quả thật, nếu năm đó y cùng vợ có con, chắc đứa con cũng ngấp nghé tuổi Liên. Thiên Hinh phì cười.

-Chỉ có tuổi tác làm em phân vân thôi sao?

-Tính khí hắn tệ như vậy, em không chịu đâu.

-Tính khí ta tệ? Cô là người giẫm lên chân ta đấy!

Cảnh này đến giờ vẫn không nói, y biết nước cờ này đi là một quyết định khá lớn. Nó có thể hủy hoại thanh danh của y và của cả Thiên Hinh, Lê Tần. Đem vợ mình gả cho bề tôi sao?

Thiên Hinh nhìn Cảnh rồi bảo Lê Tần đưa Liên đi ra ngoài. Nàng ngồi xuống cạnh Cảnh, khẽ cất tiếng.

-Chàng đang nghĩ gì mà dăm chiêu vậy?

-Ta không biết nước cờ này có liều lĩnh quá hay không?

-Cảnh, lần này chàng hãy đưa ra quyết định của chính chàng, chẳng phải là của Thái sư hay ai khác.

-Thiên Thiên, ta thật lòng muốn ở bên nàng. Nếu ta thuận theo ý Lê Tần, đưa nàng khỏi kinh thành rồi ta sẽ thoái vị, nhường ngôi cho Hoảng, về

sống ăn dật với nàng đến cuối đời. Nhưng Hoàng còn bé quá. Ta sợ con chưa thể lo cho giang sơn, Thái sư thì chẳng thể sống mãi.

Nàng gật đầu rất khẽ. Con trẻ vẫn còn thơ, sao có thể ích kỉ nghĩ cho riêng mình.

-Thôi thì, ta cứ gả Liên cho Lê Tần là được rồi, tráo thân đổi phận làm gì cho mệt. Ấu cũng là ông trời sắp đặt cả rồi.

Cảnh thờ dài nhìn nàng, nắm chặt lấy bàn tay nàng. Làm vợ chồng hai mươi năm rồi, thời gian hạnh phúc ở bên nhau chẳng được bao nhiêu, toàn là nhớ nhung trong xa cách. Chẳng lẽ từ đây đến cuối đời, y không được ở bên nàng được trọn vẹn hay sao?

Lê Tần nhìn sang Liên, hai con mắt đã đỏ hoe. Y hơi hạ giọng.

-Xin lỗi cô, đã hành động mà không nói trước.

Liên trầm ngâm, đôi môi hơi cong lên giận dỗi. Lê Tần thờ dài rồi nhìn vào đồng lửa. Y hít một hơi thật sâu.

-Nàng ấy tên là Phương.

Liên khẽ quay sang nhìn y, bắt gặp ánh mắt y u uất đau thương.

-Năm đó nàng ấy mười lăm tuổi, ta mười tám tuổi.

-Anh kể với tôi làm gì?

-Gia đình ta chê nàng không có thể gia hiển hách, nên không bằng lòng để ta lấy nàng mà sắp đặt cho ta cưới một người con gái khác.

-Tôi không quan tâm.



-Ta và nàng quyết trốn đi biệt xứ. Sống được một thời gian thì nàng ấy nhiễm phong hàn rồi qua đời.

Liên im bật nhìn đôi mắt sa sầm đi của Lê Tần.

-Từ đó ta xin ra biên thùy, cuối cùng được Chiêu Hoàng đế thăng chức cao, trấn giữ ải Chi Lăng. Nhưng từ đó, ta luôn cô đơn trong chính cuộc đời của mình.

Rồi y quay sang nhìn Liên, nàng đỏ mặt quay đi.

-VẬY mà đến cái tuổi này rồi, ta còn gặp được cô, Liên. Cô không giống với bất cứ nữ nhân nào ta từng gặp.

Liên chậm rãi quay đầu nhìn, tâm nàng hoảng loạn. Nam nhân này dẫu oai phong uy vũ, nhưng lại có một vết chàm trong tim. Nàng biết mình cảm mến Lê Tần, nhưng nàng không chắc có thể cùng y đi đến cuối con đường này được không..

-Tôi không biết nữa.

-Liên...

Tiếng y gọi tha thiết mà chất chứa nhiều tâm trạng quá. Nàng đứng dậy, bỏ chạy đi mất.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [57] Bao Lâu

Thiên Hinh ngồi cạnh Liên, nghe Liên kể về những gì Lê Tần đã nói. Nàng phì cười rồi xoa đầu Liên.

-Em giống hệt như ta ngày còn trẻ vậy.

Liên ngược cặp mắt ngây thơ nhìn Thiên Hinh.

-Ngày đó ta dối lòng rằng mình hận hoàng thượng, để cuối cùng mất ngần ấy thời gian để có thể nhận ra mình yêu chàng đến chết đi sống lại. Bây giờ ngẫm, ta luôn tiếc quãng thời gian ấy, nếu không ta và hoàng thượng đã chấp nhận nhau sớm hơn, có con sớm hơn, thì giờ đây mọi sự đã khác.

-Công chúa...

-Liên, em hãy tự nhìn lại tâm mình. Nghĩ đến Lê Tần, em cảm nhận gì?

-Một tên hống hách ngang tàng.

-Sau đó thì sao?

Liên bần thần, rồi lí nhí nói.

-Hắn đáng thương...

-Em không phải chỉ thương cảm tướng quân có đúng không?

Liên bật khóc, nàng ngả người vào lòng Thiên Hinh.

-Công chúa, lúc đó em đã muốn che chở cho hãn, muốn hãn dựa vào em. Nhưng mà hãn đâu có cần em, hai chục năm qua hãn vẫn sống tốt mà.

Thiên Hình hiền từ lau những giọt nước mắt trên mặt Liên.

-Em chưa hiểu được sự khác nhau giữa sống và tồn tại. Ta từ hoàng hậu phế xuống làm công chúa đã mười năm. Mười năm qua ta chỉ tồn tại chứ đâu có sống. Sống là được yêu thương, được hạnh phúc, được tận hưởng sự kì diệu của thế gian này. Liên, nếu em nghĩ Lê Tần đã sống thì em sai rồi. Năm đó lúc ta còn làm vua, sở dĩ đem đất Chi Lăng cho Lê Tần trấn giữ là vì nghe được câu chuyện của y, nghe y nói y muốn quên đi niềm đau mà tận tụy phụng sự tổ quốc. Lúc đó vợ y chỉ vừa mới mất một năm. Ta vẫn còn nhớ, y như một cái xác không hồn, điên cuồng tập võ, tính tình khó chịu vô cùng. Đến bây giờ Lê Tần vẫn như vậy, tức hai mươi năm qua y vẫn chưa được giải thoát.

Liên chăm chú nghe Thiên Hình nói, cũng đã ngừng khóc từ bao giờ.

-Nhưng đối diện với em, đó không phải là một Lê Tần mà ta biết nữa, đó là một Lê Tần của tình cảm nồng nhiệt những ngày son trẻ. Liên, có thể em không nhìn ra, nhưng ta thì có thể.

Liên gật đầu rất khẽ rồi bần thần nhìn ra vô định trong không gian. Nàng không biết bắt đầu với Lê Tần từ đâu cả.

Đêm nay đã là đêm thứ chín quân Đại Việt đóng quân ở Hoàng Giang. Đêm mai theo kế hoạch sẽ là đợt phản công đánh vào Thăng Long. Cảnh đi một vòng doanh trại, đốc thúc binh sĩ. Thấy Lê Tần lui thủ đi về phía lều, Cảnh đuổi theo. Cả hai cùng ngồi trên khúc gỗ ngã bắc ngang, uống rượu ngắm trăng.

-Gần đến ngày xuất binh rồi nhỉ?

Cảnh nói, mắt nhìn lên cao. Lê Tần trầm mặc. Mấy ngày qua y gặp Liên, nàng toàn bỏ chạy thôi.

-Thiên Hình nói với ta, Liên đang dần chấp nhận khanh rồi. Chỉ cần khanh không từ bỏ thì sẽ viên mãn thôi.

-Thần nhất định không từ bỏ!

Cảnh nhìn ánh mắt cương quyết của Lê Tần rồi vỗ lên vai y.

-Hai người thật khiến ta nhớ đến năm xưa ta với Chiêu Thánh công chúa, cũng một kẻ điên cuồng theo đuổi, một người sợ hãi không dám đối diện. Tin ta đi, chỉ cần khanh vững vàng, sẽ có ngày Liên hiểu được tâm tình của khanh.

-Nói đi cũng nói lại, bệ hạ, thần quả cảm phục tình cảm của hai người.

Cảnh xoa tay.

-Cảm phục gì chứ, ta chẳng thể làm gì được cho nàng.

-Nhưng chẳng phải công chúa vẫn yêu thương người đó sao?

Cảnh trầm ngâm. Lê Tần ngửa cổ uống rượu.

-Năm đó Thiên Thiên vì ta mà mất ngôi, vì chú ta mà mất cha, vì hoàng hậu của ta mà mất con, ta vẫn cảm hận bản thân mình là một người chồng vô năng. Ta muốn bù đắp cho nàng...

-Bệ hạ, người đang nghĩ đến kế sách thần đã nói sao?

Cảnh gật đầu khẽ.

-Đó là món quà mà ta muốn dành cho nàng trong những năm tháng cuối đời. Tuổi thanh xuân của chúng ta đã luôn bị ngăn cản, thôi thì chặng đường

cuối chỉ cầu bình bình an an.

-Vậy, người quyết định chấp thuận?

-Ta chỉ muốn khanh bằng lòng.

-Dĩ nhiên thần bằng lòng.

-Nhưng điều này sẽ hủy hoại thanh danh cả ta và khanh.

-Thần chấp nhận. Bệ hạ, thần nói điều này ra không phải vì thần muốn lấy Liên. Thần muốn nói ra vì thần xem người là bằng hữu.

Cảnh nhìn thẳng vào cặp mắt chân thành của Lê Tần rồi gật đầu.

-Bệ hạ, người đã lo cho quyền lực, cho thanh danh cả đời, chết đi cũng chỉ là những năm mờ xanh, sợ gì miệng lưỡi nhân gian nữa, miễn là ta được hạnh phúc.

-Lê Tần, kể cả khi hậu thế trách cứ khanh và ta?

-Bệ hạ, thần cả đời sống không tạo cho mình lớp vỏ bọc hào nhoáng, thần vốn không sợ bị lời ra tiếng vào.

-Khanh quả là hiếm có. Lê Tần, khanh khiến ta nhớ đến hai người bạn cũ của ta.

-Bạn cũ? Trước nay chưa từng nghe người nhắc đến.

-Lần đầu tiên gặp khanh, ta đã nhớ ngay đến cố nhân ấy. Y tên gọi Đàm Thu, từng giữ chức Nam thành tướng quân trong kinh, tướng mạo phong lưu, tiêu sái ngời ngời. Nếu y còn sống, chắc cũng trạc tuổi khanh.

Nói đến bốn chữ "nếu y còn sống" không khỏi khiến Cảnh đau lòng. Đàm Thu đã chết trước mặt y.

-Đàm Thu tướng quân thần đã từng gặp qua. Y ngày xưa luôn đi theo Chiêu Thánh công chúa, cũng từng uống với thần vài chén rượu. Năm đó nghe y đã hi sinh trong binh biến kinh thành. Thật đáng tiếc.

-Phải, đã hai mươi năm rồi.

Thời gian đúng là nghiệt ngã. Nỗi đau về Đàm Thu chỉ như vừa mới hôm qua thôi.

-Còn người thứ hai?

-Là một tên hòa thượng đạo hạnh cao cường!

-Để thần đoán, là Quốc sư Phù Vân?

-Không sai, nhưng giờ ta không gặp lại y nữa, lần cuối cùng đã là mười năm trước rồi.

Lê Tần thần thờ, hóa ra Cảnh cũng vô cùng cô đơn. Bằng hữu của y, một là đã chết, hai là cạn duyên tương phùng, mà người nào cũng đã hơn chục năm.

-Ta biết khanh nghĩ gì! Làm hoàng đế, chính là cô đơn như vậy đấy.

---

Sáng nay Hoàng Bình phi ngựa tới tâu. Quân đội Mông Cổ trong Thăng Long bây giờ khí thế rệu rã. Chúng chuyển sang cướp bóc ở các vùng ven, lại bị quân đội ta mai phục nên càng tiêu hao binh lực. Thời cơ đã đến rồi, nửa đêm ngày mai, quân Đại Việt sẽ đánh thẳng vào Đông Bộ Đầu, đuổi quân Thát về nước.

Cảnh cũng đã nghĩ thông suốt rồi, cũng đã an bài rồi. Y đến gặp Thiên Hinh. Nàng đang ngồi trên giường chải tóc, thấy y liền mỉm cười.

-Thiên Thiên, ta đến đây để nói với nàng, nếu lần này ta đánh vào kinh thành toàn thắng, ta sẽ làm như kế hoạch của Lê Tần đã tâu với ta.

Thiên Hinh tròn mắt nhìn Cảnh, nàng đã từng mong như vậy, nhưng khi nghe Cảnh nhắc đến chuyện con còn nhỏ, nàng đã từ bỏ rồi.

-Cảnh, còn con...

-Đây chính là điều ta đang muốn nói với nàng.

Cảnh đưa cặp mắt đã mờ dần hơn xưa, ai oán nhìn ra xa, cổ nén tiếng thở dài như vô tận. Y ôm lấy nàng, để nàng dựa vào lòng y. Thiên Hinh lờ mờ đoán ra được rồi.

-Chàng đâu cần giấu thiếp điều gì, chàng cứ nói.

-Ta sợ.

-Có gì mà chúng ta chưa trải qua đâu, chàng phải tin thiếp chứ.

Cảnh gật đầu khẽ, vòng tay siết chặt lấy nàng.

-Hoảng mới tám tuổi, con còn nhỏ quá. Ta sợ con có bề gì, nước có bề gì. Thiên Thiên, hứa với ta, nàng...đợi ta bảy năm nhé.

Thiên Hinh nhắm nghiền mắt lại. Nàng vốn đã biết rồi. Cảnh hẳn là khó khăn lắm mới đi đến quyết định này. Cuối cùng điều xót xa này y cũng đã nói ra.

-Thiên Thiên, ta biết, chúng ta cái gì cũng đã trải qua rồi, chỉ là chưa từng xa nhau. Chúng ta ở bên nhau thắm thoát đã hơn hai mươi năm, lần đó xa nàng chỉ một năm ta đã nhớ nàng đến phát điên rồi.

Nàng biết, nàng cũng không thể chịu nổi, huống hồ gì lần này là tận bảy năm.

-Ta đợi Hoảng sẵn sàng rồi sẽ đưa nàng đến Phú Thọ, nơi ta và nàng lần đầu gặp nhau. Chúng ta sẽ sống ở đó nhé, nơi đó có rừng trúc reo, có núi Nghĩa Lĩnh. Ta sẽ quên đi sự đời, cùng nhau sống những ngày chiều tà ở đó, nhé.

-Cảnh, hay là thiếp không trốn đi nữa, thiếp làm cung nữ ở trong Đông cung.

-Không Thiên Thiên.

Cảnh ôm lấy bờ vai run rẩy của nàng. Y lắc đầu buồn bã.

-Như vậy mãi mãi nàng và ta chỉ là những kẻ bị ràng buộc bởi giai cấp. Ta muốn ở bên nàng như một người chồng, ta muốn nàng được sống những tháng ngày vui vẻ, Thiên Thiên.

-Nhưng ít ra thiếp không phải rời xa chàng.

Thiên Hình thấy mắt mình đẫm ướt. Sao nàng có thể rời xa y, rời xa con.

-Trong bảy năm đó thiếp sẽ đợi chàng ở trong cung, có được không?

-Nàng mang danh phận phu nhân Lê Tần, làm sao ở trong cung được nữa. Thiên Thiên, nàng nghe lời ta một lần thôi...

Nàng gạt nước mắt, mỉm cười khổ sở nhìn y.

-Có lời nào của Trần Cảnh, Thiên Hình không nghe đâu.

Cảnh không biết mình đang khóc hay đang cười, đuôi mắt y nheo lại rồi y gục đầu trên vai nàng. Thiên Hình vẫn như xưa, dịu dàng ôm lấy y.

-Nàng hãy đến sống cùng với Liên và Lê Tần trong bảy năm đó, có người chăm sóc cho nàng, ta mới yên tâm. Nàng nhất định phải khỏe mạnh, phải đợi đến ngày ta đến gặp nàng.



Thiên Hình gật đầu mà rơi một giọt nước mắt.

-Chàng mới là người cần giữ sức khỏe, đừng vì việc nước mà lao tâm khổ tứ, chàng nhất định phải dạy con trở thành một vị hoàng đế tốt. Người làm mẹ như thiếp chẳng gần con được bao lâu đã ly biệt rồi. Cảnh, thiếp biết tấm lòng của chàng, xin chàng nhất định đừng quên ước hẹn của chúng ta, vì thiếp sẽ vĩnh viễn ở đó chờ chàng.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [58] Chiến Tranh Qua Đi

Nửa đêm ngày 28 tháng Giêng năm Nguyên Phong thứ 8, 1248.

Từ nơi trú quân là Hoàng Giang, Trần Thái Tông ngự lâu thuyền ngược sông, bất ngờ đánh thẳng vào Thăng Long. Ngột Lương Hợp Thai cứ ngỡ lực lượng quân Trần đã kiệt quệ sau trận thua ở Bình Lệ Nguyên và Phù Lỗ nên rất chủ quan, lại thêm đói khát túng quẫn, do đó khi bị tập kích đã không kịp trở tay, bị thua to. Sau khi bị phá tan tại Đông Bộ Đầu, quân Mông Cổ không giữ nổi Thăng Long nữa.

Quân Thát đồng loạt tháo chạy thẳng về Vân Nam, cũng bằng con đường dọc theo sông Hồng. Quân Mông rút lui quá nhanh, ngoài cả dự tính khiến Trần Thái Tông chưa kịp bố trí lực lượng đón đánh.

Tuy nhiên khi đến trại Quy Hóa, quân Thát bị chủ trại là Hà Bổng tập kích kịch liệt. Trong số quân của Hà Bổng có những người Thái chạy từ nước Đại Lý vừa bị Mông Cổ diệt, muốn trả thù người Mông Cổ nên đã đánh rất hăng khiến quân Mông Cổ khốn đốn.

Trên đường rút về, do sợ bị quân Trần truy đuổi, quân Mông Cổ rút nhanh và không cướp phá dân chúng, do đó người An Nam mĩa mai gọi là "giặc Phật". Sử quan nhà Nguyên chép trên tư thế "thiên triều" nên không chịu nhận thất bại, ghi rằng:

"Quan quân chiếm được kinh thành nước Nam, ở lại 9 ngày, vì khí hậu nóng nực nên rút quân về. Lại sai sứ giả gọi Man vương Trần Cảnh về, trả

lại nước cho. Quan quân tuần tiễu không cướp phá dân chúng, nên dân Man gọi là giặc Phật"

Thực tế, quân Mông Cổ đánh Đại Việt vào tháng 1, đúng vào giữa mùa đông, do vậy không thể có chuyện "khí hậu nóng nực nên rút quân về" như Nguyễn sử chép được.

Với chiến thắng quá chóng vánh này, khi Trần Thái Tông trở về kinh thành, dân chúng đổ ra đường hò reo:

"Bạch đầu quân sĩ tại

Vãng vãng thuyết Nguyễn Phong."

(Người lính già tóc bạc

Kể mãi chuyện Nguyễn Phong)

\*Nguyễn Phong là niên hiệu cuối cùng của Trần Thái Tông.

Sau trận chiến, Cảnh định công ban thưởng, Lê Tần đứng đầu, có công cứu giá vua.

Y đóng quốc ấn lên chiếu thư, nhìn Lê Tần đứng dưới vẫn chắp tay cung kính.

-Trẫm không có Khanh, thì đâu có ngày nay. Khanh hãy cố gắng để cùng được trọn vẹn về sau.

Sử chép thế nào thì mặc sử, sự thật cũng chỉ có bốn người họ biết mà thôi.

Mậu Ngọ, Nguyễn Phong năm thứ 8, 1258.

Mùa xuân, Trần Thái Tông đem hoàng hậu cũ là Lý Thị gả cho Ngự sử Đại phu Lê Tần. Đồng thời ban tên Lê Phụ Trần, tức là họ Lê mà có công phò tá họ Trần.

Cảnh mỉm cười nhìn xuống bá quan văn võ đều đang trơ mắt nhìn vua, cả Trần Thủ Độ cũng như chết điếng. Chỉ có Lê Tần là đang cười.

Thiên Hinh với tư cách là Chiêu Thánh công chúa, đã chấp nhận cuộc hôn nhân sắp đặt ấy, nhưng đặt ra 3 điều kiện.

Một là phải xóa bỏ lệnh truy sát tôn thất nhà Lý.

Điều này để người nhà Lý được yên, không cần phải cải sang họ khác để mất đi cái gốc gác nhà Lý nữa.

Hai là lăng miếu các vua chúa thời Lý phải được gìn giữ.

Điều này để đời sau vẫn có thể thắp nén hương cho những vị minh quân tài ba của triều đại hai thế kỉ này.

Cuối cùng là, nàng phải được sống cách xa kinh thành.

Điều này là để che giấu đi thân phận thật sự của Chiêu Thánh công chúa.

Trần Thái Tông đều chấp thuận. Chiêu Thánh theo Lê Tần về đất Bạch Hạc sống.

Nhờ tuổi hãy còn trẻ của Liên, dân gian ở đó không ngớt lời ca ngợi, Chiêu Thánh công chúa dẫu đã qua tuổi xuân nhưng vẫn mặn mà xuân sắc.

Nghe đến đó, Thiên Hinh chỉ bật cười.

Nhưng quyết định của Cảnh lại khiến y bị chỉ trích nặng nề. Dẫu không ai dám nói trước mặt y, nhưng đằng sau lưng y, cả thiên hạ buông lời oán trách:

"Trách người quân tử bạc tình

Chơi hoa rồi lại bẻ cành bán rao!"

Nhưng y lại chẳng thấy tức giận, y thấy xót xa.

Chẳng những dân chúng trách, vua quan đời sau cũng vô cùng chỉ trích Cảnh, làm vua khai lập triều đại lại nêu gương xấu cho con cháu nói theo.

"Chiêu Hoành duyên trước làm sao?"

Gả đi bán lại, coi vào khó nghe!

Bởi ai đầu mở hôn phong,

Khiến nên một đạo khuê phòng thẹn riêng!"

Gả Chiêu Thánh công chúa đi rồi, Cảnh cũng thẫn thờ ngồi một mình trên long ngai tối om, cô đơn nhìn xuống. Bảy năm sẽ trôi qua nhanh thôi mà. Đã đến lúc y thực hiện bước đi của mình.

Cũng năm đó, ngày 24 tháng 2, Trần Thái Tông truyền ngôi cho Hoành Thái tử Trần Hoảng, lui về làm Thái Thượng hoàng, được tôn làm Hiến Nghiêu Thánh Thọ Thái Thượng Hoàng Đế. Trần Hoảng lên ngôi tức Trần Thánh Tông. Lệ Thái thượng hoàng của nhà Trần từ đây thành truyền thống, thứ nhất tránh việc tranh giành ngôi báu giữa các con do đã sớm được định đoạt, thứ nữa là rèn luyện cho vị Hoàng đế mới cai trị đất nước càng sớm càng tốt.

Cảnh nhìn con trai giương cặp mắt hồn nhiên nhìn mình, y choàng long bào lên cho con, rồi khuyu xuống ôm lấy hai vai con thật chặt. Cậu bé đi từng bước lên long ngai rồi phất tay cao. Nhà Trần đến nay, đã được hai đời vua rồi đấy.

Cảnh chỉ mím cười rất khẽ, tự hào nhìn gương mặt sáng láng của con. Y chắp tay sau lưng, nhìn lên bầu trời qua cửa điện Thiên An, nơi bầu trời xanh yên bình, cờ nước Nam tung bay khoáng khái.

-Thiên Thiên, bảy năm nàg nhé.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [59] Đòi Người

Hôm nay Thái sư Trần Thủ Độ đến tận Bạch Hạc chúc mừng phu nhân Lê Phụ Trần sinh con trai. Lúc gặp Thiên Hình ở sân, ông chỉ cười hiền từ.

-Nụ cười này của Thái sư trước nay ta chưa từng thấy?

-Công chúa, người vẫn sống tốt là ta yên lòng.

Nàng biết mình đang mặc y phục tầm thường, chẳng trông ra một phu nhân Ngự sử đại phu. Trần Thủ Độ thấy nàng e dè thì cười.

-Công chúa, chuyện người và nô tì tráo đổi thân phận, ta đều biết.

-Vậy mà Thái sư không nói?

-Cái ta quan tâm là xã tắc. Chuyện riêng của người và hoàng đế nếu không gây tổn hại đến giang sơn, ta chẳng làm điều thừa thãi.

Thiên Hình thấy rõ sự già đi trên gương mặt đã hằn đủ dấu vết thời gian của Trần Thủ Độ. Ánh mắt ông u uất hơn, hiu quạnh hơn.

Mấy tháng trước, Linh Từ Quốc mẫu Trần Thị Dung qua đời rồi.

Nàng nhìn Trần Thủ Độ, nhìn con người cả đời túc trí đa mưu, nhưng cũng thâm hiểm khôn lường. Cả đời này của ông mặc kệ đời sau oán trách, miễn là giữ được giang sơn Đại Việt vào tay họ Trần.

-Thái sư, dù ông từng gây ra nhiều chuyện lỗi lầm. Nhưng thôi, ta không trách ông.

-Chiêu Thánh công chúa là người có tầm nhìn xa trông rộng, thấu đại cuộc này, ta đến bây giờ mới dám nói câu. Ta rất cảm phục công chúa. Nếu người đời sau có lật lại thì xin đừng oán giận Trần Cảnh, Lý Thiên Hình, Trần Thủ Độ ta xin một mình gánh vác.

Thiên Hình thấy lòng mình rung động. Người đàn ông này cả đời hô phong hoán vũ, cũng có lúc ánh mắt bi ai như bây giờ. Có lẽ con người nào, dẫu cứng rắn đến đâu, khi mất đi người mình yêu thì vẫn sẽ gục ngã.

-Công chúa năm xưa không hề sai khi trót trao tình yêu nơi Trần Cảnh để mà mất ngôi. Nghĩ cho cùng, lỗi này không phải là ở hai người mà ở quy luật lịch sử, ở âm mưu thoán đoạt quyền lực.

Chẳng có gì trong sáng và thánh thiện bằng tình yêu, nhưng trở trêu thay nó lại bị lợi dụng trong trò mưu bá đồ vương nơi cung cấm.

-Ta, chưa hề hối hận.

Trần Thủ Độ nhìn đôi mắt khảng khái của Thiên Hình. Ông gật gù. Lần này gặp có lẽ là lần sau cuối. Ông muốn nói hết với Thiên Hình.

-Nữ nhi lại có chí hướng và bản lĩnh không thua kém gì đàn ông, trên đời này quả chỉ có một Chiêu Thánh.

Và ngày nắng hôm ấy quả là lần cuối cùng Thiên Hình được gặp người cuối cùng của thế hệ cũ. Năm năm sau, Thái sư Trần Thủ Độ qua đời. Cả đời ông nắm quyền lực suốt ba mươi tám năm, khiến người đời sau vừa chê vừa phục.

Liên ngồi ôm con bên hiên nhà, thằng bé kháu khỉnh và đáng yêu lắm. Thiên Hình nhìn hai mẹ con rồi mỉm cười.

Cứ ngỡ cuộc hôn nhân do quyết định chóng vánh kia sẽ chẳng đem lại hạnh phúc. Nhưng chỉ một năm sau ngày cưới, Lê Tông ra đời chính là câu



trả lời rõ ràng nhất.

Trong nhân gian vẫn nghĩ Liên là Chiêu Thánh công chúa nên bồi hồi chúc phúc cho nàng. Nàng đã sinh cho Lê Tần đứa con kháu khỉnh ở tuổi bốn mươi. Vậy là hạnh phúc đã đến với Chiêu Thánh, dầu muộn màng.

"Về sống với tình duyên chưa muộn

Được đôi con khôn lớn đẹp xinh

Bà dần quên chốn cung đình

Về vui mái ấm nghĩa tình thân thương."

Con trai Lê Tông của Liên và Lê Tần sau này được ban họ vua, trở thành danh tướng bất tử với câu nói: "Ta thà làm ma nước Nam, chứ không thềm lên vương đất Bắc!", Bảo Nghĩa vương, Trần Bình Trọng.

Mùa đông.

Tiết trời se lạnh này khiến Cảnh nhớ Thiên Hình quay quắt. Ai sẽ nắm đôi tay lạnh buốt của nàng mà sưởi ấm....

Thời gian lúc cần trôi nhanh thì không trôi nhanh, lúc không cần thì lại như nước chảy qua tay vậy...

Hoảng nghe nói là cha sâu não, mấy hôm nay không ăn uống được gì nên mới rủ anh cả Quốc Khang đến đùa vui cho cha vui lòng. Hôm ấy Thượng hoàng mặc chiếc áo bông trắng, ngồi trong điện nhìn ra hai đứa con đang chơi đùa ngoài sân.

Hoảng cười tí mắt nhìn theo anh đang đắc thắng cười lớn, rồi đứng dậy đuổi theo anh giành lại quyển sách trên tay. Cảnh vừa lòng lắm, Hoảng đâu biết mình là vua nhưng luôn đối tốt với anh và các em, chưa từng kiêu ngạo, lại có tấm lòng thương người. Y chỉ mong sau này Hoảng sẽ đem

lòng nhân ái đó làm cội nguồn của quốc gia, để cả thiên hạ này đâu đâu đều rộ tiếng nói cười.

Giờn thắm mệt rồi, Quốc Khang quay sang Cảnh đang trầm ngâm mà râu.

-Phụ hoàng, lần trước ở ngoài cung con có học được một điệu nhảy người Hồ, để con múa cho người xem.

Cảnh bật cười rồi phẩy tay cho Quốc Khang múa. Cậu bé mười ba tuổi ngoắc tay ngoắc chân, rồi lại ngoẹo đầu, biểu cảm vui nhộn. Hoàng đứng bên ôm bụng cười ha hả. Quốc Khang chẳng chịu thua, cậu còn lăm lăm theo giai điệu bài hát cổ của người Hồ, cả người lắc lư như cây gập gió. Cung nữ thái giám đứng hầu cũng khẽ bụm miệng cười.

Cảnh vừa cười vừa lắc đầu nhìn con, y vỗ tay theo từng nhịp Quốc Khang hát.

Thằng bé này dầu tư chất có không bằng em của nó, nhưng số phận cũng đáng thương, cha mẹ ruột đều không thương, y cũng nên thay họ làm tròn bổn phận của bậc làm cha làm mẹ.

Thấy Quốc Khang dừng rồi, y vỗ tay lớn hơn, luôn miệng khen hay. Cung nữ thái giám đều vỗ tay tán thưởng theo Thượng hoàng. Cảnh cởi áo chiếc áo vải bông trắng ban cho Quốc Khang.

Cậu bé vui lắm. Dầu chẳng có gì là quý giá nhưng cậu cũng vui. Đời cậu ít khi được cha mẹ cậu cho cái gì. Hoàng thấy vậy cũng múa điệu múa của người Hồ để xin chiếc áo. Điệu nhảy của cậu thậm chí còn buồn cười hơn cả Quốc Khang.

Quốc Khang vỗ vỗ lên vai Hoàng nói:

-Cái quý nhất là ngôi hoàng đế, anh còn không tranh với chú hai. Nay phụ hoàng ban cho anh một vật nhỏ mọn mà chú hai cũng muốn cướp lấy

chăng?

Cảnh nghe vậy thì cười lớn.

-Thế ra con coi ngôi vua với cái áo xoàng này chẳng hơn kém gì nhau à?

Cảnh hết lời khen ngợi hồi lâu rồi cho Quốc Khang chiếc áo ấy. Quay sang Hoảng.

-Anh em phải hòa thuận, chớ có tranh giành.

Hoảng chấp tay vâng lệnh.

Trong chỗ cha con, anh em hòa thuận vui vẻ như vậy đấy. Bởi vậy mà sau này Hoảng trưởng thành, thương dân như con, được người đời tôn là Thánh, Trần Thánh Tông.

# TUYỆT THỂ CHIÊU HOÀNG

ViVu

www.dtv-ebook.com

## [60 End] Hạ Màn

Hôm nay gió lạnh lắm, một lá thư vừa theo chân ngựa rời đi.

Liên nắm chặt lấy tay Thiên Hình nhìn nàng bằng cặp mắt rơm rớm nước. Một lúc sau Liên ôm chầm lấy nàng.

-Công chúa, cảm ơn người đã cho em sống với danh phận này.

Thiên Hình nhìn hai đứa nhỏ chạy chơi ngoài sân, vỗ vỗ lên lưng Liên.

-Em phải uống thuốc đúng giờ có nhớ không?

Từ lúc sinh xong con gái, đặt tên là Ngọc Khuê, Liên đau nặng, chữa mãi cũng chẳng hết.

Đôi mắt Liên bịn rịn không nở xa.

-Em đã theo công chúa lâu như vậy rồi, sợ lần này đi xa kiếp này không gặp lại được nữa.

-Liên, ta xem em như ruột thịt, chia ly ắt đau lòng. Kiếp sau mong là sẽ gặp lại.

-Công chúa, em cả đời này chỉ mong người có được hạnh phúc, dầu là muộn màng. Người và bệ hạ xứng đáng được ở bên nhau sau ngần ấy gian nan trắc trở.

Thiên Hình cảm động không nói nữa, nàng rơi nước mắt nắm bàn tay Liên.

Ở cái tuổi của nàng, bằng hữu đều dần ngã xuống. Vì thế mỗi khi nàng phải chia xa ai, nàng luôn sợ đó là lần cuối cùng được gặp họ.

Năm Thiệu Long thứ 7, 1255.

Chiêu Thánh công chúa dẫn hai con theo Lê Phụ Trần về quê chồng ở Ái Châu sống. Từ đây, cuộc đời nàng trở nên yên bình.

Trần Hoảng dìu cha đi trên con đường sỏi đá, hai bên là rừng trúc reo hò trong gió, phía xa kia là ngọn núi Nghĩa Lĩnh sừng sững huyền thoại. Nơi đây một mái nhà gỗ, một rừng trúc reo, chính là điểm dừng chân cuối cùng của cuộc đời Trần Thái Tông.

Cảnh đưa cặp mắt đã nheo lại nhìn ra xa, nơi ngôi nhà mộc mạc lọt thỏm trong màu xanh bao la của núi rừng.

Càng đến gần, thân ảnh một người phụ nữ hao gầy càng rõ ràng phản chiếu nơi đáy mắt. Thượng hoàng cười, đuôi mắt nhăn nheo. Y rời khỏi tay con trai, bước vội đến bên nàng.

Hoảng nhìn theo, đôi mắt như biết mừng rỡ. Hai người cả đời đã hy sinh vì xã tắc, vì đại cuộc. Giờ đây có thể bình bình an an sống một cuộc sống của bách tín mà họ luôn mong muốn.

Thiên Hinh cười hiền hậu đón lấy Trần Cảnh. Y nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Giờ đây họ chẳng phải là Trần Thái Tông, chẳng phải là Lý Chiêu Hoàng. Họ chỉ là một Trần Cảnh, một Lý Thiên Hinh, như bao bá tánh Đại Việt khác.

Giờ đây chỉ có cái chết mới có thể chia lìa được họ.

Trần Hoảng đi đến bên cha mẹ, cúi thấp đầu. Dẫu Thiên Hinh là mẹ y nhưng tuổi thơ của Hoảng không có nhiều hình bóng của mẹ. Y chỉ mơ hồ nhớ một cung nữ ngày đêm ở bên, chăm sóc ân cần cho y. Nhưng dựa vào

lời kể đắm nước mắt của cha, y biết mẹ thương mình nhiều như thế nào, mới có thể quyết định đưa con mình cho kẻ khác nuôi nấng.

Đã hơn bảy năm y không gặp mẹ, mẹ già đi nhiều. Cha nhớ mẹ lại càng già hơn.

-Cha, mẹ, cả đời của hai người đã luôn hi sinh, luôn mất mát. Từ giờ hãy để con mang vác gánh nặng giang sơn ấy. Con mong cha mẹ có thể sống hạnh phúc bù lại cho những tháng ngày chia cắt năm xưa.

Thiên Hinh nhìn con trai nay đã cứng cáp rồi. Như giấc mơ vạn lần của nàng và Cảnh, ngày con trai trưởng thành trên ngôi vua.

-Giờ đây, con hãy dùng tình yêu thương của mình để làm rạng danh Đại Việt, rạng ngời dòng máu Đông A.

-Mẹ, con muốn trao cho mẹ một danh phận.

-Mẹ đâu cầu những thứ đó. Mẹ cả đời đã có quá nhiều danh phận rồi, hết công chúa lại làm thái nữ, hết làm vua rồi lại làm hoàng hậu.

Cảnh đặt tay lên vai con, thì thào.

-Con nay đã lớn rồi, cha luôn tự hào về con. Hãy đem sự nhân ái của con ban phát khắp Đại Việt ta, để nước ta không còn những huyết lệ tương tàn.

-Cha, mẹ. Con xin ghi nhớ lời dặn của hai người.

Bóng Trần Thánh Tông khuất dần sau những rặng trúc xanh mướt.

Cảnh quay sang nhìn Thiên Hinh, cặp mắt ánh lên niềm hạnh phúc bình dị. Thiên Hinh mái tóc đã điểm bạc, chất gọn sau gáy. Y nắm tay nàng rồi lững thững đi về phía núi Nghĩa Lĩnh hùng vĩ kia. Xem như là viên mãn rồi, cuộc đời của hai con người khổ đau nhất cuộc chuyển giao quyền lực hai triều Lý Trần.

Giờ đây chẳng có binh biến lục cung, chẳng có ngoại xâm tàn phá. Chỉ có y và nàng, cùng những kỉ niệm về một thời vàng son đã qua.

-Thiên Thiên, mình nhớ lúc ta và mình gặp nhau lần đầu tiên khi chúng ta mười lăm tuổi chứ?

-Em vẫn nhớ.

-Mình nhớ lần thứ hai ta gặp nhau đêm Trung Thu ở Hải Ấp chứ?

-Em vẫn nhớ.

-Mình nhớ lần thứ ba ta gặp nhau hôm Tết ở chùa Chân Giáo chứ?

-Cánh, em vẫn nhớ.

-Nếu được quay lại là Trần Cảnh của ba mươi ba năm trước, ta sẽ không để mình mất nhiều thời gian như vậy để mình yêu ta.

-Duyên phận ở đời đều do ông trời cả, em cảm ơn vì Trần Cảnh của ngày ấy đã yêu thương một Thiên Hinh ngang ngược, cứng đầu.

Y gõ nhẹ lên mũi nàng, nàng nheo mắt cười. Khung cảnh bình yên này đã bao lần hai người tưởng tượng ra. Cả cuộc đời đã khóc quá nhiều, chặng đường cuối này có thể để họ cất khúc hát vui vẻ được không?

Bảo Phù năm thứ 5, 1267.

Mùa hạ, tháng 4, ngày mồng 1, Thượng hoàng băng ở cung Vạn Thọ.

Trước đó Hoảng đến Phú Thọ thăm cha mẹ. Thấy cha yếu rồi nên muốn đưa cha mẹ về cung chạy chữa. Nhưng Thiên Hinh mang danh công chúa đã bị gả đi không thể về, mà nàng lại không muốn về. Cảnh thì không muốn xa Thiên Hinh, y muốn chết ở đây.

-Đừng bắt ta xa mình nữa, có được không?

-Cảnh, bệnh của mình ở trong cung sẽ có thái y giỏi chữa trị. Khỏi bệnh rồi hãy trở về bên em cũng chưa muộn. Em sẽ không chết đâu, em sẽ ở đây đợi mình.

Trần Cảnh gương mặt đã già nua, nhãn mặt khóc. Y níu lấy bàn tay đã đổ đời mỗi gầy rộc.

Hoảng đau lòng nhìn cha mẹ. Nhưng y không thể để cha mình chết như vậy được.

-Thiên Thiên, bệnh của ta ta khắc biết. Nếu lần này ta đi kiếp này vĩnh viễn sẽ không gặp lại mình được nữa...

Ở cái tuổi này, hai từ vĩnh viễn dường như chẳng còn đáng sợ nữa. Thiên Hinh lặng lẽ cười, nụ cười phúc hậu và ấm áp nhất trong năm mươi chín năm cuộc đời mà Trần Cảnh chưa bao giờ được thấy, và sẽ không bao giờ được thấy nữa.

-Em và mình đã làm vợ chồng bốn mươi hai năm, sống cùng nhau mười hai năm cuối đời. Em đã mãn nguyện rồi. Mình hãy trở về và chết như một Kiến Trung. Hãy luôn để trong lòng một Chiêu Thánh. Như vậy thì em xem như đã yên lòng...

Họ đã yêu nhau hơn nửa đời người.

Hoảng đưa được thân xác cha về cung, nhưng không đưa được trái tim y đã gắn chặt với mảnh đất Phú Thọ, với người phụ nữ cô đơn đất Phú Thọ. Được nửa năm thì Thượng hoàng băng hà.

"Sang trang sử mới nhà Trần

Vương triều biến chuyển, núi sông trở mình



Là vương năm cả triều đình

Thái Tông - Trần Cảnh anh minh, đức hiền."

Thiên Hình rời Phú Thọ về Ái Châu. Một phần vì nghe tin Liên yếu rồi, sợ không qua nổi. Một phần không thể ở trong ngôi nhà chứa đầy hình ảnh của y.

Năm sau đó thì Liên qua đời. Nàng nằng nặc đòi về châu Cổ Pháp, quê hương của Thiên Hình để chết. Vì lá rụng về cội, mang danh công chúa nhà Lý thì hãy về quê tổ Lý triều. Chính sử do danh phận của nàng nên mới ghi chép lại.

Mậu Dần, Bảo Phù năm thứ 6, 1268.

Phu nhân Lê Phụ Trần là công chúa Chiêu Thánh Lý thị về thăm quê ở châu Cổ Pháp, đến tháng 3 thì qua đời. Tương truyền khi qua đời, tóc bà vẫn đen nhánh, môi vẫn đỏ như son, má vẫn tươi như hoa đào. Đơn giản thôi, Liên giữ được vẻ đẹp trẻ trung của con gái trấn Thái Nguyên ở tuổi bốn mươi bốn.

Dân gian còn nói, công chúa do thương nhớ Thượng hoàng mà tâm bệnh qua đời.

Thiên Hình một dáng liễu vóc mai, đứng trên ngọn núi Mã Yên lộng gió, nàng mỉm cười nhìn giang sơn lại đón thêm một ngày mới đang đến dần, thiên hạ đón thêm một ngày thái bình, xã tắc yên vui.

Đã sáu mươi năm trôi qua kể từ ngày nàng được nhìn ngắm giang sơn lần đầu tiên. Đời nàng đến bây giờ ngoảnh lại, chỉ là một cuộc chuyển giao lịch sử giữa hai triều đại mà thôi. Tất cả những đau khổ kia chỉ như mới hôm qua vậy. Hậu thế qua vài dòng sử ngắn ngủi có thể cảm được cuộc đời bề bàng của nàng chăng? Hay vội buông lời trách cứ?

"Lý triều rục rở bao năm đó Tan nát vì tình, Chiêu Thánh ời!"

Nếu đã không rõ ta xin đừng trách cứ, ta đã cố hết sức cứu vãn sự suy vi của cả triều đại rồi. Nhưng thời cuộc không thể làm khác, nhà Trần giữ ngôi, xã tắc thái bình.

"Ngũ bách niên tang điền thương hải,

Ngoan thạch dã trường mãn thanh đài."

("Năm trăm năm vật đổi sao dời

Đá vô tri cũng ngậm ngùi rêu xanh")

Giờ phút này, người thân không còn, bằng hữu không còn, đến kẻ thù...cũng không còn nữa.

Hoảng giờ, đâu còn là của riêng nàng.

Nàng nhìn ra phía Tây cố đô Hoa Lư ngập trong sương trắng hư ảo, ngôi cổ tự Duyên Ninh ẩn mình đâu đó trong hàng ngàn mái đình kia. Nơi y và nàng từng thề nguyện sẽ bên nhau mãi mãi. Thế mà giờ đây, cảnh còn người đã đi xa rồi.

Hết.